

THỜI VỊ HÀN

MINH TƯỚNG QUÂN HỆ LIỆT

HOÁN NHẬT TIỄN

1

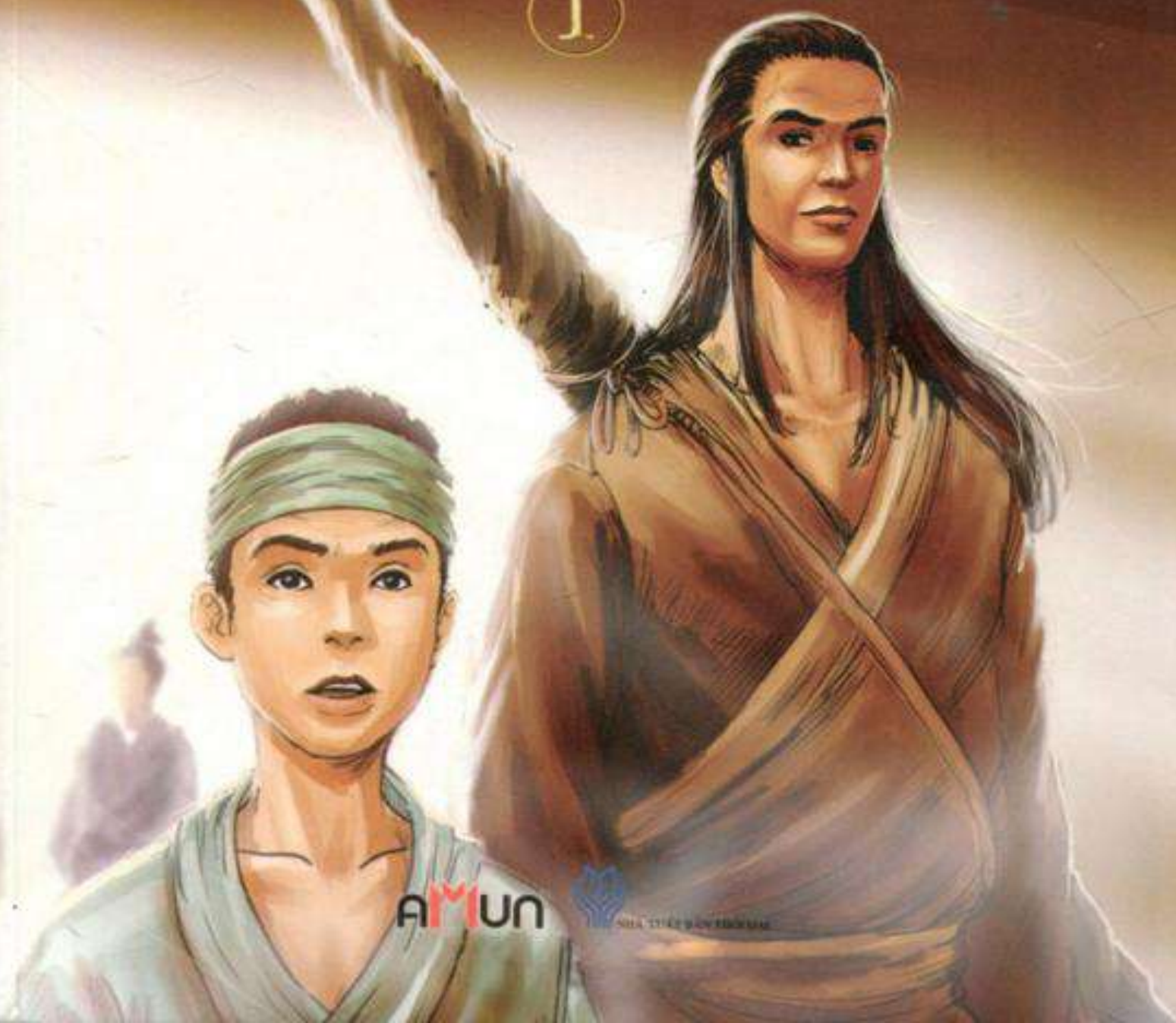

Table of Contents

- Chương 1 Phong ba đao gãy
- Chương 2 Ván cược sinh tử
- Chương 3 Thần long thoáng hiện
- Chương 4 Tiểu điểm song hùng
- Chương 5 Gió mây vùn vũ
- Chương 6 Một bức chiến thư
- Chương 7 Khốn Long sơn trang
- Chương 8 Mãnh long phá vây

Chương I

PHONG BA ĐAO GÂY

Thanh Thủy trấ n nắ m dưới núi Doanh Bàn bên ngoài thành Tự Vĩnh, thuộc khu vực giao giới giữa hai vùng Thục Nam⁽¹⁾ và Diề n Bắ c⁽²⁾. Bởi vì nơi đây núi nhiề u mà thấ p, ít nô i liề n nhưng lại kê nhau san sát, khoảng cách chỉ chừng vài trượng, do đó mới có cái tên Doanh Bàn.

Thanh Thủy trấ n nắ m ở nơi hẻo lánh, hiế m người qua lại, dân phong thuầ n phác, đa phầ n mưu sinh bắ ng nghề trồ ng trọt. Tuy thuộc vùng sơn cước đấ t đai cắ n cỏi nhưng vì người ít đấ t nhiề u nên cư dân ở đây không phải lo lắ ng về vắ n đề cái ăn cái mặc.

Dù được gọi là trấ n nhưng nơi này chỉ là một lòng chảo giữa vùng núi non. Trong trấ n có má y chục hộ gia đình cư ngụ, mỗi hộ chiế m một khoảnh đấ t nhỏ, dường như không có hai hộ nào ở gầ n kê nhau. Chỉ có những con đường mòn uố n lượn kéo dài từ trên núi xuố ng là giố ng như một tá m lưới lớn nô i liề n những hộ gia đình nắ m rải rác.

Đó là một buổi chiề u hè bình lặng như bao buổi chiề u hè khác. Vừa trải qua trận mưa rào đột ngột, vắ ng dương rực rỡ đã vộ i ló ra khỏi lùm mây, hắ t xuố ng mặt đấ t từng cơn nóng nực.

Những ngọn cỏ non mơn mớn bên vệ đường vừa nhú lên đã bị cái nóng thiêu đố t trở nên oắ n oại, trông hế t sức yế u ớt, đáng thương. Lũ ve sắ u trên cây kêu rả rích không ngừng. Mặt đường nhóp nháp nước mưa bắ c lên từng làn hơi nước mờ mịn, càng lên cao càng nhạt bớt, cuố i cùng hòa làm một với màu trắ ng của bầ u trời.

Phía dưới gốc cổ thụ nơi đầu trán thì lại vô cùng râm mát. Một đứa bé trai tuổi chừng mười hai, mười ba năm dưới gốc cây, miệng vẫn còn ngậm nửa cọng cỏ, đang nghiêng đầu nhìn bầu trời, thân thể chẳng hề động đậy, tựa như đang lắng nghe tiếng ve kêu hay đang suy tư điều gì đó.

Cư dân Thanh Thủy trán đều ở trong nhà tránh nóng, cả trán chìm trong cảnh tịch mịch. Ngoài tiếng ve sâu kêu rả rích, không thể nghe thấy thứ âm thanh nào khác. Giữa một buổi chiều tẻ nhạt như thế, cho dù cái nóng nực đã bị chút hơi nước trong không khí làm giảm bớt nhưng người ta vẫn cảm thấy mỗi mệt và buồn ngủ.

Trên con đường núi đột nhiên vọng tới tiếng vó ngựa khiên đứa bé tỉnh táo trở lại từ trong cơn trán tư.

“Lạ thật! Lúc này mà lại có người tới, chẳng lẽ là thầy lang bán hàng kia?” Đứa bé lẩm bẩm một mình, nhảy bật dậy. Nó sống ở vùng núi này đã lâu, chẳng có mấy bạn chơi cùng, trong một buổi chiều nhạt nhẽo như thế này, thấy có người tới tất nhiên là vô cùng hưng phấn.

Ánh mặt trời rực rỡ đột nhiên rọi tới khiên cặp mắt đứa bé nhòe đi, nó vội vàng đưa tay lên dụi mắt, cố gắng nhìn về phía con đường núi. Lấp ló phía sau làn hơi nước mịt mờ, con đường càng có vẻ gập ghềnh hơn, ngọn núi càng có vẻ nghiêng hơn, cây cối càng thưa thớt hơn, chim chóc thì càng nhiều hơn...

Trên con đường núi, một người một ngựa chậm rãi đi tới. Con ngựa đó toàn thân ngợp một màu đỏ, duy có bốn chiếc vó là trắng ngà như tuyết. Mang trên mình chiếc yên bạc, con ngựa hiện ngang đi tới, đầu ngẩng cao, trông cực kỳ thần thái. Chẳng hẳn lúc đi đường đã ướt nước mưa, sau lại chạy nhanh và bị ánh mặt trời rọi xuống, lúc này, chiếc bờm của nó đã bị nước mưa và mô

hôi làm cho bề t lại thành một mảng dài, không ngừng hất lên hạ xuống một cách có tiết t tâu theo động tác của thân thể.

Người trên lưng ngựa toàn thân vận đồ đen, chỉ chừng hơn ba mươi tuổi, tướng mạo rất bình thường nhưng trên khuôn mặt lại thấp thoáng có sát khí. Hấn không mang theo vật gì trên lưng, nhưng hai bên hông đeo hai thanh trường đao được đút trong bao.

Đứa bé đó thầy người tới không phải là thầy lang bán hàng thì không khỏi có chút thất vọng. Khi nhìn thầy người này có mang theo vũ khí, nó cũng không tỏ ra sợ hãi, ngược lại còn quan sát đồ i phương một lượt từ trên xuống dưới vẻ rất thích thú.

Người áo đen thúc ngựa đi tới trước mặt đứa bé, ghìm cương ngựa, đoạn đưa tay lau mồ hôi trên trán, nghiêm túc hỏi: “Này tiểu ca, xin cho hỏi nơi đây có phải là Thanh Thủy trấn không?” Tuy thần thái hấn oai vệ nhưng nói năng lại rất khách sáo, mang chút khẩu âm của vùng Vân Nam.

“Không sai, nơi này chính là Thanh Thủy trấn.” Thầy người áo đen lại định lên tiếng hỏi tiếp, đứa bé đó cười hì hì, khoát tay nói: “Ông đừng hỏi gì ta vội, để ta đoán xem ông đến đây làm gì trước nhé!”

Người áo đen thoáng ngẩn ra, không ngờ đứa bé này mới chỉ mười hai, mười ba tuổi mà lại không sợ người lạ, hơn nữa thần thái còn rất điềm đạm, ung dung. Định thần nhìn kỹ, hấn thấy đứa bé này có lưỡng quyên nhô cao, cặp môi rất dày, mũi quặm mày thưa, tướng mạo xấu xí, cả gương mặt duy có cặp mắt to không ngừng háp háp kia là bất mắt nhất. Hơn nữa, bộ dạng nó tuy là người bản địa nhưng giọng nói thì lại mang khẩu âm miền Bắc, khác hẳn cư dân nơi đây. Trong lòng biết là có vấn đề nhưng hấn cũng không xuống ngựa, chỉ mỉm cười, nói: “Được, người hãy đoán đi!”

“Nếu ta đoán đúng thì có thưởng không?” Đứa bé đó làm bộ làm tịch, ra vẻ già dặn nói.

Người áo đen cười rộ. “Người muốn được thưởng gì nào?”

Đứa bé liếc nhìn con ngựa đỏ kia, làm mặt quý, nói: “Nếu ta đoán đúng, ông hãy cho ta cưới con ngựa này một lát.” Sau khi nghiêng đầu ngẫm nghĩ, đứa bé lại nói tiếp: “Ta không cần ông mang ta theo, ta muốn tự mình cưới nó.”

“Cái thằng nhóc này...” Người áo đen vội tới Thanh Thủy trấn có việc nhưng thấy đứa bé này thú vị liền muốn cò kè mặc cả với nó: “Con Hỏa Vân Câu này của ta nóng tính lắm, nhờ làm người bị ngã thì sao?”

“Hỏa Vân Câu! Cái tên này hay lắm!” Trong mắt thoáng qua một tia ao ước, đứa bé ưỡn ngực, nói: “Ông yên tâm, nam tử hán đại trượng phu, mình làm mình chịu, cho dù ta có bị ngã thì cũng không liên quan gì tới ông.”

Người áo đen thấy nó như vậy thì không khỏi cảm thấy tức cười. “Được rồi, chỉ cần người đoán đúng, ta sẽ cho người cưới nó nửa canh giờ.”

“Quyết định thế nhé, ông không được nuốt lời đâu đấy!” Đứa bé mừng rỡ vỗ tay kêu lớn, nhìn vẻ mặt nó như chắc chắn có thể đoán đúng vậy.

Người áo đen ung dung cất tiếng: “Người hãy nói xem ta tới Thanh Thủy trấn này làm gì nào?”

“Chuyện này à...” Đứa bé nhìn người áo đen một lượt từ trên xuống dưới, gương mặt như cười như không. “Tuy rằng khó đoán nhưng không làm khó được ta.”

Người áo đen thấy đưa bé cứ dấy đưa mãi liền tỏ ra bực bội. “Chắc người không đoán được chứ gì! Ta chẳng có thời gian ở đây với tên tiểu quỷ người mãi đâu!” Nói rồi hắn bèn quay ngựa, định đi vào trong trấ n.

“Đừng vội, đừng vội mà! Ta biết t...” Đứa bé kéo dài giọng, nói chậm rãi từng chữ một. “Ông đến đây tìm Dương thiế t tượng⁽³⁾ chứ gì?”

“Làm sao người biết t?” Người áo đen thấy đưa bé vừa đoán đã đúng ngay, trong lòng cảm thấy hết sức nghi hoặc.

“Ông hãy nói xem ta đoán có đúng không đã?” Đứa bé cố ý không nhìn về mặt ngạc nhiên của người áo đen, dương dương đắc ý, nói.

“Không sai, coi như người đoán đúng.” Người áo đen tuy cảm thấy rất nghi hoặc nhưng tất nhiên sẽ không tính toán với một đứa bé, bèn thẳng thắ n thừa nhận.

“Oa!” Đứa bé mừng rỡ kêu lên một tiếng rồi chạy tới nắm lấy dây cương ngựa. “Dương thiế t tượng ngụ tại căn nhà nhỏ phía đắ ng tây trấ n này, chỉ đi má y bước là tới, ông hãy để ta thử cưới ngựa trước đã.”

Người áo đen nhủ thắ m lắ n này mình đến đây hoàn toàn là do ý niệm nhắ t thời, hành sự lại cực kỳ kín đáo, ngay đến các tâm phúc cũng không hề hay biết, chắ c chắ n sẽ không có tin tức gì bị tiết lộ ra ngoài, vậy đứa bé này làm sao mà biết được? Lại thấy nó thân thủ mau lẹ, trong lòng hắn càng nghi hoặc, bèn trắ m giọng nói: “Người hãy nói với ta người làm sao mà đoán được trước đã!”

Đứa bé chỉ tay về phía chiế c bao đao mà người áo đen đeo bên hông phải. “Là nó nói cho ta biết t.”

Người áo đen nhìn xuống hông phải mình theo ánh mắt đứa bé. Tuy hắ n mang theo hai thanh đao nhưng chúng lại có hình dạng rắ t khác nhau, thanh đao bên hông trái dài chừng ba thước, chỉ là loại mã tắ u hế t sức bình thường, trên giang hồ ầ u đâu đâu cũng có thể thắ y, còn chiế c bao đao đeo bên hông phải lại dài tới năm thước, miệng được nạm vàng, chuôi đao thuầ n một màu đen, có khắ m mắ y viên minh châu, trông cực kỳ quý phá i. Có điề u, tuy chiế c bao đao này nhìn rắ t bắ t mắ t nhưng chung quy cũng chỉ là một chiế c bao đao mà thôi. Người áo đen nhìn suố t hồ i lâu mà vẫn không hiểu đứa bé nhìn ra điề u gì từ chiế c bao đao này.

Đứa bé thắ y người áo đen ngơ ngắ n thì vô cùng đắ c ý, câ t tiế ng cười vang, sau đó nói tiế p bắ ng giọng trẻ con trong trẻo: “Bỏ vì, đó là một thanh đao gãy!”

Lầ n này, người áo đen quả thực kinh hãi tộ t cùng. Thanh đao này quan trọng vô cùng, nế u việc đao gãy truyề n ra giang hồ , chỉ e sẽ lập tức dẫn đế n một hồ i phong ba rắ t lớn. Sở dĩ hắ n mắ t bao công sức tìm đế n nơi này chính là vì nghe người ta nói, vị Dương thiế t tượng kia có tài rèn đao đúc kiế m cực kỳ lợi hại, muố n nhờ ông ta giúp đỡ nắ i lại thanh đao này mà không để ai phát giắ c, chẳng ngờ vừa mới bước chân vào trắ n thì việc đao gãy đã bị đứa bé này phát hiện. Trong cơn nôn nóng hắ n bèn vung tay tới, muố n bắ t đứa bé tra hỏi một phen.

Nhưng đứa bé đó nhanh nhẹn vô cùng, người áo đen vừa đưa tay ra nó đã lập tức phát giắ c, tránh qua một bên. Người áo đen ngồ i trên lưng ngựa nên không tiện hành động, cũng không tiế p tục ra tay, chỉ chăm chú nhìn đứa bé. Đứa bé nhắ nướ m mặt mày, nói: “Ông nhỏ mọn không muố n cho ta cưỡi ngựa thì thôi, tại sao lại động thủ với ta?”

Người áo đen thấy đứa bé khi nhảy qua một bên né tránh thì bộ pháp rất linh hoạt, khác hẳn những đứa trẻ bình thường, rõ ràng là biết võ công, trong lòng lại càng nghi hoặc. Hắn cũng được tính là một nhân vật có tiếng trên giang hồ, một đòn không trúng tất nhiên sẽ không mặt dày mà tiếp tục ra tay với một đứa bé, chỉ trầm giọng hỏi: “Làm sao người biết đây là một thanh đao gãy?” Giọng hắn đột nhiên trở nên lạnh lùng: “Nếu không muốn bị ta bắt lại tra khảo, người hãy ngoan ngoãn trả lời ta!”

Chuyện này có liên quan quá lớn nên hắn nhất định phải hỏi cho rõ ràng. Phải biết rằng thanh đao này mới gãy từ vài ngày trước, sau đó hắn lập tức một người một ngựa chằng quản gió mưa tìm tới nơi này, gần như không ai biết được hành tung của hắn. Nhưng nếu không phải là tin tức bị lộ ra ngoài, làm sao đứa bé này biết được đây là một thanh đao gãy, lẽ nào nó có bản lĩnh nhìn xuyên thấu ư?

Đứa bé thoáng bĩu môi, vốn còn muốn ra vẻ rằng mình không sợ hắn ra tay nhưng thấy hai mắt kẻ này lấp lánh hung quang, trong lòng nó không khỏi có chút e sợ. Suy cho cùng thì nó vẫn là một đứa bé, nếu thật sự động thủ, chỉ xét về mặt khí lực đã thua kém đối phương rất nhiều rồi.

“Chuyện này thì có gì là khó!” Đứa bé lùi mấy bước, giữ khoảng cách với người áo đen, sau đó hai tay chống nạnh, gật gù đắc ý, nói: “Bao đao quý báu như vậy, thanh đao này ắt hẳn rất có lai lịch. Mà nó đã có lai lịch, bất luận thế nào cũng không đến mức không hợp với bao đao. Nhưng ta lại thấy thanh đao này đứt trong bao có phần bị lệch, hơn nữa còn khẽ đung đưa, dường như trong bao đao có khoảng trống, không vừa khít với lưỡi đao. Nếu không phải chiếc bao đao này không cùng cặp với lưỡi đao, vậy thì nhất định là đao đã gãy.”

Người áo đen nghe tới đây thì phàn nàn nào đã bót nghi ngờ, nhưng một nỗi nghi hoặc khác lại dâng lên, những lời giải thích này thoạt nghe thì hợp tình hợp lý nhưng thực sự không nên được nói ra từ miệng một đứa bé. Trừ phi có người lớn dạy cho từ trước, nếu không một đứa bé mới hơn mười tuổi làm sao có thể hiểu được nhiều đạo lý đến vậy, hơn nữa khả năng quan sát tỉ mỉ như thế cũng thực khiến người ta thán phục. Nếu đôi phương là một tay giang hồ lão luyện thì không nói làm gì, nhưng đây rõ ràng là một đứa bé miệng còn hôi sữa, làm sao có được cái nhìn chuẩn xác như vậy?

“Người là ai?” Người áo đen càng nghĩ càng kinh hãi, sắc mặt trở nên lạnh lùng, nếu không phải sau khi vận công quan sát thấy bốn phía xung quanh không hề có người mai phục, hắn còn tưởng rằng mình đã rơi vào bẫy của kẻ địch.

“Ta?” Đứa bé đưa tay chỉ vào mũi mình, nói với giọng hết sức khoa trương: “Đi không thay tên, ngộ à không đổi họ, công tử nhà Dương thiết tượng ở Thanh Thủy trấn, Dương Kinh Huyền chính là ta.” Ban đầu nó còn cười hì hì cợt nhả, nhưng về sau thấy sắc mặt người áo đen không được thân thiện cho lắm, rốt cuộc đã có chút sợ hãi, giọng nói càng lúc càng thấp, đến cuối cùng còn rụt rè bổ sung thêm một câu: “Ông cứ gọi ta là Tiểu Huyền cũng được.”

Người áo đen rốt cuộc đã buông bỏ mọi điều cô kỵ, cất tiếng cười ha hả. Đứa bé này đã là con của Dương thiết tượng, ắt hẳn gia học uyên thâm, sự hiểu biết về vũ khí vượt hẳn người thường, có thể nhìn ra trong bao đao của hắn là thanh đao gãy cũng không có gì kỳ lạ. Chỉ từ việc này cũng có thể đoán ra cha nó ắt hẳn có bản lĩnh phi thường, hắn đến đây một chuyện coi như không uổng phí.

Cũng không phải người áo đen đã thu hết sự phòng bị, chỉ là hắn khá tự tin về hành tung của mình, liệu chừng kẻ địch tuy lợi hại nhưng không đến mức thần thông như thế, nếu không hắn sớm

chỉ còn nước buông tay chịu trôi rôi, làm gì có sức mà đoi chọi với kẻ đó suốt mấy năm.

“Tiểu Huyền, mau dẫn ta đi gặp cha ngươi!” Trên mặt lộ nét cười, người áo đen vỗ nhẹ con tuấn mã, nghiêm túc nói. “Sau đó ta sẽ cho ngươi cưới con Hỏa Vân Câu này hai canh giờ.”

“Tốt quá rôi, người trong giang hồ nói lời phải giữ lấy lời, ông không được ăn gian đầu đuôi!” Tiểu Huyền cả mừng, tung tăng chạy về phía trước, nhưng sau đó chợt dừng lại, ngoảnh đầu, chắp tay hỏi: “Không biết hảo hán tôn tính đại danh là gì?”

Người áo đen thấy Tiểu Huyền làm bộ làm tịch như thế thì không sao nhìn được cười, cũng học theo bộ dạng của nó mà cúi người chắp tay, cười rộ, nói: “Mời Dương huynh! Tại hạ đi không thay tên, ngời không đổi họ, Mị Vân giáo hữu sứ Phùng Phá Thiên chính là ta!”

Tiểu Huyền dẫn Phùng Phá Thiên vào trong trấ, đi thẳng về phía tây. Thanh Thủy trấ này tuy nhỏ hẹp, dân cư không nhiều nhưng đường xá lại khá rộng rãi, Hỏa Vân Câu có thể thoải mái bước đi mà không bị gò bó chút nào. Có điều, nơi đây chẳng mấy khi có người lui tới, mọi người trong trấ chưa từng được thấy thót ngựa nào thầ tuấn thế này, ai nấy đều tấ m tấ c khen ngợi.

Phùng Phá Thiên thấy trên đường không ngừng có người vẫy chào Tiểu Huyền, thái độ vô cùng thân thiết, nghĩ bụng thầ ng nhóc này chấ hẳn là người bản địa, một chút nghi hoặc cuối cùng trong lòng rồ t cuộc đã tan biể n hẳn. Hắ n ngời ở ngôi cao trong Mị Vân giáo, tấ t nhiên hiểu cách mua chuộc lòng người, bèn lập tức thu mớ i tâm tư, mặt nở nụ cười, ra chiề u như đang đi thăm họ hàng thân thích, không hề khiể n ai nghi ngờ.

Khu vực phía tây Thanh Thủy trấ n là một vùng núi hoang vu, cỏ cây rấ t ít, chỉ có một ngôi nhà cỏ cô quạnh nằ m trên sườn núi, phía trước nhà không treo biển hiệu, chỉ có một chiế c lò sắ t, một tá m đe sắ t, xung quanh bày la liệt những công cụ dùng để rèn sắ t. Trong lò lác đác má y đố m lửa đã sắ p tàn, trên chiế c đe sắ t cũng loang lổ những vế t han gỉ, xem chừng thường ngày chẳng có má y người đế n đây, việc làm ăn không được tồ t lắ m.

Tiểu Huyề n gọi liề n má y tiế ng mà không thấ y ai đáp lại, bèn ngoảnh đầ u nói với Phùng Phá Thiên: “Cha ta lên núi lắ y đá rô i, chẳng biế t bao giờ mới về , nế u ông không có việc gì khác thì cứ ở lại đây đoi. Ta...” Nó đưa má t nhìn Hỏa Vân Câu, muố n nói song lại thoi, rõ ràng là muố n được thử cưới ngựa.

Phùng Phá Thiên nghĩ bụng, nghe người giới thiệu mình đế n đây nói, Dương thiế t tượng kỹ nghệ siêu quầ n, thuật rèn sắ t thiên hạ vô song, vô n cho rằ ng nhấ t định là một nhân vật nổi danh trên giang hồ , chẳng ngờ nơi này lại hoang vắ ng như vậy, xem chừng thường ngày cư dân xung quanh cũng chẳng má y khi đế n rèn đúc đồ sắ t, thực không rõ tại sao ông ta lại ở lại đây, chẳng lẽ là một bậc cao nhân lánh đời? Chi bắ ng mình hãy hỏi đứ a bé này một chút, không chừng có thể thăm dò được lai lịch của ông ta.

Phùng Phá Thiên lập tức xuố ng ngựa, giao dây cương cho Tiểu Huyề n. Tiểu Huyề n cả mừng nhận lắ y nhưng Phùng Phá Thiên lại không buông tay. “Năm nay ngươi bao nhiêu tuổi rô i? Đế n nơi này đã được bao lâu?”

Tiểu Huyề n sớm đã cảm thấ y ngứa ngáy như có kiế n bò trong bụng, lại sợ Phùng Phá Thiên đoi ý, đành trả lời: “Từ nhỏ ta đã số ng ở đây, năm nay mười hai tuổi.”

Phùng Phá Thiên lại hỏi: “Thế mẹ ngươi đoi?”

Tiểu Huyề`n chấ`n động, trên mặt hiện lên một vẻ hê`t sức kỳ quái, khễ` lắ`c đầ`u, đáp: “Ta không biế`t. Ta từ nhỏ đã sô`ng với cha, mỗi lâ`n hỏi đế`n mẹ ta, ông â`y đề`u thờ dài một hơi, sau đó không chịu nói gì.” Nói tới đây, nó bắ`t giắ`c hơi cụp mắ`t xuô`ng. “Ta nghĩ, chắ`c bà â`y đã qua đời rồ`i.”

Phùng Phá Thiên tuy đã xông pha giang hồ` nhiề`u năm, lòng dạ cứng rắ`n, nhưng thấ`y một đư`a bé thông minh, lanh lợi như vậy kẻ ra thân thề` đáng thương thì cũng động lòng trắ`c ắ`n, không nỡ hỏi tiế`p. Hắ`n buông sợi dây cương, cẩn thận dặn dò: “Người cẩn thận một chút, con ngựa này rắ`t nóng nảy, nhớ đừng để bị ngã đầ`y!”

Tiểu Huyề`n cười hì hì một tiế`ng, đưa tay khễ` vuô`t bờm Hỏa Vân Câu. “Cha ta nói rồ`i, ngựa hiểu tính người, chỉ câ`n ông tồ`t với nó, nó cũng sẽ tồ`t với ông. Hỏa Vân lão huynh, huynh nói xem có đúng như vậy không nào?” Nói đế`n câu cuô`i cùng, nó kiể`ng chân lên, kễ` sát chiế`c tai nhọn của con ngựa mà khễ` thì thầ`m.

Phùng Phá Thiên thấ`y Tiểu Huyề`n thú vị như vậy, không kìm được khễ` mỉm cười.

“Tiểu Huyề`n, con làm gì đầ`y?” Một giọng nói vọng tới từ đầ`ng xa. Phùng Phá Thiên ngược lên nhìn, thấ`y một đại hán vận áo xanh đang bước như bay từ trên sườn núi xuô`ng, hai tay xách theo hai chiế`c giỏ lớn, tồ`c độ cực nhanh, chỉ sau một thoáng đã tới trước ngôi nhà cỏ.

Tiểu Huyề`n hạ thầ`p giọng nói với Phùng Phá Thiên: “Ông đừng nói ra chuyện chúng ta đánh cược, cha ta không cho phép ta ra ngoài khoe mẽ đâu.” Nhìn vẻ mặt sợ hãi của nó thì chắ`c hẳn thường xuyên đánh cược với người ta, e là còn vì thề` mà phải chịu không ít nỗi khổ.

Phùng Phá Thiên chăm chú quan sát người vừa tới, không kìm được thầ`m khen ngợi. Vị Dương thiế`t tượng này lưng hùm eo gắ`u,

vai rộng ngực nở, mày rậm râu dài, mắt sáng như sao, cực kỳ tráng kiện... Trong hai chiếc giỏ kia đựng đầy những khối đá lớn, e là phải nặng tới mấy trăm cân, vậy mà vẫn có thể xách theo dễ dàng, hiển nhiên là có võ công không kém. Nhìn tướng mạo thì còn chưa tới bốn mươi tuổi, rõ là vẫn đang trong độ tráng niên, vậy nhưng hai hàng tóc mai đã điểm bạc.

Phùng Phá Thiên cung tay, nói: “Tại hạ Phùng Phá Thiên, đến xin Dương huynh giúp đỡ lại một món binh khí.”

Dương thiếp tượng khom người đáp lễ, trên khuôn mặt thoáng hiện vẻ nghi hoặc. “Làm sao Phùng huynh lại tìm được tới nơi này?”

Phùng Phá Thiên cung kính đáp: “Có một vị bá ng hữu giới thiệu ta tới đây. Y nói kỹ thuật rèn đúc của Dương huynh thiên hạ vô song, bất kỳ món binh khí bị hư hại nào vào tay Dương huynh đều có thể trở lại như mới, do đó ta mới mạo muội tới làm phiền.”

“Tiểu Huyên, con không được động đến con ngựa đó.” Dương thiếp tượng nghiêm nghị đưa mắt liếc nhìn Tiểu Huyên, sau khi thấy Tiểu Huyên trề môi lùi qua một bên mới lại quay sang nói với Phùng Phá Thiên: “Huynh dài ắt hẳn đã nhận nhầm người rồi. Dương mỗ chỉ là một kẻ thôn phu nơi sơn dã, thường ngày giúp đỡ thôn dân sửa cái lưỡi cày, vá chiếc nồi thủng, làm gì có cái gọi là thuật rèn đúc thiên hạ vô song. Chỉ e Phùng huynh đã phí công đi chuyện này rồi!”

Phùng Phá Thiên nghe Dương thiếp tượng nói vậy thì đời nào chịu tin, đoán chừng y ẩn cư nơi đây lâu năm, tất nhiên không muốn để lộ tung tích, trước tiên chỉ đành lấy lý do mà dụ. Hắn bèn cởi thanh đao đeo bên hông phải ra, đưa tới bá ng hai tay. “Không giấu gì Dương huynh, thân phận của tiểu đệ thực ra là Xích Xà hữu sứ của Mị Vân giáo. Thanh bảo đao này có tên gọi “Việt Phong”, là bảo

vật trăn giáo của bản giáo. Nếu Dương huynh có thể giúp đỡ nó lại thanh đao này, trên dưới Mị Vân giáo nhất định sẽ cảm kích vô cùng, ắt có hậu lễ dâng lên.”

“Xích Xà hữu sứ? Cái tên này thật... đáng... yêu!” Trước mặt cha, tuy Tiểu Huyền đã tỏ ra ngoan ngoãn hơn nhiều nhưng vừa nghe thấy cái tên kia vẫn buột miệng thốt lên. Có điê`u, nó vốn muốn nói cái tên này thật đáng sợ nhưng lại bị Dương thiế`t tượng trưng mắ`t nhìn nên mới vội vàng sửa lời. Nó không biế`t rằng trong Mị Vân giáo, hữu sứ được gọi là Xích Xà, tả sứ được gọi là Thanh Hạc, đây là tên của các vị thầ`n được giáo phái này tôn thờ.

“Mị Vân giáo?” Dương thiế`t tượng hơi biế`n sắc mặt, trầ`m ngâm không nói gì.

Phùng Phá Thiên cũng không thúc giục, chỉ nghĩ bụng, với danh tiế`ng của Mị Vân giáo, chẳng sợ Dương thiế`t tượng không nghe theo, thế` là hắ`n bèn đứng lặng lẽ một bên chờ đố`i phương đưa ra quyế`t định. Trong lúc không có việc gì làm hắ`n còn nháy mắ`t với Tiểu Huyền, sau lại lè lưỡi làm bộ uố`n lượn như con rắ`n khiế`n Tiểu Huyền muốn câ`t tiế`ng cười lớn nhưng lại không dám, chỉ có thể cố` gắ`ng nhẫn nhịn, khuôn mặt vì kìm nén quá mức nên càng lúc càng đỏ bừng.

Mị Vân giáo có tông giáo đàn nắ`m tại vùng Đại Lý, Điề`n Nam, tín đồ` đa phầ`n là người các dân tộc thiểu số` như Di, Miêu, Dao, Bạch, Thái... thế` lực rắ`t lớn, cùng với Vô Niệm tông ở Kỳ Liên Sơn, Tịnh Trầ`n trai ở Bắ`c Nhạc Hắ`ng Sơn, Phi Thường đạo ở Đông Hải hợp xung là thiên hạ tăng đạo tứ phái. Nghe đờ`n giáo phái này tin thờ thầ`n rắ`n, tín đồ` đa phầ`n đê`u biế`t điê`u khiến các giồ`ng độc vật như rắ`n và bọ cạp, lại có hành tung quý dị, ít người biế`t đê`n, càng hiế`m khi đặt chân vào Trung Nguyên, cho nên bị người trong giang hồ` coi là tà giáo.

Có điề`u, mấ`y chục năm trước, khai sơn giáo chủ Lục Vũ của Mị Vân giáo lại là một nhân vật lừng danh trên giang hồ`, dựa vào một bộ Mị Vân chương pháp mà uy chấ`n võ lâm, về` sau vì kế`t oán với Long phán quan trong sáu đại tông sư tà phái nên mới đế`n vùng Điề`n Nam thành lập Mị Vân giáo, đố`i nghịch với Cầ`m Thiên bảo của Long phán quan ở đấ`t Xuyên Đông.

Sáu năm trước, Mị Vân giáo phát sinh nội loạn, vợ chồ`ng giáo chủ Lục Vũ bị thủ hạ ám hại bỏ mình, đứ`a con duy nhấ`t cũng không rõ tung tích, sau đó cháu ông ta là Lục Văn Uyên đứ`ng ra kế` thừa ngôi vị giáo chủ.

Lục Văn Uyên tính tình nhu nhược, không có tài lãnh đạo, chỉ sau mấ`y năm, Mị Vân giáo đã suy yế`u, quấ`ng thời gian gầ`n đây còn bị Cầ`m Thiên bảo chèn ép không góc đầ`u dậy nổi. Các vị trưởng lão trong giáo phái đề`u rấ`t bấ`t mãn với Lục Văn Uyên, trong đó Thanh Hạt tả sứ Đặng Cung còn liên thủ với ba người Lôi Mộc, Phí Thanh Hải, Cảnh Kha trong ngũ đại hộ pháp, mưu đồ` lập em ruột của Lục Văn Uyên là Lục Vân Định lên làm giáo chủ, vì việc này mà phát sinh mâu thuẫn rấ`t lớn với Xích Xà hữu sứ Phùng Phá Thiên và hai người còn lại trong ngũ đại hộ pháp là Y Na và Hồ`ng Thiên Dương. Cuố`i cùng, hai bên thương nghị với nhau, quyế`t định vào đầ`u tháng sau sẽ triệu tập giáo chúng về` mở đại hội tuyển chọn lại giáo chủ.

Chẳ`ng ngờ cách ngày mở đại hội nửa tháng, Việt Phong đao đột nhiên gãy lìa trong bao một cách khó hiểu. Thanh đao này không phải vật phàm, có thể cắ`t vàng chặ`t ngọc, chém sắ`t như bùn, đượ`c người trong giáo coi là thầ`n đao, là bảo vật trấ`n giáo của Mị Vân giáo, xưa nay vẫn luôn đượ`c giao cho Phùng Phá Thiên bảo quản. Hắ`n thầ`y việc đao gãy này có vấ`n đề`, lại gặp đứ`ng lúc sắ`p chọn lại giáo chủ, trong lòng chỉ e có kẻ đang ngầ`m giờ trò gậy rồ`i. Nế`u các giáo đồ` biế`t đượ`c chuyện bảo đao bị gãy, nhấ`t định sẽ chỉ trích hắ`n hộ đao

bất lực, kèm theo đó sẽ làm ảnh hưởng đến uy tín của Lục Văn Uyên.

Thanh Việt Phong đao đó có thể chém sắt như bùn, tất nhiên cực kỳ cứng rắn, vậy mà lại bị người ta âm thầm làm gãy, kẻ ra tay ắt hẳn là một cao thủ. Phùng Phá Thiên tự biết khó điề u tra được gì nhưng dù sao trách nhiệm cũng thuộc về hắ n, do đó đành một mặt phái người ngắ m điề u tra, một mặt suy nghĩ tìm cách ứng phó. Hắ n nhủ thắ m việc đã đế n nước này, thắ n bất tri quý bất giác nắ i lại bảo đao mới là thượng sách. Vì sợ việc đao gãy bị tiế t lộ ra ngoài, hắ n không dám tìm người ở gắ n nhờ nắ i đao, vừa hay lại được nghe người ta nói đế n bản lĩnh rèn đúc cao siêu của Dương thiế t tượng, do đó mới chẳng quản gió mưa vội vã tìm đế n Thanh Thủy trắ n hoang vu này.

Vị Dương thiế t tượng này chính là Đông Quy đệ nhắ t kiế m khách Hứa Mạc Dương năm xưa.

Sau ngày từ biệt Âm khí vương Lâm Thanh, Vật Do Tâm, Dương Sương Nhi ở U Minh cô c, Hứa Mạc Dương một mình lưu lạc khắ p nơi. Y biế t ở Tái Ngoại có nhiề u người nhận ra mình là tướng quân trắ n thủ thành Đông Quy năm xưa, còn ở Trung Nguyên thì lại chẳng có mắ y ai biế t khuôn mặt thật của y, do đó bèn đảo ngược họ tên, hóa danh thành Dương Mạc⁽⁴⁾, đi thẳng một mạch xuố ng phía nam, lúc nào cũng hế t sức cẩn thận nên chưa từng gặp điề u rắ c rắ i. Có điề u, y thân là khâm phạm của triề u đình, tất nhiên không dám đặt chân tới những nơi phồ chợ náo nhiệt, sợ bị lộ tung tích. Huố ng chi y vô n cũng muố n tìm một nơi thanh tịnh để tập trung nghiên cứu *Chú Binh thắ n lục* mà Đỗ Tứ lưu lại, sau mắ y tháng thì tới được Thanh Thủy trắ n dưới chân núi Doanh Bàn này, trong lòng rắ t thích cảnh sơn thanh thủy tú cùng dân phong thuầ n phác ở nơi đây, thêm vào đó người dân ở đây cũng ít qua lại với bên ngoài, nên y liề n ở lại suố t sáu năm qua.

Những năm qua, y luôn giầu u giếm tài năng, lập chí báo thù, nhưng cũng biết bản thân khó mà địch lại võ công tuyệt thế của Minh Tướng quân nên chỉ một lòng nghiên cứu *Chú Binh thân lục* của phái Binh Giáp mà Đỗ Tứ lưu lại, chờ ngày sau chế thành Hoán Nhật tiễn trợ giúp Âm khí vương Lâm Thanh một tay, tất nhiên không muốn để lộ thân phận mà dẫn tới sự truy bắt của quan phủ. Trong thời gian đó, y mưu sinh bằng nghề rèn sắt, cuộc sống tuy thanh bần nhưng khiên hành tung không bị tiết lộ ra ngoài.

Đứa bé trai đó là nghĩa tử mà y thu nhận sáu năm trước, đặt tên là Kinh Huyề, muốn qua đó bày tỏ sự quan tâm đối với Thâu Thiên cung và Hoán Nhật tiễn. Có điều, Tiểu Huyề vì hòi nhỏ gặp con biết cô nên mất hết ký ức trước đây, Hứa Mạc Dương thương xót thân thế của nó, ở vùng sơn dã lại chẳng có việc gì làm, bèn truyề n hết cho nó một thân sở học, nhưng chưa nói cho nó biết chút gì về thân thế của mình. Tiểu Huyề trước giờ vẫn luôn cho rằng mình chính là con ruột của Hứa Mạc Dương.

Nghe Phùng Phá Thiên nói rõ lai lịch, Hứa Mạc Dương trầm ngâm suốt hòi lâu. Y biết nơi này nằm trong phạm vi thế lực của Mị Vân giáo, nếu không đáp ứng giúp Phùng Phá Thiên nôi lại Việt Phong đao, việc này ắt không thể kết thúc một cách êm đẹp, huống chi lúc này y còn muốn hỏi han một số tin tức từ Phùng Phá Thiên, vì thế bèn cất tiế ng: “Không giầu u gì Phùng huynh, ta ẩn cư ở nơi đây thực ra là để né tránh sự truy sát của kẻ thù. Giúp huynh nôi bảo đao cũng không phải là không được, chỉ mong huynh chớ nên tiết lộ hành tung của ta ra ngoài.” Y vẫn chưa nắm được ý đồ thật sự của Phùng Phá Thiên, thâm nhủ cứ tạm thời dùng lời nói trấn an đối phương trước đã, sau này sẽ tìm cơ hội chuyên tới một nơi ở mới.

Phùng Phá Thiên thâm y Hứa Mạc Dương đã đồng ý giúp mình nôi lại bảo đao, trong lòng cả mừng, bèn lập tức nói: “Dương huynh

yên tâm, việc ta đến đây không người nào hay biết, sau này tất nhiên ta sẽ không tiết lộ hành tung của Dương huynh với bất cứ ai.”

Hứa Mạc Dương khẽ gật đầu, hỏi: “Chẳng hay Phùng huynh nghe ai nói mà biết đến ta thế?” Câu hỏi này mới thực sự là mấu chốt, bởi mấy năm nay y vẫn luôn ẩn cư ở nơi này, thỉnh thoảng mới tới thành Tự Vĩnh cách đây mấy chục dặm để mua sắm ít đồ dùng, hiếm có người nào biết được nơi ở hiện giờ của y. Nếu Phùng Phá Thiên không thể đưa ra một lời giải thích hợp lý, sự nghi ngờ của y tất nhiên khó mà tan đi được.

Phùng Phá Thiên chậm rãi đáp: “Ta được nghe Tuyên lão đại của Lê Hoa Xã kể về Dương huynh. Chắc Dương huynh đã biết ta không hề nói dối.”

Tới lúc này Hứa Mạc Dương mới giật mình hiểu ra. Năm xưa, trong U Minh có nơi dãy Cách Vân ngoài Tái Ngoại, Âm khí vương Lâm Thanh từng dặn y lưu lại hành tung của mình cho nữ tử đeo món đồ trang sức hình mặt trăng khảm ngọc trong gánh hát đi lại trên giang hồ. Sáu năm nay, Lâm Thanh không rõ tung tích, y từng đi khắp các khu chợ ở vùng lân cận để thăm dò tin tức nhưng chẳng thu hoạch được gì. Còn Lê Hoa Xã kia là một gánh hát du dương trên giang hồ, thường xuyên đi lại giữa hai vùng Diên, Việt⁽⁵⁾. Năm ngoái, Hứa Mạc Dương vô tình bắt gặp bọn họ trong thành Tự Vĩnh, lại vừa khéo nhìn thấy nữ tử đeo món đồ trang sức hình mặt trăng khảm ngọc, bèn giả làm người thích xem kịch, ngấm làm quen, lưu lại địa chỉ.

Nữ tử đó họ Tô, tên gọi Thiển Quân, tuy tuổi mới mười tám, đôi mươi, lại quanh năm suốt tháng lên đênh phiêu bạt nhưng vẫn không hề thiếu cái khí chất phóng khoáng của nữ giang hồ, hơn nữa còn thông minh, xinh đẹp, nói năng đĩnh đạc, đường hoàng, hẳn là người rất có lai lịch. Hứa Mạc Dương cô quạnh nhiều năm, tuy tự thẹn thua kém đôi phương rất nhiều nhưng vừa gặp mặt đã

thậm xao động, lại vừa khéo gặp lúc trong gánh hát có thanh kiể m gãy, y bèn thi triển chút bản lĩnh cón con nô i liê n thanh kiể m, và việc này đã bị ông chủ gánh hát là Tuyên lão đại nhìn thấ y. Vị Tuyên lão đại đó hành tẩu giang hồ nhiê u năm, quen biế t rấ t nhiê u kỳ nhân dị sĩ, vừa nhìn thấ y thứ kỹ thuật thầ n kỳ như vậy liê n cô ý kế t giao với Hứa Mạc Dương. Hứa Mạc Dương thứ nhấ t là kinh nghiệm giang hồ còn ít, thứ hai là những năm nay sô ng trong u uấ t, lòng vương đầ y tâm sự, chỉ sau mấ y chén rượu, hào khí ngày xưa lại tràn về , tuy chưa từng tiế t lộ thân phận thực nhưng lại coi Tuyên lão đại là kẻ tri giao, còn kế t bái huynh đệ.

Lúc này, nghe Phùng Phá Thiên nói ra cái tên Tuyên lão đại, Hứa Mạc Dương không biế t nguyên cớ bên trong nhưng vẫn thầ m trách Tuyên lão đại tự tiện tiế t lộ hành tung của mình. Có điề u, y cũng không tiện thoái thác, đành nói: “Đã như vậy, xin Phùng huynh hãy đợi một lát, giờ ta đi nô i đao cho huynh ngay đây. Ta cũng không câ n huynh cảm tạ gì, chỉ là ngày sau nế u có ai hỏi tới, mong huynh đừng nói ra tên của ta là đượ c.”

Phùng Phá Thiên chú tâm quan sát, thầ y dáng vẻ của Hứa Mạc Dương chân thành, bèn cung kính nói: “Dương huynh yên tâm, nế u không phải việc này có liên quan tới tính mạng của ta, Tuyên lão đại sẽ không dễ dàng tiế t lộ tung tích của Dương huynh như vậy đâu. Huồ ng chi, nế u có thể giúp đỡ nô i lại bảo đao, Dương huynh thực sự là ân nhân của ta, có điề u gì ta cũng xin nghe theo Dương huynh.” Hắ n đã dẹp bỏ đượ c mô i tâm sự trong lòng, lại thầ y Tiểu Huyê n đang đứng ngẩn ngơ bên cạnh, bèn có ý lấ y lòng: “Dương công tử còn nhỏ tuổi như vậy mà đã có thân thủ phi phạm, quả là hổ phụ sinh hổ tử. Y đã thích cưới ngựa, chỉ bằ ng Dương huynh hãy để y cưới con Hỏa Vân Câu này của ta đi chơi một lát.”

Tới lúc này Tiểu Huyê n mới dám rụt rè nhìn Hứa Mạc Dương, trên khuôn mặt tràn đầ y vẻ khẩn câ u.

Thực ra Hứa Mạc Dương hết sức thương yêu đứa con nuôi này, nghe Phùng Phá Thiên khen ngợi như vậy thì trong lòng rất vui vẻ, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng. “Phùng huynh quá khen, khuyên tử hay nghịch ngợm, nếu không nghiêm khắc quản giáo, chẳng biết đã gây ra bao nhiêu rắc rối cho ta rồi.”

Tiểu Huyền âm ức nói: “Con gây rắc rối bao giờ chứ? Mọi người trong trấn có ai mà không nói con ngoan ngoãn, hiểu chuyện, họ còn thường khen cha biết cách dạy dỗ nữa đây...”

Hứa Mạc Dương vò giận dữ. “Có khách ở đây mà con còn dám nói những lời tự khen mình như vậy, mặt mũi của cha thực đã bị con làm mất hết rồi.”

Tiểu Huyền rất thông minh, thấy trên mặt Hứa Mạc Dương thấp thoáng nét cười thì biết ngay là y đã mềm lòng, bản sắc nghịch ngợm rốt cuộc lại hiện ra. “Đương nhiên con phải tự khen mình trước mặt khách rồi, như thế cha mới có thể diện chứ! Chẳng lẽ hai cha con ta lại ở trong nhà, cha khen con một câu, con khen cha một câu, như thế thì thực khiến người ta cười đến rụng răng mất.”

Phùng Phá Thiên cười vang, giao dây cương ngựa cho Tiểu Huyền. “Yên tâm đi, có Phùng thúc thúc làm chủ cho ngươi, ngươi cứ việc thỏa sức chơi đùa,” sau đó lại ngoảnh đầu qua nói với Hứa Mạc Dương: “Lệnh công tử đã thích ngựa như thế, sau khi xong việc ta sẽ dâng lên mấy con ngựa tốt để tỏ lòng cảm tạ, Dương huynh xin chớ chối từ!”

Hứa Mạc Dương ẩn cư nhiều năm, không muốn dây dưa với các nhân vật trong võ lâm, huống chi xưa nay thanh danh của Mị Vân giáo trên giang hồ vốn không được tốt. Có điều, hiện tại thực khó chối từ thịnh tình của Phùng Phá Thiên, y đành ngậm quyết định

đợi sau khi Phùng Phá Thiên đi rồi sẽ lập tức dẫn Tiểu Huyê`n rời khỏi Thanh Thủy trấ`n, tìm một nơi ở khác.

Tiểu Huyê`n lại không nhận dây cương mà nháy mắ`t mắ`y cái với Phùng Phá Thiên. “Ta chưa đi ngay được, nế`u không ai sẽ nớ`i đao cho ông đây?”

Phùng Phá Thiên tò mò hỏi: “Tiểu huynh đệ cũng biế`t nớ`i đao sao?”

“Sao lại không biế`t?” Tiểu Huyê`n dương dương tự đắ`c, nói. “Vô công bắ`t thụ lộc, ta đã nhận ý tô`t của ông, dù thế` nào cũng phải thể hiện chút tài năng mới được.”

Hứa Mạc Dương cười, nói với Phùng Phá Thiên: “Thắ`ng bé này cũng coi như có được mắ`y phầ`n chân truyê`n của ta, thường ngày vẫn giúp hàng xóm làm mắ`y việc vặt như vá xoong nớ`i thùng, nên bây giờ có chút không biế`t trời cao đắ`t dày, thực đã khiế`n Phùng huynh chê cười rồ`i!”

Phùng Phá Thiên giơ ngón tay cái lên, khen ngợi: “Danh sư xuấ`t cao đồ`. Dương công tử còn nhỏ tuổi mà đã có bản lĩnh như vậy, tiê`n đồ` ngày sau ấ`t không thể lường trước.”

Hứa Mạc Dương thắ`y Phùng Phá Thiên nói mắ`y lời tâng bớ`c như vậy mà Tiểu Huyê`n vẫn vênh váo tự đắ`c, không tỏ ra ngượng ngập chút nào, bèn trầ`m giọng nói: “Thắ`ng bé này còn phải rèn giũa rấ`t nhiề`u, Phùng huynh chớ nên dung túng cho cái tính nông cuồ`ng của nó.”

Tiểu Huyê`n cười hì hì, nói: “Con đâu có nông cuồ`ng! Thường ngày chẳng có cơ hội luyện tập, hôm nay vừa khéo có thanh đao gãy ở đây, chi bắ`ng cha hãy cho con được rèn giũa tay nghề` một chút.”

Trẻ con vô n hay cả thềm chóng chán, lúc này Tiểu Huyê`n một lòng muô`n được thử nôi bảo đao, thành ra đã quên bém việc cưới ngra.

Hứa Mạc Dương nói: “Ngươi cứ giúp ta kéo bẽ lò, đưa công cụ là được rô`i, làm sao có thể để một thắ`ng phá gia chi tử như ngươi động vào thanh bảo đao này được.”

Tiểu Huyê`n hậm hực phản đô`i: “Sao con lại là phá gia chi tử chứ?”

Hứa Mạc Dương nói: “Ngươi còn dám cãi ư? Lầ`n đó ta bảo ngươi rên một cái kéo, kếm quả là ngươi lãng phí mắ`t mười mắ`y cân sắ`t của ta.”

Mặt mũi Tiểu Huyê`n đỏ bừng nhưng vẫn cô` biện bác: “Đắ`y là con quá câ`u toàn nên mới rên đi rên lại, nế`u không lờ rên ra một cái kéo chẳng cắ`t nổi thứ gì, há chẳng phải sẽ làm tổn hại đế`n danh tiế`ng của cha sao?”

Phùng Phá Thiên lại lo Tiểu Huyê`n không đủ công lực, làm hỏng mắ`t bảo đao nên cũng lên tiế`ng khuyên nhủ: “Do đó bây giờ ngươi mới phải cố` gắ`ng theo cha học nghệ, đọi sau này hỏa hầ`u đủ rô`i, tắ`t nhiên ông á`y sẽ để ngươi kếm thừa y bát.”

Tiểu Huyê`n vẫn có chút không cam tâm. “Cha ta có bao giờ chịu để ta làm thay đâu! Chẳng lẽ đọi đế`n khi ta năm, sáu chục tuổi, người ta hỏi ta: “Ngươi biếm làm những gì?”, ta lại trả lời: “Ta chỉ biếm kéo bẽ lò”, như thế` thì thực mắ`t mặt quá!”

Phùng Phá Thiên thắ`y Tiểu Huyê`n nói năng thú vị bèn cười ha hả. “Ngươi còn nhỏ tuổi, mắ`y thứ hung khí như đao kiếm tô`t nhắ`t đừng nên đụng vào!”

Tiểu Huyê`n uốn ngực, nói: “Tuy ta còn nhỏ tuổi nhưng bản lĩnh không hề` nhỏ. Vừa rô`i, không phải ta vừa nhìn đã nhận ra thanh đao của ông là đao gãy đó sao?”

Hứa Mạc Dương cũng chẳng có cách nào với Tiểu Huyê`n, đành nói: “Được rô`i, vậy trước tiên ngươi hãy xem chỗ gãy của bảo đao, nếu có thể nói ra nguyên nhân vì sao đao gãy, coi như ngươi có bản lĩnh.”

Phùng Phá Thiên đành y lời đưa Việt Phong đao cho Tiểu Huyê`n. Tiểu Huyê`n rút đao ra, một luồng khí lạnh thấu xương lập tức ập thẳng vào mặt.

“Đao là vua của các loại binh khí, mạnh mẽ mà dứt khoát, giáu cái khéo trong cái vụng, lợi về` chặt chém, mạnh về` lực đao...” Tiểu Huyê`n một mặt tỉ mỉ quan sát, một mặt nghiêm túc nói. “Bảo đao bị gãy cách chuôi đao nửa thước, chỗ này dày mà bề`n chắ`c, khi giao thủ thực khó mà gãy được, có thể đoán định là bị vật nặng đập mạnh vào từ mặt ngang mà gãy.” Những năm nay, Tiểu Huyê`n sớm đã học thuộc lòng *Chú Binh thầ`n lục* nhưng lại hiế`m có cơ hội dùng đê`n, lúc này được dịp liên`n bắ`t đầ`u khoe khoang khiế`n Phùng Phá Thiên phải nhìn nó bắ`ng con mắ`t khác.

Hứa Mạc Dương mỉm cười, gật đầ`u. Tiểu Huyê`n thắ`y cha tỏ ý khen ngợi bèn đắ`c chí liế`c mắ`t nhìn qua phía Phùng Phá Thiên, nói tiế`p: “Nhìn về`t gãy này ngay ngắ`n mà tê` chĩnh, nhưng nơi mép rìa lại có vẻ méo mó, cong vênh, chắ`c hẳn là bị người ta dùng một loại gỗ mề`m nào đó cố` định cả bô`n phía, sau đó lắ`y vật cứng đập xuô`ng thật mạnh...” Nói tới đây, dường như nó có chút rụt rè, bèn đưa mắ`t nhìn Phùng Phá Thiên với vẻ bô`i rô`i. “Chẳng hay ta nói có đúng không?”

“Nói hay lắm! Tuy ta không biết thanh bảo đao này vì sao bị gãy nhưng chắc hẳn đúng như thế chẳng sai.” Phùng Phá Thiên vỗn nghĩ rằng Tiểu Huyền sẽ chỉ làm bộ làm tịch một phen, ai ngờ nó lại nói năng đĩnh đạc, đường hoàng, chỉ ra được rất nhiều đạo lý, mà tỉ mỉ ngâm lại còn thấy hợp tình, hợp lý vô cùng. Hắn vỗ tay một cái thật mạnh, cất tiếng khen ngợi tự đáy lòng: “Thực không nhìn ra người còn nhỏ tuổi mà đã lợi hại như vậy, chỉ từ một thanh đao gãy cũng chỉ ra được biết bao đạo lý, thúc thúc đây xin cam bái hạ phong!”

Nghe Phùng Phá Thiên khen ngợi mình như vậy, Tiểu Huyền hết sức vui mừng, bèn cười hì hì, nói: “Không chỉ có vậy thôi đâu, chỉ là ta còn chưa nắm chắc được hoàn toàn...”

Hứa Mạc Dương thấy Tiểu Huyền quả nhiên không phụ công mình tận tâm dạy dỗ bao năm, trong lòng cũng rất vui mừng. Thấy Tiểu Huyền ngập ngừng muốn nói thêm điều gì đó, y bèn cất tiếng: “Con còn nhìn ra điều gì, cứ nói hết ra đi!”

Tiểu Huyền tỏ vẻ nghiêm túc, vừa suy tư vừa nói: “Phần rìa bên trên của chỗ gãy có hình răng cưa, phần rìa bên dưới thì lại bằng phẳng hơn nhiều, qua đó có thể nhìn ra hướng thanh đao bị đập vào đến gãy. Ngoài ra, trong cú đập này, người làm gãy đao rõ ràng còn lưu lại một luồng dư lực, đây chắc là đặc điểm võ công của hắn...”

“Thật đúng là bên ngoài trời còn có trời khác, dù thế nào cũng không ngờ được trong chỗ gãy này lại có nhiều học vấn như vậy!” Tới tận lúc này Phùng Phá Thiên mới thật sự tâm phục khẩu phục Tiểu Huyền, không còn coi nó là một đứa bé mới mười hai, mười ba tuổi nữa. Hắn nghiêm túc nói: “Thực không dám giấu, thanh bảo đao này thường ngày đều được đặt trên Thập Đàn của Mị Vân giáo ta, xung quanh có người canh gác ngày đêm, do đó ta đoán định việc này là do nội gian làm ra, nhưng ngẫm đi tra lại không tìm được

chút manh mô' i nào. Người có thể dựa vào chỗ gãy này mà nhìn ra lộ số' võ công của hã' n, nê' u qua đó giúp ta bắ' t được nội gian, â' y thực sự là công lao rấ' t lớn.”

Tiểu Huyê`n khê cười xấ' u hỏ, nó xưa nay vẫn luôn nghịch ngợm, lúc này nghe thấ' y Phùng Phá Thiên khen ngợi chân thành như thế' thì có chút bô' i rô' i.

Hứa Mạc Dương cũng cảm thấ' y rấ' t bắ' t ngờ. Những năm nay, y rảnh rỗi không có việc gì làm, liê' n truyê' n hê' t cho Tiểu Huyê' n một thân sở học, trong đó không những có võ công của bản thân y và kỹ thuật rèn đúc vũ khí của phái Binh Giáp, còn có cả những kiế' n thức về' dịch lý thầ' n toán trong *Thiên Mệnh bảo điển* của Xảo Chuyê' t đại sư. Thường ngày y hiế' m khi kiểm tra Tiểu Huyê' n, lúc này nghe nghĩa tử nói ra những lời phân tích kín kẽ mà hợp tình, hợp lý như vậy mới giật mình phát hiện thầ' ng bé này tuy còn nhỏ tuổi, trình độ võ công bình bình chẳng đáng kể gì, nhưng về' mặt tâm trí đã kiêm cả sự hiểu biế' t thông thầ' u đồ' i với vũ khí của phái Binh Giáp cùng với sự quan sát tinh tê' đồ' i với sự vật, sự việc của *Thiên Mệnh bảo điển*, thực sự không thể coi thường.

Phải biế' t rắ' ng, cả *Chú Binh thầ' n lục* và *Thiên Mệnh bảo điển* đề' u là những bí tịch hiế' m có trên đời, tuy thực chấ' t không liên quan tới võ công nhưng bên trong lại ả' n chứa những đạo lý sâu xa tột độ. Trong đó, *Thiên Mệnh bảo điển* có ngôn từ rắ' c rô' i, nội dung khó hiểu, nê' u không phải hạng người có đại trí tuệ và thiên phú cực cao thì không thể nào thầ' u suố' t những học thức bên trong. Mà một khi chỉ lý giải theo mặt ngoài của chữ nghĩa, con người ta sẽ rấ' t dễ rơi vào ma đạo, do đó người bình thường dù có đồ' c hê' t tâm sức cả đời cũng chưa chắ' c có thể nhìn thầ' u được điề' u gì. Có câu rắ' ng: “Binh cường tá' c diệt, mộc cường tá' c chiế' t⁽⁶⁾”, khi nghiên cứu loại huyê' n học thâm sâu thế' này, ai mà chỉ một lòng khổ tu, không để tâm tới điề' u gì khác thì đã trái với tâm cảnh thanh đạ' m, vô vi của Đạo giáo,

nếu không gặp được cơ duyên thì chưa chắc có thể thành chính quả, đây cũng là nguyên nhân mà năm xưa Xảo Chuyết đại sư không giao *Thiên Mệnh bảo điển* lại cho mọi người. Huống chi, nếu lại kiêm tu cả *Thiên Mệnh bảo điển* và *Chú Binh thần lục*, độ khó sẽ càng tăng thêm, thực khó mà đạt tới đại thành.

Nhưng Tiểu Huyền còn nhỏ tuổi, chẳng biết mấy chữ, toàn bộ sở học đều là do Hứa Mạc Dương truyền miệng lại cho. *Thiên Mệnh bảo điển* của Hứa Mạc Dương vốn là do Xảo Chuyết đại sư truyền thụ cho trong lúc truyền công, lúc này lại truyền cho Tiểu Huyền, vô tình ngầm hợp với cái tinh thần của Đạo giáo, tựa như việc thanh kiếm được tôi rèn trong lửa sẽ càng sắc bén, sự vật ban đầu càng áp chế thì về sau sẽ càng bùng phát dữ dội. Do đó, *Thiên Mệnh bảo điển* được khởi đầu từ Xảo Chuyết đại sư, thông qua Hứa Mạc Dương rồi truyền cho Tiểu Huyền, thế là càng trở nên dễ hiểu. Mà Tiểu Huyền còn nhỏ tuổi, trong lòng không có quá nhiều tạp niệm, thêm vào đó từ nhỏ đã sống ở vùng sơn cước hoang dã, có thể đạt tới cảnh giới vô vi một cách hết sức tự nhiên, lại lấy cái sự thấu tỏ đối với vạn vật của *Thiên Mệnh bảo điển* làm cơ sở, hiểu được một có thể dễ dàng suy luận ra muôn vàn, cho nên tu luyện bất kỳ môn võ học nào cũng dễ dàng, thuận lợi, làm ít hưởng nhiều.

Trong việc rèn binh đúc giáp, quan trọng nhất là sự thích hợp của nguyên liệu. *Chú Binh thần lục* không chỉ giảng giải về các kỹ thuật rèn đúc, còn đưa ra những phân tích hết sức kĩ càng về đặc tính của từng loại vũ khí. Vũ khí trong thiên hạ vốn tương sinh tương khắc, tựa như thương dài rìu ngắn, đao dày kiếm mỏng, phải làm sao để phát huy được công hiệu tốt nhất của một món vũ khí chính là yếu chỉ của *Chú Binh thần lục*, khi dùng trong chiến đấu thì chính là phải lấy khéo thắng cứng, lấy nhu thắng cương, lấy mưu sâu thắng địch mạnh, lấy sở trường đánh sở đoản. Những điều này đều cần có bản lĩnh ứng biến cực tốt khi đối diện với kẻ địch,

trong thời gian ngắn phải phán đoán được nhược điểm trên vũ khí của đối phương, qua đó lần theo sơ hở mà đánh vào, nhanh chóng giành chiến thắng.

Có thể nói *Chú Bình thân lục* có tác dụng rất lớn đối với việc khai thác tiềm năng tâm trí của con người, mà Tiểu Huyền còn may mắn có cả sự phụ trợ của *Thiên Mệnh bảo điển*, do đó đã hình thành nên một tâm tư nhạy bén cùng khả năng quan sát sự vật tinh tế, siêu phàm. Giờ đây, nó có thể dễ dàng lợi dụng hoàn cảnh xung quanh, có thể thấu tỏ các thứ lý lẽ phức tạp trên đời, còn có được tuệ căn siêu việt, cực kỳ thích hợp để tu luyện võ đạo.

Phen cơ duyên này thực sự hiếm có, cho dù Xảo Chuyên đại sư có tái sinh hẳn cũng sẽ rất ngạc nhiên về việc Tiểu Huyền chỉ mới hơn mười tuổi nhưng đã lờ mờ thông tỏ được *Thiên Mệnh bảo điển*. Chỉ có điều Hứa Mạc Dương và Tiểu Huyền đều là người trong cuộc, thành ra không tự biết được mà thôi.

Hứa Mạc Dương ngày đêm ở bên Tiểu Huyền suốt mấy năm, vậy mà mãi tới lúc này mới phát hiện ra sự biến hóa trên người nghĩa tử, trong lòng trào dâng muôn vàn cảm xúc. Y không còn tâm trạng suy nghĩ đến những điều khác, lập tức trầm giọng hỏi: “Con đã nhìn ra lộ số võ công của người làm gãy đao, vậy có thể phán đoán ra hấn dùng thứ vũ khí gì để đánh gãy thanh Việt Phong đao này không?”

Phùng Phá Thiên thắm xao động, nếu tên nội gian kia dùng thứ vũ khí thuận tay để đánh gãy Việt Phong đao, một khi bị Tiểu Huyền nhìn ra, việc tìm nội gian sẽ trở nên rất dễ dàng. Lần này, hấn đến đây vốn chỉ mong có thể nới lại Việt Phong đao, chẳng ngờ còn có được thu hoạch ngoài ý muốn như thế này.

“Chỗ này dường như có điều không đúng lắm...” Tiểu Huyền đưa tay gãi đầu, nhìn thầy khuôn mặt đầy vẻ chờ mong của Phùng Pháp Thiên liền lấy hết can đảm, nói: “Từ chỗ đao gãy có thể nhìn ra kẻ đó đã dùng một thứ binh khí nặng, nhưng phàm là người dùng loại binh khí này khi ra tay đều mạnh mẽ, dứt khoát, không lưu dư lực, rõ ràng là không hợp với lộ số mà hấn đã sử ra. Từ lối ra tay khi chuẩn bị bung hết lực đao lại thu về một phần kia mà xét, người này hẳn là quen sử dụng những loại vũ khí mềm như roi, dây móc, chùy xích...”

Phùng Pháp Thiên thấy Tiểu Huyền nói vậy, tâm tư liền xoay chuyển không ngừng. Trong Mị Vân giáo, Thanh Hạt tả sứ Đặng Cung và hai hộ pháp Phí Thanh Hải, Hồng Thiên Dương đều sử dụng trường kiếm, còn Lôi Mộc thì sử dụng độc cước đồng nhân, Cảnh Kha sử dụng đơn đao, nữ hộ pháp duy nhất Y Na có sở trường điều khiển độc vật, thường ngày đều dùng tay không, thực khó có thể đoán ra ai làm gãy đao, còn nếu là đệ tử bình thường của Mị Vân giáo thì lại khó có cơ hội một mình đi vào Thần Đàn để tiếp xúc với bảo đao... Hấn nhất thời đứng đó, trầm ngâm suy nghĩ, khó có thể đưa ra phán đoán chính xác.

Hứa Mạc Dương thấy Phùng Pháp Thiên nhíu chặt đôi mày, bèn an ủi: “Lời trẻ con đừng nên tin quá, Phùng huynh tổn hao tâm sức như thế thực không đáng đâu, có lẽ nó đã nhìn nhầm.”

Phùng Pháp Thiên tuy bán tín bán nghi nhưng cũng khá xem trọng phán đoán của Tiểu Huyền, lại nghĩ tới việc trong giáo phái xảy ra nội loạn, mình thân là Xích Xà hữu sứ có địa vị chỉ xếp dưới giáo chủ Lục Văn Uyên, vậy mà lại không tìm ra manh mối gì về nội gian trong giáo, còn vì lời của một đứa bé mà nghi thần nghi quỷ một phen, trong lòng không khỏi có chút nguội lạnh. Hấn thở dài một tiếng, đang định nói gì, chợt thầy Hứa Mạc Dương biến đổi sắc

mặt, cất tiếng quát lớn: “Kẻ nào?” Tới lúc này hắ n mới đột nhiên phát giác có điề u khác lạ.

Thì ra Phùng Phá Thiên tuy đã ngậm miệng nhưng tiế ng thờ dài kia vẫn chưa dừng, dư âm vắ n vút vang lên, không ngờ lại có người đồ ng thời cất tiế ng thờ dài với hắ n.

Nơi phát ra âm thanh là ở một khoảnh rừng cách chỗ bọn họ hơn mười bước chân, Phùng Phá Thiên và Hứa Mạc Dương cùng ngoảnh qua nhìn, chỉ thắ y cỏ cây đư a khẽ, dưới đắ t ngọn bóng cây nhưng lại chẳng có bóng người nào.

Một tràng cười dài đột nhiên vọng lại từ phía sau ngôi nhà. “Hồ ão lục người thờ dài như vậy há lại chẳng làm bọn ta bại lộ tung tích? Ta vắ n còn muố n nghe xem đư a bé này có thể nói ra những lý lẽ gì nữa đây.”

Một giọng nói già nua khác vọng tới từ giữa lùm cây: “Vị tiê u huynh đệ này quả thực bá t phạm, tuy không có mặt nhưng lại như tận mắ t nhìn thắ y, không những có thể đoán ra lão phu làm thế nào đánh gãy Việt Phong đư a mà còn nhìn ra đư c lộ số vắ công của lão phu, ngay đế n vũ khí độc môn của lão phu cũng bị đoán ra đế n tám, chín phầ n, lão phu muố n không thờ dài thực sự là khó lắ m.”

Chỉ thắ y có một người rảo bước đi ra từ trong rừng, đầ u tiên là mỉm cười với Tiê u Huyề n, sau lại cung tay khẽ vái một cái. “Mắ t tiê u huynh đệ sáng như đư c, thực khiế n ta không thể không khâm phục!” Người này tuổi chừng trên dưới năm mươi, mày râu điểm bạc, thân thể cao ngoài tám thước, khuôn mặt hồ ng hào, tinh thầ n quắ c thước, trông không giố ng với tuổi thật.

Hứa Mạc Dương thắ m kinh hãi, vừa rô i y lâ n theo hướng phát ra âm thanh nhìn về phía khu rừng, vậy nhưng không phát hiện ra chút tung tích nào của lão già này, trông thân thể lão cao lớn, thực

chẳng rõ khi đó đã ẩn nấp ở đâu? Lúc này lão lại đột ngột xuất hiện ngay trước mắt như thế, hiển nhiên không phải hạng tầm thường. Nghe khẩu khí của lão thì Việt Phong đoán chính là do lão làm gãy, vậy rõ ràng lão chính là kẻ địch của Phùng Phá Thiên. Tuy y không muốn tham gia vào việc tranh đấu trong võ lâm nhưng đã đáp ứng sẽ giúp Phùng Phá Thiên nôi đao, về tình về lý đều không tiện đặt mình ra ngoài cuộc. Huống chi, phía sau nhà còn có một người nữa đang ẩn nấp, nếu kẻ đó cũng có võ công tương đương với lão già này, chi e là không dễ chống cự.

Tiểu Huyền thấy lão già đó đột nhiên xuất hiện thì sợ đến giật nảy mình nhưng ngay sau đó đã lấy lại vẻ bình thường, cười hì hì, nói: “Đâu có, đâu có! Lão gia gia quá khen rồi! Ánh mắt tại hạ sáng như đuốc hoàn toàn là nhờ phụ thân đại nhân biết cách dạy dỗ, tài bối, còn bản thân chẳng qua chỉ có chút thông minh vặt mà thôi!” Những lời này của nó rõ ràng là học theo khẩu khí của người lớn, vậy nhưng lại học chẳng ra sao, thực khiến người khác phải bật cười. Chỉ là lúc này Hứa Mạc Dương đang ngẫm suy nghĩ đố sách, Phùng Phá Thiên thì đã ngây ra tại chỗ, thành ra chẳng có ai cười.

Người ở phía sau nhà kia lại cất tiếng cười vang. “Thằng bé này nói chuyện đúng là thú vị, nếu chúng ta đem nó về dâng lên cho bảo chủ, nhất định sẽ khiến bảo chủ vui mừng.”

Tiểu Huyền cả kinh, cuống lên nói: “Ta chẳng muốn đi gặp bảo chủ gì đó đâu. Ta xưa nay vẫn luôn nghịch ngợm, nhất định sẽ làm ông ta giận đến chết đó!”

Người đó cười hề hề mấy tiếng, dọa: “Đến lượt ngươi quyết định sao? Nếu ngươi không nghe lời, ta sẽ đánh ngươi một trận, sau đó mang đi cho chó ăn.”

Tiểu Huyê`n chạy đé`n nắ`p sau lưng Hứa Mạc Dương, nắ`m chặt tay cha, cảm thắ`y dũng khí tăng lên một chút, liê`n lớn tiế`ng nói: “Hừ, người thì giỏi lắ`m sao? Lén lén lút lút không dám ra gặp người khác, thề` thì tính là bản lĩnh gì?”

Vừa nghe người đó nhắ`c đé`n hai chữ “bảo chủ”, Hứa Mạc Dương liê`n hơi cau mày, lập tức hiểu ra hai người này chính là người của Câ`m Thiên bảo xưa nay vẫn luôn đố`i đầ`u với Mị Vân giáo, chắ`c không liên can tới mình. Nhưng Câ`m Thiên bảo ở cách nơi này tới má`y trăm dặm, vậy là bọn họ đã một mạch bám theo Phùng Phá Thiên đé`n đây, ý đồ` không rõ ràng, e là việc lâ`n này khó có thể kề`t thúc một cách êm đẹp.

Huồ`ng chi, nế`u hai người này thật sự muồ`n bắt Tiểu Huyê`n đi gặp Câ`m Thiên bảo chủ thì y dù thề` nào cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Câ`m Thiên bảo tọa lạc tại Phong Đô, Xuyên Trung, bảo chủ chính là Long phán quan, một trong sáu đại tông sư tà phái lừng danh trên giang hồ`. Vì vắ`n đé` vị trí địa lý, Long phán quan xưa nay vẫn ít qua lại với võ lâm Trung Nguyên, lại thành lập cả quân đội, ngay đé`n quan phủ cũng chẳng làm gì được, giồ`ng như một vị thổ hoàng đé`, thậm chí toàn bộ đầ`t Tứ Xuyên đé`u nắ`m trong phạm vi thề` lực của Câ`m Thiên bảo. Những năm nay, Câ`m Thiên bảo lại càng tăng cường chiêu binh mãi mã, phát triển thề` lực, hiện giờ đã chạm đé`n đầ`t Vân Nam, bắt đầ`u phát sinh xung đột chính diện với đố`i thủ lâu năm là Mị Vân giáo.

Một tiế`ng “keng” vang lên, Phùng Phá Thiên rút đao câ`m chắ`c trong tay, lớn tiế`ng nói: “Thì ra là lũ Câ`m Thiên lục quỷ hèn hạ, xắ`u xa. Các người có thù với Mị Vân giáo thì cứ nhắ`m vào ta là được, hà tắ`t phải gây khó dễ cho một đứa bé? Hơn nữa ta và Dương huynh cũng chỉ mới quen, đừng nên đé`y bị cuồ`n vào việc này.”

Phùng Phá Thiên không then là Xích Xà hữu sứ của Mị Vân giáo, tuy thâm kinh hải vì đồ i phương có thể thâm bất tri quý bất giác bám theo mình nhưng đồ i mặt với cường địch vẫn hiên ngang không sợ hãi, còn cất lời nói giúp Hứa Mạc Dương và Tiểu Huyê n. Hắ n liệu chừng đồ i phương chỉ có hai người, mình dù không địch lại nhưng dựa vào sự thâm tuấ n của Hỏa Vân Câu ít nhấ t cũng có thể thoát thân.

Hứa Mạc Dương tuy đã ẩn cư nhiê u năm nhưng vẫn thường xuyên để ý tới việc trên giang hồ , cũng biế t được không ít nhân vật trong Cầ m Thiên bảo. Cầ m Thiên bảo ngoài bảo chủ Long phán quan còn có một tay sư gia Ninh Hồ i Phong và bố n gã hương chủ, thô ng lĩnh toàn bộ hai ngàn tráng đinh dưới trướng. Ngoài ra, bên cạnh Long phán quan còn có sáu tay cao thủ võ công cao cường, bởi vì phán quan là quan dưới âm ty do đó người trên giang hồ gọi bọn họ là “Cầ m Thiên lục quý”, chẳng ngờ hôm nay lại được gặp những kẻ này ở đây. Cầ m Thiên lục quý thanh danh vang dội, võ công tấ t nhiên không kém, dù y và Phùng Phá Thiên có liên thủ thì việc thắ ng bại cũng chưa biế t thế nào.

Lão già đó thắ y Phùng Phá Thiên xuấ t đao thì cũng có chút cô ky, bèn lùi lại ba bước, đưa tay đế n bên hông, khẽ xoay nhẹ má y vòng, lập tức có một món vũ khí màu bạc trông như sợi xích bay ra, khi múa may giữa không trung phát ra những tia sáng hế t sức rực rỡ. Thì ra đây là một sợi thắ ng tiêu⁽⁷⁾, chỉ có điê u nó không giồ ng những sợi thắ ng tiêu bình thường khác, bên trên phầ n dây xích màu bạc có treo những vật màu vàng hình phiế n lá, tỏa ra những tia sáng rực rỡ dưới ánh mặt trời, vô cùng bắ t mắ t.

Tiểu Huyê n vỗ tay cười rộ. “Ta quả nhiên đã đoán đúng.”

Lão già đó khẽ gật đầ u, nói: “Thứ này có tên gọi Ngân Long tiên, là vũ khí độc môn của ta.”

Tiểu Huyền thấy lão già này nói năng ôn tồn, Ngân Long tiên trông lại rất đẹp, liền quên hết nguy hiểm, tò mò hỏi: “Thứ được treo trên đó có phải là vảy rồng không thế? Liệu có thể cho ta xem một chút không?”

Giọng nói của kẻ nấp phía sau nhà kia lại vang lên: “Ha ha, thằng nhóc nguoi đúng là không biết trời cao đất dày! Những cái vảy rồng này của Hồ lão lục chuyên dùng để lấy mạng người ta đấy.”

Phùng Pháp Thiên vận khí khắp toàn thân, lớn tiếng nói: “Điếu u Ngoa quý, nguoi mau ra đây đi! Chỉ dựa vào Triền Hồ n quý thì e là còn chưa đủ để giữ ta lại đâu!”

Thì ra trong Cầm Thiên lục quý, mỗi kẻ đều có tên gọi riêng, lần lượt là: Nhật Khố c, Dạ Đê, Tỏa Thàn, Diệt Ngán, Điếu u Ngoa, Triền Hồ n. Tuy Phùng Pháp Thiên chưa từng gặp bọn họ nhưng Cầm Thiên bảo vốn là đại địch của Mị Vân giáo, tất nhiên hắn đã sớm biết chuyện thực hư của đời phương, vừa nhìn thấy Ngân Long tiên liền biết ngay lão già họ Hồ này chính là Triền Hồ n quý xếp hàng cuối cùng trong Cầm Thiên lục quý. Lão vốn là một tay tướng cướp thường đi lại ở vùng Hồ Quảng, mấy năm trước đây được Long phán quan chiêu nạp về dưới trướng, vì võ công của lão đi theo đường lối âm nhu, vũ khí độc môn lại có thể sử ra những chiêu thức liên miên bất tuyệt, do đó mới có cái tên Triền Hồ n. Kẻ còn lại có thể bám theo hắn đến tận đây mà không để lộ chút dấu tích, chắc hẳn chính là người giỏi về thuật truy tung nhất trong Cầm Thiên lục quý, Điếu u Ngoa quý.

“Được lắm! Không ngờ Phùng Pháp Thiên nguoi cũng có đảm lượng như vậy, đúng là ta đã coi thường nguoi rồi!” Lời còn chưa dứt, một người đã lững thững đi ra từ phía sau ngôi nhà.

Người này chỉ xấp xỉ ba mươi tuổi, thân hình gầy đét, vận một bộ đồ màu xanh nhạt, trong tay cầm một cây quạt xếp. Y phục của hắn ngắn cũn cỡn, ống tay áo chỉ dài đến khuỷu tay, để lộ hai cánh tay chỉ có da bọc xương trông vô cùng cổ quái. Thoạt nhìn, khuôn mặt hắn rất bình thường nhưng cặp mắt dài mà hẹp lại như treo dựng đứng giữa cái trán rộng, kỳ cục vô cùng.

Hắn ta khẽ phe phẩy chiếc quạt trong tay, dáng vẻ ung dung, bình thản quay qua nói với Triền Hồ n quý: “Nếu Hồ lão lục người không nhận được thì hãy đấu với Mị Vân hữu sứ vài hiệp trước đi, ta sẽ phụ trách lược trận cho người, đảm bảo không để kẻ nào lọt lưới.” Nghe giọng điệu của hắn thì dường như đã nắm chắc mười phần chiến thắng, hoàn toàn không coi hai người Phùng Pháp Thiên và Hứa Mạc Dương ra gì.

Hứa Mạc Dương thấy tuổi tác của tên Điếu u Ngoa quý này thua xa Triền Hồ n quý mà lại gọi thẳng tên của lão, nghĩ bụng chắc hẳn việc xếp hạng trong Cầm Thiên lục quý hoàn toàn dựa vào võ công cao thấp chứ không theo tuổi tác lớn nhỏ. Võ công của lão già họ Hồ tay cầm Ngân Long tiên kia xem ra không kém, mà Điếu u Ngoa quý có lẽ còn lợi hại hơn, nếu mình liên thủ với Phùng Pháp Thiên hẳn có thể liêu một phen, nhưng nhất định phải nghĩ cách đảm bảo sự an toàn của Tiểu Huyền mới được.

Phùng Pháp Thiên quát lớn: “Các người bám theo ta đến đây là có mục đích gì?”

Điếu u Ngoa quý làm bộ ngạc nhiên, nói: “Phùng huynh như thế há chẳng phải biết rõ còn có hỏi sao? Cầm Thiên bảo và Mị Vân giáo vốn không đội trời chung, tất nhiên bọn ta nhân lúc huynh đi một mình mà lấy mạng huynh rồi.”

Phùng Phá Thiên “hừ” lạnh một tiếng. “Vậy tại sao các người phải lén lút đánh gãy thân đao? Có bản lĩnh thì cứ đường hoàng mà tới, để xem ta có sợ các người không?”

Điền u Nga quý gật gù đắc ý, nói: “Phùng huynh muốn biết lắm sao, nhưng ta cứ không nói cho huynh biết đây, để huynh trên đường xuống suối vàng vẫn phải làm một con quý hồ đồ.”

Tiểu Huyền thấy Điền u Nga quý ăn mặc kỳ quặc, dị hợm, vốn đã cảm thấy tức cười, lúc này lại nghe thấy giọng điệu quái gở của hắn thì bật cười một tiếng. “Người là Điền u Nga quý, ông ấy là quý hồ đồ, như vậy đề u là người một nhà, hà tất phải đánh giết nhau làm chi?”

Điền u Nga quý liếc nhìn Tiểu Huyền rồi lại cười, nói với Triền Hồ quý: “Thằng bé này tuy có tướng mạo hơi xấu nhưng không những thông minh, lanh lợi mà còn có lá gan không nhỏ. Ta càng nhìn lại càng thấy thích, dù thế nào cũng phải bắt sống về dâng cho bảo chủ, người nhớ cẩn thận, đừng làm nó bị thương.”

Hứa Mạc Dương khẽ xoa đầu Tiểu Huyền, ý bảo nó đừng sợ, sau đó trầm giọng nói với Điền u Nga quý: “Các hạ đã không coi bọn ta ra gì như thế, chắc hẳn cũng là người có chút bản lĩnh, chi bằng hãy thử ra tay một chút xem sao!” Ý thấy kẻ này ngông nghênh, kiêu ngạo, chẳng để mình vào mắt, cũng đã cảm thấy tức giận.

“Một gã thợ rèn nơi xóm núi mà cũng dám đối đầu với Cầm Thiên bảo ta, xem ra không phải hạng đơn giản!” Điền u Nga quý trừng mắt, nói. “Ta vốn không muốn làm hại tính mạng người, nếu người biết điều, hãy ngoan ngoãn đứng qua một bên đi!”

Hứa Mạc Dương nhướn mày, gằn giọng: “Các hạ vừa tới đã muốn bắt con trai ta đi, còn nói là ta không biết điều, trong thiên hạ này có cái đạo lý nào như vậy không?”

Điêu Nga quý nói: “Ta nhìn trúng nó chính là phúc phận của nó. Nó đi theo bọn ta, sau này không phải lo cơm ăn áo mặc, dù thế nào cũng tốt hơn ở cái chốn thâm sơn cùng cốc này chờ chết đói với người. Người chớ có không biết điếu!”

Hứa Mạc Dương cười dài, nói: “Cầm Thiên bảo quả là bá đạo!” Y khẽ hít mũi bàn chân, đá bay một chiếc giỏ lớn ở bên cạnh lên không trung, sau đó tay phải vung tới, rút từ đáy giỏ ra một thanh trường kiếm sáng lòa. Y nhìn chằm chằm vào Điêu Nga quý, lạnh lùng nói: “Đáng tiếc, ta đây vẫn không biết điếu, muốn đấu với Cầm Thiên lục quý một phen!” Thanh bảo kiếm này vốn do y luyện thành trong khi tham ngộ *Chú Bình thân lục*, thường ngày không có cơ hội dùng đến, hôm nay mới được thử kiếm lần đầu. Huống chi y ẩn cư nhiều năm, trong lòng sớm đã chắt chứa ước vọng, hôm nay hào tình ngày xưa trỗi dậy, cảm thấy sảng khoái vô cùng, không kìm được ngẩng đầu hú dài một tiếng, mãi hồi lâu sau mới dừng.

Triền Hồ n quý thấy trong chiếc giỏ đó đựng đầy những khối quặng được lấy về từ trên núi, phải nặng tới mấy trăm cân, vậy mà Hứa Mạc Dương có thể dễ dàng đá bay lên, rõ ràng là võ công của y không kém, trên khuôn mặt lão bất giác thoáng qua một tia kinh ngạc. Điêu Nga quý thì hai mắt sáng lên, nhìn chằm chằm vào thanh trường kiếm trong tay Hứa Mạc Dương. “Hay lắm, hay lắm! Thanh kiếm này cũng là của ta rồi!”

Phùng Phá Thiên đứng giả ngơ với Triền Hồ n quý, trong lòng lại đang kinh nghi bất định. Việt Phong đao vừa gãy, hấn lập tức lên đường tìm tới đây, hai kẻ này nhất định đã một mạch bám theo từ Mị Vân giáo, chỉ là trên đường, ngựa của hấn không dừng bước, chẳng quản gió mưa, đôi phương không thể nào mai phục từ trước, do đó mãi vừa rồi mới tìm được cơ hội để động thủ. Nhưng sau khi nhìn thấy thân thủ nhanh nhẹn của Dương thiếu t tượng, còn nghe thấy

tiếng hú hùng hờn tràn đầy trung khí kia, tại sao Điếu u Ngoa quý vẫn tỏ ra ngông nghênh, chẳng hề sợ hãi như thế? Chẳng lẽ kẻ địch còn có viện binh? Nhưng việc đã đến nước này, có nghĩ nhiều cũng vô ích, mắt thấy bước chân Triền Hồ quý hơi chuyển động, Ngân Long tiên múa may không ngọt, bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công, hấn liền tự khích lệ mình, tay nắm chặt đao, tìm thời cơ ra tay.

Tiểu Huyền vốn có chút sợ hãi, nấp ra sau lưng Hứa Mạc Dương, nhưng thấy cha thân thái hiên ngang, dáng vẻ hào hùng, trong lòng liền yên tâm hẳn, lập tức thò đầu ra từ sau lưng Hứa Mạc Dương, làm mặt quỷ với Điếu u Ngoa quý: “Ngươi cứ luôn miệng nói muốn tặng ta cho tay bảo chủ nào đó, nhưng còn chưa hỏi xem ta có đồng ý hay không đấy!”

Điếu u Ngoa quý cười hề hề một tiếng. “Ngươi đi theo ta thì sẽ có ăn có mặc, còn có rất nhiều thứ thú vị khác, so với đi theo gã cha nghèo túng này của ngươi thì tốt hơn nhiều, sao ngươi lại không đồng ý?”

Tiểu Huyền bĩu môi, chỉ tay về phía bộ đồ kỳ quái của Điếu u Ngoa quý. “Ta thấy ngươi mới là đồ nghèo túng ấy, ngay đến quần áo cũng không có tiền mua.”

Điếu u Ngoa quý trừng mắt với Tiểu Huyền một cái, cất tiếng cười quái dị. “Đợi ta tặng ngươi cho bảo chủ rồi, chỉ cần ngươi làm cho bảo chủ vui, ta tất nhiên sẽ được ban thưởng rất nhiều thứ, đến lúc ấy sẽ không còn nghèo nữa!”

Tiểu Huyền khẽ “hừ” một tiếng. “Nếu ta làm cho bảo chủ của các ngươi tức giận, e là ông ta không những không thưởng gì cho ngươi, thậm chí còn mắng ngươi một trận, đánh ngươi một phen ấy chứ!”

Điêu Nga quỷ ngậy ra. “Nói cũng có lý...”

Tiểu Huyền cười, nói: “Nếu vậy, mọi người hãy vui vẻ dàn hòa với nhau. Cha ta vốn tốt bụng, có lẽ còn tặng người mấy chiếc áo dầy!”

Phùng Pháp Thiên và Triệu Hôn quỷ vốn đang giằng co căng thẳng, chỉ cần tìm thấy sơ hở của đối phương sẽ lập tức ra tay, chợt nghe thấy những lời này của Tiểu Huyền thì đều cảm thấy tức cười, nhất thời chẳng còn mưu ra tay nữa.

Đúng vào khoảnh khắc hai bên đều phân nào lơ là đề phòng, một bóng đen đột ngột nhảy ra từ phía sau ngôi nhà rồi lao thẳng về phía Hứa Mạc Dương, tốc độ nhanh vô cùng. Hứa Mạc Dương ngàn vạn lần không ngờ được phía sau ngôi nhà còn có người, nhất thời không kịp trở tay, chỉ có thể miễn cưỡng nghiêng người né tránh, chợt nghe thấy tiếng kêu kinh hãi của Tiểu Huyền phía sau lưng. Thì ra bóng đen kia đã bắt được Tiểu Huyền, đang lao thẳng về phía hậu sơn.

Sự biến hóa này dường như nằm ngoài ý liệu của tất cả mọi người. Triệu Hôn quỷ lớn tiếng kêu lên: “Đại ca, huynh làm gì vậy?”

Điêu Nga quỷ cũng nôn nóng hô to: “Đại ca khoan đã, chớ có cướp công lao của ta!”

Bỗng có một giọng nói khàn khàn từ phía xa vang lại: “Thằng bé này mồm miệng nhanh nhẩu, bộ dạng lại không được ngoan ngoãn lắm, so với việc dâng lên làm bảo chủ ghét, chẳng bằng cứ giao cho ta thì còn có chỗ dùng. Hai người hãy phụ trách bắt sống hai người này, đó cũng là những công lao lớn.”

Phùng Phá Thiên kinh hãi kêu lên: “Nhật Khôc quý!” Tới lúc này hắn mới biết vì muốn đối phó với mình, ngay đến kẻ có võ công cao nhất trong đám Cầm Thiên lục quý là Nhật Khôc quý cũng đã mai phục ở gần đây, chẳng trách Điếu u Ngoa quý lại có vẻ ngông nghênh, chẳng sợ hãi gì như thế. Trong khoảnh khắc thất thần, Ngân Long tiên của Triền Hồ n quý đã vung lên đâm thẳng về phía cổ hắn. Không kịp suy nghĩ kỹ, Phùng Phá Thiên quát lớn một tiếng, dốc toàn lực giao đấu với Triền Hồ n quý.

Hứa Mạc Dương thấy Tiểu Huyền đã bị kẻ nổi danh hung ác nhất trong Cầm Thiên lục quý là Nhật Khôc quý bắt đi, trong lòng lo lắng vô cùng, đang định phi thân đuổi theo thì lại bị Điếu u Ngoa quý lao tới ngăn cản. Điếu u Ngoa quý gập cây quạt xếp lại, đâm thẳng tới chỗ thắt lưng Hứa Mạc Dương, khiến y đành hạ kiếm chặn lại, nơi khoeo mắt liếc thấy Nhật Khôc quý cắp theo Tiểu Huyền nhảy lên hạ xuống mây mù, nhanh chóng biến mất trong khu rừng rậm rạp, không còn thấy được tung tích.

Chương 2

VÁN CƯỢC SINH TỬ

Tiểu Huyề`n cảm thấ`y thân thể mình như đang đả`ng vùn vác giữa không trung, trong lòng vừa sợ hãi vừa choáng váng, nhưng một đôi tay lạnh băng đã siết chặt lấy cổ nó, lúc này đừng nói là gào khóc, ngay đứ`n việc hít thở cũng trở nên hế`t sức khó khăn. Ban đầ`u nó vẫn còn nghe thấ`y tiếng hò hét của cha, đoán chừng ông đang đứ`c sức giao đầ`u với Điề`u Ngoa quý, nhưng một lúc sau đã không thể nghe thấ`y gì nữa, chỉ còn tiếng gió rít vù vù không ngừng vang lên bên tai.

Cũng chẳng biế`t đã qua bao lâu, sau khi đi qua mấ`y ngọn núi, Nhật Khố`c quý rồ`t cuộc cũng giảm tồ`c đứ`c, buông lỏng tay, vứ`t Tiểu Huyề`n xuồ`ng đầ`t.

Tiểu Huyề`n bị ngã đứ`n nổi đầ`u choáng mắ`t hoa, sau khi bò dậy liề`n xoay người bỏ chạy, nhưng chợt cảm thấ`y dưới chân như bị mắ`c phải thứ gì đó, ngã bịch một cái nặng nề`. Nó lại bò dậy nhưng còn chưa kịp đứng vững đã bị vấ`p ngã thêm lầ`n nữa. Sau đó, nó khôn ngoan hơn, không bò dậy ngay mà chố`ng hai tay xuồ`ng đầ`t, ngắ`n ngớ nhìn đôi chân trầ`n đen thui dính đầ`y bùn đầ`t trước mặt, chỉ hận không thể lập tức lao tới cắ`n một cái.

Một giọng nói lạnh băng vang lên bên tai nó: “Chạy nữa đi, đứ`c ta xem ngươi có thể chạy đứ`n nơi nào?”

Tiểu Huyề`n nghe thấ`y đứ`i phương nói năng hắ`n học, lại nghĩ đứ`n việc vừa rồ`i loáng thoáng nghe thấ`y Phùng Phá Thiên kêu lên “Nhật Khố`c quý”, Triề`n Hô`n quý thì gọi một tiếng “đại ca”, đoán

chùng mình đã rơi vào tay kẻ địch, bèn giở trò vô lại, cứ ngồ ỉ đó, nói: “Ta không chạy nữa đây, dù sao cũng sẽ bị ngã.”

Tiểu Huyền còn chưa dứt lời, chợt cảm thấy hông đau nhói, thì ra Nhật Khố c quý đã vung chân đá một cái thật mạnh vào huyết Hoàn Khiêu của nó. Đây vốn là một đại huyết trên cơ thể, Tiểu Huyền đau quá liền tung mình nhảy bật dậy nhưng sau đó lại vấp ngã, lần này còn ngã đau hơn, dường như suýt gãy cả răng. Nó bèn dứt khoát duỗi thẳng hai tay, toàn thân buông lỏng nằm bò trên mặt đất.

Nhật Khố c quý lại đá thêm mấy cái nữa, Tiểu Huyền cố kìm nén cơn đau, có thể nào cũng kiên quyết không chịu bò dậy. Cảm thấy lực đạo trên chân đôi phương càng lúc càng mạnh, nó lớn tiếng kêu lên: “Người chỉ biết ức hiếp trẻ con như thế thì tính là bản lĩnh gì chứ?”

“Người nói không sai.” Nhật Khố c quý nghiêm túc nói. “Ta đây chỉ thích ức hiếp trẻ con thôi.”

Tiểu Huyền cảm phần thốt lên: “Tại sao?”

Giọng nói của Nhật Khố c quý càng khản đặc: “Bởi vì trẻ con thích khóc.”

Tiểu Huyền ngạc nhiên hỏi: “Trẻ con khóc thì có ích gì cho người?”

Nhật Khố c quý cười lạnh, đáp: “Hễ trẻ con khóc là cơ thịt toàn thân căng cứng, khi ăn sẽ càng tuyệt vời.”

Tiểu Huyền nghe thấy giọng nói lạnh băng của hắn, không kịp rùng mình một cái. “Vậy thì sao chứ? Chẳng lẽ người muốn ăn thịt ta?”

Nhật Khô'c quý nở nụ cười quái dị. “Đúng là ta muố'n ăn thịt người đầ'y, trẻ con da non, thịt mề'm, rấ't hợp khẩu vị của ta.”

Tiểu Huyề'n chậm rãi ngẩng lên, nhìn thấ'y một khuôn mặt dài như mặt ngựa bị mái tóc rô'i bời che má't một nửa, trên đó có một cặp mắ't lạnh băng, hiểm độc đang nhìn mình chắ'm chắ'm. Trong lòng trào lên một cơn kinh sợ, nó hoang mang cúi xuố'ng, không dám nhìn tiế'p nữa. “Đừng nói là người cũng nghèo như tên Điế'u Ngoa quý không có tiề'n mua quầ'n áo kia nhé! Ăn cái gì không ăn mà lại phải ăn thịt ta?”

Nhật Khô'c quý nói: “Ta ghét nhấ't là những đứa bé đáng yêu, hôm nay thấ'y người thông minh, lanh lợi như vậy, nê'u không ăn thì thực là đáng tiế'c.” Về lạnh lùng trong mắ't hắ'n càng rõ ràng hơn, trong cổ họng phát ra những tiế'ng lách cách, miệng thì lẩm bẫm: “Hình như đã bảy, tám năm nay ta chưa ăn thịt người rô'i...”

Tiểu Huyề'n càng nghe càng sợ hãi. “Ta không thông minh đâu, người đừng ăn thịt ta...” Sau đó nó miễn cưỡng nở một nụ cười. “Đã lâu người không ăn thịt người rô'i, việc gì phải vì ta mà phá giới chứ?”

Nhật Khô'c quý nhe răng cười dữ tợn. “Chính vì đã lâu chưa ăn thịt người cho nên ta mới càng hung nhớ. Người mau khóc đi! Ông đây khó khăn lắ'm mới có cơ hội ăn thịt người, không thể để lãng phí thứ nguyên liệu tô't đượ'c.”

Thì ra gã Nhật Khô'c quý này vô'n có tên Tê' Chiế'n, là một đại ma đầ'u má'y năm trước thường xuyên qua lại ở vùng Thiểm Bắ'c, tính tình quái đầ'n, dị hợ'm, thích ăn thịt trẻ con, bị người đời că'm hận. Chỉ là võ công của hắ'n quá cao, quan phủ đã má'y lầ'n cho quân đi truy bắ't mà không làm gì đượ'c. Cuố'i cùng, việc này đã làm kinh động cả chươ'ng môn phái Hoa Sơn là Vô Ngữ đại sư, Tê' Chiế'n vô cùng kinh sợ, liề'n mai danh ẩ'n tích má'y năm liề'n.

Thầy không thể tiếp tục ở lại vùng Thiểm Bắc nữa, Tề Chiến bèn chạy đến đất Xuyên Đông, đi theo Long phán quan, mượn thế lực của Cầm Thiên bảo để tự bảo vệ mình. Long phán quan một lòng muốn khuếch trương thế lực, thu nạp nhân mã các nơi, tuy cũng biết Tề Chiến từng làm quá nhiều việc ác, bị người trong võ lâm căm hận nhưng vẫn muốn dùng một thân võ công bất phàm của hắn nên đã miễn cưỡng thu nhận. Tề Chiến tự biết mình có quá nhiều kẻ thù, cũng không dám kiêu căng, sau khi theo về Cầm Thiên bảo liền ngoan ngoãn làm lão đại Nhật Khố c quý trong Cầm Thiên lục quý, không ăn thịt người nữa. Hắn trước giờ vẫn giấu kín lai lịch, do đó đám người Địch u Nga quý đều không biết gì về quá khứ của hắn.

Lần này Nhật Khố c quý phụng mệnh dẫn theo Địch u Nga quý và Triền Hồ n quý lên vào Mị Vân giáo đánh gãy Việt Phong đao, vốn còn định thừa dịp Mị Vân giáo nội loạn mà ra tay trừ bỏ đám đại địch của Cầm Thiên bảo này nhưng thầy Phùng Pháp Thiên sau khi phát hiện đao gãy liền lập tức ruổi ngựa về hướng núi Doanh Bàn, bọn chúng nghĩ bụng, Mị Vân giáo hẳn là còn có viện binh, do đó mới vội vã bám theo tới đây. Bởi vì còn chưa biết rõ tình hình ở Thanh Thủy trấn nên Triền Hồ n quý và Địch u Nga quý được phái ra khiêu chiến với Phùng Pháp Thiên trước, Nhật Khố c quý thì nấp ở một bên chờ thời cơ hành động.

Mấy năm nay, Nhật Khố c quý rất sợ thân phận của mình bại lộ khiến Vô Ngữ đại sư tìm tới, do đó vẫn luôn ngoan ngoãn ẩn nấp trong Cầm Thiên bảo, sớm đã chắt chứa đầy một bụng oán hận. Liệu chừng thời gian trôi qua lâu như vậy, việc này chắc cũng đã lắng xuống, lần này ra ngoài hành động, đột nhiên nhìn thấy một đứa bé hoạt bát, đáng yêu như Tiểu Huyền, hắn không sao kìm nén được nữa, sở thích bệnh hoạn ngày xưa rốt cuộc lại bùng lên. Hắn nghĩ bụng, dựa vào võ công của Địch u Nga quý và Triền Hồ n quý

thì hoàn toàn đủ sức địch lại Phùng Phá Thiên và Hứa Mạc Dương, do đó mới đột nhiên xuất hiện bất Tiểu Huyền, muốn tìm một nơi hoang vắng để thưởng thức món thịt trẻ con tươi sống.

Tiểu Huyền thấy Nhật Khố c quý hấn học nhìn mình như sói đói, trong mắt lóe lên ánh tinh quang, chùng như sắp nhào đến thì cảm thấy rất sợ hãi, bèn run giọng nói: “Ta đi bắt cá, bắt chim cho người ăn được không? Ta còn nấu ăn rất ngon, nếu người ăn món ăn ta nấu rồi thì đảm bảo sẽ không bao giờ muốn ăn thịt người nữa đâu.” Tuy trước đây nó thỉnh thoảng cũng nấu ăn nhưng đều coi đó như một trò đùa, làm gì biết nấu cái gọi là “món ăn ngon”, bây giờ trong lúc cấp bách đành nói bừa một tràng, dù gì cũng tốt hơn là bị Nhật Khố c quý ăn thịt.

Nhật Khố c quý ngoác rộng miệng, để lộ mấy cái răng nhọn hoắt, cười quái dị, nói: “Ta không đợi được nữa rồi, bây giờ ta muốn ăn thịt người.”

“Khoan đã!” Tiểu Huyền khua khoảng hai tay, lớn tiếng kêu lên. “Nhưng ta còn chưa khóc mà, chính người vừa nói trẻ con chưa khóc thì thịt sẽ không ngon...”

“Việc này đơn giản thôi!” Nhật Khố c quý đột nhiên hít sâu một hơi, sau đó bỗng cất tiếng khóc lớn, âm thanh vang vọng khắp bốn phía xung quanh.

Tiểu Huyền thấy hai mắt Nhật Khố c quý đỏ ngầu, nước mắt trào ra như nước vỡ bờ, trong tai thì tràn ngập tiếng khóc nghe vô cùng thâm thẳm, tựa như có vô số oan hồn đang không ngừng gào réo. Lúc đầu, nó chỉ cảm thấy đau choáng mắt hoa, nhưng về sau âm thanh đó càng lúc càng ngưng tụ, rồi như biến thành một con sâu nhỏ chui vào trong trái tim nó, khiến tâm trạng nó trở nên rờn rợn...

Trong lòng ngộp nỗi bi thương, Tiểu Huyên bỗng cảm thấy sống mũi cay cay, suýt chút nữa thì bật khóc, nhưng nó sợ mình mà khóc thì sẽ bị tên quái nhân này ăn thịt, bèn cố gắng kìm nén cảm xúc, cắn chặt hai hàm răng, dù cặp mắt đã ầng àng nước nhưng kiên quyết không để một giọt nào rơi xuống. Sau khi nhìn Nhật Khố c quý khóc một lúc lâu, nó không còn cảm thấy sợ nữa, bắt đầu nghĩ đến những việc vui vẻ thường ngày, không thêm để tâm tới tiếng khóc kia, thế là dần bình tĩnh trở lại... Cuối cùng, khi nhìn thấy bộ dạng thê lương, sâu thẳm của Nhật Khố c quý, nó đột nhiên cảm thấy tức cười.

Thì ra đây vốn là một thứ bí thuật truyền âm của Nhật Khố c quý, có thể làm nhiễu loạn tâm trí người ta, khi đương đầu với kẻ địch mà sử ra thường thu được hiệu quả đặc biệt, cái tên Nhật Khố c quý của hắn cũng từ đó mà ra.

Có điều, đây là lần đầu tiên hắn dùng tuyệt chiêu này với một đứa bé. Trước đây, những đứa bé mà hắn bắt được vừa nhìn thấy tướng mạo của hắn đã khóc văng lên, làm gì có ai nói chuyện với hắn được lâu như Tiểu Huyên. Hắn cũng không nhất quyết phải bắt Tiểu Huyên khóc mới được, chỉ là đã lâu không được ăn thịt người, lúc này lại bắt được một đứa bé thông minh, lanh lợi như Tiểu Huyên nên không nỡ ăn ngay, mà muốn mặc sức trêu đùa thảng bé một hồi như mèo vờn chuột. Từ nãy đến giờ, hắn đã dùng hết thủ đoạn để dọa dẫm, nghĩ bụng thân công của mình một khi sử ra, thảng bé này ắt hẳn sẽ sợ đến nỗi tè ra quần, toàn thân mềm nhũn, mặc cho mình muốn làm gì thì làm...

Ai ngờ Nhật Khố c quý khóc suốt thời gian đó hết một nén hương, lúc đầu còn thấy hai mắt Tiểu Huyên ầng àng nước nhưng về sau lại trở nên trong veo. Nhật Khố c quý vận thêm công lực, tiếng khóc nghe càng thê thảm hơn nhưng Tiểu Huyên vẫn chỉ nhìn hắn bằng vẻ hết sức tò mò, đã thế bên khóe miệng còn

thấp thoáng nét cười vui vẻ. Nhật Khố c quý không khỏi vừa giận dữ vừa kinh sợ.

Hắn đâu biết rằng từ nhỏ Tiểu Huyền đã được học *Thiên Mệnh bảo điển*, đối mặt với vạn vật trên thế gian đều có thể trấn tĩnh như thường, nếu xét về tâm trí kiên định, e là những ông lão trải đủ bể dâu bình thường cũng chưa chắc đã có thể so sánh với nó. Khi thoát nghe thấy tiếng khóc, Tiểu Huyền còn có chút xao động nhưng chỉ một lát sau đã quen ngay, huống chi từ nơi đáy lòng nó đã hạ quyết tâm không được khóc, cho nên loại tà thuật này chẳng thể thu được hiệu quả.

Nhật Khố c quý dùng hết một hơi chân khí, rốt cuộc đành dừng tiếng khóc, trong lòng cảm thấy khó hiểu vô cùng, thực sự không nghĩ ra tại sao ngón thần công lợi hại của mình lại không có tác dụng với một đứa bé như vậy. Hắn ngần ngại nhìn Tiểu Huyền, hỏi: “Tại sao ngươi không khóc?”

Tiểu Huyền thấy Nhật Khố c quý hỏi với giọng nghiêm túc nhưng trên mặt vẫn còn vết nước mắt chưa khô thì cảm thấy hết sức nực cười, vì thế dù biết rõ không nên nhưng vẫn bật cười khúc khích, rồi sau đó lại vội đưa tay bịt miệng, thấp giọng nói: “Ngươi là hảo hán giang hồ nổi tiếng, nói lời phải giữ lấy lời, ta mà không khóc thì ngươi không được ăn thịt ta đâu đấy!”

Nhật Khố c quý cả giận, quát: “Ta không tin là không thể khiêng thặng nhóc ngươi phải bật khóc thành tiếng.” Sau đó, vẫn cảm thấy nghi hoặc, hắn bèn lâm bảm hỏi: “Chẳng lẽ ngươi trời sinh đã không biết khóc sao?”

Tròng mắt thoáng đảo qua đảo lại, Tiểu Huyền vội vàng nói: “Muốn ta khóc cũng dễ thôi, trước đây ta không nghe lời, bị cha đánh, liền khóc lớn một trận. Nếu ngươi quả thực không có bản lĩnh

làm ta khóc, vậy thì cứ đánh ta một trận là được.” Trên thực tế, Hứa Mạc Dương yêu thương nó vô cùng, ngay cả nói nặng lời cũng chẳng mấy khi chú nói gì đến đánh. Nhưng nó từ nhỏ đã thông minh, nhanh trí, giờ lại đang là lúc sinh tử quan đầu⁽⁸⁾, phép khích tướng liền được sử ra một cách thuận thực.

Quả nhiên Nhật Khốc quý lập tức “hừ” lạnh một tiếng. “Ta mà lại phải đánh một thắng nhóc như ngươi sao? Ta vẫn còn có máy chực cách để làm ngươi khóc đầy.”

Tiểu Huyên nói: “Đúng rồi, ngươi cũng có thể véo ta, cáu ta, cán ta, dù sao ngươi cũng khỏe hơn ta, võ công lại cao như thế...” Vừa nói, nó vừa lén đưa mát nhìn về mặt của Nhật Khốc quý. “Chẳng phải trên giang hồ có câu: “Vì đạt mục đích, không từ thủ đoạn” đó sao, giờ ta đã rơi vào tay ngươi rồi, ta mà cau mày một cái thì không phải là con của cha ta.”

Nhật Khốc quý càng nghe càng giận dữ, bèn lớn tiếng nói: “Được, ta đánh cược một ván với ngươi, nhất định phải làm ngươi khóc một cách tâm phục khẩu phục!”

Tiểu Huyên thừa cơ đưa một bàn tay ra, nói: “Lời nói gió bay, chúng ta hãy đập tay giao hẹn. Nếu ngươi có bản lĩnh không chạm vào người ta mà vẫn có thể khiến ta khóc thì thân thể này của ta sẽ giao cho ngươi, ngươi muốn hầm, xào, háp, lược thế nào cũng được.” Nó trời sinh đã có tính gặp sao yên vậy, lúc này thầy có cơ hội xoay chuyển tình hình, ít nhất trong thời gian ngắn cũng không bị người ta ăn thịt, bèn côy thở dài một tiếng. “Không ngờ ta cũng có cơ hội tham gia một ván cược sinh tử thế này!”

Nhật Khốc quý thầy Tiểu Huyên làm bộ làm tịch như vậy, thiếu chút nữa thì bật cười thành tiếng, nhưng ngay sau đó đã nghiêm mặt, đập tay một cái thật mạnh với Tiểu Huyên. “Bây giờ ta

sẽ đưa người về Cầm Thiên bảo, trên đường đi kiểu gì cũng có cách khiến người phải khóc. Nếu người chịu đựng được không khóc lần nào thì hãy đi làm công tử của bảo chủ đi!”

Tiểu Huyền thấy mưu kế đã thành công thì trong lòng yên tâm hẳn, lại tò mò hỏi: “Thì ra gã Điếu u Ngoa quý kia nói đem ta về tặng cho bảo chủ gì đó là muốn ta làm con trai của ông ta sao? Vì bảo chủ này lợi hại lắm à? Làm con trai ông ta thì có gì tốt không?”

Nhật Khố quý đáp: “Công tử của bảo chủ đã chết từ mấy năm trước, phu nhân sinh liền cho ông ta ba cô con gái, cuối cùng lại sinh ra một đứa con trai ngốc, do đó bảo chủ một lòng muốn tìm một đứa con nuôi thông minh. Nếu người có thể chống lại thủ đoạn của ta, coi như có tư cách làm thiếp u chủ của Cầm Thiên bảo.”

Tiểu Huyền thấy hung quang trong mắt Nhật Khố quý đã nhạt dần, liền vui vẻ tán gẫu với hắn: “Vậy người còn không mau bỏ đỡ ta đi, nói không chừng sau này ta chính là cấp trên của người đấy!”

“Đánh rắm!” Trên khuôn mặt Nhật Khố quý xuất hiện vẻ giận dữ nhưng giọng nói thì đã hòa hoãn hơn nhiều. “Trên đường đi, tốt nhất người hãy nấu cho ta nhiều món ăn ngon, nếu không ta sẽ mặc kệ ba bảy hai mươi mốt ăn thịt người luôn đấy!”

Tiểu Huyền để ý quan sát, biết rằng Nhật Khố quý chỉ vì giận dữ nên không còn sợ hãi như trước nữa. “Vậy chúng ta hãy giao hẹn với nhau trước nhé, cho dù người cảm thấy tài nấu nướng của ta thực sự phi phàm thì cũng không được ép ta cả đời phải nấu ăn cho người, ta còn phải ra giang hồ tìm kiếm tiền đồ rộng mở nữa chứ...”

Nhật Khố quý nghe Tiểu Huyền nói năng loạn xạ như vậy thì cảm thấy rất tức cười nhưng vẫn cố kìm nén mà đe dọa một câu:

“Ta thấy tiêng đờ của người chỉ có thể là ở trong bụng ta thôi!” Nói xong, hắ n rồ t cuộc không kìm nén nổi nữa, vội vã xoay người qua một bên, sợ để Tiểu Huyề n nhìn thấy trên khuôn mặt lạnh băng của mình xuấ t hiện nụ cười...

Tiểu Huyề n thấy Nhật Khồ c quý xoay người đi bèn lên đưa mắ t ngó nghiêng bô n phía, thấy nơi đây là một lũng núi vô danh, chẳng biế t tình hình bên phía cha thề nào rồ i, cho dù có tìm được mình thì chi e cũng phải tô n rắ t nhiề u công sức. Bây giờ mà chạy rồ n rõ ràng chẳng phải là quyề t định sáng suồ t, nhưng nề u mắ y ngày tới đề u phải ở bên gã quái nhân này, cách tô t nhắ t vẫn là phải cô gắ ng lắ y lòng hắ n, kéo lại bị hắ n ăn thịt thì nguy. Nghĩ đế n đây, nó bèn quay sang hỏi Nhật Khồ c quý: “Này đại thúc, không biế t cháu phải xung hô với đại thúc thề nào nhi?”

Nhật Khồ c quý bị một tiêng “đại thúc” ngọt lịm này làm cho mê m nhữ n, thầ m nhủ tên thật của ta sao có thể nói cho người biế t được, bèn tiện miệng đắ p: “Ta chính là Nhật Khồ c quý trong Câ m Thiên lục quý.” Lời vừa nói xong, hắ n bật cười một tiêng, người bình thường nghe thấy danh hiệu của hắ n tắ t nhiên sẽ cả kinh thắ t sắ c nhưng thắ ng bé này thì làm sao biế t được tiêng tắ m của hắ n trên giang hồ .

“Oa!” Tiểu Huyề n đột nhiên kêu lớn một tiêng vẻ hế t sức khoa trương. “Thì ra đại thúc chính là Nhật Khồ c quý trong Câ m Thiên lục quý! Cháu thường xuyên nghe người ta nhắ c đế n tên tuổi của đại thúc, thực đứ ng là... như sắ m bên tai. Cháu sớm đã muồ n xem xem đó là một vị anh hùng hào kiệt như thề nào, chẳng ngờ lại ở ngay trước mặt mà không biế t, thật là xắ u hổ quá, xắ u hổ quá...”

Nhật Khồ c quý lập tức xoay người lại. “Ồ , bọn họ nói về ta thề nào?” Đây là lầ n đầ u tiên hắ n nghe người ta nói rắ ng mình là anh hùng hào kiệt, tuy cảm thấy bán tín bán nghi nhưng vẫn không

khởi sinh lòng tò mò, muốn nghe xem người ta nói thế nào về mình.

“Chuyện này...” Thường ngày Tiểu Huyền đều ở Thanh Thủy trấn hẻo lánh, nào đã từng nghe nói đến Nhật Khố c quý? Chẳng qua nó chỉ tiện miệng nói bừa một phen, ai ngờ Nhật Khố c quý lại muốn hỏi rõ ngọn ngành, nhất thời cứng họng chẳng biết phải nói gì.

Trước đây ở vùng Thiểm Bắc, tiếng xấu của Nhật Khố c quý đồn xa, sau khi đến Cẩm Thiên bảo đã giảm đi rất nhiều, hấn còn hết sức coi trọng thanh danh. Thậy Tiểu Huyền muốn nói song lại thôi, hấn chỉ nghĩ rằng đó không phải lời gì hay ho, trong mắt liền lóe lên ánh hung quang. “Bọn họ nói về ta thế nào? Mặc kệ là tốt hay xấu, người cứ nói thực với ta là được.”

Tròng mắt Tiểu Huyền thoáng đảo qua đảo lại. “Cháu nói thật nhưng đại thúc không được tức giận đâu đậy! Thanh danh của Cẩm Thiên lục quỷ các người thực chẳng hay ho chút nào!”

“Những lời đồn trên giang hồ phần lớn đều diên đảo thị phi, làm sao tin được!” Nhật Khố c quý cố tỏ vẻ ung dung, cất giọng lạnh lùng, nhưng rốt cuộc vẫn có chút thiếu tự tin: “Rốt cuộc bọn họ đã nói những gì?”

Tiểu Huyền nói: “Năm ngoái có một người đến tìm cha cháu nhờ rèn đao giúp, người đó hình như là một nhân vật rất nổi tiếng trên giang hồ, sử một thanh loan đao, bên má trái còn có một nốt ruồi rất to...” Nó chỉ tiện miệng nói bừa hòng kéo dài thời gian, trong lòng bắt đầu cố gắng lục lọi những lời vụn vặt mà hôm nay đã nghe được, hy vọng có thể nối liền những chi tiết đó với nhau rồi bịa ra một câu chuyện có thể khiến Nhật Khố c quý tin tưởng.

Nhật Khô'c quý thoáng suy nghĩ rồi nói: “Ồ, kẻ đó nhất định là Minh nguyệt thấ't trảm Tả Thiên Lô chuyên đi lại ở hai vùng Vân Nam, Quý Châu rồi. Hắ'n dựa vào bảy thức đao pháp để xông pha giang hồ, có được thanh danh không nhỏ, võ công cũng coi như tầm tạt... Không đúng, người nhất định đã nhớ lầm rồi, cái nô't ruồ'i nổi tiế'ng của hắ'n không phải ở má trái, mà là ở dưới tai bên phải.”

Tiểu Huyề'n tròn tròn mắ't, há hỏ'c miệng, ngàn vạn lầ'n không ngờ được Nhật Khô'c quý lại có thể nghĩ ra một người phù hợp với những lời nói bừa của mình. Tuy trong bụng cười thầ'm nhưng ngoài mặt nó vẫn tỏ ra nghiêm túc, nói: “Đúng đúng! Đại thúc quả nhiên biể't rõ các điể'n cô' trên giang hồ, giồ'ng như là... giồ'ng như là đê'm đàn gà trong nhà. Đúng là cháu đã nhớ nhầ'm, nô't ruồ'i đó nằ'm ngay dưới tai phải của ông ta...”

“Là đê'm của bấu trong nhà.” Nhật Khô'c quý mỉm cười sửa lại lời của Tiểu Huyề'n, thầ'm nghĩ Tả Thiên Lô được coi là một tay hảo hán có tiế'ng trên giang hồ, hắ'n cũng có chút kiể'n thức. Lúc này hắ'n đã tin lời của Tiểu Huyề'n đé'n bảy, tám phầ'n. “Tả Thiên Lô vô'n không có giao tình gì với ta, chẳng hay vì sao lại nói đé'n ta?”

Tiểu Huyề'n thắ'y Nhật Khô'c quý chẳng còn quá nghi ngờ, sự tự tin liề'n tăng lên hắ'n, bịa chuyện cũng trôi chảy hơn: “Trong thời gian chờ cha cháu rèn đao, tay Tả Thiên Lô kia chẳng có việc gì làm bèn kể cho cháu nghe một số' chuyện trên giang hồ, khi nói về' má'y thề' lực lớn ở vùng này tắ't nhiên là có nhắ'c tới Mị Vân giáo và Cầ'm Thiên bảo...”

Nhật Khô'c quý nói chen vào: “Chắ'c là còn có Diể'm Thiên Nhai nữa!”

Tiểu Huyề'n đưa tay chồ'ng nạnh, trê' môi, nói: “Đại thúc cái gì cũng biể't rồi, vậy cháu không nói nữa.” Trò này vô'n là sở trường

của nó khi chơi đùa với những đứa trẻ khác trong trấ n, càng tỏ ra cao thâm thì càng khiế n người ta cảm thấ y tò mò.

“Được rô`i, được rô`i, người mau nói đi, ta không chen vào nữa!” Nhật Khố c quý đang nóng lòng muố n biế t Tả Thiên Lô rô`t cuộc đã nói về` mình thế` nào, quả nhiên trúng chiêu, đành tỏ ra nhượng bộ trước Tiểu Huyề n.

Tiểu Huyề n cười thầ m, lại nói tiế p: “Hôm đó khi nói về` Câ`m Thiên bảo, Tả Thiên Lô có nhắ c đế n Câ`m Thiên lục quý, ông ta nói...” Nó ưỡn ngực, làm điệu bộ của người lớn. “Võ công của đám Câ`m Thiên lục quý đó cũng coi như là hạng nhấ t trên giang hồ`, tiế c là nhân phẩm quá kém, chỉ biế t làm ma trành cho hồ, trợ Trụ vi ngược⁽⁹⁾... Thúc thúc, không biế t “trợ Trụ vi ngược” có nghĩa là gì vậy?”

Nhật Khố c quý thầ m căm giận nhưng lại sợ Tiểu Huyề n không nói tiế p nữa, đành cố` nín nhịn mà giải thích: “Khụ, cái này có nghĩa là... là người có võ công cao thâm, cho nên đi giúp người ta đánh thiên hạ.” Hắ n tuy chỉ giải thích bừa câu thành ngữ với một đứa bé nhưng hai bên má vẫn nóng ran. Có điề u, nghĩ đế n việc Tiểu Huyề n ngay cả ý nghĩa của câu thành ngữ này cũng không biế t, xem ra đây chính là lời của Tả Thiên Lô rô`i, thế` là hắ n lại càng tin tưởng, bèn đưa tay khẽ xoa đầ u Tiểu Huyề n, câ t tiế ng khen: “Trí nhớ của người tô t lắ m, đế n cả những lời nói từ năm ngoái mà cũng nhớ được rõ ràng như vậy. Sau đó hắ n còn nói những gì nữa?” Hắ n không biế t rằ ng, Tiểu Huyề n cố` ý nói như vậy chính là để khiế n hắ n buông bỏ lòng nghi ngờ.

Tiểu Huyề n nghe thầ y Nhật Khố c quý nói vậy thì như được nhắ c nhở, nghĩ bụng mình không thể bịa chuyện quá tỉ mỉ được, gặp chỗ nào không biế t rõ cứ nói đã quên rô`i là xong. “Tay Tả Thiên Lô đó lại nói: “Triề n Hồ`n quý còn có thể tính là quang minh chính đại,

nhưng tên Điếu u Ngoa quý kia thì cả ngày lén lén lút lút bám sau đít người ta như âm hồn không tan, rõ là loại người phản phúc vô thường, thât tít bội nghĩa, thực đã làm mất hết mặt mũi của Cầm Thiên bảo, khiên người ta cứ nhấc đế lên Cầm Thiên lục quý là liền bĩu môi khinh thường, không coi ra gì, cho rằng nên đổi tên thành Khi Thiên lục quý thì hơn!” Tiểu Huyền vốn có hảo cảm với Triền Hồn quý nên chỉ một mực nói điếu u không hay về Điếu u Ngoa quý, trong đầu nghĩ ra được từ ngữ gì liền dùng hết.

Nhật Khố c quý không kìm nén nổi nữa. “Không ngờ cái tên Tả Thiên Lô này lại dám ăn nói bậy bạ như thế, sau này để ta gặp được, nhât định phải cho hấn biết tay.”

Tiểu Huyền nhủ thầm, nếu có thể khiên tên Nhật Khố c quý này buông tha cho mình, vị Tả Thiên Lô kia cũng có thể tính là một nửa ân nhân cứu mạng, cho nên không thể để y xui xẻo quá được. Nó vội xua tay, nói: “Thúc thúc chớ nên nôn nóng, tay Tả Thiên Lô đó thực ra rất kính trọng thúc thúc đây.”

Nhật Khố c quý bị câu nói này của Tiểu Huyền khơi dậy lòng hứng thú, liền truy hỏi: “Hấn còn nói những gì nữa?”

Tiểu Huyền giơ ngón tay cái lên. “Tay Tả Thiên Lô đó nói, tuy y không coi Điếu u Ngoa quý ra gì nhưng lại cực kỳ khâm phục thúc thúc. Y nói trong Cầm Thiên lục quý thì Nhật Khố c quý là một tay hảo hán có võ công cao cường, nội lực thâm hậu, nếu không phải người này không ham công danh thì cái ngôi Cầm Thiên bảo chủ sớm đã phải đổi chủ rồi.”

Nhật Khố c quý vội vàng xua tay, nghiêm túc nói: “Chớ có nghe hấn nói bừa, Long bảo chủ có võ công bác đại tinh thâm, ta còn xa mới sánh kịp.”

Tiểu Huyê`n thấ`y mình nịnh bợ không đúng chỗ thì lén lè lưỡi một cái, ghi nhớ kĩ việc Cầ`m Thiên bảo chủ họ Long. Nhìn vẻ mặt Nhật Khố`c quý không có vẻ gì là giả bộ, xem ra võ công của vị Long bảo chủ này nhấ`t địn`h rấ`t lợi hại, làm con nuôi của ông ta cũng không tính là chuyện gì ấ`m ứ`c. Nó lại nói tiế`p: “Thúc thúc đừng vội chen ngang, cháu còn chưa nói hế`t mà. Thúc thúc có biế`t tại sao Tả Thiên Lô lại khâm phục thúc thúc như vậy không?”

Tuy bê` ngoài Nhật Khố`c quý làm ra vẻ hế`t sức coi thường nhưng thực ra trong lòng đang vô cùng sáng khoái, lại càng muố`n biế`t nội tình, lúc này quả nhiên im bật, đưa mắ`t nhìn Tiểu Huyê`n, khuôn mặt thấ`p thoáng vẻ chờ mong.

Tiểu Huyê`n hắ`ng giọng rồ`i nói tiế`p: “Tả Thiên Lô nói bên ngoài trời còn có trời, bên ngoài người còn có người, cho dù người có võ công đệ nhấ`t thiên hạ nhưng nế`u người khác không phục mà cùng xông lên đánh thì dù người có mười cánh tay cũng không địch lại được. Do đó, khi hành tẩu trên giang hồ`, điề`u quan trọng nhấ`t không phải võ công, mà là...” Nói đế`n đây, nó bỗng khẽ`nở nụ cười với Nhật Khố`c quý. “Thúc thúc có biế`t quan trọng nhấ`t là gì không?”

Nhật Khố`c quý thấ`y thắ`ng nhóc này lại làm bộ làm tịch với mình thì cảm hận đế`n nổi nghiế`n răng ken két, nhưng cũng đành ngoan ngoãn trả lời: “Là nghĩa khí sao?”

“Sai rồ`i, là chữ tín!” Lúc này Tiểu Huyê`n đang đà hứng khởi, đã hoàn toàn coi Nhật Khố`c quý như lũ bạn hay nghe mình kể chuyện trong trấ`n, lúc nói ngón tay cứ đưa ra phía trước chỉ ngang trở dọc, mãi tới khi phát hiện Nhật Khố`c quý tỏ ra hơi khó chịu mới sinh lòng cảnh giác, bèn ủ`rũ buông tay xuố`ng, tiế`p tục nói lời tăng bô`c: “Y nói. võ công của tay Nhật Khố`c quý này cũng không tệ, nhưng vẫn chưa thể coi là thiên hạ đệ nhấ`t, điề`u đáng quý ở hắ`n chính là việc

hắ n biế t giữ chữ tín, nói một là một, hai là hai, càng không bao giờ lừa gạt trẻ con và phụ nữ, do đó mới khiế n Tả Thiên Lô y tâm phục khẩu phục.”

Nhật Khố c quý nghe tới đây thì kinh ngạc đế n nổi há hố c miệng. Hắ n nhủ thầ m, bao nhiêu năm nay mình tu thân dưỡng tính quả nhiên chẳng uổng công, không ngờ lại nhận được lời bình phẩm cao như vậy từ Tả Thiên Lô, xem ra sau này thật sự nên cải tà quy chính, làm lại từ đầ u. Lúc này, khi nhìn Tiểu Huyề n, vẻ mặt hắ n đã hòa nhã hơn nhiề u, nói năng cũng nhỏ nhẹ hơn: “Cũng coi như gã Tả Thiên Lô này hiểu ta, biế t rằ ng con người ta rấ t trọng chữ tín, tuyệt đố i không bao giờ làm những việc lừa đời lấ y tiế ng.”

Tiểu Huyề n nói năng lòng vòng như vậy, mục đích chính là muố n Nhật Khố c quý tuân thủ ước hẹn trong ván cược với mình, thắ y hắ n trúng kế thì thầ m đắ c ý, lại tiế p tục nói lời dễ nghe: “Lầ n sau gặp lại tay Tả Thiên Lô này, cháu nhắ t định phải khen y biế t nhìn người mới được...”

Nhật Khố c quý cười vang. Tính tình hắ n vô n quái dị, xưa nay luôn trầ m lặ ng, ít lời, những đứ a bé nhìn thắ y hắ n đầ u sợ đế n nổi toàn thân rúm ró, không nói năng được gì, nào có ai giồ ng như Tiểu Huyề n, vừa thông minh, lanh lợi vừa biế t ăn nói, khiế n người ta khó mà không thích. Hắ n cảm thắ y suố t mắ y năm nay, đây là lầ n đầ u tiên mình nói chuyện với người ta nhiề u như vậy, trong lòng sáng khoái vô cùng, thầ m thắ y may mắ n vì vừa rô i đã không lỡ mắ ng ăn thịt Tiểu Huyề n.

Hai người nói chuyện suố t hồ i lâu, lúc này trời đã sắ m sắ m tồ i. Tiểu Huyề n lo lắ ng cho sự an nguy của cha nhưng lại không dám xin Nhật Khố c quý thả mình ra, đành nói: “Giờ bụng cháu đã đói sồ i ùng ục rô i, trong nhà hình như còn chút đồ ể ăn, chúng ta hãy quay lại đố ể ăn chút gì trước được không?” Vừa nói ra những lời này, nó lập

tức hồ i hận, chỉ sợ khi nghe thấy từ “ăn”, Nhật Khố c quý lại muố n ăn thịt mình.

Nhật Khố c quý cũng cảm thấ y bụng đói cô n cào nhưng không hê` có ý định động tới Tiểu Huyê`n. “Đi về` phía bắ c thêm mười mắ y dặm nữa là tới thành Tự Vĩnh, đêm nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đó.” Rồ t cuộc hắ n đã nhớ lại mục đích của mình khi bắ t Tiểu Huyê`n, bèn lạnh lùng nói. “Trở về` Câ`m Thiên bảo ược chừng câ`n nửa tháng, nê`u suố t dọc đường người không khóc lâ`n nào thì ta sẽ tha cho người.” Dường như cảm thấ y có chút xắ u hổ, giọng nói của hắ n bắ t giác diệu đi phầ n nào. “Người yên tâm, ta đây rắ t trọng chữ tín, chỉ câ`n người đánh cược thắ ng được ta thì sẽ không phải lo lắ ng về` tính mạng.”

Tiểu Huyê`n sợ sẽ chọc giận Nhật Khố c quý nên không dám nói nhiê`u, đành thu lại nỗi nhớ cha, ngoan ngoãn theo sau hắ n, đi về` hướng thành Tự Vĩnh.

Nhật Khố c quý thấ y Tiểu Huyê`n người nhỏ, chân ngắ n đi quá chậm, bèn cắ p theo nó chạy như bay.

Trải qua cuộc trò chuyện vừa rồ i, lại đã đánh cược với nhau một ván, thái độ của Nhật Khố c quý đố i với Tiểu Huyê`n đã khách sáo hơn nhiê`u, không còn xách cổ nó như lúc mới đầ u nữa mà quàng tay qua eo nó cắ p ở bên hông, bước đi cũng rắ t vững vàng. Ban đầ u Tiểu Huyê`n chỉ thấ y cây cô i hai bên cứ vun vút lùi về` phía sau làm mắ t nó hoa lên, đầ u óc thì lơ mơ choáng váng, nhưng khi quen rồ i lại cảm thấ y trước đây chưa bao giờ có được trải nghiệm như vậy, trong lòng thích thú vô cùng, không ngừng khen Nhật Khố c quý đi nhanh. Lâ`n này, lời của nó quả thực xuấ t phát tự đáy lòng, Nhật Khố c quý nghe mà vui mừng ra mặt, lại càng thấ y thích Tiểu Huyê`n hơn, khi nói chuyện cũng tỏ ra khá tôn trọng.

Tiểu Huyề`n vô`n trời sinh hoạt bát, lạc quan, tuy nhấ`t thời không được gặp lại cha nhưng dù sao bây giờ cũng không phải lo lắ`ng cho tính mạng của mình nên còn chưa nóng lòng thoát thân. Trước đây nó chưa được rời nhà đi xa bao giờ, suố`t dọc đường chỉ cảm thấ`y mọi thứ xung quanh đê`u mới lạ, không ngừng hỏi han Nhật Khố`c quở chuyện nọ chuyện kia. Lúc này Nhật Khố`c quở vô`n đang phải đê` khí thi triển khinh công, không tiện mở miệng nói chuyện, nhưng nghe Tiểu Huyề`n hò hét không ngừng, thỉnh thoảng còn khen võ công của mình lợi hại, đành miễn cưỡng lên tiế`ng trả lời má`y câu, nhưng ngay sau đó lại sợ nê`u tồ`c độ chậm lại sẽ bị Tiểu Huyề`n chê cười, cuố`i cùng chỉ còn cách liê`u hao tổn chân nguyên mà ra sức chạy. Khi tới được thành Tự Vĩnh thì nội khí đã gầ`n như cạn kiệt, hắ`n không khỏi cảm thấ`y quãng đường núi má`y chục dặm vừa rồ`i quả thực là vắ`t vả nhấ`t từ trước đê`n nay.

Thành Tự Vĩnh nằ`m giữa một vùng đầ`i núi ở vùng Xuyên Nam, diện tích không quá lớn, chỉ là phầ`n lớn các cư dân ở khu vực phụ cận tới đây đê` tiế`n hành trao đổi một số` vật phẩm, mà hôm nay lại đúng dịp họp chợ, nên giờ tuy đã là chiê`u tồ`i nhưng người qua lại vẫn như mắ`c cười, khung cảnh rấ`t náo nhiệt.

Hai người tìm một tú`u điể`m nhỏ rồ`i vào dùng cơm. Nhật Khố`c quở cảm thấ`y miệng mồ`m khô` khô`c, bụng sôi ùng ục, thầ`m nghĩ đêm nay có lẽ nên nghỉ lại trong thành. Hắ`n xưa nay vẫn luôn hành sự cẩn trọng, ít khi xuấ`t hiện tại những chồ`n phố` chợ đông người, luôn nghỉ đêm ở nơi hoang dã. Lầ`n này hắ`n vô`n cũng định dùng cơm xong rồ`i sẽ lên đường ngay, chỉ là vừa rồ`i đã hao tổn quá nhiê`u nguyên khí, quả thực cầ`n phải nghỉ ngơi. Nghĩ đê`n việc mình hao tổn nguyên khí hoàn toàn là do thắ`ng nhóc này, Nhật Khố`c quở liê`n trùng mắ`t, hậm hực nhìn Tiểu Huyề`n một cái, chột thấ`y Tiểu Huyề`n tuy đã cầ`m đũa nhưng lại không ăn ngay mà

đang ngẩn ngơ nhìn mình, bèn giận dữ quát: “Không phải người đã đói rồi sao? Không ăn đi còn chờ gì nữa?”

Tiểu Huyề`n thấ`p giọng nói: “Thức thức đã phải vấ`t và rô`i, thức thức ăn trước đi!”

Nhật Khố`c quý ngẩn người, không ngờ thắ`ng bé này lại ngoan ngoãn như vậy. Thường ngày hắ`n ít khi ăn cơm với người khác, lại chủ yế`u kế`t giao với những tay hán tử thô tục trên giang hồ`, làm gì được thắ`y ai lịch sự như vậy. Tuy đây chỉ là thói quen được hình thành từ những lầ`n dùng cơm với cha của Tiểu Huyề`n nhưng lại khiế`n Nhật Khố`c quý lầ`n đầ`u tiên cảm nhận được một chút quan tâm từ người khác, trái tim bất giác ấm áp hơn nhiề`u, nhưng ngoài miệng vẫn cá`t tiế`ng trách cứ: “Còn không mau ăn đi, sợ ta nhìn thắ`y cái dáng ăn xấ`u xí của người sao?”

Tiểu Huyề`n thắ`y mình có lòng tốt như vậy mà Nhật Khố`c quý không những không cảm ơn, ngược lại còn tỏ ra hung dữ, trong lòng cảm thắ`y ấm ức, bèn trề` môi, không dám nói thêm gì nữa.

Nhật Khố`c quý nhìn thắ`y vậy thì có chút xấ`u hổ, bèn đưa tay tới khẽ xoa đầ`u Tiểu Huyề`n. “Này nhóc, người tên gì vậy?”

Tiểu Huyề`n thắ`y Nhật Khố`c quý lầ`n đầ`u tiên nói năng nhẹ nhàng với mình, sồ`ng mũi bất giác cay cay, thiế`u chút nữa thì rơi nước mắ`t. May mà vào lúc quan trọng nhấ`t nó đã nhớ tới ván cược với Nhật Khố`c quý, bèn vội vàng cúi xuô`ng ăn cơm, thừa dịp đó đưa tay lên lau cặp mắ`t đã hơi đỏ. Trong lòng thắ`m hồ`ng nguy hiểm quá nhưng ngoài miệng nó vẫn trả lời: “Cháu tên là Dương Kinh Huyề`n, thức thức cứ gọi cháu Tiểu Huyề`n là được.”

Nhật Khố`c quý cá`t tiế`ng khen thật lòng: “Tên hay lắ`m!”

Tiểu Huyề`n thấ`y sắ`c mặt Nhật Khố`c quý đã hòa hoãn hơn nhiề`u, bèn tranh thủ câ`t tiế`ng hỏi: “Thúc thúc tên là gì vậy? Nế`u cháu cứ gọi là Nhật Khố`c quý thúc thúc thì hình như... hình như không được hay cho lắ`m!” Sau đó, nó lại thấ`p giọng lâm bắ`m: “Rõ ràng thúc thúc là người mà, làm quý thì có gì hay chứ?”

Nhật Khố`c quý nghe thấ`y những lời này, trái tim không khỏi có chút xao động. Những năm nay, hắ`n bề` ngoài là thuộc hạ của Long phán quan, thực ra là khách khanh trong Cầ`m Thiên bảo, tuy không có thực quyề`n nhưng cũng khiế`n cho người ta không dám đắ`c tội. Ai gặp hắ`n cũng phải cung kính gọi hắ`n một tiế`ng Khố`c huynh, thái độ rúm rỏ, sợ sệt, lâu dầ`n khiế`n hắ`n gầ`n như quên mấ`t cả tên thật của mình. Lúc này được câu nói ngây thơ của Tiểu Huyề`n nhắ`c nhở, hắ`n mới đột nhiên cảm thấ`y những năm nay mình mai danh ẩ`n tính, đã phải số`ng cuộc số`ng không ra người không ra quý, trong lòng trào lên nỗi cảm khái muôn vàn, bi thương tột độ. Những chuyện ngày xưa lại hiện về` khiế`n hắ`n ngây người tại chỗ.

Tiểu Huyề`n thấ`y thầ`n sắ`c của Nhật Khố`c quý có vẻ quái dị thì không dám nói gì thêm, mãi hồ`i lâu sau mới lại nghe Nhật Khố`c quý buồ`n bã thở dài một tiế`ng. “Ta vô`n họ Tề`, những năm nay mới chỉ nói điề`u này với một mình người.” Rồ`i như lại cảm thấ`y không nên để Tiểu Huyề`n biế`t quá nhiề`u, hắ`n câ`t giọng chua chát: “Người cứ gọi ta Nhật Khố`c quý là được rồ`i, ta thích người khác gọi ta như vậy.”

Tiểu Huyề`n vô`n thông minh, lập tức gậ`t đầ`u, nói: “Thúc thúc yên tâm, cháu nhắ`t định sẽ không nói với người nào khác đâu. Vậy... sau này cháu sẽ gọi thúc thúc là Tề` thúc thúc nhé?”

Nhật Khố`c quý không đờ`ng ý cũng không cự tuyệt, trong mắ`t lóe lên ánh tinh quang, giọng nói đột nhiên trở nên lạnh lùng: “Người không cầ`n tỏ ra thân cận với ta làm gì! Sở dĩ ta nói tên họ cho người

biết chỉ vì mấy ngày nữa người sẽ trở thành đồ ăn trong bụng ta, không thể nói việc này với người khác mà thôi.”

Tiểu Huyền vốn còn muốn phản bác rằng mình chưa chắc đã thua, nhưng thấy ánh mắt của Nhật Khố quý thật đáng sợ, câu nói đã đến cổ họng kia lập tức nghẹn lại không sao nói tiếp được, đành và một miếng cơm lên nhai, thậm chí nghĩ người này quả thực là quá mức quái dị.

Nhật Khố quý nhìn Tiểu Huyền suốt hồi lâu, cũng cảm thấy mình ra oai với một đứa bé như thế thực chẳng thể coi là có bản lĩnh, giọng nói liền dịu lại: “Ăn cơm xong chúng ta sẽ nghỉ lại đây một đêm, ngày mai lại lên đường.” Hấn thấy Tiểu Huyền tuy tương mạo không được dễ nhìn cho lắm nhưng lại ngoan ngoãn, hiểu chuyện, còn khơi dậy gút thắt trong lòng mình, do đó muốn được ở cùng đứa bé này lâu một chút, thành ra không vội quay trở về Cầm Thiên bảo.

Đêm ấy, Tiểu Huyền và Nhật Khố quý cùng trọ lại trong tửu điếm, còn ngủ chung trên một chiếc giường.

Dù sao Tiểu Huyền cũng là trẻ con, lần đầu tiên trong đời được trải qua một chuyến phiêu lưu mạo hiểm như vậy, trong lòng hết sức hưng phấn, cho nên khi nằm trên giường cứ lăn qua lăn lại không sao ngủ được. Mấy lần nó gọi mà Nhật Khố quý không trả lời, không lâu sau còn nghe thấy tiếng ngáy như sấm vang lên, thì ra hấn đã ngủ say rồi. Nó đưa mắt nhìn những ánh sao mờ mờ chiếu vào từ bên ngoài cửa sổ, cảm thấy tửn tận vô cùng.

Nó phát hiện thái độ của Nhật Khố quý với mình đã tốt hơn phần nào, ban đầu còn nói muốn ăn thịt nó nhưng về sau thì hoàn toàn không còn nhắc tới việc này. Tuy nhiên nhớ cha nhưng nó cũng không có ý định bỏ trốn, ngược lại còn cảm thấy cuộc

sống ở Thanh Thủy trấn trước đây quá buồn chán, lần này được đi ra ngoài du sơn ngoạn thủy một phen cũng là việc hay.

Nó tuy thông minh, lanh lợi nhưng dù sao cũng còn quá nhỏ, không có tâm cơ, cũng chẳng biết gì về nhân tình thế thái, chỉ cho rằng Nhật Khố quý nói muốn ăn thịt mình cũng giống như các nông phu trong trấn đùa bỡn trẻ con, đâu có hay những lời lẽ áy của hắn đều là thực chứ chẳng phải dọa nạt. Nó không biết rằng Nhật Khố quý từ lâu đã nổi danh hung ác, tuy có một chút hảo cảm với nó, lại được khơi dậy chút thiên tính còn chưa tan nhưng làm sao có thể lập tức cải tà quy chính. Hiện giờ, hắn chẳng qua chỉ giả vờ ngủ, cốt tình cho nó cơ hội chạy trốn, rồi lấy đó làm lý do cho ác niệm bùng lên, thế nhưng chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào mà Tiểu Huyền lại không hề có ý nghĩ chạy trốn, thực cũng giống như đã tự cứu bản thân một mạng.

Ngày Khố quý đợi suốt hồi lâu, thấy Tiểu Huyền ban đầu còn muốn nói chuyện với mình, về sau thì dần dần im lặng, nghe hơi thở của nó thì khi ngắn khi dài, không giống như đã ngủ say, nhưng cũng không hề có ý đồ bỏ trốn. Hắn thàm buồn bực, hoàn toàn không biết trong đầu thằng bé này đang nghĩ gì. Hắn đi lại trên giang hồ đã nhiều năm, thường đặt mình vào hoàn cảnh của đối phương mà suy xét, cũng có thể tính là lắm mưu nhiều kế, nào ngờ hôm nay lại gặp phải một đứa bé không có chút tâm cơ nào như vậy, tất cả âm mưu, quỷ kế sử ra với nó đều giống như đàn gậy tai trâu, không hề có tác dụng khiến hắn cảm thấy có chút buồn bực. Lúc này đêm khuya thanh vắng, tâm ma nổi lên, hắn liền muốn bắt chập tất cả ăn thịt Tiểu Huyền, nhưng thứ nhất chỗ này là ở trong tử điếm đông người, hành động không tiện, thứ hai hắn cảm thấy làm như vậy thì rõ là ý mạnh hiếp yếu, không nói đạo lý, chung quy không phải là việc hay.

Nếu đôi phương là người lớn thì còn đỡ, đáng này nó lại là một đứa trẻ, dù thế nào cũng không thể để nó coi thường mình được, vậy nên hẳn do dự mãi, chẳng thể đưa ra quyết định.

“Không biết bây giờ cha thế nào rồi?” Tiểu Huyền thấy Nhật Khố c quý đã thôi không ngáy nữa, chỉ nghĩ hẳn đã chìm vào giấc chiêm bao, trong lúc buồn chán bèn lẩm bẩm một mình: “Tại sao Tề thúc thúc lại phải đôi địch với cha nhỉ?”

Nhật Khố c quý thắm cười lạnh, nhủ thắm thặng bé này nhất định là muốn bỏ trốn nên mới dùng lời nói để thăm dò như vậy. Thế là hẳn cứ nằm im chẳng nói gì, chờ xem mọi việc tiếp theo sẽ ra sao.

“Những kẻ đôi địch với cha đều là người xấu sao?” Tiểu Huyền lẩm bẩm. “Ừm, cái tên Điếu u Ngoa quý đó quái gở, dị hợm, chẳng có vẻ gì là người tốt, Triền Hôn quý thì còn đỡ. Tề thúc thúc tuy tướng mạo có vẻ xấu xa, hung ác nhưng đôi xử với mình cũng có thể coi là không tệ.”

Nhật Khố c quý ngẩn ra, không kịp được cười gượng một tiếng. Hẳn một lòng muốn ăn thịt Tiểu Huyền, chẳng ngờ trong lòng Tiểu Huyền, hẳn vẫn không phải người xấu, phải cố gắng lắm hẳn mới kịp được không lên tiếng hỏi thặng bé xem mình không tệ ở điểm nào.

Tiểu Huyền lại nói tiếp: “Không biết vị Long bảo chủ đó là người thế nào, nghe giọng điệu Tề thúc thúc thì võ công của ông ta nhất định là cực kỳ lợi hại. Nếu mình thật sự có thể nhận ông ta làm nghĩa phụ, có lẽ sẽ học được võ công cao cường, sau này không phải sợ bị người ta ăn thịt nữa, cho dù có đánh cược thua cũng không sợ...”

Nhật Khố c quý nghe thấy vậy thì thắm cảm thấy tức cười, nghĩ bụng mình đường đường là kẻ đứng đầu Cầm Thiên lục quý, vậy mà

lại đi đánh cược một chuyện hoang đường như thế với một đứa bé, có nói ra chắc cũng chẳng ai tin được. Vừa nghĩ tới đây, trái tim hấn bỗng trở nên ấm áp lạ thường, không kìm được nở nụ cười mỉm, cảm thấy có thể làm quen với đứa bé này trong tình huống như vậy, hai người cũng coi như là có duyên với nhau.

Tiểu Huyền lại nói: “Có điếu, cha nhất định không muốn mình nhận vị Long bảo chủ kia làm nghĩa phụ. Nếu cha không vui, cho dù mình có luyện thành môn võ công lợi hại nhất trên đời thì cũng chẳng để làm gì. Huống chi cha đã nói rồi, võ công cao không chứng tỏ là lòng dạ tốt, kẻ có võ công cao nhất thiên hạ hiện giờ chính là một tên đại ma đầu xấu xa.”

Nhật Khố c quý nghe tới đây thì buột miệng hỏi: “Người muốn nói đến Minh Tướng quân sao?”

Tiểu Huyền cả mừng. “Tê thúc thúc còn chưa ngủ ư? Nói chuyện với cháu một lát được không?”

Nhật Khố c quý đành cố ý trở mình một cái, làm như vừa mới tỉnh dậy, giả vờ tức giận, quát: “Người nói năng ồn ào như thế ta làm sao mà ngủ được! Đêm khuya thế này rồi, sao còn không mau ngủ đi!”

Tiểu Huyền nói: “Cháu sợ tôi. Trước đây ở nhà cha cháu vẫn luôn nói chuyện với cháu, còn kể chuyện cho cháu nghe đến lúc cháu ngủ. Thúc thúc cũng kể chuyện cho cháu nghe đi...”

Nhật Khố c quý tức tôi nói: “Ta không biết kể chuyện, chỉ biết ăn thịt người thôi.”

Tiểu Huyền không hề sợ hãi, cười hì hì, nói: “Thúc thúc đừng dọa cháu, cháu biết thúc thúc là người tốt. Chỉ cần cháu nghe lời, thúc thúc sẽ không ăn thịt cháu đâu.”

Nhật Khô'c quý nghe thấ'y hai chữ “người tô't” đó, dù có tức giận đê'n mấ'y cũng không sao phát tác được nữa, đành ậm ò nói: “Ta không có bản lĩnh như cha ngươi, thậm chí còn chẳng biế't chữ, làm gì có cái gì đê' kể!”

Tiểu Huyê'n nài ni: “Võ công của thúc thúc cao như vậy, nhấ't định đã từng đi tới rấ't nhiê'u nơi, cứ kể lại những chuyện thú vị mà thúc thúc từng gặp trên đường cũng được mà!”

Nhật Khô'c quý bật cười. “Thă'ng nhóc ngươi thật giỏi tăng bô'c đấ'y! Sao ngươi biế't là ta có võ công cao?”

Tiểu Huyê'n nói: “Tự cháu nhìn ra được mà. Cả cha cháu và Phùng thúc thúc của Mị Vân giáo đê'u không phát hiện ra Triê'n Hồ'n quý và Điê'u Ngoa quý nấ'p ở bên cạnh, có thể thấ'y võ công của hai người này không kém. Nhưng đê'n Điê'u Ngoa quý vô'n công nghênh, ngang ngược như thê' mà còn phải gọi thúc thúc một tiê'ng đại ca, võ công của thúc thúc tâ't nhiên là rấ't cao rô'i...”

Ở trên đời có ai mà không ưa nịnh? Nhật Khô'c quý nghe thấ'y thê' tâ't nhiên hê't sức vui mừng, lại càng cảm thấ'y đứa bé này thông minh, bèn có ý trêu chọc nó: “Không phải ngươi nói võ công cao không chứng tỏ là lòng dạ tô't sao? Sau này ngươi muố'n làm một người tô't hay là một người có võ công cao?”

“Cháu muố'n làm cả hai.” Tiểu Huyê'n nói bắ'ng giọng kiên quyê't, suy nghĩ một lát rô'i lại nói tiê'p: “Tê' thúc thúc, thúc thử nói xem tại sao võ công cao rô'i thì lòng dạ người ta lại xấ'u đi nhỉ? Có phải vì một khi võ công cao, con người ta sẽ muố'n đi ức hiếp người khác, rô'i nhìn thấ'y thứ gì hay liê'n muố'n cướp về' làm của mình?” Dường như nó đột nhiên nghĩ thông được đạo lý gì đó, cảm thấ'y rấ't hưng phấ'n, liê'n ngò'i bật dậy. “Giố'ng như khi cháu nhìn thấ'y chiế'c chong chóng của A Phong, hỏi mượn về' chơi một

lát mà nó không chịu, nếu cháu có thể đánh lại nó, nhất định sẽ cướp về...” Nói tới đây, nó đột nhiên dừng lại, phát hiện nếu mình làm như thế há chẳng phải đã trở thành người xấu rồi sao?

Nhật Khố c quý có thể nói là đã làm cường đạo cả đời nhưng lại chưa từng suy nghĩ đến những đạo lý bên trong. Lúc này nghe Tiểu Huyền nói thế, hắn cũng cảm thấy có mấy phần đáng tin. Có lẽ là do tính người vốn ác, đến một đứa bé cũng như vậy, nhưng ngoài miệng hắn vẫn lên tiếng trách cứ: “Vừa rồi người còn nói muốn làm người tốt, bây giờ lại định cướp đồ của người khác, há chẳng phải là mâu thuẫn quá sao?”

Tiểu Huyền ngượng ngùng đưa tay gỡ đầu. “Chẳng qua là một cái chong chóng thôi mà, chơi một lát cũng có hỏng được đâu, về sau cháu tốt nhiên sẽ trả lại cho nó.”

Nhật Khố c quý nói: “Nhìn từ việc nhỏ mà suy ra việc lớn. Lần này người cướp cái chong chóng của người ta nhưng lần sau có lẽ sẽ là cướp tiền bạc của người ta...” Hắn chợt dừng lại, khẽ cười tự giễu một tiếng, nghĩ bụng không ngờ một tên ác nhân xú danh lan khắp như mình mà cũng có lúc đi dạy đạo lý cho người ta, thành ra nói năng không được hùng hồn như trước nữa. “Hầy, tuy ta không phải là người tốt nhưng người còn nhỏ tuổi, sau này không được làm người xấu đâu đấy!”

“Cháu nhớ rồi.” Tiểu Huyền nghiêm túc gật đầu, rồi lại nói: “Có điều Tề thúc thúc có thể dạy cháu đạo lý như vậy, chứng tỏ thúc thúc là một người tốt.”

Nhật Khố c quý cười, nói: “Thế sự vô thường, nếu hôm nay ta ăn thịt người, liệu người có còn cho rằng ta là người tốt nữa không?”

Tiểu Huyề`n lại nghe Nhật Khô`c quý nhắ`c đế`n chuyện ăn thịt người, bèn rụt cổ, cười gượng gạo, nói: “Thúc thúc chẳng qua chỉ dọa cháu mà thôi, làm sao mà thật sự ăn thịt cháu được!”

Nhật Khô`c quý không nói gì, tựa như đã ngắ`m thừa nhận. Tiểu Huyề`n thắ`y xung quanh không còn tiế`ng động, rồ`t cuộc đã cảm thắ`y có chút sợ hãi, bèn cô` gắ`ng tìm chuyện để nói: “Cha cháu từng dạy cháu rằ`ng, thiện ác chỉ cách nhau một ý niệm, khi đó thúc thúc đã không ăn thịt cháu, chứng tỏ trong lòng vẫn còn có thiện niệm...”

“Cha người nói không sai!” Nhật Khô`c quý thở dài, căn dặn: “Sau này, nê`u trước khi giết người người có thể nghĩ đế`n câu nói này, ắ`t sẽ không làm sai việc gì đâu.”

Tiểu Huyề`n nghiêm túc nói: “Cháu sẽ không giết người đâu, đế`n con gà nuôi trong nhà mà cháu còn không chịu để cha cháu giết thịt cho cháu ăn nữa.”

“Ngoan lắ`m!” Nhật Khô`c quý đưa tay xoa đầ`u Tiểu Huyề`n, nghĩ đế`n mình hồ`i nhỏ cũng ngây thơ, đáng yêu như thế, rồ`i sau khi võ công có chút thành tựu thì lòng mang chí lớn, chỉ muố`n xách kiế`m xông pha giang hồ, trừ hung diệt ác, nào ngờ má`y chục năm thoắ`t cái đã trôi qua, bây giờ mình lại biế`n thành bộ dạng như vậy. Hắ`n không kìm được thở dài một tiế`ng, nhớ lại biế`t bao chuyện cũ xa xăm.

Tiểu Huyề`n vừa nghe Nhật Khô`c quý thừa nhận rằ`ng có ý muố`n ăn thịt mình, giờ lại bị bàn tay gắ`y đét của hắ`n xoa đầ`u thì không khỏi cảm thắ`y sợ hãi, nhưng không dám giấ`y ra, đành dùng lời nói để khiế`n hắ`n phân tâm: “Thúc thúc có con không vậy?”

Tiểu Huyề`n vừa mới dứt lời, chợt cảm thắ`y bàn tay đang đặt trên đỉnh đầ`u mình nắ`m chặt lại. Nó kinh hãi tột cùng, trong lúc nôn

nóng chột nảy ra một kẻ, bèn vội kêu lớn: “Cháu phải đi ị!” Sau đó, nó bèn giãy khỏi bàn tay Nhật Khố c quý, nhảy xuống giường, lấy bộ ra ngồi riết luôn ở đó, mãi hồi lâu sau vẫn không đứng dậy.

Nhật Khố c quý cũng không ngăn cản, chỉ nói: “Cẩn thận kẻo bị cảm lạnh đấy! Không phải người muốn nghe ta kể chuyện sao? Lên giường đi, ta kể cho người nghe một câu chuyện!”

Tiểu Huyền ngồi ở cách Nhật Khố c quý mấy bước chân, lúc này cũng đã cảm thấy yên tâm hơn một chút, trong bóng tối chỉ nhìn thấy cặp mắt hắt lên lập lòe ánh sáng. Tuy cảm thấy hơi lạnh nhưng nó không dám trở lại giường, cứ ngồi ở đó, cố nở một nụ cười rồi cất tiếng: “Cháu đang bị táo bón, cứ ngồi ở đây nghe kể chuyện là được rồi.”

Nhật Khố c quý cũng không miễn cưỡng, chỉ khẽ thở dài buồn bã. “Trước đây có một đứa bé cũng chừng tuổi người bây giờ, rất thông minh, đáng yêu. Tuy nó hơi nghịch ngợm, đi gây rắc rối khắp nơi nhưng cha mẹ nó vẫn rất yêu thương nó, ngày ngày kể chuyện cho nó nghe, chơi đùa với nó, trêu chọc cho nó vui...”

Tiểu Huyền vẫn đang có chút tâm thần bất định, không dám chen ngang.

“Mẹ của đứa bé đó dịu dàng, xinh đẹp, hiền thực, đoan trang, lại còn khéo tay, sáng dạ, nổi tiếng khắp vùng về tài thêu thùa, may vá, chỉ bằng mấy miếng vải cũng có thể làm ra được một chiếc áo rất đẹp. Nàng cũng không bao giờ ra ngoài khoe mẽ, luôn cần cù lo việc gia đình, bố trí mọi thứ trong nhà ngăn nắp, sạch đẹp, còn lấy giấy gói rất nhiều thứ đồ chơi thú vị như người, ngựa rồi cùng phu quân chơi đùa với con yêu, cuộc sống tuy thanh bạch nhưng rất hòa thuận, vui vẻ. Cha của đứa bé đó là một tay kiếm khách võ công cao cường, ghét ác như thù, còn hay làm việc thiện, cướp của nhà

giàu chia cho người nghèo, tuy chẳng mấy có danh tiếng trên giang hồ nhưng lại vì thế mà kết thù với rất nhiều người, có điề u thanh danh của y ở vùng đó rất tốt, được mọi người hết sức kính trọng. Y rất yêu đứa con cưng của mình, tuy có một thân võ công cao cường nhưng khi ở nhà vẫn thường xuyên làm ngựa cho con cưỡi. Đứa con đó của y cũng rất thông minh, lanh lợi, ngay từ khi mới ba, bốn tuổi đã có trí nhớ phi phàm, nhìn thấy thứ gì đề u không quên...”

Nghe Nhật Khố c quý kể đề n đây, trái tim Tiểu Huyề n bỗng thắ t lại. Không hiểu vì sao, trí nhớ của nó dường như chỉ bắt đầ u từ năm sáu, bảy tuổi, những việc từ đó về sau nó đề u có thể ghi nhớ rõ ràng, bắt kể là việc nhỏ vụn vặt hay là việc lớn quan trọng, nhưng quãng thời gian trước đó lại hoàn toàn là một khoảng tro ng. Mỗi lâ n nghe người khác kể về những chuyện thú vị hồ i còn nhỏ xíu, nó đề u nghĩ khi đó mình ắ t hẳn cũng đáng yêu vô cùng, nhưng về nhà hỏi thì cha lại chỉ thờ dài một tiế ng, không nói năng gì, dường như trong việc này còn có ẩn tình gì đó. Điề u nghi vắ n này từ lâu đã in sâu nơi đáy lòng Tiểu Huyề n, lúc này chợt bị câu chuyện của Nhật Khố c quý khơi dậy, nó nghĩ bụng, sau này một khi có cơ hội nhắ t định phải hỏi kĩ cha một phen. Biế t rằng dù có nghĩ nhiề u cũng vô ích, nó bèn đặt mộ i tâm sự ắ y qua một bên, tập trung lắ ng nghe câu chuyện của Nhật Khố c quý.

Nghe Nhật Khố c quý dường như đã nói đề n chỗ vui vẻ, bèn cười hà hà mấy tiế ng. “Vị kiế m khách đó thường xuyên hành tẩu giang hồ , mỗi lâ n về nhà đề u mang về cho vợ con một bọc đồ ắ n, đồ chơi thú vị, rô i cả nhà ba người quây quầ n bên nhau, số ng một cuộc số ng vui vẻ, hạnh phúc...”

Tiểu Huyề n nghe mà ngờ ngắ n, lại nghĩ tới việc cha mỗi lâ n vào thành cũng mang về cho mình rất nhiề u thứ đồ ắ n thú vị, bắt giắ c sinh lòng đồ ng cảm, rô i nó lại nghĩ đề n người mẹ chưa từng gặp mặt của mình, không khỏi cảm thắ y ngưỡng mộ đứa bé kia.

Giọng của Nhật Khô c quý dâ n trở nên trầ m thấ p: “Năm đũa bé đó mười tuổi, người kiế m khách phải tới Giang Nam làm một chuyện theo lời ước hẹn với bả ng hũu, thời gian xa nhà khá lâu, tâ t nhiên y rấ t nhớ người thân. Y đã mua rấ t nhiề u đồ ở Giang Nam, sau đó vội vã trở về, vô n tưởng rằ ng sẽ được gặp lại vợ đẹp con ngoan, cùng gia đình hưởng niề m vui sum vậ y, nào ngờ... nào ngờ trong thời gian y không ở nhà, kẻ thù đã bắ t cóc vợ con y, còn phóng hỏa đốt sạch cả ngôi nhà, chỉ lưu lại một đờ ng đồ nát...” Hắ n thở dài một tiế ng, nói tiế p: “Kẻ thù của vị kiế m khách đó là một tên địa chủ lắ m tiề n nhiề u của trong vùng, thường ngày chuyên bóc lột bách tính, bị vị kiế m khách dạy bảo má y lầ n nên trong lòng ô m hận. Nhân lúc vị kiế m khách có việc phải ra ngoài, hắ n đã dùng một khoản tiề n lớn để mua chuộc đám sơn tặc trong Phi Vân trại ở gầ n đó hòng phát tiế t nổi oán hận khi xưa. Đám sơn tặc trong Phi Vân trại vô n cũng có khúc má c với vị kiế m khách, hai bên tâ t nhiên vào hòa với nhau ngay. Bọn chúng tuy có nhiề u người nhưng từ lâu đã nghe nói vị kiế m khách kia có võ nghệ cao cường, sợ không địch lại nên đã sử dụng thủ đoạn hèn hạ, bĩ ôi là bắ t cóc vợ con của vị kiế m khách, còn găm lên tường một mảnh giấ y, nhắ n vị kiế m khách trong vòng mười ngày phải tới Phi Vân trại chịu chề t. Tấ t nhiên bọn chúng đã bày sẵn cạm bẫy ở đó, lại ý rằ ng có con tin trong tay nên không sợ vị kiế m khách không tới phó ước...”

Tiểu Huyề n nghe tới đây thì nắ m chặt đôi bàn tay, lớn tiế ng nói: “Cha cháu nói làm cướp cũng phải có nguyên tắ c của kẻ làm cướp, nhưng lũ sơn tặc Phi Vân trại này lại không để ý để n quy củ giang hồ, làm một việc hạ lưu như vậy, thực khiế n người ta coi thường.”

“Quy củ giang hồ?” Nhật Khô c quý cười lạnh, nói. “Số ng trên đời bao nhiêu năm như vậy, ta sớm đã nhìn thấ u cả rô i. Dù người có tự cho rằ ng mình hiệp nghĩa thế nào, một khi gặp phải cảnh sinh

tử quan đầu thì làm sao còn để tâm tới mấy thứ quy củ giang hồ gì đó được? Chỉ cần giữ được tính mạng, bất cứ thủ đoạn hạ lưu, bỉ ổi gì cũng có thể dùng, thậm chí để n cha mẹ ruột cũng có thể mang ra làm lá chắn tên...”

Tiểu Huyền từ nhỏ đã được cha truyền dạy cho rất nhiều tư tưởng hiệp nghĩa, nghe Nhật Khố c quý nói vậy, trong lòng tất nhiên rất không tán đồng. Nhưng trong bóng tối, nó không nhìn thấy vẻ mặt của Nhật Khố c quý, chỉ nghe giọng hấn khẩn đặc giông như rấn rít, sỏi gào, tựa khóc tựa than nên không dám tranh cãi, chỉ ngồi im một chỗ.

Nhật Khố c quý lại thở dài tiếng nữa, nói tiếp: “Vị khách đó nhìn thấy mấy hàng chữ mà kẻ địch lưu lại thì không dám chậm trễ, lập tức giục ngựa chạy thẳng về hướng Phi Vân trại ở cách đó mấy chục dặm...”

Tiểu Huyền nói chen vào: “Không hay rồi. Ông ấy vội vã lên đường như thế, khi đến nơi sẽ rất mệt mỏi, làm sao còn có thể đối phó với sự mai phục mà kẻ địch đã bày sẵn chứ? Huống chi cả căn nhà đã bị thiêu hủy, mảnh giấy trên tường nhất định phải đợi sau khi lửa tắt mới có thể ghim lên, rõ ràng đây là cái bẫy mà bọn chúng cố tình an bài.”

“Người còn nhỏ tuổi mà đã có thể nhìn ra những điều này, thật sự không đơn giản.” Nhật Khố c quý thở dài, nói. “Vị khách há lại không biết những đạo lý ấy, nhưng y biết đám sơn tặc kia lòng dạ tàn độc, vợ con y ở trong tay bọn chúng nhiều thêm một kẻ thì sự nguy hiểm sẽ tăng thêm một phần. Tuy hiểu rõ bản thân cứ mạo hiểm đi như thế có lẽ sẽ không cứu được vợ con, còn uổng phí cả tính mạng của mình nhưng quan tâm tấc loạn, khi ấy y làm sao có thể bình tĩnh mà tính kế lâu dài được?”

Tiểu Huyê`n không nói gì, nghĩ cha không tìm thấy mình nhất định cũng sẽ lo lắng, bây giờ chẳng biết đã thế nào rồi. Vừa nghĩ đến đây, tâm trạng nó bất giác trở nên nặng nề vô hạn.

Nhật Khô`c quý nói tiếp: “Khi tới bên ngoài Phi Vân trại, vị kiế`m khách nghỉ ngơi một lát, đợi hơi thở bình ổn trở lại rồi một mình xách kiế`m xông vào. Y vốn cho rằng đồ`i phương đã bày trận chờ sẵn, chẳng ngờ vào bên trong rồi mới biết nguyên một tòa sơn trại rộng lớn lại tĩnh lặng, chẳng có lấy một bóng người. Y tìm kiế`m khắp xung quanh, quả nhiên... quả nhiên tìm thấy thi tử của mình trong một căn phòng nhỏ tại hậu sơn...” Nói tới đây, hắ`n lại thở dài tiế`ng nữa.

Tiểu Huyê`n nghe nói vị kiế`m khách kia đã tìm được thi tử, vốn định vỗ tay khen hay nhưng lại cảm thấy không khí có gì đó không đúng lắm, bèn rụt rè hỏi: “Bà á`y đã bị hại rồi sao?”

“Người cũng đoán ra rồi...” Nhật Khô`c quý đột nhiên dừng lời, dường như cổ họng đã tắc nghẹn, không thể nói được gì, mãi hồi`i lâu sau mới chậm rãi kể tiế`p: “Nàng chết rất thảm, quần áo bị xé nát. Dám khố`n nạn đó không những cưỡng hiế`p nàng, còn bẻ gãy tứ chi của nàng, cắt lưỡi nàng, trên người nàng chỗ nào cũng là vết thương... Bên cạnh đó còn có một mảnh giấ`y, để lại lời nhắ`n rằng vị kiế`m khách hãy đến nhà tên địa chủ nhận con trai về.”

Tiểu Huyê`n nghe nói tới tình cảnh thế thảm như vậy, cặp mắt liê`n tròn tròn, miệng lẩm bẩm: “Lũ cường đạo này thật không phải là người! Bọn chúng vốn không có mộ`i thù không đội trời chung với vị kiế`m khách kia, tại sao lại phải đuổi cùng giế`t tận như vậy?”

Nhật Khô`c quý hít một hơi thật sâu, giọng nói tuy đã bình tĩnh nhưng lại tràn ngập một thứ cảm giác dồ`n nén bí bách: “Đúng thế, chẳng qua chỉ là sự tranh hơn thua nhất thời, làm gì đến mức

không chừa đường sống cho người ta như vậy!” Giọng hấn đột nhiên cao vọt lên, gằn như gằn thét: “Nhưng giang hồ chính là như thế, nếu không thể nhỏ cỏ tận gốc, giết sạch cả nhà kẻ địch, lần sau sẽ đến lượt bản thân mình. Nếu muốn sống được trên giang hồ, người phải có lòng dạ đen tối, thủ đoạn tàn độc, không được có lòng nhân của đàn bà, còn về mặt thứ nhân nghĩa, đạo đức, quy củ giang hồ gì đó... tất cả đều chỉ đáng vứt vào sọt rác mà thôi!”

Tiểu Huyền thấy Nhật Khô c quý gào đến đứt hơi khản tiếng, không khỏi cảm thấy tim đập chân run, tuy nghĩ đạo lý không nên như vậy nhưng lại không dám phản bác. Nó mơ hồ cảm thấy vị khách đó nhất định là có liên quan tới Nhật Khô c quý nhưng không biết phải khuyên nhủ thế nào, đành hỏi: “Vậy con trai ông ta thì sao, có cứu được không?”

Nhật Khô c quý dần khôi phục lại trạng thái bình thường. “Vị khách đó nhìn thấy thi thể của thê tử thì thương tâm tột độ, suýt ngã t lịm ngay tại chỗ. Nhưng vì nghĩ đến con thơ, cũng không muốn chôn cất qua loa thê tử nên y đành dùng quần áo gói thi thể của thê tử lại, mang theo bên mình, rồi lại trở về theo đường cũ, giục ngựa lao thẳng về hướng sơn trang của tên địa chủ. Vị khách biết rõ kẻ địch làm như vậy chính là muốn tiêu hao thể lực của y, khiến y mất hết ý chí chiến đấu, nhưng khi đó trong lòng y chan chứa ngọn lửa phục thù, đâu còn để tâm tới những điều khác nữa. Dù có chết, y cũng phải kéo theo vài kẻ địch chết cùng.”

“Khi đến được sơn trang kia thì trời đã sâm sẩm tối. Vị khách tuy vừa gặp cơn biến cố kinh người nhưng sau một hồi bồn ba trên lưng ngựa cũng dần bình tĩnh trở lại, nghĩ bụng quân tử báo thù mười năm chưa muộn, bây giờ quan trọng nhất là phải tìm cơ hội cứu con trai mình ra. Thế là y bèn giấu thi thể của thê tử vào một nơi kín đáo, sau đó lên vào trong trang. Y vốn có võ công cao

cường, lúc này lại hết sức cẩn thận nên không người nào có thể phát hiện được. Chỉ thấy trong gian đại sảnh của sơn trang được thắp đèn đuốc sáng trưng, mấy chục người ngồi đó đoán tay chơi tửu lệnh, lấy việc uống rượu làm vui. Đám sơn tặc và tên địa chủ kia đều có mặt, con trai y thì bị trói bên cạnh, trên khuôn mặt chỗ xanh chỗ đỏ, đầy những vết thương. Khi ấy vị kiếm khách nấp trên nóc nhà, nhìn thấy cảnh này thì lòng đau như cắt, có điếu, tuy nóng lòng báo thù nhưng y cũng không dám tùy tiện hành động, sợ đám kẻ địch bị kinh động sẽ làm hại đến tính mạng con trai mình, y bèn ở yên một chỗ, suy nghĩ xem phải dùng cách nào mới có thể cứu được con trai...”

Tiểu Huyền cau mày, nói: “Kẻ địch ấy hẳn đã biết việc ông ta quay về, do đó mới bắt ông ta chạy đến Phi Vân trại rồi quay trở lại để làm tiêu hao thể lực, làm sao có thể ung dung uống rượu mua vui như thế được? Có lẽ bên trong đó có điếu man trá.” Lúc này, tâm trạng Tiểu Huyền đã hoàn toàn gắn chặt vào vị kiếm khách, chỉ mong y có thể cứu con trai ra, khi đặt mình vào vị trí của đối phương mà suy nghĩ liền cảm thấy có chút kỳ quặc.

Nhật Khố c quý cảm phần nói: “Trong Phi Vân trại là một đám vô lại du thủ du thực, chẳng có cao thủ nào, nếu không dùng quý kiếm thì làm sao dám tùy tiện trêu chọc ta.” Nói tới đây, hắn đột nhiên ngăn người, biết rằng mình đã lỡ lời. Thì ra hắn nhớ lại tình cảnh thâm ngày xưa, nhất thời kích động, quên mất rằng cần phải giữ gìn thân phận của mình.

Tiểu Huyền rất thông minh, ban đầu khi thấy Nhật Khố c quý tỏ ra cảm phần, bất bình thì đã đoán được mấy phần rằng vị kiếm khách đó chính là bản thân hắn, nhưng lúc này nghe chính miệng hắn thừa nhận thì vẫn cảm thấy chấn động toàn thân. Trước đây nó nào có từng nghĩ tên quái nhân tướng mạo hung ác, hành sự quái đản này lại có quá khứ thâm trầm như vậy, không những

thê tử chệ t thăm, ngay đê n con trai cũng chưa rõ số ng chệ t thê nào. Trong lòng tuy hê t sức thông cảm nhưng nó lại không biê t phải an ủi đô i phương thê nào, chỉ biê t lặng lẽ lắng nghe Nhật Khô c quý kể tiế p câu chuyện.

“Võ công của gã Phi Vân trại chủ Lưu Ninh đó cũng chỉ bình bình, chẳng qua ỷ vào má y chục tên thuộc hạ ác ôn dưới trướng nên mới dám đi cướp bóc khắp nơi, làm không ít chuyện xấu xa. Có một lâ n hắ n gặp phải ta, bị ta dạy dỗ cho má y câu, yêu câ u về sau không được làm việc ác nữa, vì thê mà ôm hận trong lòng. Lâ n ấy ta phải rời nhà đi xa, hắ n liê n thừa cơ trả thù, nhưng không ngờ lại sử dụng thủ đoạn tàn độc đê n thê .” Những năm nay, Nhật Khô c quý đã nhớ lại tình cảnh thảm thương ngày đó không biê t bao nhiêu lâ n, nhưng đây là lâ n đầ u tiên nói ra miệng, giọng nói không kìm được run rẩy. “Ta đang định nhảy xuô ng bắt hắ n làm con tin hòng đỏi con trai mình về , chợt thắ y một tên hán tử chừng hơn ba mươi tuổi đứng dậy, một tay xách theo thắ ng bé, một tay câ m chén rượu, đi tới chính giữa đại sảnh, nói: “Cấ p phong kiế m khách đã tới rô i, tại sao còn chưa hiện thân gặp mặt?” Ta chưa từng gặp người này nhưng hắ n có thể phát hiện ra ta như thê , ắ t hẳn võ công không kém. Chẳng trách Lưu Ninh lại dám trêu chọc đê n ta, thì ra hắ n ỷ bên mình có tay cao thủ như vậy. Khi đó ta đang chấ t chứa đầ y một bụng lửa giận, cho dù kẻ địch người đông thê mạnh nhưng cũng chẳng hê sợ hãi, thắ y hành tung đã bị kẻ địch phát hiện liê n lập tức tung người nhảy xuô ng, chuẩn bị liê u chệ t huyê t chiế n với đô i phương một phen...”

Tiểu Huyê n nghĩ đê n tình cảnh khi đó, có cảm giác như tận mắ t nhìn thắ y vị kiế m khách kia một mình đô i mặt với má y chục tên cường đạo nhưng vẫn dũng mãnh xông về phía trước, dùng thanh trường kiế m trong tay báo thù cho người thân đã chệ t. Nó

không tìm được nắm chặt đôi bàn tay, chỉ hận không thể cùng y kẻ vai chiến đấu, giết sạch lũ ác nhân.

“Kẻ địch dường như đã sớm có sự chuẩn bị. Ta vừa nhảy xuống, bọn chúng liền cầm vũ khí, vây chặt lấy ta nhưng lại bị người kia ngăn lại. Hắn có gương mặt trắng, không râu, nhìn giống như một văn sĩ trung niên, chỉ là ở cổ có một vết sẹo lớn màu xanh sẫm, rất dễ nhận ra. Ban đầu hắn khách sáo với ta mấy câu, nói hắn tên Cao Tử Minh, là nhị đương gia vừa mới tới của Phi Vân trại. Ha ha, Cao Tử Minh...” Nhật Khố c quý thở dài một tiếng thê lương rồi lại lầm nhảm cái tên đó thêm một lần, đoạn nói gằn từng tiếng: “Người có biết những năm nay ta đã đi khắp nơi tìm kiếm người không? Nếu ông trời thương xót để ta tìm được người, ta nhất định sẽ xé xác người thành muôn mảnh, sau đó ăn hết từng miếng thịt của người, uống hết từng giọt máu của người... Chỉ như thế ta mới nguôi ngoai được nỗi căm hận trong lòng...” Sau đó hắn lại chậm rãi nói với Tiểu Huyền: “Người phải nhớ kỹ cái tên của hắn cùng với vết sẹo trên cổ kia, nếu ngày sau gặp được hắn và nói tung tích của hắn cho ta, người sẽ chính là cha mẹ tái sinh, ân nhân tái tạo của ta đó.”

Tiểu Huyền nghe Nhật Khố c quý nói với giọng đầy thù hận như vậy, loáng thoáng cảm thấy bất an. Hắn đã nói là chưa tìm được tên Cao Tử Minh kia, ắt hẳn ngày đó không thể giết hết kẻ địch, như vậy không biết có cứu được con trai không? Lúc này Tiểu Huyền chỉ có thể miễn cưỡng cất tiếng an ủi: “Ác có ác báo, hắn nhất định đã chết rồi!”

Nhật Khố c quý lạnh lùng nói: “Cho dù hắn có chết rồi, ta cũng phải đào xác hắn lên nghiền thành bột, sau đó ăn hết vào trong bụng...”

Tiểu Huyê`n rùng mình không dám nói gì, thù oán sâu đậm đế`n mức như vậy, e là con trai của Nhật Khô`c quý cũng đã lành ít dữ nhiê`u.

Nhật Khô`c quý im lặng suô`t hô`i lâu, dường như đang hô`i tưởng lại tình cảnh ngày đó, một lúc sau mới câ`t tiế`ng: “Tên Cao Tử Minh đó, nhìn bê` ngoài thì như là không có địch ý với ta, còn tỏ vẻ nghiêm túc, nói: “Từ lâu ta đã nghe đại danh của Cá`p phong kiế`m khách, hôm â`y tới bái kiế`n mà ngài lại không có nhà nên mới mời tôn phu nhân và lệnh công tử tới chơi má`y hôm. Chẳng ngờ tôn phu nhân hoa nhường nguyệt thẹn, má`y tên thủ hạ của ta không câ`m lòng được đã lén xâm phạm. Cao mỗ` quản giáo thuộc hạ không nghiêm nên mới gây ra tá`n thảm kịch này, quả thực vô cùng ân hận.” Bê` ngoài hắ`n làm bộ làm tịch, thực ra là cười nụ giấ`u dao, tay phải vẫn luôn khô`ng chề` đại huyết trên đầ`u con trai ta. Những lời này của hắ`n khiế`n ta nhớ tới thảm trạng của thê tử, một bụng oán khí bắ`t giác bùng lên, nế`u không phải vì thấ`y con yêu còn đang ở trong tay địch thì ta nhắ`t định đã vung kiế`m xông lên, liê`u một phen sô`ng chề`t với hắ`n rô`i. Lại nghe hắ`n nói tiế`p: “Bọn ta đê`u biế`t Tê` huynh võ công cao cường, trong lòng quả thực thấ`p thỏm, bắ`t an, không biế`t phải làm sao để hóa giải mỗ`i ân oán này. Má`y tên thủ hạ đó đê`u đã bị ta xử lý theo sơn quy, chỉ mong Tê` huynh có thể rộng lòng tha thứ. Nế`u Tê` huynh đờ`ng ý sau này sẽ không truy xét việc này nữa, giờ tại hạ xin lập tức trả lệnh công tử cho Tê` huynh.” Ta tâ`t nhiên sẽ không tha cho bọn chúng nhưng nghe hắ`n nói như vậy, lại nhìn khuôn mặt đã bị đánh đế`n bằ`m tím, khó có thể nhận ra của con trai, trái tim bắ`t giác đau thắ`t lại, thầ`m nghĩ tạm thời cứ nghe theo hắ`n để cứu con trai, việc báo thù không nhắ`t thiế`t phải quá vội vàng. Ta bèn khẽ gật đầ`u, coi như đáp ứng điê`u kiện của hắ`n...”

Tiểu Huyê`n thâ`m nghi hoặc. Tên Cao Tử Minh đó thủ đoạn ghê gớm, liên tục bày trò để làm suy kiệt thể lực và tinh thâ`n của Nhật Khố`c quý, không lý nào lại chịu trả con cho hắ`n dễ dàng như thế` , e là có điê`u man trá bên trong.

Nhật Khố`c quý lại nói tiế`p: “Thâ`y ta gật đầ`u, Cao Tử Minh bèn ném thắ`ng bé tới. Ta sợ nó bị thương, vội vàng đưa tay đón lấ`y. Nhưng bàn tay vừa chạm vào thắ`ng bé, ta lập tức phát giác ra sự dị thường, con ta khi đó mới mười tuổi, làm sao lại nặng như vậy được. Vừa nghĩ đê`n đây, một thanh đoản đao đã đâm thẳng vào bụng ta, đâm cường đạo nhắ`t tê` hết lớn giồ`ng như đã hện nhau từ trước, sau đó vung đao vung thương xông về` phía ta...”

Tiểu Huyê`n tuy đã đoán trước là bên trong có điê`u man trá nhưng việc xảy ra đột ngột, nó vẫn không kịp được kêu lên một tiế`ng kinh hãi.

“Đây đê`u là gian kế` do tên Cao Tử Minh đó bày ra. Hắ`n sai một tên lùn mang mặt nạ da người đóng giả làm con trai ta rô`i bắ`t ngờ đánh lén. Không ngờ kẻ đó đã giắ`u được cặp mắ`t của ta, rô`i còn đánh lén thành công...” Giọng nói của Nhật Khố`c quý bình tĩnh đê`n đáng sợ. “May mà ta tuy đi đường vắ`t vắ, lại bị trúng một đao nhưng võ công và bản lĩnh ứng biế`n vẫn còn, lập tức chụp lấ`y tên lùn đóng giả con trai ta, dùng hắ`n làm lá chắ`n để ngăn chặn những thứ vũ khí đang đánh tới. Tên Cao Tử Minh đó câ`m quạt xông lên đầ`u tiên, miệng còn hô lớn với đám thủ hạ: “Đừng để hắ`n tro`n thoát, nếu không sau này chúng ta sẽ phải chề`t dưới kiế`m của hắ`n...” Đáng hận thay, lũ súc sinh kia đê`u bị hắ`n xúi giục, hoàn toàn không để tâm tới sự số`ng chề`t của đò`ng bọn, không ngừng xông về` phía ta mà chém giế`t. Ta thắ`y tình hình như thế` , biế`t rằ`ng con ta cũng đã lành ít dữ nhiê`u, lòng báo thù lập tức bùng lên, trong cơ thể lại sinh ra một luô`ng kinh lực. Ta cô` kìm nén cơn đau, mở một con đường máu, xông ra ngoài sơn trang, sau đó hoang mang bỏ

chạy. Cao Tử Minh dẫn theo đám súc sinh kia đuổi sát không buông. Ta vừa chạy vừa đánh, nhưng vết thương ở bụng quá nặng, chảy máu rất nhiều, cuối cùng ta càng chạy càng chậm, đoán chừng sẽ bị bọn chúng đuổi kịp và ép vào tuyệt lộ đến nơi.

Ta biết khó thoát được kiếp nạn lần này, liền dằn lòng, dứt khoát xoay người đánh ngược lại, liền giết thêm được tên nào thì hay tên đó. Kẻ địch không ngờ ta đã bị thương nặng như thế mà còn dám quay lại phản kích, liền bị ta giết chết mấy tên. Nhưng bọn chúng người đông thế mạnh, lập tức vây chặt ta. Ta lại dính thêm mấy vết thương nữa, tưởng chừng sẽ phải chết dưới đám loạn đao...” Nhật Khố c quý khê thở dài một hơi, sau khi ngân ra một lúc lại lẩm bẩm: “Nếu khi đó ta chết đi rồi xuống đoàn tụ với vợ con nơi âm tào địa phủ, có khi lại là một việc hay.”

Tiểu Huyền nghe mà tim đập chân run, tuy thấy Nhật Khố c quý vẫn đang sống sờ sờ trước mặt mình, chứng tỏ ngày đó đã thoát chết nhưng trái tim nó vẫn đập thình thình loạn nhịp, cảm thấy vô cùng lo lắng cho vận mệnh vẫn chưa rõ ràng của hắn.

Nhật Khố c quý khê ho mấy tiếng rồi mới kể tiếp: “Đúng vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, có một hán tử đi ngang qua, chính y đã đứng ra quát ngăn lũ gian tặc kia lại. Đám người Cao Tử Minh hung tàn thành tính, lúc này lại đánh giết đến đỏ cả mắt, làm sao chịu dừng tay, liền vây cả hán tử đó lại. Chẳng ngờ hán tử đó lại có võ công vô cùng thâm hậu, chỉ loáng một cái đã đánh rơi tất cả vũ khí của mấy chục tên gian tặc, hơn nữa còn không làm một người nào bị thương... Tên Cao Tử Minh đó cũng là người có nhiều kinh nghiệm, biết rằng bọn hắn quyết không thể địch lại người này, bèn dùng khẩu khí giang hồ chát vắn đố kỵ phương có sao lại xía vào chuyện của người khác. Hán tử đó cũng không cậy mạnh, chỉ dùng giọng hờ hững hỏi căn nguyên của cuộc giao tranh. Cao Tử Minh lập tức ăn nói bậy bạ, bịa ra rất nhiều điều không phải về ta. Tuy

ta muố n phản bác nhưng trên người đang có quá nhiề u vết thương, trong lòng lại ngọ p nổi thương tâm tốt độ nên vừa nôn nóng vừa tức giận, nhấ t thời chẳng nói năng đượ gì. Hán tử đó nhìn thấ y thầ n thái ta có sự khác thường, bèn nói với Cao Tử Minh: “Ta ghét nhấ t là những kẻ ý mạnh hiế p yế u, tạm chưa xét ai đú ng ai sai, chỉ nhìn các ngưoi mấ y chục người truy sát một người, ta đã cảm thấ y bất bình rô i, việc hôm nay hãy tạm dừng lại ở đây. Ta còn có một số việc quan trọng phải làm, đọ i mấ y hôm nữa sẽ quay trở lại để điề u tra kĩ càng xem hai bên ai đú ng ai sai.” Tên Cao Tử Minh đó vội vàng gậ t đầ u vâng dạ, nhưng ta thấ y trong mắ t hắ n lóe lên tia sáng, nghĩ bụng nế u người này mà đi, chỉ sợ sẽ bị loạn đáo phân thây ngay lập tức, ta định lên tiế ng nhưng lại bị hán tử kia khoát tay ngăn lại, chỉ nghe y nói: “Ngưoi bất tá t phải nói nhiề u, việc này ta sớm muộn cũng sẽ điề u tra rạch ròi hế t thảy. Nế u ngưoi phải chịu nổi oan, ta ắ t sẽ trả lại công bằ ng cho ngưoi, nhưng nế u ngưoi thật sự là hạng người đạ i gian đạ i ác, ta quyế t sẽ không dung thứ.” Vóc dáng y vô n không cao lớn, vậy nhưng khi nói những lời này lại mang theo một luồ ng chính khí lẫ m liệt, khiế n tá t cả những người xung quanh chấ n độn g. Có tên tiể u lâu la nhỏ giọng lầ m bầ m một câu gì đó, nhưng lại bị y nghe đượ, y liề n câ t tiế ng cười vang. “Ta không phải minh chủ võ lâm gì hế t, nhưng chuyên đi quản những việc bất bình trong thiên hạ. Nế u các ngưoi không phục, cứ việc lên Ngũ Vị Nhai tìm ta.” Dứt lời, y liề n cho ta uố ng một viên đạ n đượ, sau đó lữ ng thừ ng rời đi. Đám súc sinh kia nghe thấ y cái tên Ngũ Vị Nhai thì đề u cả kinh thấ t sắ c, không dám làm khó ta nữa, chỉ sau một loáng đã nháo nhào bỏ chạy. Tên Cao Tử Minh kể từ đó cũng biế n mấ t, không còn thấ y xuấ t hiện trên giang hồ ...”

Tiểu Huyề n nghe tới đây, nghĩ đế n cảnh tượng hán tử đó chỉ bằ ng mấ y lời nói ngắ n ngưoi mà đã dọa cho đám sơn tặc hung ác kia phải bỏ chạy tứ tán, không khỏi cảm thấ y hế t sức khâm phục khí độ của y, bèn hỏi: “Ông ấy là ai vậy?”

Nhật Khố c quý thở dài, than: “Ngoài Trùng đại sư trên Ngũ Vị Nhai ra, còn ai có thể có uy thế lớn đến như vậy nữa!”

“Thì ra ông ấy chính là Trùng đại sư!” Tiểu Huyề n vừa nghe Nhật Khố c quý nói vậy, lập tức nhớ lại những lời mà cha từng kể với mình: “Trên giang hồ có một vị kỳ nhân được xưng tụng là bạch đạo đệ nhất sát thủ, tên gọi Trùng đại sư. Ông ấy chuyên quản những việc bất bình trong thiên hạ, còn khắ c tên quan tham trong triều lên Ngũ Vị Nhai, lấ y một tháng làm kỳ hạn giết chết, chưa bao giờ sai lệch. Có thể nói ông ấy chính là khắ c tinh của tất cả những tên quan tham trong thiên hạ.”

Chẳng ngờ lúc này lại nghe nói tới tên của Trùng đại sư, Tiểu Huyề n lập tức cảm thấ y máu huyề t sôi trào, hào khí dâng cao, không thể nói thêm một lời nào nữa, trong lòng chỉ nghĩ sau này mình nhấ t định phải làm một vị đại anh hùng đại hào kiệt như vậy thì mới không uổng kiế p số ng này...

Một hồ i lâu sau Tiểu Huyề n mới bình tĩnh trở lại, tiế p tục câ t tiế ng hỏi: “Vậ thúc thúc có cứu được con trai không?”

Nhật Khố c quý thấ p giọng nói: “Ta băng bó sơ qua vết thương, sau đó lập tức trở lại sơn trang của tên địa chủ kia. Lũ sơn tặc Phi Vân trại đề u kinh sợ uy danh của Trùng đại sư, đã bỏ chạy chẳng còn một mộ ng, chỉ có gia đình tên địa chủ kia là không kịp bỏ chạy, bị ta chặn trên đường. Sau khi truy hỏi, ta mới biế t rằng thắ ng bé đã...” Nói tới đây, Nhật Khố c quý chợt dừng lại. Trong bóng tồ i, dường như hắ n đã phải cô gắ ng hế t sức để kìm nén, giọng nói nghẹn ngào mang theo vẻ tang thương tộ độ: “Cuồ i cùng ta cũng đã nhìn thấ y con ta. Người có biế t tấ m mặt nạ da người của tên lùn kia tại sao lại tinh xảo đến thế không? Đám súc sinh đó vì muố n đố i phó với ta nên đã lột da một thắ ng bé mới mười tuổi, chế tạo thành mặt nạ da người...”

Tiểu Huyề`n nghe nói tới việc tàn nhẫn như thế, nhắ`t thời bị chắ`n động, ngắ`n ngơ há hớ`c miệng. Khi mới gặp, nó chỉ cảm thắ`y Nhật Khố`c quý hung ác vô cùng, nào có từng nghĩ rằ`ng hắ`n lại có một quá khứ bi thảm như vậy. Trong lòng trào dâng những nỗi xót xa, nước mắ`t nó trào ra từ trong khóe mắ`t, không nói thêm được lời nào nữa. Chỉ nghe giọng nói của Nhật Khố`c quý dằ`n trở nên thảm thiế`t tột cùng, gắ`n như đã gào lên đế`n khản giọng: “Uổng cho ta khổ luyện võ công, lập chí hành hiệp trượng nghĩa, vậy mà lại không thể bảo vệ vợ con của mình. Ngươi nói đi! Ngươi nói đi! Ta có nên báo thù không?”

Tiểu Huyề`n đưa tay lau nước mắ`t, ngắ`n ngơ gậ`t đầ`u. “Trùng đại sư nhắ`t định sẽ giúp thúc thúc báo thù.” Nhật Khố`c quý lại giố`ng như đã bị ma nhập, gắ`n giọng nói: “Cho dù Trùng đại sư có giúp ta giế`t sạch lũ súc sinh đó thì cũng ích gì, vợ con ta đâu có thể số`ng lại được. Hơn nữa, ta cũng không cằ`n mượn tay người khác báo thù.” Hắ`n đột nhiên cắ`t tiế`ng cười gắ`n dữ tợn, trong giọng nói lạnh băng dường như còn xen lẫn tiế`ng khóc: “Ngươi có biế`t ta đã báo thù như thế` nào không?”

Tiểu Huyề`n nghe thắ`y tiế`ng cười tà ác của Nhật Khố`c quý thì đã thắ`p thoáng đoán ra được điề`u gì, cảm thắ`y số`ng lưng trở nên lạnh gắ`t. Quả nhiên, Nhật Khố`c quý lại cười thêm mắ`y tiế`ng nữa rồi hắ`n học nói: “Ta đã giế`t cả nhà tên địa chủ rồi cũng lột da, rút gân con trai hắ`n, sau đó ăn từng miế`ng, từng miế`ng... Ha ha ha ha...” Đột nhiên hắ`n lại cười phá lên, nói chậm rãi từng tiế`ng một: “Ngươi khóc rồi, ngươi khóc rồi, ta phải ăn thịt ngươi, ta phải ăn thịt ngươi...”

Tới lúc này Tiểu Huyề`n mới phát giác gương mặt mình đã giàn giữa nước mắ`t, trong cơn kinh hãi liề`n vội vàng nhảy bật dậy, định chạy ra ngoài nhưng lại quên mắ`t chưa kéo quầ`n lên, thế` là chân bị vắ`p một cái, ngã nhào xuố`ng đấ`t. Rồi nó lại cảm thắ`y lưng áo

căng ra, thì ra đã bị Nhật Khố c quý đưa tay tới nhấc bổng lên. Trong cơn kinh hãi, nó chỉ nhìn thấy giữa bóng tối có một cặp mắt trợn trừng như đang phun lửa nhìn chằm chặp vào mình, nhấc thời ngậy ra, không dám động đậy thêm nữa.

“Ngươi thua rồi!” Nhật Khố c quý lắm bảm. “Ngươi rồi cuộc đã khóc rồi!”

Tiểu Huyền thấy trên khuôn mặt Nhật Khố c quý đầy những nếp nhăn, giống như đột nhiên già đi mấy chục tuổi. Nghĩ đến cái chết thảm của vợ con hắn, nó cảm thấy sợ hãi tột cùng. Dù biết rõ là không nên nhưng vẫn để nước mắt tuôn chảy như dòng suối, đồng thời cất giọng run rẩy: “Thúc thúc đừng ăn thịt cháu, nếu không cha cháu cũng sẽ rất đau lòng đấy...”

Nhật Khố c quý thoáng rùng mình, cứ thế nhìn Tiểu Huyền chằm chằm suốt hồi lâu, rồi ma ý trong mắt dần tan đi, lệ cũng rơi lã chã, hai cánh tay đưa tới ôm chặt Tiểu Huyền vào lòng. “Nhóc con đừng sợ, ta không ăn thịt ngươi nữa đâu!”

Tiểu Huyền bị Nhật Khố c quý ôm chặt vào lòng, không thể cử động được. Nghe hắn nói không ăn thịt mình nữa, nó thoáng cảm thấy yên tâm, rồi trong lòng nổi lên muôn vàn suy nghĩ, như thà nếu cha mà ở đây thì nhất định sẽ không để hắn đối xử với mình như vậy, thế là nước mắt lại tuôn trào như suối, làm ướt hết cả vạt áo trước ngực của Nhật Khố c quý...

Hôm nay phải chịu không ít nỗi kinh sợ, một thằng bé như nó làm sao chịu đựng nổi, lúc này lại vừa buồn ngủ vừa mỏi mệt, chẳng bao lâu sau đã ngủ thiếp đi trong lòng Nhật Khố c quý.

Chương 3

THẦN LONG THOÁNG HIỆN

Ngày hôm sau, Nhật Khố c quý và Tiểu Huyề n lại tiế p tục lên đườ ng.

Tiểu Huyề n vô n cho rằ ng sau sự việc đê m qua, tình cảm giữa hai người đã sâu nặng hơn, muồ n mở lời xin Nhật Khố c quý thả mình quay về Thanh Thủy trá n tìm cha. Chẳng ngờ thái độ của Nhật Khố c quý với nó tuy đã ôn hòa hơn rấ t nhiề u nhưng khuôn mặt lại khô i phục về lạnh lùng như trước, má y lâ n nó muồ n nói chuyện mà hắ n đê u tỏ ra thờ ơ, không thề m để ý. Tiểu Huyề n không đoán đượ c tâm ý của đố i phương nên cũng không dám nói nhiề u, đành ngoan ngoãn theo sau Nhật Khố c quý đi một mạch về hướng bắ c.

Trong lòng Nhật Khố c quý thì lại có suy nghĩ khác. Má y năm trước hắ n gặp phải cơn biế n cố lớn, từ đó về sau chỉ câ n nghĩ đê n cái chề t thảm của vợ con là lại cảm thấ y ông trời đố i xử bắ t công với mình, chỉ muồ n gieo rắ c kiế p nạn mà mình phải chịu cho tấ t cả mọi người trong thiên hạ. Do đó, tính tình hắ n trở nên cực kỳ quái dị, rấ t ghét những đứ a bé khoảng chừng mười tuổi hoặ t bát, đáng yêu, thành ra mới có thói quen bệnh hoặ n là ăn thịt trẻ con. Mãi đê n sau này, khi sự việc làm kinh động đê n chườ ng môn phái Hoa Sơn là Vô Ngữ đại sư, hắ n mới ẩn mình vào Câ m Thiên bảo. Mỗi lâ n nghĩ đê n quá khứ bi thảm và những việc ác mà mình đã làm, tâm trạng hắ n đê u chìm trong sự dẫ n vật và mâu thuẫn, lúc thì cảm thấ y hô i hận, lúc lại hành sự càng thậ m tệ hơn.

Những năm nay, hắ n vẫn luôn mai danh ẩn tính, rắ t sợ Vô Ngữ đại sư tìm đé n nên chưa từng nhắ c đé n chuyện cũ của bản thân với bất cứ ai, dầ n dà, nổi oán hận tích lũy trong lòng, tâm tình lại càng trở nên u uắ t, sầ u muộn. Mãi tới hôm qua, khi gặp được Tiểu Huyề n, hắ n mới lâ n đầ u thổ lộ chuyện xưa, giồ ng như một người đã kìm nén mộ i tâm sự quá lâu nhưng lại không tìm được ai mà kể lể, liề n đé n một vùng sơn dã vắ ng về để lảm bảm một mình.

Nhật Khồ c quý nhìn thắ y Tiểu Huyề n, cảm thắ y đứa bé này thông minh, lanh lợi, lập tức nghĩ đé n đứa con đã ché t thảm, ác niệm bất giác sinh ra, nên mới bất chắ p mệnh lệnh đố i phó với Mị Vân giáo của Long phán quan mà bắ t cóc Tiểu Huyề n rô i bỏ đi một mình. Về sau tuy có đánh cược với Tiểu Huyề n nhưng hắ n nào có thềm coi một đứa bé là đố i thủ, chỉ nghĩ mình sẽ thắ ng chắ c ván cược này. Trong suy nghĩ của Nhật Khồ c quý, Tiểu Huyề n sớm muộn gì cũng là đồ ă n trong miệng mình, cũng chính vì thế nên đé m qua hắ n mới kể cho nó nghe câu chuyện mà thường ngày chưa từng kể với bất kỳ ai. Một mặt hắ n muố n thổ lộ tâm sự đã dồ n nén quá lâu trong lòng, mặt khác muố n dùng quá khứ của bản thân để khiế n Tiểu Huyề n rơi lệ, rô i sau đó có thể quang minh chính đại giành phá n thắ ng trong ván cược này...

Nhật Khồ c quý ngàn vạn lâ n không ngờ được, tuy Tiểu Huyề n đã rơi lệ nhưng đó lại là những giọt lệ thông cảm với hoàn cảnh của hắ n. Những năm nay hắ n đã hồ i tưởng lại chuyện quá khứ không biế t bao nhiêu lâ n nhưng chưa có lâ n nào được đố c bầ u tâm sự thoải mái giồ ng như đé m qua. Mà từ trong quá trình á y, hắ n còn nhớ lại một thời hùng hực khí thế , ý chí cao vờ i của mình, sau lại bị nổi oán hận kẻ thù cùng nỗi nhớ nhưng thê tử giắ ng xé trái tim, rắ t cuộc đã không kìm nén được mà sụt sùi rơi lệ. Khi nhìn thắ y Tiểu Huyề n khóc lóc đáng thương, hắ n có cảm giác như được gặp lại đứa con ruột của mình, liề n ôm Tiểu Huyề n thật chặt. Trong khoảnh

khắc áy, hắ n quả thực đã bộc lộ chân tình, không kiề m chế đượ bản thân.

Tâm trạng Nhật Khố c quý hiện giờ đang vô cùng mâu thuẫn, vừa nghĩ Tiểu Huyề n đã biế t đượ nhiề u bí mật của mình như vậy thì phải nhanh chóng giế t người diệt khẩu, vừa cảm thấ y không nhẫn tâm làm hại một đứa bé thông minh, đáng yêu thế này. Nghĩ đế n việc mình đã làm trái mệnh lệnh của Long phán quan, hắ n thấ y chẳng bắ ng hắ y dâng đứa bé này cho ông ta. Long phán quan đã mắ t con mắ y năm nay, lại không có đứa con nào khác kế thừa sự nghiệp, có lẽ sẽ thật sự thích Tiểu Huyề n và nhận làm con nuôi, như thế hắ n vừa có thể lấ y công chuộc tội, lại vừa có thể bù đắp phầ n nào cho Tiểu Huyề n, thực đúng là lưỡng toàn kỳ mỹ...

Bụng dạ hắ n vô n cực sâu, tuy trong lòng quẩn quanh vô vàn suy nghĩ nhưng ngoài mặt vẫn bình thản như thường, tựa như thờ ơ với mọi việc.

Hai người rời khỏi thành Tự Vĩnh, lại đi tiế p về hướng bắ c. Nơi này vẫn nằ m trong phạm vi thế lực của Mị Vân giáo, Nhật Khố c quý sợ để lộ hành tung nên không dám đi đường lớn mà thường chọn những con đường nhỏ hoang vu. Vùng này nhiề u đò i núi, thế núi ngoắ n ngoề o uố n lượn, tuy cao nhưng không hiểm, còn có con sông Kim Sa và mắ y nhánh sông nhỏ chạy vòng quanh núi... Cảnh non nước đan xen, tràn đầ y vẻ kỳ bí.

Tiểu Huyề n một lòng muố n bỏ trồ n nhưng lại không có cơ hội nào thích hợp. Nó biế t, nếu bỏ trồ n mà bị Nhật Khố c quý bắt lại thì e là sẽ phải chịu không ít nỗi khổ, do đó ngoài mặt không dám để lộ chút phiề n muộ n, nhưng trên đường đi lại thường xuyên bày trò để làm chậm hành trình, chỉ mong cha có thể đế n cứu mình. Nhật Khố c quý biế t rấ t rõ suy nghĩ của Tiểu Huyề n nhưng lại không nói toạc ra. Kỳ thực, tại nơi sâu trong nội tâm hắ n cũng không

muôn phải rời xa Tiểu Huyền, lại biết rằng đến Cẩm Thiên bảo sớm ngày nào thì sẽ phải chia ly với Tiểu Huyền sớm ngày đó, cho nên cứ để yên cho Tiểu Huyền làm bừa.

Lúc này đang độ giữa hạ, thời tiết rất nóng, may mà đây là nơi núi rừng râm mát có hơi nước vờn quanh, do đó hai người bọn họ cứ đi đi dừng dừng cũng thấy khá thoải mái, dễ chịu.

Tiểu Huyền chưa bao giờ rời nhà đi xa, lần này ở trên đường nhìn thấy rất nhiều thứ hiếm lạ cổ quái, lúc thì chạy đi bắt bướm, lúc lại chui vào trong hang động, cảm giác rất thú vị, thành ra cũng không cảm thấy hành trình vất vả. Nhật Khố c quý thấy Tiểu Huyền hồn nhiên, ngây thơ như thế, tuy khuôn mặt đen thui vẫn lạnh tanh, lại chẳng mấy khi nói năng nhưng trong lòng thực ra rất vui vẻ, tựa như lại được trở về quãng thời gian khi mình vui đùa cùng con trai.

Nhật Khố c quý vốn xuất thân từ vùng Thiểm Bắc, trên người lúc nào cũng mang theo mấy chiếc bánh lớn làm đồ ăn, lần nào Tiểu Huyền cũng vừa ăn vừa cau mày nhưng nó cũng không dám phản đối hay có ý kiến gì, sợ Nhật Khố c quý dùng mình làm lương khô thì hỏng bét.

Hai ngày sau bọn họ tới thành Lô Châu, Nhật Khố c quý không nghỉ ngơi mà dẫn Tiểu Huyền đi dọc sông Kim Sa về hướng đông. Lần đầu tiên Tiểu Huyền được nhìn thấy một dòng sông chảy xiết, có khí thế kinh người như vậy thì kinh ngạc đến nỗi há hốc miệng, sau đó nhất quyết đòi được nghe thuyết giảng. Nhật Khố c quý không nỡ làm trái ý nó, bèn đến bên bờ sông tìm thuê thuyết giảng.

Tiểu Huyền thấy Nhật Khố c quý không phản đối, hứng thú liền nổi lên, nhìn một dãy thuyết giảng mà chê bai, bắt bẻ, lúc thì nói chiếc thuyết giảng này không đủ rộng, lúc lại nói chiếc thuyết giảng kia quá

bản, mất nguyên nửa canh giờ mà chẳng được việc gì. Tới khi thấy Nhật Khố c quý đã có vẻ bức tức, nó mới chọn lấy một con thuyền nhỏ, rồi hai người ngõ i thuyền, xuôi dòng đi về phía đông.

Người lái thuyền là một hán tử hơn hai mươi tuổi, tự xưng họ Lưu, dáng người thấp mà tráng kiện, trên đầu quấn một miến ng vải trắng, nhìn rất tháo vát, suốt dọc đường đều cất tiếng hát vang. Hơi của gã rất dài, giọng lại ngân vang khiến Tiểu Huyền cứ vỗ tay khen hay không ngớt.

Tiểu Huyền lần đầu được ngõ i thuyền, cảm thấy hết sức mới mẻ. Nó chạy tới đầu thuyền ngó nghiêng, chỉ thấy phía trên là núi cao vời vợi, phía dưới là sóng nước rộn ràng, liên vừa hò reo vừa nhảy nhót, quên khuấy mất hoàn cảnh của mình hiện tại. Chỉ tiếc rằng nó không biết bơi, nếu không nhất định đã nhảy xuống nước mà vẫy vùng một phen cho thỏa chí, thế là đành bám lấy Nhật Khố c quý đòi hã n kể cho nghe lai lịch của các cảnh vật ven đường.

Tuy trước đây Nhật Khố c quý cũng từng ngõ i thuyền mấy lần nhưng khi đó đều bận công việc, chưa từng dành thời gian thưởng thức cảnh sắc ven sông. Lúc này, nhìn thấy trên mặt sông là sóng nước dạt dào, thuyền trôi lã đãng, bị cái khí thế bàng bạc ấy khơi dậy hùng tâm tráng chí ngày xưa, hã n không khỏi cảm thấy lòng thã m sãng khoái, cuõ i cùng cũng đã nói cười với Tiểu Huyền. Tiểu Huyền thừa dịp ấy xúi giục Nhật Khố c quý đi bắt vài con cá, giúp cái bụng được thỏa nguyện một lần.

Tiểu Huyền trời sinh thông minh, lanh lợi, gặp đâu yên đó, nghĩ bụng dù sao suốt quãng đường sã p tới cũng phải ngõ i thuyền, muõ n trõ n cũng không được, bèn mở rộng lòng mình, quã n lấy người lái thuyền và Nhật Khố c quý để hỏi han đủ thứ. Huõ ng chi từ sau khi nghe câu chuyện bi thương đó, lòng thông cảm của nó với

Nhật Khố c quý nhiê u hơn là kinh sợ, nên thỉnh thoảng còn cô ý tìm lời trêu chọc cho hắ n vui vẻ.

Mấ y ngày cứ thế trôi qua, tình cảm giữa hai người ngày càng thân thiế t. Nhật Khố c quý hế t sức yêu quý Tiểu Huyề n, không những giảng giải tỉ mỉ về phong thổ, nhân tình mà bọn họ gặp trên đường, còn chọn một vài chuyện thú vị trên giang hồ để kể cho nó nghe, khiế n Tiểu Huyề n được mở rộng tâ m mắ t. Nế u người bình thường không hiểu căn nguyên sự việc mà nhìn thấ y cảnh này, ắ t hẳn sẽ cho rằ ng bọn họ là một cặp cha con đang đi du sơn ngoạn thủy.

Con thuyề n nhỏ xuôi dòng đi về phía đông, tô c độ cũng khá nhanh, trên đường có đi ngang qua Giang Tân, Du Thành, sáng hôm nay sẽ tới thành Phù Lắ ng.

Phù Lắ ng là một tòa thành lớn quan trọng thuộc khu vực miề n Đông đấ t Thục, nằ m bên bờ sông Kim Sa. Thời này đường Thục khó đi, việc trao đổi hàng hóa đa phầ n phải tiế n hành qua đường sông, thành Phù Lắ ng có được thiên thời địa lợi nên khách thương lui tới tâ p nập vô cùng.

Nơi đây còn cách thành Phù Lắ ng chừng bảy, tám dặm đường thủy. Trên mặt sông, thuyề n đã dầ n nhiê u lên. Nhìn ở nơi gầ n, hai bên bờ sông là vách đá cheo leo, đâm vào tận mây, nhìn ra hướng xa, giữa làn sóng nước mịt mờ là thuyề n dày san sát, buồ m ghé cạnh buồ m. Trong tiế ng sóng dạt dào, sự phồ n hoa, náo nhiệt của khu buôn bán được điêm xuyế t bởi khung cảnh hào hùng, tráng lệ, khiế n người ta hào khí dâng cao, lòng thầ m khoan khoái.

“Nhà thuyề n, thuyề n đang tăng tô c hay sao?” Nhật Khố c quý đứng ở đầ u thuyề n, ngược mắ t nhìn thành Phù Lắ ng thấ p thoáng

trong làn sương mù mờ mịt ở đầ̀ng xa, bỗng cảm thấ̀y thuyề̀n đang tăng tồ̀c nên mới cầt tiế̀ng hỏi người lái thuyề̀n họ Lưu kia.

Hán tử họ Lưu đứng ở đầ̀u thuyề̀n, vừa treo buồ̀m lên vừa nói với Nhật Khố̀c quý: “Khách quan nói không sai. Bởi vì khúc sông phía trước nhỏ hẹp, lại bị đá lớn chắ̀n ngang cho nên nước chảy rấ̀t xiề̀t, không những có xoáy nước mà còn có rấ̀t nhiề̀u đá ngầ̀m, thường xuyên có thuyề̀n bị lật ở đầ̀y, do đó đượ̀c đặt cho cái tên là ghề̀nh Tỏa Long...”

Tiểu Huyề̀n ngạc nhiên nói: “Đã như vậy, đáng lý ra phải giảm tồ̀c độ mới đúng chứ, không phải có câu rằ̀ng “cẩn thận đi thuyề̀n thì đi đượ̀c cả vạn năm” sao?” Nó nghĩ ra câu tục ngữ này, hơn nữa còn dùng đúng chỗ, trong lòng liề̀n cảm thấ̀y rấ̀t đắ̀c ý.

Hán tử họ Lưu vẫn không dừng động tác, cười hà hà, nói với Tiểu Huyề̀n: “Tiểu huynh đệ có điề̀u không biế̀t, xoáy nước ở sông Kim Sa này thuộc loại mềm nắ̀n rắ̀n buồ̀ng. Nế̀u thuyề̀n mà đi quá chậm, lúc đi ngang qua xoáy nước sẽ giồ̀ng như phải mang theo vật nặng ngàn cân, tồ̀c độ càng đi càng chậm, đế̀n cuố̀i cùng thì bị hút suố̀ng đáy sông, rơi vào cảnh thuyề̀n chìm người chề̀t. Do đó nhắ̀t định phải giữ đượ̀c tồ̀c độ cao rồ̀i đi một mạch qua xoáy nước thì mới có thể hóa nguy thành an, không gặp phải chút trở ngại nào.”

Nhật Khố̀c quý thấ̀y người lái thuyề̀n có thân thể rắ̀n chắ̀c, hành động nhanh nhẹn, dường như biế̀t võ công, trong lòng sớm đã cảm thấ̀y nghi ngờ, lúc này nghe gã nói năng bá̀t phàm thì lại càng ngầ̀m đễ̀ ý. Chỉ là hắ̀n vồn không biế̀t rõ lắ̀m về̀ việc dưới nước, nghe đố̀i phương nói vậy thì cũng cảm thấ̀y không sai, thêm vào đó nơi này đã thuộc về̀ phạm vi thề̀ lực của Cầm Thiên bảo, cho nên tuy cảm thấ̀y người này khả nghi nhưng cũng không sợ đố̀i phương bày trò. Lúc này, trong lòng hắ̀n đang nghĩ đế̀n cái tên ghề̀nh Tỏa Long kia, dường như đang suy tư điề̀u gì đó.

“Thì ra trong việc lái thuyền cũng có nhiều học vấn như vậy.”
Tiểu Huyền đưa mắt nhìn một cái xoáy nước giữa sông, bàn tay đưa ra khua khuấy không ngừng. “Một chiếc thuyền lớn thế này thì làm sao lại bị cái xoáy nước nhỏ xíu kia hút xuống đáy sông được, thật khiến người ta khó mà hiểu nổi.”

Người lái thuyền kiên nhẫn giải thích: “Những xoáy nước nhỏ thế này tất nhiên là không nguy hiểm, nhưng đến chỗ đã đứng trước nước chảy xiết hơn, xoáy nước phải rộng tới cả trượng. Nếu lái thuyền không đúng cách, đừng nói là con thuyền nhỏ này, cho dù là loại thuyền lớn có thể chở được cả trăm người cũng có thể bị nó hút xuống đáy sông, vì thế nơi này mới có tên là ghềnh Tỏa Long, ý rằng cho dù là một con thuyền long, một khi đã bị xoáy nước hút xuống thì chỉ e sẽ không có cách nào thoát thân được.”

Tiểu Huyền nghe mà gật gù tấm tắc, cảm thấy vừa sợ hãi vừa tò mò, thậm chí đợi lát nữa nhất định phải nhìn thật kỹ cái xoáy nước lớn có thể khóa chặt cả thuyền long kia một phen. Rồi nó lại cảm thấy trên đường đi lần này đã được thấy không ít sự vật mới lạ, so với cuộc sống buồn bã, tẻ nhạt ở Thanh Thủy trấn trước kia quả thực là quá khác biệt. Tuy không biết tương lai sẽ như thế nào nhưng nó vẫn rất thích “cuộc sống giang hồ” hiện tại, một cuộc sống mà nơi nơi đều tràn ngập sự thần bí và nguy hiểm.

Người lái thuyền thấy Tiểu Huyền không nói gì, chỉ cho là nó đang sợ hãi, bèn cất tiếng an ủi: “Tiểu huynh đệ đừng sợ, sau khi đi qua ghềnh Tỏa Long là tới được thành Phù Lăng rồi.”

Tiểu Huyền ngó thuyền được mấy ngày, sớm đã cảm thấy buồn chán, lúc này nghe người lái thuyền nói sắp tới thành Phù Lăng thì tất nhiên rất muốn lên bờ đi lại một phen. Khi nhìn sang hai bên bờ thấy lác đác có mấy hộ gia đình, trong lòng nó lại càng ngứa ngáy, có điều nhìn bộ dạng trầm tư của Nhật Khố quý lúc

này đang đứng nơi đầu thuyên, nó không dám trực tiếp nài nỉ mà lúng túng bắt chuyện: “Tê thúc thúc đang nghĩ gì vậy?”

Nhật Khố c quý ngoảnh lại nhìn Tiểu Huyên, thấp giọng thờ dãi, nói: “Người nhớ kỹ lấy, sau khi tới Cầm Thiên bảo không được nói với bất cứ người nào là ta họ Tê, sau này chúng ta cũng coi như không quen biết nhau nữa.” Thì ra hấn biết thành Phù Lăng chỉ cách Cầm Thiên bảo một ngày đường, nghĩ đến việc sắp phải chia tay Tiểu Huyên, trong lòng không khỏi có chút rầu rĩ và lưu luyến. Hấn xưa nay luôn hành sự cẩn trọng, khi nói đến Cầm Thiên bảo còn hạ thấp giọng xuống, không muốn để cho người lái thuyên biết được lai lịch của mình.

Tổng đàn của Cầm Thiên bảo nằm trên bãi Sư Tử ở mé bên trái thành Phong Đô đất Xuyên Đông. Bãi Sư Tử đó dựa lưng vào núi, kê sát sông, chính là một vùng đất quan trọng mà người đi đường thủy ắt phải kinh qua khi từ Hồ Quảng vào Xuyên, các bang phái đất Xuyên đã gây ra không biết bao nhiêu cuộc tranh chấp vì quyền sở hữu nơi này. Mãi tới mấy năm trước, Long phán quan dùng hai cây Hoàn Mộng bút trong tay để đánh bại thủ lĩnh của mười bảy bang phái lớn đất Xuyên, từ đó mới thống nhất được toàn bộ các thế lực, thành lập nên Cầm Thiên bảo, tự phong mình là bảo chủ, đặt tổng đàn trong Địa Tạng cung ở bãi Sư Tử.

Long phán quan cũng vì thế mà vang danh giang hồ, được liệt vào hàng sáu đại tông sư tà phái cùng với Minh Tướng quân, Tuyệt t Phân Phi, Phong Niệm Chung, Thủy Tri Hàn, Lịch Khinh Sinh.

Thời gian gần đây, Tiểu Huyên sống rất thanh nhàn, quả thực chưa từng nghĩ sau khi tới Cầm Thiên bảo tình hình sẽ ra sao. Nghe Nhật Khố c quý nói vậy, nó trề môi, nói: “Sắp đến Cầm Thiên bảo rồi sao? Cháu không muốn làm con trai của Long bảo chủ gì đó đâu...”

Nhật Khô'c quý thấ'p giọng cười, nói: “Long bảo chủ tài năng cái thế', uy chấ'n giang hồ', làm con trai ông ta có gì là không tốt? Sau này người đi lại trên giang hồ', chỉ cần nói tên của Long bảo chủ, nhấ't định sẽ được người ta giúp đỡ, vô cùng vẻ vang.”

Tiểu Huyê'n thầ'm nghĩ, Nhật Khô'c quý vô cùng cao ngạo mà cũng tỏ ra tôn trọng Long bảo chủ như thế', liê'n hỏi: “Ông ta lợi hại lắm sao? Ông ta tên là gì vậy?”

Nhật Khô'c quý chậm rãi nói: “Long bảo chủ vô'n tên là Long Ngâm Thu, chỉ vì ông ta sử một đôi phán quan bút, mà Cầ'm Thiên bảo lại nằ'm ở thành Phong Đô xưa nay vô'n có biệt danh là Quý Đô, do đó người trên giang hồ' mới gọi ông ta là Long phán quan...”

“Thì ra ông ta chính là Long phán quan sao?” Tiểu Huyê'n kêu lớn một tiế'ng khiê'n người lái thuyê'n kia biế'n hắ'n sắ'c mặt, đưa mắ't nhìn về' phía nó.

“Cháu nghe cha cháu kể rô'i, Long phán quan là một trong sáu đại tông sư tà phái, võ công nhấ't định rấ't cao cường. Sao thúc thúc không chịu nói sớm, làm cháu cứ nghĩ mãi mà không biế't vị Long bảo chủ này là người thế' nào.” Thì ra từ khi Tiểu Huyê'n còn nhỏ, Hứa Mạc Dương đã kể cho nó nghe rấ't nhiê'u điể'n cô' giang hồ', bảo nó phải ghi nhớ kĩ. Có điề'u xưa nay nó vẫn thầ'm nhủ, các vị tông sư gì đó đê'u là thầ'n long thầ'y đầ'u không thầ'y đuôi, nào có ngờ rằ'ng một nhân vật danh chấ'n giang hồ' như Long phán quan lại dễ dàng nảy sinh mô'i liên hệ với mình như vậy, liê'n mừng rỡ hoan hô.

Nhật Khô'c quý bật cười, nói: “Là trí nhớ của người không tốt còn trách được ai? Bảo chủ họ Long trên khắ'p giang hồ' có lẽ chỉ có duy nhấ't một người. Né'u nói tới tên thật Long Ngâm Thu của ông á'y, chỉ e chẳng có má'y ai biế't.” Rồ'i hắ'n lại cười hà hà, hỏi: “Bây giờ

ngươi đã biết lai lịch của Long bảo chủ rồi, chắc bằng lòng làm con trai ông ấy rồi chứ?”

Tiểu Huyền khẽ lắc đầu, tỏ vẻ nghiêm túc, nói: “Không được, không được! Ông ta là người của tà phái, nếu cháu làm con trai của ông ta, chỉ e sau này sẽ bị người trên giang hồ phỉ nhổ.”

Nhật Khôc quý không ngờ nó còn nhỏ tuổi mà đã có quan niệm chính tà rạch ròi như vậy, bèn dặn dò: “Những lời này ngươi nói với ta thì không sao, nhưng nếu nói với Long bảo chủ thì sẽ có họa sát thân đấy!” Sau đó hất lại thở dài một hơi. “Có câu rằng, chín người mười ý, chẳng ai giống ai. Sự khác biệt giữa chính và tà chẳng qua là do cách nhìn chủ quan của một số người trên giang hồ, ai mà có thể đưa ra định luận? Năm xưa, khi Thái Tổ đương triều khởi binh, không phải cũng bị người ta cho là tà ma ngoại đạo đó sao, nhưng đến khi đã c thế rồi thì lại lập tức trở thành phe chính nghĩa. Đợi đến khi ngươi lớn hơn rồi sẽ biết được chính và tà vốn chỉ khác nhau một ý niệm mà thôi...” Hất biết Tiểu Huyền bên ngoài tuy ngoan ngoãn nhưng thực ra tính cách rất bướng bỉnh, nên mới dùng lời nói để thuyết phục nó trước, kéo đến khi gặp Long phán quan lại xảy ra tranh chấp thì thực không hay chút nào.

Tiểu Huyền đưa tay gãi đầu, thấp giọng lầm bầm: “Tại sao các người không chịu hỏi xem cháu có đồng ý hay không mà đã tranh nhau bắt cháu đi làm con trai của Long phán quan như thế? Trong thiên hạ này, lẽ nào chỉ có mình cháu là trẻ con hay sao?”

Nhật Khôc quý nghe thế thì lòng thâm máy động, bản ý của hất khi bắt Tiểu Huyền tuy không phải để dâng lên cho Long bảo chủ nhưng cuối cùng vẫn có ý nghĩ như tên Điểu Ngoa quý kia. Nguyên nhân thực ra là bởi bọn họ đều nhìn ra đứa bé này có căn cốt cực tốt, nếu được minh sư chỉ dạy, tiền đồ ngày sau ắt sẽ không thể lường trước được.

Tên Điếu u Ngoa quý kia muốn dâng Tiểu Huyền lên cho Long phán quan chỉ là vì tiền đồ của mình, còn Nhật Khố c quý thì trong thời gian vừa qua đã nảy sinh tình cảm thân thiết với Tiểu Huyền, coi nó như con ruột, chỉ mong nó có được một nơi chốn tốt, động cơ của hai người tuy khác nhau nhưng mục đích thì không có gì khác biệt. Chỉ tiếc rằng trên giang hồ có biết bao người muốn giao hảo với Long phán quan mà không được, vậy mà chuyện tốt lớn bằng trời này được đưa tới trước mặt Tiểu Huyền thì nó lại chẳng coi ra gì, thực đúng là tạo hóa trêu ngươi.

Nhật Khố c quý đang suy nghĩ đến thật thản, bỗng cảm thấy thân thuyền nhẹ bẫng, khi ngoảnh đầu nhìn lại liền thấy người lái thuyền tung mình nhảy xuống sông làm nước bắn lên tung tóe, sau nháy mắt đã hoàn toàn chẳng thấy tung tích. Nơi đuôi thuyền đã bị đục một lỗ lớn, nước sông đang cuồn cuộn tràn vào.

Suốt dọc đường đi, Nhật Khố c quý vẫn đề phòng tên lái thuyền này nhưng không ngờ giữa thanh thiên bạch nhật mà gã vẫn dám làm loạn trên địa bàn của Cầm Thiên bảo. Hắn thân là kẻ đứng đầu Cầm Thiên lục quý, xưa nay chỉ có bọn hắn đi bắt nạt kẻ khác, không ngờ lần này nhất thời sơ suất bị người ta cho vào tròng nên không khỏi cá giận. Hắn bước mấy bước đi tới đuôi thuyền, nhưng chỉ thấy nước sông cuồn cuộn, nào có còn thấy bóng dáng tên lái thuyền kia... Mái chèo trên thuyền đã bị tên lái thuyền ném đi đâu mất, giờ lại đang thuận gió nên thuyền đi cực nhanh, không cách nào dừng lại được.

Tiểu Huyền luống cuống chân tay, vớ lấy một miếng ván thuyền vỡ để chặn lỗ thủng, nhưng làm sao mà chặn được, dòng chảy ở nơi này rất xiết, chẳng bao lâu sau nước đã ngập đến mắt cá chân. Tiểu Huyền lo lắng kêu to: “Thúc thúc mau đến giúp cháu với, thuyền bị thủng rồi, sắp chìm đến nơi rồi...”

Nhật Khô'c quý kéo Tiểu Huyê`n lại, dịu giọng nói: “Tiểu Huyê`n đừng sợ, dù sao đây cũng không phải thuyê`n của chúng ta, nó chìm thì mặc nó chìm thôi!”

Tiểu Huyê`n nói: “Thúc thúc có biê`t bơi không? Cháu thì chẳng biê`t bơi đâu...”

Nhật Khô'c quý khê`lắ'c đầ'u, ánh mắ't toát ra vẻ lạnh băng. “Yên tâm, chút chuyện nhỏ này chưa làm khó ta được.” Tuy bê` ngoài thì nói vậy nhưng Nhật Khô'c quý thắ'y con thuyê`n đang ở giữa sông, cách hai bên bờ tới ba, bốn trượng, dù là một mình hắ'n cũng khó mà nhảy qua được, nế'u mang theo Tiểu Huyê`n thì lại càng không cách nào để lên bờ bình an. Hắ'n chỉ tay về` phía khúc sông hơi hẹp hơn ở cách đó má'y trượng. “Đợi đé`n đó rô`i ta sẽ ôm người nhảy lên bờ.”

Tiểu Huyê`n cảm thắ'y yên tâm hơn một chút, nghĩ bụng với bản lĩnh của Nhật Khô'c quý, nhắ't định sẽ bảo vệ được mình, lại nghĩ tới một câu tục ngữ, bèn cười tinh nghịch, nói: “Người lái thuyê`n đó chắ'c là một tên cường đạo, nhưng không biê`t vì có gì mà lại đi đục thuyê`n của mình như thế', tiề'n đi thuyê`n hắ'n cũng chẳng thu được má'y đò`ng cơ mà! Thật đúng là vừa má't phu nhân lại thiệt quân...” Nó chưa dứt lời, thân thuyê`n bắ't ngờ chắ'n động, suýt nữa há't cả hai người xuô`ng sông. Thì ra con thuyê`n va phải một tảng đá ngầ'm, kể từ đó không đi vững được nữa, cứ lắ'c lư qua lại, thân thuyê`n phát ra những tiế'ng cọt két không ngừng, chùng như sắ'p vỡ đé`n nơi. Nụ cười của Tiểu Huyê`n vẫn còn treo bên khóe miệng nhưng sắ'c mặt thì đã biế'n đổi hẳn. “Chẳng lẽ chúng ta đã tới cái ghề`nh Tỏa Long ché't tiết kia rô`i hay sao?”

Nhật Khô'c quý sử'ra phép thiên can trợ giúp con thuyê`n phầ'n nào vững vàng trở lại, khuôn mặt tràn đầ'y vẻ thâm trà'm. Nhìn lổ`i hành sự của tên lái thuyê`n kia thì rõ ràng muô`n đẩy hắ'n vào chỗ

chết, thực chẳng rõ là kẻ nào đứng sau giật dây? Hiện giờ, con thuyền nhỏ càng lúc càng trôi nhanh giữa dòng nước xiết, mà tại nơi này, nước sông dường như đang cuộn trào sục sôi, giữa mặt sông đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy rộng tới một trượng. Giữa tiếng sóng nước dạt dào, xoáy nước kia tựa như cái miệng khổng lồ đang há rộng của một con quái vật dưới đáy sông, còn chiếc thuyền nhỏ thì không sao điểu khiển được nữa, đang lao nhanh về phía miệng con quái vật...

Mà hiện giờ, con thuyền cách nơi gầ n bờ nhấ t cũng phải tới gầ n ba trượng.

Cho dù với định lực của Nhật Khố c quý, lúc này cũng không khỏi có chút hoang mang thấ t thồ . Trong khoảnh khắ c này, trong lòng hắ n thoáng lướt qua một tia suy nghĩ: Nế u bây giờ vút bỏ Tiểu Huyề n lại trên thuyề n rồ i ra sức nhảy, chưa chắ c đã không thể nhảy đế n bờ. Tuy thân thuyề n không ngừng lắ c lư, rấ t khó để có thể phát lực từ chân nhưng cho dù có kém một chút thì chỗ nước nông bên bờ cũng không làm khó được mình. Nhưng nế u làm như vậy, Tiểu Huyề n ở lại trên thuyề n sẽ chết chắ c. Liệ u hắ n có thể nhẫn tâm bỏ mặc Tiểu Huyề n không?

Tình thế đang vô cùng khắ p, không thể chậm trễ thêm nữa. Nhật Khố c quý mới thoáng do dự, con thuyền nhỏ đã chỉ còn cách vòng xoáy chưa đầ y một trượng. Tiểu Huyề n sợ đế n nổi mặt tái nhợt, ngay đế n cặp mắ t cũng không kịp nhắ m lại, cứ thế mở trừng trừng nhìn con thuyền nhỏ lao về phía xoáy nước. Trước mặt đột nhiên xuất hiện một bức tường nước dựng đứng, bên cạnh là những ngọn sóng dữ thét gào mang theo khí thế ghê người, Tiểu Huyề n phải cắn chặt hai hàm răng mới có thể kìm nén không kêu lên thấ t thanh.

Khóe mắt liếc thấy thân thái của Tiểu Huyền, Nhật Khố c quý thẳm hạ quyết tâm, hai tay ôm chặt lấy Tiểu Huyền rồi chạy đến đuôi thuyền, hít sâu một hơi, vận hết công lực toàn thân vào mũi bàn chân, giẫm mạnh xuống một cái. Thoạt nhìn thì tưởng như cú giẫm ấy mang theo thanh thế rất dữ dội nhưng thực ra hấn đã sử dụng xảo kinh, lực đạo từ miêng ván thuyền dưới mũi bàn chân truyền ra khắp đuôi thuyền...

Lúc này, con thuyền nhỏ đã chạm tới xoáy nước, những tấm ván kiên cố bị dòng xoáy dữ dội cuốn lấy liên giông như tờ giấy mỏng manh, yếu ớt, vừa động vào là rách tan, chỉ loáng cái đã bị xé bung ra thành từng mảnh. Nói thì chậm nhưng việc xảy ra rất nhanh, một chân của Nhật Khố c quý đã giẫm xuống, công lực cả đời của hấn đều hội tụ vào đây, há có thể coi thường. Con thuyền nhỏ đó quả nhiên không chịu nổi luồng lực lớn này, thân thuyền rung mạnh, đuôi thuyền chìm xuống, nơi đầu thuyền vốn đã bị hút xuống dưới một nửa lại ló lên khỏi mặt nước, đến cuối cùng, cả con thuyền lao về phía trước, chui qua làn sóng dữ...

Tiểu Huyền cảm thấy trước mắt bỗng tối sầm, sau đó, cả thuyền và người đều chìm trong nước, tiếng kêu kinh hãi đã kìm nén suốt hồi lâu vừa mới thét ra được một nửa thì đã bị một ngụm nước sông đẩy ngược trở vào. Lúc này, nó thậm chí còn không thể hít thở. Nơi đáy lòng nó tràn ngập sự kinh hãi tột cùng, đôi tai không thể nghe thấy điều gì khác, giữa trời đất mênh mang dường như chỉ có tiếng gào rít của con yêu quái dưới đáy sông kia. Nó thẳm nghĩ, lần này có lẽ phải chôn thân dưới đáy sông, giữa lúc thất vọng nản nề, trong đầu nó bỗng lại nảy ra một suy nghĩ hoang đường: chẳng biết truyền thuyết về Long cung dưới đáy sông có phải là thực hay không... Sau đó, trước mắt nó lại bừng lên ánh sáng, nó thoáng cảm thấy yên tâm hơn rồi mới giật mình phát hiện toàn thân trên

dưới đê`u giá lạnh, thì ra lúc này nó và Nhật Khô`c quý đê`u đã ướt nhẹp rô`i.

Con thuyê`n tuy đã ra ngoài xoáy nước nhưng trong thuyê`n nước đã tràn đầ`y, chừng như sắ`p chìm đé`n nơi. Nhật Khô`c quý sợ phía trước còn có xoáy nước nữa, không dám chậm trễ, nhìn thấ`y ngay gầ`n đó đã là bờ, bèn đê` khí tung người nhảy mạnh, rô`t cuộc đã ôm theo Tiểu Huyê`n nhảy tới được bờ sông. Mãi tới khi bàn chân chạm xuố`ng đấ`t, hắ`n mới dám câ`t tiế`ng thở phào từ tận đáy lòng.

Cho dù hắ`n đã trải đủ thăng trầ`m, tâm trí được mài giũa đé`n mức kiên cường vô hạn nhưng sau cơn nguy hiểm tột cùng vẫn hơi biế`n sắ`c mặt. Trước sau chẳng qua chỉ cách má`y cái búng tay, nhưng sự nguy hiểm bên trong thì quả thực cả đời này hắ`n mới gặp lâ`n đầ`u. Đứng trước uy thê` của trời đấ`t, cho dù có là hạng cao thủ câ`p bậc tông sư cũng chỉ có thể bó tay, bây giờ khó khăn lắ`m mới thoát khỏi kiế`p nạn, hắ`n bỗng giật mình phát giác nơi sô`ng lưng mình, mô` hôi lạnh đã tuôn đầ`y.

Tiểu Huyê`n vừa mới trải qua cơn kinh hô`n khiế`p vĩa, lúc này chẳng nói được câu nào, chỉ biế`t ôm chặt lắ`y Nhật Khô`c quý.

Nhật Khô`c quý cô` kìm nén nỗi kinh hãi trong lòng, gượng cười an ủi: “Tiểu Huyê`n yên tâm, thúc thúc sẽ không bỏ mặc ngươi đâu. Người xem, chúng ta không phải đã thoát khỏi nguy hiểm rô`i sao?” Lời này vừa thố`t ra, hắ`n mới nhớ lại với tính tình bạc bẽo của mình suố`t những năm nay, vào lúc sinh tử quan đầ`u không ngờ lại không vứt bỏ Tiểu Huyê`n, bắ`t tri bắ`t giác đã coi nó như con ruột của mình vậy. Cảm nhận được thắ`ng bé đang ôm chặt lắ`y mình, toàn thân run rẩy, chẳng biế`t là vì lạnh hay vì sợ, nơi đáy lòng hắ`n bỗng cảm thấ`y â`m áp, rô`i cảm xúc yêu thương trào lên, hắ`n càng ôm Tiểu Huyê`n chặt hơn.

Tiểu Huyề`n ngắn ngơ nhìn dòng sông cuộn trào sóng nước, chỉ cảm thấ`y đầ`u choáng mắ`t hoa. Khi nguó`c mắ`t nhìn về` hướng xa, lại thấ`y con thuyề`n vô chủ kia tuy đã va vào vách đá mắ`y lâ`n, nghiêng hẳn qua một bên nhưng vẫn bị lá buồ`m căng gió kéo về` hướng hạ du, vì thuận gió xuôi dòng nên tồ`c độ nhanh vô cùng. Mà phía trước đó không đầ`y nửa dặm chính là bê`n cảng của thành Phù Lắ`ng, đang có rắ`t nhiề`u thuyề`n bè đậu lại. Tiểu Huyề`n không tìm đượ`c kêu lên một tiế`ng kinh hãi.

Nhậ`c Khồ`c quẩ` nhìn theo hướng ánh mắ`t Tiểu Huyề`n, thấ`y lúc này, mọi người trên bê`n cảng cũng đã phát hiện ra con thuyề`n nhỏ đó, liề`n vội vàng nhổ neo tránh đi. Nhưng bê`n cảng thì nhỏ mà thuyề`n thì nhiề`u, vô`n đã chặ`t chội, lúc này rắ`t khó di chuyển. Một chiế`c thuyề`n hoa có treo mắ`y lá cờ màu sắ`c sắ`c sỡ bên trên không kịp né tránh, chùng như sắ`p bị con thuyề`n nhỏ đâm vào. Con thuyề`n kia tuy nhỏ nhưng mang theo lực quán tính rắ`t lớn, sau cú đâm này... e là chiế`c thuyề`n hoa sẽ bị chìm ngay...

Tiểu Huyề`n vội đưa tay kéo vạt áo Nhậ`c Khồ`c quẩ`. “Thúc thúc mau đi cứu con thuyề`n kia đi!” Nó thấ`y Nhậ`c Khồ`c quẩ` có thể cứu mình thoát khỏi kiế`p nạn ở ghề`nh Tỏa Long nên hế`t sức tin tưởng vào võ công của hắ`n, bèn câ`t tiế`ng khắ`n câ`u.

Nế`u là trước đây, với tính cách căm ghét thề` tục của Nhậ`c Khồ`c quẩ`, hắ`n ắ`t sẽ chẳng xao động về` một hồ`i thảm họa sắ`p xảy ra, nhưng lúc này hắ`n và Tiểu Huyề`n vừa thoát khỏi cơn đại nạn, đang cảm thấ`y trời cao chưa chắ`c đã không quan tâm đế`n mình, lại nghe Tiểu Huyề`n khắ`n câ`u tha thiế`t, lòng trắ`c ắ`n liề`n trào lên. Tiế`c rắ`ng hiện giờ khoảng cách quá xa, hắ`n dù muố`n ra tay cũng chẳng đượ`c. Khi định truyề`n âm nhắ`c nhỏ thì mới phát hiện vừa rồ`i chân nguyên tiêu hao quá độ, bây giờ khó có thể sử ra công lực, vậy nên chỉ biế`t cười gượng một tiế`ng, trong lòng tràn đầ`y cảm giắ`c áy náy hiế`m khi xuấ`t hiện.

Tiểu Huyền thấy con thuyền lúc này đã ở cách chỗ mình khá xa, cũng biết rằng Nhật Khố quý chẳng thể làm gì được, chỉ là nhìn về hướng xa, thấy trên chiếc thuyền hoa dường như có mấy nữ tử đang thắt kinh hồn vía bỏ chạy tứ tán, vì vậy tâm trạng nó lại càng nặng nề, những giọt nước mắt cố kìm nén khi gặp con nguy hiểm rồi cuộc đã tuôn rơi. “Đều tại cháu không tốt, tự dung lại muốn ngỗ ý thuyền, khiến bọn họ gặp tai bay vạ gió...” Tuy biết rõ chẳng có ích gì nhưng nó vẫn nôn nóng kêu to: “Mọi người mau chạy đi...”

“Lòng dạ người tốt thật, chỉ là việc này thực sự không thể trách chúng ta.” Trên khuôn mặt thoáng qua một tia hần học, Nhật Khố quý cất giọng lạnh lùng: “Cho dù phải xói tung thành Phù Lăng lên ba thước, ta cũng nhất định phải tìm ra tên lái thuyền kia, để xem xem là kẻ nào cả gan bày mưu hãm hại ta như vậy.” Những lời này của hần hoàn toàn không phải nói suông, bởi thành Phù Lăng chỉ cách Cầm Thiên bảo không đầy trăm dặm, mà các thế lực trong thành lại răm rắp nghe theo Cầm Thiên bảo, do đó đừng nói là tìm người, cho dù thật sự phải xói đất lên ba thước, chỉ e quan phủ cũng không dám làm khó.

Tiểu Huyền đang tâm lo cho những người ở trên chiếc thuyền kia, chợt nhìn thấy có một bóng người nhảy vọt lên cao từ chiếc thuyền bên cạnh rồi hạ xuống chiếc thuyền hoa đó. Vì khoảng cách quá xa nên nó không thể nhìn rõ dung mạo đối phương, chỉ thấy người này mặc một chiếc áo dài màu xanh lam, trong tay có cầm một mái chèo gỗ mà y tiện tay chụp được, nhìn bộ dạng thì có vẻ như y muốn dùng chiếc mái chèo bình thường này để chặn con thuyền nhỏ kia lại.

Con thuyền nhỏ đang lao đi rất nhanh, lại xuôi theo dòng nước, lực đạo mang theo há lại chỉ có ngàn cân, người bình thường đều sợ né tránh không kịp, chẳng ngờ lại có người dám đứng ra vào lúc nguy

nan thế này. Tiểu Huyền nhìn thấy hành động của người áo lam thì vừa kinh hãi vừa khâm phục, cặp mắt nhìn chằm chặp về phía người này, chỉ mong y có thể làm được hành động kinh người nào đó.

Cũng chẳng thấy y chuẩn bị gì, thân thể đã lao vọt đi, rồi hai chân móc vào thành lan can bên mép thuyề n, giữ cho cơ thể gập như song song với mặt sông, chiếc mái chèo gỗ trong tay thì vung ra hòng chặn con thuyề n nhỏ đang lao tới từ phía trước...

Vô n dĩ chiếc thuyề n hoa phải cao hơn con thuyề n nhỏ tới mấy thước, nếu đứng ở trên sàn thuyề n thì khó có thể chặn con thuyề n nhỏ kia, do đó người này mới nhảy ra ngoài, móc chân mình vào lan can rồi mặt đối mặt với con thuyề n nhỏ. Về mặt chiến lược, làm vậy tuy rằng chính xác nhưng nếu chiếc mái chèo kia không thể chặn con thuyề n nhỏ lại, chỉ e thân thể y sẽ bị ép thành tương thịt...

Nhìn thấy người áo lam mạo hiểm như vậy, trên bờ liền tiếp có những tiếng kêu kinh hãi. Tiểu Huyền cảm thấy trái tim mình như sắp nhảy ra ngoài, chỉ muốn ngoảnh đầu qua một bên để không phải nhìn thấy cảnh tượng máu thịt bầy nhầy sắp xảy đến.

Ai ngờ chiếc mái chèo gỗ trong tay người áo lam chỉ nhẹ nhàng vung một cái, con thuyề n nhỏ đã lập tức dừng lại. Tiểu Huyền vừa thở phào một hơi, chợt nghe thấy một tiếng nổ lớn vọng tới, thì ra chiếc mái chèo gỗ trong tay y không chịu nổi lực đạo quá mạnh từ con thuyề n nhỏ nên đã gãy làm đôi, con thuyề n nhỏ lại tiếp tục lao về hướng y và chiếc thuyề n hoa...

Trái tim Tiểu Huyền bất giác thụt lại, bị con thuyề n nhỏ chặn mắt tầm nhìn nên nó chỉ nghĩ rằng người kia khó mà thoát được. Nhưng nó lại chợt nhìn thấy phần đầu của con thuyề n nhỏ nhô lên cao, rồi cả con thuyề n bay lên khỏi mặt nước, như thể bên dưới

có một bàn tay vô hình đang nâng nó lên vậy. Kế đó, con thuyề`n nhỏ bay qua khoảng không phía trên chiề`c thuyề`n hoa, rô`i tà tà hạ xuô`ng mặt sông, làm bắ`n lên những giọt nước cao tới cả trượng...

Mọi biế`n hóa đê`u xảy ra trong khoảnh khắ`c khiế`n người ta có cảm giác khó tin như đang xem một màn ảo thuật. Tiểu Huyề`n há hớ`c miệng, nhìn những giọt nước đang rơi xuô`ng mặt sông với vẻ khó tin, sau đó mới nghe thấ`y một tiế`ng hú dài trong treo và tiế`ng hoan hô như sắ`m dậy của những người bên bờ sông. Đợi sau khi những giọt nước đã rơi xuô`ng hế`t, người áo lam kia nhảy về` phía bờ sông, khi thân thể còn ở giữa không trung đã ôm quyề`n đáp lễ với mọi người xung quanh một lượt. Giữa làn gió sông gào rít, bộ quầ`n áo màu lam lắ`t phắ`t bay, còn y thì giố`ng như một vị thầ`n tiên, sau khoảnh khắ`c đã biế`n mắ`t chẳng còn tung tích.

Khi á`y, Tiểu Huyề`n chỉ cảm thấ`y có một dòng máu nóng đột nhiên trào dâng trong lòng, đầ`u óc không ngừng hồ`i tưởng lại quá trình nguy hiểm tột đố` đó, chỉ hận không thể đứng ra thay thế` người áo lam kia. Nó cảm thấ`y trên đời này, phải là hạng người không sợ hiểm nguy, dám đứng ra cứu trăm họ trong cơn nước lửa như thế` mới xứng với hai chữ “anh hùng”. Tiế`c rằ`ng không thể làm quen, nó rầ`u rĩ nhìn về` phía bờ sông, nơi đó mọi người đang sục sôi phắ`n khích, lớn tiế`ng chuyện trò, nhưng làm gì còn bóng dáng của vị anh hùng kia nữa...

Nhật Khố`c quý ôm quyề`n nhìn về` hướng người áo lam biế`n mắ`t, ngầ`m cảm tạ cái ơn y trọng nghĩa ra tay, hồ`i lâu sau mới lắ`ng lắ`ng buông tay xuô`ng, khế`c cá`t tiế`ng thở dài. “Không biế`t người này có lai lịch thế` nào? Thật không ngờ, trong thành Phù Lắ`ng nhỏ bé này lại có tay cao thủ như vậy!”

Tiểu Huyề`n cũng cá`t một tiế`ng thở dài hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác. “Đây cũng là võ công sao? Cháu còn tưởng là trò ảo

thuật cơ. Con thuyê`n nhỏ kia làm thế` nào mà lại bay lên được vậy?”

“Đây tâ`t nhiên là võ công!” Nhật Khô`c quý lắm bả`m. “Kê`t hợp cương nhu, di hoa tiế`p mộc. Có thể di chuyển lực đạ`o nặng tới vạn cân qua bên cạnh trong thời gian ngắ`n như thế`, bản thân lại không hề` bị thương, đây không chỉ là võ công, còn là thứ võ công hàng đầ`u thiên hạ.” Hắ`n có nhãn lực cao minh, vừa rô`i lại nhìn thấ`y rõ ràng, người áo lam đó đầ`u tiên dùng mái chèo chặn bót lực đạ`o của con thuyê`n nhỏ, sau khi mái chèo gãy liê`n lập tức vẫ` song chường ra, rô`i lại sử lực khiế`n đầ`u lao về` phía trước của con thuyê`n nhỏ biế`n thành lao lên trên, một hồ`i tai họa cứ thế` tan biế`n trong vô hình. Người này sử lực xảo diệu, thân thủ tuyệt nhanh, hóa lực tài tình, ứng biế`n thầ`n tô`c, quả là một tay cao thủ thuộc hàng hiế`m có trong thiên hạ. Nhưng chẳng rõ vì có gì mà y lại xuấ`t hiện trong thành Phù Lãng này? Nhật Khô`c quý lại nghĩ đế`n việc tên lái thuyê`n kia dám bày trò ám hại mình ngay tại địa bàn của Câ`m Thiên bảo, bên trong đó quả thực có khá nhiề`u điểm đáng ngờ, rô`i toàn thân hắ`n chột chấ`n động, chẳng lẽ tay cao thủ này đế`n đây là vì Câ`m Thiên bảo? Nhưng đô`i phương để` lộ` tung tích như thế` rõ ràng là không hợp với lẽ thường, Nhật Khô`c quý nhấ`t thời chỉ biế`t trầ`m ngâm im lặng.

Tiểu Huyê`n dầ`n bình tĩnh trở lại, bèn hỏi Nhật Khô`c quý: “Võ công của người này so với thúc thúc thì sao?”

Nhật Khô`c quý thoáng suy nghĩ rô`i thành thực trả lời: “Tuy ta không biế`t lực đạ`o trên con thuyê`n đó mạnh đế`n thế` nào, nhưng trong khoảnh khắ`c mái chèo gãy, người đó lập tức có thể hóa cương thành nhu, lâ`y xảo lực giải quyế`t vấ`n đề`, bản lĩnh ứng biế`n như thế` thực là hơn ta xa lắ`m.” Dứt lời, hắ`n lại thở dài một tiế`ng, nhớ lại lúc người áo lam kia ra tay, thầ`m nhủ thiên hạ này rộng lớn, người tài nhiề`u không kể xiế`t, cho dù Long phán quan có đích thân tới đây thì chắ`c cũng chỉ làm được đế`n vậy mà thôi.

Thường ngày Nhật Khô'c quý hành sự vẫn luôn kín tiếng, lần này vô'n cũng không định dừng lại trong thành Phù Lăng, tránh để xảy ra những chuyện bất ngờ, nhưng bây giờ thuyê'n đã bị phá, hắ'n và Tiểu Huyê'n lại toàn thân ướt nhep, không thể không vào nghỉ tạm trong thành Phù Lăng, nhân tiện có thể đi điề'u tra lai lịch của tên lái thuyê'n và vị cao thủ kia. Hắ'n bèn nói với Tiểu Huyê'n: “Không phải ngươi muố'n vào thành dạo chơi sao? Giờ chúng ta sẽ đi mua một ít quầ'n áo, sau đó vào tửu lâu ăn một bữa thật ngon, ngươi thấ'y thê' nào?”

Tiểu Huyê'n thấ'y Nhật Khô'c quý đánh giá rấ't cao võ công của người áo lam kia, trong lòng lại càng khâm phục, gầ'n như là sùng bái. Trước đây, tuy nó cũng học được một chút võ công từ chỗ cha nhưng dù thê' nào cũng không ngờ được võ công luyện đế'n mức cao minh lại có thể lợi hại tới nhường này. Nó còn nhỏ tuổi, vô'n cũng không mấ'y đặt nặng chuyện chính tà, thầ'm nghĩ nếu vị Long bảo chủ kia có thể dạy mình thứ võ công thầ'n kỳ như vậy, tuy không thể bái ông ta làm cha nhưng bái ông ta làm thầ'y thì cũng là việc không tồ'i. Lúc này, nó lại muố'n được gặp Câ'm Thiên bảo chủ sớm một chút nên khi nghe Nhật Khô'c quý nói vậy liề'n thoáng do dự. “Bây giờ cháu không đói lắ'm. Nơi này toàn là đò'i núi, chắ'c hẳn thành trì cũng chẳng lớn lắ'm đâu.”

Nhật Khô'c quý nói: “Ngươi chớ có coi thường tòa thành Phù Lăng này. Nơi đây không những là một thành trì quan trọng của Câ'm Thiên bảo, bên trong còn ngọc hồ tàng long, có rấ't nhiề'u cao thủ ẩn mình, đợi lát nữa ta sẽ dẫn ngươi đi mở mang tà'm mắ't một phen.”

Tròng mắ't hơi xoay chuyển, trong lòng Tiểu Huyê'n máy động, nghĩ bụng tuy cao thủ đê'u là thầ'n long thấ'y đầ'u không thấ'y đầ'uoi nhưng nếu có duyên, nói không chừng có thể gặp được người áo lam đó trong thành, thê' là nó khẽ gậ't đầ'u một cách miễn cưỡng.

Nhật Khố c quý nào biế t những suy nghĩ trong lòng Tiểu Huyề n, thấ y nó có vẻ ngần ngơ thì tưởng rằ ng nó vẫn chưa hế t kinh sợ nên cũng chẳng đẽ vào lòng, trực tiế p ôm thắ ng bé đi về hướng thành Phù Lắ ng.

Bạc của Nhật Khố c quý đẽ đẽ trên thuyề n, may mà Câ m Thiên bảo có an bài rắ t nhiề u chỗ tiế p ứ ng trong thành Phù Lắ ng, thế là hắ n bèn dẫn Tiểu Huyề n lâ n theo các ký hiệu ngầ m đượ đẽ lại trong thành, tìm đẽ n một tòa phủ lớn.

Tòa phủ này gạch xanh ngó i đỏ, trước cửa có hai con sư tử đá, trông rắ t khí phách, hiên ngang, chắ c hẳn là thuộc về một gia đình giàu có trong thành Phù Lắ ng. Trên cặp đèn lô ng đỏ treo trước cửa có viế t một chữ “Lỗ” thật lớn. Nhật Khố c quý thường ngày hành sự bá đạo đã quen, chẳng buồ n kêu người đi thông báo. Gã gia đình coi cửa chỉ thấ y hai má t hoa lên, hóa ra Nhật Khố c quý đã thi triển thân pháp dẫn Tiểu Huyề n xông thẳng vào. Kề đó, một đám gia đình hầ m hầ m giận dữ, câ m gậy gộc đuồi theo bọn họ mà hô to gọi nhỏ, khiế n Tiểu Huyề n cá t tiế ng cười khanh khách.

Vừa đẽ n giữa sân, một hán tử áo vàng có thân hình cao lớn như ngọn tháp sắ t đã xông ra chặn bọn họ. Người này câ m một thanh kiế m màu xanh nhưng khuôn mặt còn xanh hơn màu của thanh kiế m đó má y phầ n, vừa mở miệng đã nói ngay một câu tục tũ : “Chó chế t, kẻ nào dám tùy tiện xông vào Lỗ phủ?”

Nhật Khố c quý đột nhiên dừng bước. “Gọi Lỗ Tử Dương ra đây gặp ta!” Thấ y hắ n dừng lại, đám gia đình đuồi theo phía sau cũng vội vàng dừng lại theo, nhưng những kẻ chạy sau cùng nhắ t thời không dừng kịp, cả một đám người liề n va vào nhau ngã liề ng xiề ng.

Thì ra chủ nhân của tòa phủ đẽ này tên gọi Lỗ Tử Dương, nhìn bẽ ngoài, thân phận chỉ là một phú hộ trong thành Phù Lắ ng, thực ra là

một trong bốn vị hương chủ của Cầm Thiên bảo, chuyên phụ trách các sự vụ thuộc khu vực xung quanh thành Phù Lăng, nơi này trên thực tế cũng là một phân đà của Cầm Thiên bảo.

Hán tử áo vàng đó họ Phí, tên chỉ có một chữ Nguyên, vì vũ khí của hắn là một thanh bảo kiếm rèn bằng đồng thau có màu xanh biếc, do đó được người trên giang hồ tặng cho ngoại hiệu “Bích Uyển kiếm”. Ngoại hiệu nghe thì phong nhã nhưng con người hắn thực chẳng đáng tới sự phong nhã chút nào, thêm vào đó lại vừa đánh bạc với một đám huynh đệ, bị thua đến tới tấp mất mũi, chợt nghe ngoài sân huyền não thì nghĩ rằng có người đến gây sự, liền mang theo một bụng giận dữ ra ngoài. Nghe Nhật Khốc quý gọi thẳng tên của hương chủ, hắn cả giận, quát: “Lão quý người chán sống rồi hay sao? Tên của Lỗ viên ngoại mà hạ như người cũng tùy tiện gọi được à?”

Những năm nay, Nhật Khốc quý rất ít ra ngoài Cầm Thiên bảo, chỉ một vài người có địa vị rất cao trong bảo mới biết mặt hắn, vì vậy Phí Nguyên không biết hắn cũng là chuyện bình thường. Thường ngày hắn vẫn luôn tự xưng là quý, vậy nên nghe đối phương mắng mình là “lão quý” thì cũng không tức giận, chỉ hờ hững nói: “Ta sớm đã chán sống rồi đây, người có cách gì giúp ta được không?”

Phí Nguyên nghe thấy thế liền ngân ra, hắn thân là cao thủ chỉ xếp sau Lỗ Tử Dương trong phân đà thành Phù Lăng của Cầm Thiên bảo, cũng coi như là từng trải việc đời, nhìn thấy Nhật Khốc quý có tướng mạo kỳ quái, tuy toàn thân ướt nhẹp nhưng lại không hề có vẻ nhếch nhác, vẫn tràn đầy khí thế, không những dám gọi thẳng tên của hương chủ, khẩu khí còn lớn đến mức có thể dọa người, thế là hắn cũng không dám đường đột, bèn cười giả lả, nói: “Tại hạ Bích Uyển kiếm Phí Nguyên, không biết phải xưng hô với các hạ thế nào? Tìm Lỗ viên ngoại có việc chi?” Hắn còn chưa biết đối

phương có gôc gác thế nào, tất nhiên không thể tiết lộ thân phận của Lỗ Tử Dương, chỉ đành gọi là viên ngoại.

Tiểu Huyền thì lại biết rõ sự lợi hại của Nhật Khố quý, thầy Phí Nguyên nói năng vô lễ thì sợ hãi n rước họa vào thân, bèn cười hề hề rồi cung tay, nói: “Xin chào Phí huynh, mọi người đều là người một nhà cả, đừng nên làm tổn thương hòa khí!” Tuy nó chưa lên nào rồi nhà đi xa nhưng trời sinh không sợ người lạ, lúc này học theo dáng vẻ của người lớn mà thi lễ trông cũng khá chững chạc, đường hoàng.

Phí Nguyên bị một tiếng “Phí huynh” làm cho lửa giận bùng lên, lập tức quát lớn: “Thằng tiểu quý người ăn nói bậy bạ cái gì đấy, ai là người một nhà với người?”

Tiểu Huyền vẫn tươi cười, nói: “Bây giờ có lẽ còn chưa phải, nhưng mấy ngày nữa e là sẽ khác rồi.” Nó nói vậy cũng không tính là dối trá, nếu thật sự được Long phán quan thu làm đồ đệ, vậy sau này nó cũng là người của Cầm Thiên bảo rồi.

Phí Nguyên “hừ” lạnh một tiếng. “Thằng tiểu quý người chó có bày trò lừa gạt, có tin ta cắt lưỡi của người xuống nhấm rượu ngay bây giờ không?”

Lời còn chưa dứt, một giọng nói hùng hồn đột nhiên vang lên khiến cho tai Tiểu Huyền ong ong. “Thì ra là Khố quý đại gia quang lâm, Lỗ mỗ không nghênh đón từ xa, xin được thứ tội!” Một người ăn mặc theo lối thương nhân chừng hơn ba mươi tuổi chậm rãi đi ra, khom người vái một cái thật sâu với Nhật Khố quý, tất nhiên chính là một trong bốn đại hương chủ của Cầm Thiên bảo, Lỗ Tử Dương.

Nhật Khố quý khẽ gật đầu, cười hề hững, nói: “Lỗ hương chủ bất tất phải đa lễ! Ta chẳng qua chỉ đi ngang qua thành Phù Lăng, tiện đường vào đây làm phiên ngài một chút.” Trong Cầm Thiên

bảo, đẳng cấp được phân chia rõ ràng, hiệu lệnh cực nghiêm. Nhật Khố c quý tuy không có chức vị gì nhưng là người đứng đầu Cầm Thiên lục quý, xét kĩ ra thì có thể tính là nhân vật xếp hàng thứ ba trong Cầm Thiên bảo, chỉ dưới Long phán quan và sư gia Ninh Hồ i Phong. Do đó, Lỗ Tử Dương tuy thân là một trong bốn đại hương chủ nhưng vẫn tỏ ra cực kỳ cung kính với hắ n.

Lỗ Tử Dương cười rộ. “Khố c huynh khách sáo quá rô i! huynh là vị khách quý mà ta muố n mời còn không được â y chứ!” Đoạn hắ n trừng mắ t nhìn Phí Nguyên. “Còn không mau nhận lỗi!”

Phí Nguyên nghe Lỗ Tử Dương gọi “lão quý” này là Khố c huynh, lại xem kĩ tướng mạo của đố i phương thì làm gì có chuyện vẫn không biế t hắ n là ai! Nhật Khố c quý xưa nay vẫn luôn mừng giận thắ t thường, là nhân vật nổi tiế ng khó dây trong Cầm Thiên bảo. Nghĩ đế n việc vừa rô i mình nói năng vô lễ, nế u khiế n tay ma đầ u này oán hận thì thực chẳng phải chuyện chơi, hắ n bèn vội vàng thu Bích Uyên kiế m, luôn miệng nói xin lỗi, trong lòng sợ hãi tới cực điể m.

Thực ra Nhật Khố c quý cũng chẳng để tâm đế n Phí Nguyên, chỉ khế câ t tiế ng dặn dò Tiểu Huyề n: “Nguoi cứ ở đây đợi ta là đượ c, ta vào trong thương lượng chút chuyện với Lỗ hương chủ, một lát nữa sẽ ra.” Sau đó, hắ n cùng Lỗ Tử Dương đi vào trong nhà. Đám gia đì nh nhanh chóng tản đi, trong sân chỉ còn lại Tiểu Huyề n và Phí Nguyên.

Phí Nguyên đố i sang vẻ mặt tươi tắ n, cười nói với Tiểu Huyề n: “Không biế t tên họ của vị tiể u huynh đệ này là gì? Có phải là công tử của Khố c lão đạ i không?” Thân phậ n của Nhật Khố c quý trong Cầm Thiên bảo vô n là điề u bí mật, chẳng ai biế t hắ n tên họ là gì, đầ u xưng hô là Khố c lão đạ i.

Tiểu Huyê`n buô`n chán không việc gì làm, bèn ngó nghiêng khắ`p sân. Nó không giồ`ng Nhật Khồ`c quý suồ`t ngày tự xưng là quý, vừa rô`i bị Phí Nguyên gọi liê`n hai tiế`ng tiểu quý thì cảm thắ`y rắ`t tức giận, lúc này bèn hậm hực nói: “Lão quý đó có tư cách gì mà đòi làm cha ta! Ta họ Dương.”

Phí Nguyên bị nó bác lại một câu nhưng cũng không dám phát tác. Hắ`n thắ`y Tiểu Huyê`n không được khôi ngô cho lắ`m, thậm chí có thể nói là khá khó coi, vậy mà Nhật Khồ`c quý lại có vẻ vô cùng yêu quý nó, đoán chừng rắ`t có lai lịch, vì vậy liê`n cô` ý lắ`y lòng: “Thì ra là Dương huynh đệ! Ha ha, mọi người đê`u là người một nhà, Dương huynh đệ muồ`n chơi cái gì, ta sẽ sai người đi tìm về` ngay.” Vừa rô`i hắ`n tức giận vì bị Tiểu Huyê`n gọi là Phí huynh, bây giờ lại chủ động gọi nó là Dương huynh đệ, thực khiế`n người ta cảm thắ`y dở khóc dở cười.

Tiểu Huyê`n thắ`y Phí Nguyên trước ngạo mạn sau cung kính, trong lòng hế`t sức coi thường, vì vậy có ý trêu chọc hắ`n một phen: “Thanh kiế`m đó của ngươi trông đẹp lắ`m, chi bắ`ng hãy tặng cho ta chơi đi!”

Thanh Bích Uyên kiế`m đó vô`n là vũ khí thành danh của Phí Nguyên, hắ`n làm sao nỡ đưa cho Tiểu Huyê`n, đành cười gượng, nói: “Dương huynh đệ hãy còn nhỏ tuổi, không thích hợp chơi thứ đồ` nguy hiểm như vậy, hay là để ta đi tìm cho Dương huynh đệ một chiế`c nỏ nhé?”

Tiểu Huyê`n kỳ nhắ`t là bị người ta nói mình vẫn còn nhỏ tuổi, trông mắ`t liê`n đảo qua đảo lại, ra vẻ nghiêm túc, nói: “Thanh kiế`m đó của ngươi cũng chẳng có gì đặc biệt, ta chẳng qua chỉ muồ`n xem xem nó có phải là thanh kiế`m mà ta muồ`n tìm không thôi, như thể` cũng coi như không phụ sự nhờ cậy của người ta.”

Phí Nguyên tò mò hỏi: “Dương huynh đệ muốn tìm thanh kiếm thế nào? Là việc mà ai nhờ cậy?”

Tiểu Huyền cười tỏ ra thần bí. “Ta đã đồng ý với người ta là không nói ra chuyện này rồi. Có điều... khéo thật, nói không chừng đây cũng là ý trời.”

Phí Nguyên bị lời của Tiểu Huyền khơi dậy sự tò mò. “Có gì mà khéo?”

Tiểu Huyền cười hì hì, nói: “Khéo là khéo ở chỗ người cũng họ Phí. Ừm, người có từng nghe cha mẹ người nói người còn có sáu vị huynh đệ, thúc bá không?”

Phí Nguyên không hiểu căn nguyên, nghĩ bụng mình chỉ có hai người là Đường huynh, lấy đâu ra tận sáu vị huynh đệ, thúc bá, bèn lặc đầu, nói: “Chắc Dương huynh đệ đã nhận nhầm người rồi.”

“Tiếc thật! Tiếc thật!” Tiểu Huyền thở dài một tiếng, không nói gì thêm.

Phí Nguyên truy hỏi: “Tiếc cái gì?”

Tiểu Huyền cười thần bí, nói: “Việc không liên quan tới người, ta không thể nói ra được.”

Phí Nguyên bị lời của Tiểu Huyền làm cho ngứa ngáy trong lòng. “Hảo huynh đệ, người hãy kể cho ta nghe đi, ta đảm bảo sẽ không nói với bất cứ người nào khác.”

“Không được, không được!” Tiểu Huyền vẫn ra sức lặc đầu. “Lần trước ta cũng nhận nhầm một người, rồi nói bí mật này cho hắn, kết quả là bị những người kia trách tội, hại ta phải tốn mất mười mấy lượng bạc mời bọn họ ăn một bữa cơm thịnh soạn mới xong việc.”

Phí Nguyên lại càng cảm thấ y khó hiểu. “Nhận nhằ m người thì làm sao mà phải mời cơm? Tính cách của những người này cũng thật cổ quái!”

Tiểu Huyê`n gật đầ u, nói: “Không sai, bọn họ chính là những người có tính cách cổ quái nhấ t trong võ lâm đầ y! Nhưng nế u nói tới “Thái Kiế m môn” Phí gia ở Giang Nam, ai mà không biế t đó là một thề gia danh kiế m quán tuyệt võ lâm...” Nói tới đây, nó đột nhiên đưa tay lên che miệng, làm ra vẻ như vừa lỡ lời.

Phí Nguyên vắ t óc suy nghĩ mà vẫn chẳng nghĩ ra ở Giang Nam có môn phái nào gọi là “Thái Kiế m môn” không, bèn nửa tin nửa ngờ, hỏi: “Có phải Dương huynh đệ đã nhớ nhằ m rồi không, sao ta chưa từng nghe nói tới môn phái này?”

Tiểu Huyê`n thở phào một hơi, vẻ như vừa trút được gánh nặng trong lòng. “Đúng thề , đúng thề ! Ta chỉ nói bừa thôi mà, người đừng tin là thực.” Nó biế t mình càng nói như vậy, người ta sẽ càng tin tưởng.

Phí Nguyên vô`n nghĩ một thắ ng nhóc miệng còn hôi sữa thề này thì có thể biế t được bí mật ghê gớm gì, nhưng thầ y nó lúc đầ u thì nói năng nghiêm túc, sau lại có vẻ đang giấ u giấ u giế m giế m điề u gì đó, chỉ sợ chuyện này đúng là sự thực chẳng sai. Hắ n đâu có biế t rằ ng, Tiểu Huyê`n từ nhỏ đã hay kể chuyện cho lũ trẻ con trong vùng nghe, việc bịa chuyện đố i với nó thực sự là dễ như lắ y đầ trong túi. Hơn nữa, nó còn biế t rõ tới chỗ nào thì nên dừng lại để khơi dậy sự tò mò của người ta, tới chỗ nào thì nên giấ u sẵn phục bút cho sau này, do đó, ngay đế n một tay giang hồ` lão luyện như Phí Nguyên cũng không tránh được bị mắ c bẫy của nó.

Phí Nguyên dắ n lòng nói: “Dương huynh đệ hãy nói với ta đi mà! Ở đây ta có mười lượng bạc, Dương huynh đệ cứ nhận lắ y trước đã,

nếu sau này phải mời cơm thì cứ dùng tiền của ta.”

Tiểu Huyền có chút do dự. “Sao ta có thể nhận bạc của người được? Hơn nữa, việc này chưa chắc đã liên quan tới người.”

Phí Nguyên nghe nó nói như vậy thì lại càng tin tưởng, nghĩ bụng dù gì hôm nay cũng đã thua mất mấy chục lượng bạc, lần này cứ coi như lại thua thêm một ván lớn là xong, nhân tiện còn có thể lấy lòng Nhật Khố c quý. Hắn bèn kìm nén nỗi đau tiếc tiền, móc ra thêm mười lượng bạc, tổng cộng là hai mươi lượng nhét cả vào tay Tiểu Huyền, nói: “Không giầu gì Dương huynh đệ, gia phụ từng nói thân thế của ta khá kỳ lạ, chỉ là lão nhân gia qua đời sớm nên ta không thể hỏi kỹ. Hôm nay, nếu có thể nghe được chút tin tức gì từ chỗ huynh đệ, nói không chừng tâm nguyện kia của ta sẽ được giải quyết, và ta cũng có thể buông bỏ một tảng đá lớn trong lòng.”

Tiểu Huyền cười thâm trong bụng, sau khi thoái thác mấy lần rốt cuộc đã không cự lại được “thành ý” của Phí Nguyên, đành miễn cưỡng nhận bạc. “Được rồi, ta sẽ nói cho người biết. Có điều, người phải đồng ý với ta là bất kể việc này có liên quan tới người hay không, người cũng không được nói với người nào khác.”

Phí Nguyên vội vàng gật đầu đồng ý.

Tiểu Huyền hắng giọng, nói: “Thái Kiếm môn là một gia tộc thân bí ở Giang Nam, võ công cực kỳ quý dị, xưa nay không truyền cho người ngoài, đã mấy chục năm không xuất hiện trên võ lâm, những người còn ít tuổi vốn không thể nào biết được, còn những người cao tuổi thì tuy có biết nhưng lại không dám nhắc đến.” Nó tháy trên khuôn mặt Phí Nguyên thoáng hiện vẻ nghi ngờ, liền bổ sung: “Chỉ vì Thái Kiếm môn này hành sự cổ quái, kỳ nhất là bị người ta tiết lộ hành tung, hơn nữa, một khi đã kết thù với người nào thì sẽ giống như oan hồn bám lấy người đó, chưa chết chưa

thôi, do đó nếu có thể không nhắc tới bọn họ thì tốt nhất là không nhắc tới. Người thử nghĩ xem, có ai lại muốn vì sự sống miệng nhất thời mà rước phải một kẻ thù như vậy chứ! Ta chẳng qua vì có chút giao tình với mấy đệ tử của nhà họ Phí nên lần trước chỉ tốn mấy ít bạc là xong việc. Thêm vào đó ta vẫn còn là trẻ con, bọn họ cũng không làm khó ta quá...”

Phí Nguyên cất tiếng tăng bôc: “Dương huynh đệ tuy còn nhỏ tuổi nhưng hành sự lão luyện, tất nhiên là có mối quan hệ tốt với rất nhiều người.”

Tiểu Huyền nghe thấy lời tăng bôc của Phí Nguyên thì không khỏi cảm thấy lâng lâng, bèn cười hà hà một tiếng, nói tiếp: “Thái Kiếm môn này không cầu dương danh, vì vậy tuy được công nhận là có kiếm thuật lợi hại nhất giang hồ nhưng ít khi làm những chuyện kinh thiên động địa. Để ta nói cho người một bí mật nữa...” Nó thấy Phí Nguyên có vẻ hoảng hốt, vội vàng bổ sung thêm một câu: “Bí mật này là tặng kèm, không thu bạc.”

Sắc mặt thoáng dịu đi, Phí Nguyên nở một nụ cười ngượng ngáp. Tiểu Huyền thì lại nghiêm túc nói: “Người có biết Trùng đại sư không?” Từ nhỏ nó đã được cha kể cho nghe nghĩa cử của Trùng đại sư, mà đêm đó Nhật Khôc quý cũng nhắc tới nhân vật này nên không kìm được muốn bịa một câu chuyện về ông ta.

Phí Nguyên nghe thấy cái tên lừng danh giang hồ này, đến nói năng cũng trở nên khó khăn, chỉ biết gật đầu lia lịa. Tiểu Huyền lại kể tiếp: “Người nói xem, tại sao Trùng đại sư lại có thể xuất quỹ nhập thần, giết quan tham dễ như lấy đồ trong túi? Chẳng lẽ ông ấy thật sự có thuật phân thân sao?”

Phí Nguyên nói: “Đó là bởi dưới trướng ông ấy có bốn đại đệ tử là Tân Linh Vận, Tề Sinh Kiếp, Thư Tâm Ngọc, Mặc Lưu Bạch,

tất nhiên làm việc gì cũng thuận lợi.”

Thực ra Tiểu Huyền cũng chẳng mấy tỏ tường các sự tích về Trùng đại sư, lúc này nghe Phí Nguyên nói vậy thì thầ m xao động, muố n hỏi cho rõ ràng nhưng như thế há chẳng phải tỏ rõ là mình đang nói bừa hay sao? Nó đành cố kìm nén sự tò mò, đồng thời ngầ m ghi nhớ bổ n cái tên này, chờ ngày sau sẽ hỏi Nhật Khố c quý. Ngoài mặt nó vẫn thản nhiên như thường, còn liế c mắ t nhìn Phí Nguyên vẻ tán thưởng, tựa như đang khen hắ n biế t không ít các điển cố trên giang hồ. “Cũng không hẳn là như vậy. Thực ra, người ra tay thay Trùng đại sư còn có các nhân vật của Thái Kiế m môn. Chẳng hạn như việc giế t tham quan Lỗ Thu Đạo một năm về trước, đó chính là “kiệt tác” của con cháu nhà họ Phí.”

Một năm trước, Trùng đại sư treo tên của tham quan Lỗ Thu Đạo trên Ngũ Vị Nhai, tuyên bố rằ ng sẽ giế t hắ n trong một tháng. Khi đó, đại tổng quản Thủy Tri Hàn của phủ tướng quân và hắ c đạo đệ nhấ t sát thủ Quý Thấ t Kinh đã cùng đi theo bảo vệ Lỗ Thu Đạo, nhưng cuối cùng vẫn để Trùng đại sư đắ c thủ, Lỗ Thu Đạo bị giế t chế t trong thành Thiên Châu. Việc này đã lan truyề n rộng rãi trên giang hồ, nhưng rấ t nhiề u người không đoán được với thực lực kinh người của Thủy Tri Hàn và Quý Thấ t Kinh, có sao lại không bảo vệ được Lỗ Thu Đạo? Sau lâ n ấy, danh vọng của Trùng đại sư đã lên cao tột độ, còn uy thế của Minh Tướng quân thì giảm đi nhiề u.

Phí Nguyên giật mình hiểu ra, nghĩ bụng thì ra là vậy, xem ra Thái Kiế m môn quả nhiên có chút lai lịch. Hắ n làm sao biế t Tiểu Huyền chẳng qua chỉ tiện miệng nói bừa, dù sao trên giang hồ cũng có rấ t nhiề u lời đồn, còn về chân tướng sự việc thì ngoài đương sự ra chẳng ai hay biế t. Trùng đại sư xưa nay hành tung vô n kín đáo, tất nhiên chẳng ai có thể hỏi được gì từ chỗ ông ta, còn phủ tướng quân thì coi việc này là điề u sĩ nhục lớn, dĩ nhiên không người nào dám hỏi đế n.

Tiểu Huyê`n thấ`y Phí Nguyên gật đầ`u lia lịa, trong lòng không khỏi đấ`c ý, chợt nghe bên tai vang lên một tràng cười trong trẻo như tiể`ng chuông bạc. Nó giật mình kinh hãi, vội vàng ngược mắ`t nhìn quanh nhưng lại chẳng thấ`y dù chỉ một bóng người, còn Phí Nguyên thì dường như không phát hiện ra điề`u gì khác lạ. Nó thầ`m cảm thấ`y nghi hoặc, rồ`i nghĩ rằ`ng bản thân đã nghe nhầ`m, lại nói tiể`p: “Thái Kiể`m môn này sở dĩ lấ`y tên là Thái Kiể`m là bởi trong môn phái có bảy thanh bảo kiể`m, lầ`n lượt có các màu đỏ, cam, lam, lục, tím, đen, trắ`ng, do bảy vị truyề`n nhân bảo quản...”

Phí Nguyên thoáng suy nghĩ, không kịp được nói chen vào: “Kiể`m màu đỏ và màu cam được rèn từ xích thiế`t và vàng, kiể`m màu lục và tím thì dùng đồ`ng thau là rèn được, còn kiể`m màu trắ`ng tá`t nhiên dùng bạc để chế` tạo, loại kiể`m đen rèn bằ`ng thép ròng cũng thường xuyên được nhìn thấ`y trên giang hồ`, nhưng kiể`m màu lam thì chẳng hay được dùng thứ gì để chế` tạo ra? Xin Dương huynh đệ` hãy giúp ta giải mộ`i nghi hoặc trong lòng!”

Tiểu Huyê`n thầ`m nói một câu “hỏi hay lắ`m”, rồ`i không nghĩ ngợi gì đã lập tức trả lời: “Côn Luân hàn ngọc, ẩ`n giữa núi băng, hình thành trong sắ`m sét, được gió mưa tưới tắ`m mà thành trân phẩm. Thứ này mang thuộc tính thủy, lạnh giá tựa băng, cứng rắ`n như sắ`t, có màu xanh lam.” Lầ`n này thì nó không hoàn toàn nói dồ`i. Côn Luân hàn ngọc thực sự có tồ`n tại trên đời, là vật xé`p hàng thứ chín trong các loại thầ`n khí. Những lời này được nó lấ`y ra từ trong *Chú Bình thầ`n lục* của phái Bình Giáp, khiế`n Phí Nguyên nghe mà trợn mắ`t há miệng, hoàn toàn tin tưởng.

Tiểu Huyê`n có ý trêu chọc Phí Nguyên, bèn cười hì hì, nói: “Bị người chen ngang, giờ ta quên mắ`t mình nói đế`n đâu rồ`i.”

Phí Nguyên thành thực cười xòa, nói: “Dương huynh đệ` nói tới chỗ bảy thanh bảo kiể`m của nhà họ Phí được giao cho bảy truyề`n nhân

bảo quản... Huynh đệ cứ nói từ từ, ta không chen ngang nữa.”

Tiểu Huyề`n khẽ “hừ” một tiếng bả`ng giọng mũi, dáng vẻ hể`t sức vênh váo, tự cao, trong lòng thì lại tính toán làm sao cho câu chuyện này viên mãn hơn một chút, sau đó mới nói tiế`p: “Má`y chục năm trước, lão tứ của nhà họ Phí, cũng là người bảo quản thanh kiế`m màu xanh lục kia, vì một lời bả`t hòa với các huynh đệ mà giận dữ bỏ đi tha hương, tự lập môn hộ. Những năm nay, người nhà họ Phí vẫn luôn tìm kiế`m tung tích của y, chỉ là chuyện xấ`u trong nhà không tiện truyề`n ra ngoài nên chỉ có thể ngắ`m nghe ngóng...”

Phí Nguyên nghe tới đây thì rô`t cuộc đã hiểu ra căn nguyên sự việc, lại cúi đầ`u nhìn thanh kiế`m màu xanh lục trong tay mình, nghĩ đế`n người cha đã chề`t, thầ`m nghĩ nề`u có thể nhận họ hàng với một danh môn đại phái như thế` thì thực là cái phúc kiế`p trước tu được, tinh thầ`n liề`n phá`n chấ`n hẳn lên. “Chẳ`ng hay tên húy của vị lão tứ nhà họ Phí kia là gì?”

Tiểu Huyề`n thở dài, than: “Ông á`y là lão nhân gia đời trước, ta làm sao dám hỏi thăm tên húy. Có điề`u, tên của sáu đệ tử nhà họ Phí đời này ta đầ`u biế`t, vừa khéo đầ`u chỉ có một chữ, do đó khi nầy ta mới hoài nghi người chính là con cháu của vị lão tứ nhà họ Phí kia.”

Lúc này, giọng nói của Phí Nguyên cũng trở nên run rẩy: “Sáu người đệ tử đó có tên thế` nào vậy? Để ta xem xem có chút uyên nguyên nào với tên của ta không.”

Tiểu Huyề`n thấ`p giọng nói: “Đây là bí mật lớn của nhà họ Phí, ta chỉ nói cho một mình người biế`t thôi, người ngàn vạn lâ`n không được nói ra với người ngoài đầ`y!”

Phí Nguyên gật đầ`u lia lịa, rô`i ghé sát tai đế`n bên miệng Tiểu Huyề`n, chỉ hận không thể đem chổ bạc hôm nay đã bị thua má`t nhét hể`t vào túi nó.

Tiểu Huyê`n nói khẽ vào tai Phí Nguyên: “Người nhớ kĩ đây, sáu người đệ tử của nhà họ Phí lần lượt có tên là: Hưng, Thắ`ng, Thạch, Ly, Hoa, Vũ.”

Phí Nguyên nhắ`t nhắ`t ghi nhớ, thắ`m nghĩ xem những cái tên này có mô`i liên hệ gì với tên của mình không, nhưng nghĩ mãi vẫn chẳng thể tìm ra điề`u gì đặc biệt, bèn khẽ lắ`m bắ`m: “Phí Hoa, cái tên này nghe hơi quen tai.”

Tiểu Huyê`n cô` nhậ`n cười đắ`n đắ`u cả bụng, nó không dám nói cả họ lẫn tên chính là vì sợ Phí Nguyên nghe ra đượ`c huyê`n cơ bên trong. Do thời gian quá ngắ`n, nó làm sao nghĩ ra nhiề`u cái tên như thế` đượ`c, những cái tên vừa rồ`i chẳng qua ứng với phí tâm, phí thắ`n, phí sự, phí lực... Hai cái tên cuố`i cùng thì lại càng trực tiế`p hơn, là phé` thoại và phé` vật⁽¹⁰⁾. Tiểu Huyê`n trêu chọc Phí Nguyên một phen, còn nhận của hắ`n hai mươi lạng bạc, trong lòng sớm đã hế`t giận, còn cảm thắ`y có chút xắ`u hổ, bèn khuyê`n nhủ một câu: “Có lẽ người và bọn họ chẳng có chút quan hệ nào, không câ`n phải hao tâm tổn trí...” Nói tới đây, nó vội vàng dừng lại, rắ`t sợ Phí Nguyên nghe ra đượ`c vắ`n đắ` trong từ “hao tâm tổn trí” này. Thực ra, những lời vừa rồ`i của nó có rắ`t nhiề`u điể`m đáng ngờ, chỉ là Phí Nguyên đã bị lợi ích làm mờ mắ`t, một lòng muố`n với cao nên mới bị trúng kế`, không nghe ra đượ`c cái ý ở ngoài lời của Tiểu Huyê`n. Vừa hay lúc này Nhật Khố`c quý và Lỗ Tử Dương từ trong nhà đi ra, Tiểu Huyê`n bèn vội vàng bước tới. “Thúc thúc, cháu đói rồ`i, chúng ta đi ăn cơm thôi!”

Lỗ Tử Dương cười, nói: “Tiểu huynh đệ` đừng nôn nóng, để ta bảo người đi chuẩn bị đồ` ăn.”

Nhật Khố`c quý không muố`n tiế`p xúc quá nhiề`u với người khác, bèn cung tay, nói: “Hảo ý của Lỗ huynh, ta xin tâm lĩnh, có điề`u ta còn phải đi chỗ khác, Lỗ huynh không câ`n khách sáo! Ta sẽ

còn ở trong thành Phù Lăng này một, hai ngày, nếu thăm dò được tin tức gì xin hãy thông báo cho ta là được!”

Lỗ Tử Dương không tiện miễn cưỡng, đành nói: “Tiểu đệ ấ t sẽ không phụ sự nhờ cậy của Khô c huynh! Có điê`u, lâ n sau Khô c huynh đê`n, nhấ t định phải để tiểu đệ bày bàn tiệc, rô`i còn kính Khô c huynh vài chén.”

Nhật Khô c quý cũng không nói nhiê`u, lên tiế ng cáo từ rô`i lập tức rời đi. Như vậy vừa đúng với ý nguyện của Tiểu Huyê`n, nó liê`n kéo tay Nhật Khô c quý chạy ra ngoài luôn. Lúc này Phí Nguyên vẫn đang đứng ngắ n ngơ giữa sân, miệng không ngừng lắ m bắ m một mình.

Nhật Khô c quý đã lâ y được mấ y trăm lạng bạc từ chỗ Lỗ Tử Dương, bèn dẫn Tiểu Huyê`n vào tiệm vải mua quầ n áo. Tiểu Huyê`n thấ y trên người Nhật Khô c quý chắ ng còn giọt nước nào, biế t hắ n đã dùng nội công để hong khô quầ n áo nhưng vẫn kiên trì chọn cho hắ n một bộ đồ` mới, rô`i còn giành trả tiế n. Nhật Khô c quý tò mò hỏi bạc này từ đâu ra, Tiểu Huyê`n bèn kể lại việc đã trêu chọc Phí Nguyên khiế n Nhật Khô c quý nghe mà cười vang không ngó t.

Tiểu Huyê`n biế t Nhật Khô c quý và Lỗ Tử Dương nhấ t định đã trao đổi tin tức với nhau bèn hỏi han tình hình của cha mình, nhưng Nhật Khô c quý lại nói là không biế t, chắ c hẳn Điế u Nga quý và Triê`n Hồ`n quý còn chưa kịp quay về` phục mệnh. Tiểu Huyê`n vô`n có tính lạc quan, nghĩ sau khi tới Câ`m Thiên bảo nhấ t định sẽ nghe ngóng được tình hình, mà nếu nó được Long bảo chủ thu làm đồ` đệ, Câ`m Thiên bảo nhấ t định sẽ không làm khó cha của nó. Nó liê`n buông bỏ mớ i tâm sự, kéo Nhật Khô c quý đi lòng vòng khắ p nơi trong thành. Thành Phù Lăng này tuy không lớn nhưng cũng náo nhiệt, những trò tạp kỹ, mấ i võ có ở khắ p nơi, hai người lúc đi lúc

dùng, phải mất tới hai canh giờ mới đi hết một vòng quanh thành Phù Lăng.

Lúc này đã là giữa trưa, hai người đề u thật sự cảm thấy đói. Nhìn thấy một tòa tử lâu tên gọi “Tam Hương các” được xây dựng ngay bên bờ sông, trông cũng có vẻ khí phách, bọn họ liền đi vào, chọn một chiếc bàn bên cửa sổ và ngồi xuống.

Tiểu Huyền liền đầu tiên có nhiều bạc như vậy, hào khí bùng lên, giành đón lấy cuốn thực đơn từ trong tay tiểu nhị. “Hôm nay để cháu mời cơm, thúc thúc không được tranh với cháu!”

Nhật Khố c quý thấy Tiểu Huyền hào hứng như vậy, không nỡ làm nó cụt hứng, bèn khẽ mỉm cười, gật đầu. Hắn vốn có kinh nghiệm giang hồ phong phú, vừa bước chân vào tòa tử lâu này đã đưa mắt nhìn khắp xung quanh, thu hết tình hình ở nơi đây vào trong mắt. Lúc này đã quá thời gian ăn trưa, thực khách trong tử lâu không nhiều, tính cả bàn của hắn và Tiểu Huyền tổng cộng cũng chỉ có bốn bàn đang có người ngồi.

Có hai người ngồi ở chiếc bàn giữa sảnh, cả hai đều mặc áo khoác ngắn màu xanh thẫm, đội khăn trắng trên đầu, chắc hẳn là thương nhân đến thành Phù Lăng này làm ăn.

Ánh mắt Nhật Khố c quý nhìn qua phía đông, không tìm được thềm khen một tiếng. Chiếc bàn hướng đó có hai nữ một nam, người nữ lớn tuổi ước chừng hai mươi mốt, hai mươi hai, răng trắng mắt sáng, trang điểm nhẹ nhàng, đầu đội chiếc mũ không vành màu xanh sẫm, để lộ mái tóc dài bờng bềnh như mây, trên người mặc áo màu vàng cam với ống tay áo bó, thân áo có thêu những bông hoa màu xanh lam tôn lên vòng eo thon thả cùng làn da trắng ngà, trông hết sức yêu kiều, tha thướt, xinh đẹp mỹ miều, mỗi cái đưa tay, nhấc chân của nàng ta còn toát ra một thứ phong vận

khó mà dùng lời để miêu tả, tựa như dáng vẻ của một tiểu thư khuê tú. Nhưng điểm nổi bật nhất của nàng ta không phải là tướng mạo yêu kiều thoát tục, mà là một đôi hoa tai màu vàng rất lớn, vô cùng hiếm gặp.

Nữ tử áo lục còn lại tuổi chỉ chừng mười bốn, mười lăm nhưng trông cũng hết sức đáng yêu, xinh đẹp với đôi hàng lông mày cong diềm tĩnh, cặp mắt hạnh lạnh lùng, khuôn mặt nhỏ nhắn, mềm mại, chiếc mũi cao thanh tú, đôi gò má ửng hồng... Những bộ phận trên gương mặt thoạt nhìn tưởng như không ăn nhập gì với nhau nhưng khi kết hợp lại mang đến cho người ta cảm giác tuyệt diệu khó tả, tựa như là cao ngạo, tựa như là u uất, tựa như là buồn bình, lại tựa như quật cường... Hai người bọn họ ngó i đó, thấ p giọng trò chuyện, dường như hoàn toàn không biế t mình đã trở thành tiêu điểm ở nơi này.

Nhật Khố c quý mấ y năm nay không gầ n nữ sắ c, tuy nhìn thấ y nhan sắ c khiế n người ta phải kinh ngạc của hai nữ tử này nhưng cũng chẳng mấ y để tâm, có điề u thấ y ánh mắ t bọn họ thỉnh thoảng lại liế c về` phía Tiểu Huyề n, sau đó thì rúc rích cười đùa, trò chuyện, thực chẳng rõ là do nguyên có gì. Ánh mắ t hắ n chủ yế u dừng lại trên người nam tử nọ. Người đó ngó i phía đầ i diện với hai nữ tử, trên đầ u đội một chiếc nón lá, đang chậm rãi uố ng rượu, có điề u vì gã quay lưng về` bên này, lại ngó i ở chỗ thiế u ánh sáng nên không thể nhìn rõ dung mạo.

Tiểu Huyề n khế huých Nhật Khố c quý một cái, nhế ch miệng về` hướng nam tử kia, thấ p giọng nói: “Người kia có vẻ hơi kỳ lạ...”

Nhật Khố c quý cảm thấ y bóng lưng này có vẻ hế t sức quen thuộc nhưng lại không nhớ ra đã từng nhìn thấ y ở đầ u. Nghe thấ y lời của Tiểu Huyề n, hắ n bèn nhìn qua phía nó, không biế t nó nói vậy là có ý gì.

Tiểu Huyề`n thấ`p giọng nói: “Người đó khi uô`ng rượu chỉ nhấ`c cổ tay lên, khuỷu tay và vai thì lại không động đậy, cứ như một con rô`i vậy.” Vừa dứt lời, nó chợt thấ`y người đó nhẹ nhàng buông chén rượu xuô`ng, không động đậy chút nào nữa. Tuy y không ngoảnh đầ`u lại nhưng Tiểu Huyề`n lại cảm nhận được y đã phát hiện ra điề`u gì, bèn lè lưỡi một cái. Thực ra không phải nhãn lực của Tiểu Huyề`n cao minh hơn Nhật Khô`c quý, chẳng qua nó tinh thông cả *Thiên Mệnh bảo điển* và *Chú Bình thầ`n lục*, mà *Thiên Mệnh bảo điển* lại chú trọng vào sự thuận theo lẽ tự nhiên của vạn vật, do đó nó có thể dễ dàng phát hiện những chỗ lạ thường, nhưng những điề`u tinh túy bên trong thì nó cũng chưa thể biế`t được.

Nhật Khô`c quý biế`t rõ đó là một tay cao thủ, với bản tính kiêu căng, ngang ngược của hắ`n mà khi nhìn thấ`y bóng lưng vững chắi như núi này cũng không muô`n sinh chuyện thị phi, vì thê` bèn khê xoa đầ`u Tiểu Huyề`n, ý bảo nó đừng nói thêm nữa. Tiểu Huyề`n hiểu ngay, cúi đầ`u tập trung nghiên cứu thực đơn trong tay.

Nhật Khô`c quý lại đưa mắ`t nhìn chiế`c bàn phía tây, thấ`y có bô`n nam một nữ ngồ`i quanh bàn, tướng mạo mỗi người một khác, quầ`n áo đê`u rấ`t sang trọng. Hơn nữa những người này đê`u mang vũ khí, dáng vẻ nghênh ngang như không để ai vào mắ`t, cứ thản nhiên uô`ng rượu, bôn cọt lẫn nhau, thỉnh thoảng lại có tiế`ng cười dâm dật vọng lại.

Tên nam tử đầ`u tiên gầ`y khô như que củi, vận một chiế`c áo dài màu xanh, cặp mắ`t luôn liề`c xéo, thỉnh thoảng lại lóe lên ánh tinh quang, hiển nhiên là có võ công không kém. Trong số` năm người ngồ`i ở bàn này, hắ`n là người ít nói nhấ`t, nhưng mỗi lâ`n mở miệng thì những người còn lại đê`u lập tức im lặng lắ`ng nghe, chắ`c hẳn chính là kẻ câ`m đầ`u. Hai hán tử khác đang chơi đoán tay⁽¹¹⁾ có mặt mũi phóng khoáng, còn phanh ngực áo, để trầ`n cánh tay, nhìn tướng mạo thì dường như là huynh đệ, nhưng một người đen thui như

than, một người thì trắng trẻo bảnh bao. Tay nam tử thứ tư là một phiến tăng béo ú, trên người vận chiếc tăng bào may bằng lụa bóng bảy, bên trên thêu một con rồng, điệu bộ hết sức nghênh ngang, rõ ràng là hoàn toàn trái ngược với bản tính của người xuất gia, hơn nữa cặp mắt sau khi uống rượu của hắn đỏ ngầu, còn nhìn chằm chặp về phía hai nữ tử xinh đẹp phía đối diện, chẳng có vẻ gì kiêng kỵ khiến người ta chán ghét.

Nữ tử còn lại thì có tướng mạo bình bình, trên khuôn mặt trát một lớp phấn rất dày. Sau khi rượu ngà ngà say, thị đã cởi hết cúc áo ngoài, để lộ một chiếc áo lót màu đỏ rực. Bên hông thị có đeo một chiếc túi da hương, bên trong dường như để không ít ám khí, thỉnh thoảng lại thấy có ánh sáng lóe lên. Trong lúc chơi đoán tay uống rượu, thị cố ý lả lơi cái eo thon, ngay chỗ áo ngoài trên eo thị có thêu một bông hoa lớn màu tím cùng với mấy chiếc lá xanh biếc, lại kết hợp với bầu ngực đầy đặn, nở nang kia thực khiến người ta phải miên man suy nghĩ.

Nhật Khố c quý hơi cau mày, đoạn cup mắt xuống. Không biết bọn tên nam tử kia có lai lịch thế nào, còn nữ tử này rõ ràng là người của Thiên Diệp môn.

Thiên Diệp môn nằm trên Hoàng Sơn, chỉ thu nhận nữ đệ tử, võ công lấy ám khí làm chủ yếu, vốn cũng chỉ là một bang phái tầm thường trên giang hồ. Nhưng kể từ mười bảy năm trước, sau khi xuất hiện Phò n tinh điểm điểm Cát Song Song, thanh danh liền trở nên vang dội. Cát Song Song tuy là phận gái nhưng lại chẳng thua kém bậc mày râu, cùng với Ám khí vương Lâm Thanh, Tướng quân chi độc Độc Lai Vô Dạng, Lạc Hoa cung chủ Triệu Tinh Sương được xưng là tứ đại ám khí thánh thủ đương thế. Nhưng môn đồ Thiên Diệp môn xưa nay chỉ xuất hiện ở vùng Giang Nam, càng chẳng có giao tình với Cẩm Thiên bảo, chẳng rõ vì sao nữ tử này lại tới thành Phù Lăng?

Nhật Khô'c quý sinh lòng nghi hoặc, thành Phù Lăng này là một địa bàn quan trọng của Cầ'm Thiên bảo, lại là nơi yê'u đạo cả về đường bộ và đường thủy, xưa nay luôn khám xét kĩ càng thân phận của những người qua lại, không bỏ sót ai. Người ngô'i ở hai bàn này có ý đồ' đáng ngờ, hơn nữa còn có võ nghệ cao cường, đáng lý ra vừa vào thành là sẽ bị người của Cầ'm Thiên bảo để ý ngay. Huô'ng chỉ với dung nhan tuyệt thê' của hai nữ tử kia, bấ't kể thê' nào cũng không thoát khỏi sự chú ý của mọi người. Nhưng vừa rồ'i Lỗ Tử Dương lại chẳng hê' nhấ'c tới việc này, như vậy hoặc là hấ'n không làm tròn chức trách, hoặc là hấ'n cô' ý giấ'u giế'm, trong chuyện này quả thực tồ'n tại khá nhiề'u vấ'n đề'.

Tiểu Huyề'n thì lại bị cuô'n thực đơn làm khó. Món ăn vùng Xuyên có rấ't nhiề'u loại, vang danh khắ'p nước, Tam Hương các này lại là một tửu lâu lớn ở Phù Lăng, cho nên gầ'n như thứ gì cũng có. Tiểu Huyề'n cầ'm quyền thực đơn nặng trĩch trong tay, cảm thấ'y có chút chột dạ, không biế't hai mươi lạng bạc của mình đủ để gọi những món ăn gì. Trước đây, nó và Hứa Mạc Dương vớ'n số'ng một cuộc số'ng thanh bầ'n ở Thanh Thủy trấ'n, một tháng chỉ tiêu hế't khoảng dăm ba lạng bạc. Giờ đây đột nhiên phát tài một vụ nhỏ, thành ra nó không biế't xử trí thê' nào, nghĩ bụng nếu gọi phải món ăn đấ't quá, không đủ tiề'n trả thì há chẳng phải đã làm hỏng má't buổi mời khách đầ'u tiên trong đời sao?

Nhật Khô'c quý thấ'y Tiểu Huyề'n có vẻ khó xử, đoán được tâm sự của nó, bèn thấ'p giọng cười trêu chọc. “Dương đại hiệp cứ yên tâm, vừa rồ'i ta đã mượn được không ít bạc từ chỗ Lỗ viên ngoại, nếu không đủ tiề'n có thể dùng tạm ở chỗ ta.” Hấ'n cùng Tiểu Huyề'n đi vòng quanh thành Phù Lăng suố't nửa ngày, nhìn thấ'y dáng vẻ ngây thơ, hồ'n nhiên của nó, tâm trạng đang rấ't tồ't, còn dùng giọng đùa cợt mà gọi nó là “Dương đại hiệp”.

Tiểu Huyê`n lập tức yên tâm hẳn, lại nghĩ suô`t dọc đường mình đã phải ăn lương khô, nê`u không bắ`t chet lại Nhật Khô`c quý một vô` thì quả thực là có lỗi với cái bụng của mình, nó bèn nói với tiểu nhị: “Trước tiên cứ mang tâ`t cả món ăn của Tam Hương các này, mỗi loại một đĩa lên đây, nê`u không đủ ta sẽ gọi tiế`p.” Giọng nó còn chưa hê`t vẻ non nớt, nghe trong trẻo, giòn tan nhưng những lời này lại tràn đầ`y hào khí, khiê`n những người ở đây đê`u không kìm được ngoảnh đầ`u nhìn qua.

Tên tiểu nhị chắ`c hẳn chưa từng nghe người ta gọi món như vậy, lại thắ`y nó là một đứa bé, liê`n do dự hỏi lại: “Tiểu khách quan, Tam Hương các chúng tôi tổng cộng có một trăm bảy mươi sáu món ăn, mỗi món đê`u đưa lên một đĩa sao?”

Tiểu Huyê`n nghe nói Tam Hương các này có nhiê`u món ăn như vậy thì không khỏi thắ`m kinh ngạc, chỉ là tên tiểu nhị này lại thêm một chữ “tiểu” vào trước hai chữ “khách quan” khiê`n nó cảm thắ`y rấ`t không thoải mái, bèn đập mạnh khô`i bạc đang câ`m chặt trong tay xuô`ng bàn, nói lớn: “Sao ngươi lắ`ng nhắ`ng thế`nhi? Có phải ta ăn không của ngươi đâu, ngươi khinh ta ít tuổi hay sao?” Những lời này lý ra phải nói với giọng hùng hô`n, nhưng nó dù sao cũng hơi tiế`c bạc, nê`u không phải vì có chút tức tồ`i thì e là đã thật sự thu lại những lời vừa rồ`i, thành ra lâ`n này giọng nói không được tự tin lắ`m.

Tên tiểu nhị còn muô`n nói gì thêm nhưng lại thắ`y Nhật Khô`c quý trừng mắ`t nhìn tới, nơi đáy lòng bắ`t giác trào lên cảm giác giá lạnh, thế` là không dám nói gì thêm, cáo lỗi một tiế`ng rồ`i chạy đi chuẩn bị. Tiểu Huyê`n vẫn chưa hê`t giận, lại gọi thêm một tiế`ng: “Mang thêm mười cân rượu ngon nhắ`t của các ngươi lên đây!” Rồ`i nó quay sang nhìn Nhật Khô`c quý, cười hì hì, nói: “Đợi lát nữa xin được kính đại ca mắ`y chén!” Nhật Khô`c quý đang có điê`u suy tư,

chỉ tiện miệng “ùm” một tiếng, cũng không tính toán việc Tiểu Huyền gọi mình là “đại ca”.

Bỗng có một tên hán tử bước vào, đi thẳng về hướng Nhật Khố c quỳ khom người hành lễ, sau đó liền thấ p giọng nói: “Tên lái thuyê n mà đại gia kêu Lỗ viên ngoại tìm hiện đã tìm được, đang chờ đại gia đế n xử trí.” Thì ra người này là thám tử của Câ m Thiên bảo, vâng lệnh Lỗ Tử Dương đế n báo tin. Câ m Thiên bảo tuy là thế lực lớn nhấ t trong thành Phù Lăng nhưng ở trước mặt người ngoài vẫn dùng lối xưng hô bình thường.

Nhật Khố c quỳ vừa mới dặn dò Lỗ Tử Dương đi tìm kiế m tung tích của tên lái thuyê n đã ám hại mình, không ngờ nhanh như vậy đã có tin tức. Sau khi thoáng trầ m ngâm, hắ n bèn nói với Tiểu Huyền: “Người ở đây đợi ta, nế u đói thì cứ dùng cơm trước, ta đi một lát rô i về .”

Tiểu Huyền vô n muô n đi cùng xem cho biế t nhưng nghĩ đế n việc bọn họ có thể sẽ dùng hình tra khảo tên lái thuyê n họ Lưu kia, thế là chẳng còn chút hứng thú. “Được rô i, thúc thúc nhớ đi nhanh về nhanh, nế u không cháu sẽ ăn hế t thức ăn ở đây rô i đi luôn đầ y!”

Nhật Khố c quỳ cười vang, nháy mắ t với Tiểu Huyền. “Nế u người có thể ăn sạch một trăm bảy mươi sáu món ăn ở đây, chỉ sợ sẽ no đế n nổi muô n đi lại cũng chẳng được.” Dứt lời, hắ n bèn theo hán tử kia rời đi.

Lúc này đã qua thời gian ăn trưa, trong Tam Hương các chẳng có bao nhiêu thực khách, do đó các đầ u bế p chỉ câ n tập trung nấ u nướng cho một mình Tiểu Huyền. Nhấ t thời mắ y tên tiểu nhị cứ liên tục đi qua đi lại, mang lên rấ t nhiê u món ăn độc đáo khiế n Tiểu Huyền nhìn mà vô cùng đắ c ý.

Rồi lòng nó thắm máy động, nghĩ bụng lúc này Nhật Khố c quý không ở bên, trong tay lại đang có bạc, chẳng phải chính là thời cơ tốt nhất để bỏ trốn sao? Nhưng thoáng nghĩ lại, bọn họ có thể tìm ra tên lái thuyền kia nhanh như thế, chứng tỏ thế lực của Cầm Thiên bảo trong tòa thành Phù Lăng này không nhỏ, mà Nhật Khố c quý đã yên tâm rời đi như vậy, hẳn là nắm chắc rằng nó sẽ không dễ dàng trốn thoát được. Hơn nữa, nếu nó cứ lạng lẽ trốn đi thì dường như không được nghĩa khí lắm. Thoáng do dự một lát, lại thấy vô số món ăn bày trên bàn, món nào món nấy đều thơm nức, nó bèn quyết định cứ thỏa sức ăn no một bữa rồi tính tiếp.

Tiểu nhị xách tới một vò rượu lớn, cười nói với Tiểu Huyền: “Những món ăn còn lại không còn chỗ để bày nữa rồi, đợi lát nữa mang lên sau có được chăng? Xin khách quan hãy ném thử mỹ tửu Nhập Hâu Thuần của bản tiệm trước đã.”

Tiểu Huyền thấy tên tiểu nhị này cười rất khả nghi, đoán chừng hắn đang giấu cọt mình, bèn khẽ “hừ” một tiếng. “Cứ mang hết lên đây, bày ra vài cái bàn khác nữa là được chứ gì!”

Một lúc sau, Tiểu Huyền được bố n, năm chiếc bàn lớn bày đầy thức ăn vây quanh. Nó cảm thấy hoảng đê có lẽ cũng chỉ được đê n thế này là cùng, bèn vừa đập bàn vừa giậm chân một cách hung phấn. Bên tai chợt vang lên một tiếng cười quen thuộc, chỉ nghe tiểu cô nương ngỏ ở chiếc bàn phía đông thấp giọng cười, má ng một câu: “Đồ trọc phú.”

Tiểu Huyền thắm tức giận nhưng vì Nhật Khố c quý hiện không có ở đây nên nó hơi thiếu tự tin. Huống chi, người ta chưa chắc đã nhả m vào nó, cho nên nó đành giả vờ như không nghe thấy, sau đó liền đưa đĩa ra, mỗi món ném thử vài miếng. Quả nhiên mỗi món ăn ở đây đều có nét đặc sắc riêng, nó không tìm được cái tí tiếng khen ngon không ngót.

Tiểu Huyề`n ăn liề`n một lúc, dầ`n cảm thấ`y no, lúc ngắng lên nhìn thấ`y năm người ngô`i bàn phía tây đang đoán tay chơi tửu lệnh vô cùng náo nhiệt, lại nghĩ nế`u cha ở đây để mình mời ông ăn một bữa thịnh soạn thề` này thì tốt biế`t má`y, thề` là bèn ngắn người, tiện tay câ`m chén rượu trên bàn đổ vào miệng...

Tiểu Huyề`n lâ`n đầ`u uô`ng rượu, lại uô`ng trong tình huồ`ng không có sự chuẩn bị, chỉ cảm thấ`y có một ngọn lửa chạy thẳng xuồ`ng cổ họng rồ`i xộc vào tận trong tim phổi. Nó trở tay không kịp, lập tức cả kinh nhảy bật dậy, sau đó ho sặc sụa một hồ`i. Mọi người xung quanh không kịp được khế`n nở nụ cười mỉm, nhưng tiểu cô nương kia thì dường như có lòng trêu chọc nó, bèn vỗ tay câ`t tiế`ng cười rộ.

Tiểu Huyề`n đưa tay lau những giọt nước mắ`t vừa trào ra, lại hậm hực trừng mắ`t nhìn tiểu cô nương ngô`i ở bàn phía tây đó, đột nhiên nhìn rõ khuôn mặt đố`i phương. Chỉ thấ`y khuôn mặt xinh đẹp như hoa á`y đang mỉm cười nhìn lại mình, chiế`c mũi cao, miệng hơi he hé, để lộ hai hàm răng trắng ngà đáng yêu, hai bên má có hai lúm đầ`ng tiề`n thật sâu, nơi đầ`u mày cuối i mắ`t đầ`u tràn ngập một nét cười như tinh nghịch mà lại như giễu cợt. Trong ánh mắ`t vô`n đang chan hòa nước mắ`t của Tiểu Huyề`n, tiểu cô nương này lại càng xinh đẹp không gì tả xiế`t.

Cũng chẳng rõ là do rượu hay do nguyên nhân nào khác, Tiểu Huyề`n bỗng cảm thấ`y trái tim mình loạn nhịp, rồ`i sau đó đỏ mặt tía tai, vội vàng ngoảnh lại gọi lớn một tiế`ng: “Tiểu nhị!” Nhưng trước mắ`t nó vẫn còn hiển hiện khuôn mặt yêu kiề`u, xinh đẹp kia, trong lòng trào dâng một thứ cảm giác kỳ lạ tốt cùng.

Thì ra Tiểu Huyề`n tuy còn nhỏ tuổi nhưng lại trưởng thành sớm. Trước đây, khi chơi đùa với những cô bé gầ`n nhà thì không hề suy nghĩ gì về` chuyện nam nữ, nói đánh là đánh, nói mắ`ng là mắ`ng,

coi tất cả các cô bé trong thiên hạ như là con trai. Do đó, vừa rồi tuy nhìn thấy có hai nữ tử ở đây nhưng nó chẳng buồn để ý xem bọn họ xấu hay đẹp, thỉnh thoảng liếc nhìn qua nhưng chủ yếu là nhìn về phía nam tử đội nón lá gỗ rồi cùng bàn với bọn họ. Lúc này định thàn nhìn kĩ, vừa khéo lại bắt gặp ánh mắt của tiểu cô nương kia, nó mới giật mình phát hiện trong thiên hạ không ngờ lại có một cô bé xinh đẹp như vậy, lần đầu tiên trong đời tâm hồn xao xuyến, khuôn mặt nóng bừng, trong đầu không ngừng vang lên những tiếng ong ong, trái tim càng không kiềm chế được, đập thình thình loạn nhịp, tưởng chừng sắp nhảy ra ngoài lồng ngực đến nơi...

Cái nhìn bắt chợt này giống như tiếng sấm giữa trời quang, mở tung cánh cửa trái tim nó. Nó cảm thấy nụ cười của nàng thực sự là vừa khiến người ta giận dữ mà lại vừa khiến người ta phải suy nghĩ miên man, khó có cách nào quên đi được. Nghĩ đến việc vừa rồi mình để lộ cái xấu trước mặt nàng, nó lại càng cảm thấy xấu hổ. Với sự kiêu hãnh xưa nay của nó, vậy mà lúc này lại thàm mặc cảm trước cặp mắt trong veo như hồ nước mùa thu của nàng, vậy nên đừng nói là mặt dày đi bắt chuyện với người ta, giờ đây nó thậm chí còn không đủ dũng khí để nhìn qua bên đó thêm lần nữa.

Tên tiểu nhị nghe thấy Tiểu Huyền gọi liền chạy tới. “Xin hỏi khách quan có gì sai bảo?”

Tiểu Huyền cố gắng kìm nén tâm trạng đang xao động, một lòng muốn lấy lại thể diện, bèn đặt mạnh chén rượu xuống bàn. “Ta ghét nhất là mấy thứ rượu kém chất lượng, mau đổi loại rượu tốt nhất đến đây! Người đừng có giấu rượu ngon, đợi lát nữa ta thưởng thêm cho người chút tiền là được.”

Dám tiểu nhị trong thiên hạ xưa nay đều chỉ nhận tiền không nhận người, làm sao dám dấn tội với một vị khách lớn như Tiểu Huyền. Tên tiểu nhị đó thấy Tiểu Huyền làm bộ làm tịch, tuy biết

rõ đũa bé này có lòng tranh hơn thua rất lớn nhưng vẫn không sao nhìn được cười, phải cố gắng lắm mới giữ được thần thái cung kính. “Tiểu gia minh giám, đây là loại mỹ tửu Nhập Hâu Thuần ngon nhất của bản tiệm, tiểu nhân làm sao dám giấu rượu ngon cơ chứ?”

Tiểu Huyề n thấy tên tiểu nhị đó cười rất đáng ghét, lại càng giận dữ. “Phì! Cái này mà cũng gọi là mỹ tửu sao? Còn cái gì mà Nhập Hâu Thuần nữa, ta thấy nên gọi là Nhập Hâu Thiêu⁽¹²⁾ thì đúng hơn.”

Tên tiểu nhị vội vàng làm bộ ấm ức kêu lên: “Tiểu gia không biết đó thôi, rượu của bản tiệm rất nổi tiếng trong thành Phù Lăng này đây, ai ai cũng khen ngon. Chắc hẳn vừa rồi tiểu gia uống vội quá, chỉ cần uống thêm vài chén là sẽ thấy được cái ngon của rượu này.”

Tiểu Huyề n cảm thấy ngọn lửa trong bụng vẫn còn chưa tan, đang thiêu đốt khiến cho dạ dày vô cùng khó chịu, làm sao dám uống thêm chén nữa. “Vậy người thử nói xem rượu này có gì ngon?”

Tên tiểu nhị lập tức tỏ vẻ đả c ý, đưa tay chỉ về phía biển hiệu của cửa tiệm. “Tiểu gia có biết tên của bản tiệm là từ đâu mà có không?” Hắ n thường ngày kể chuyện cho khách đã quen, lúc này liền cố ý dừng lại, nghĩ bụng chắc Tiểu Huyề n cũng sẽ hỏi gặng như các vị khách khác, sau đó mình sẽ nói tiếp. Mà nếu có thể làm cho khách cảm thấy ngứa ngáy trong lòng, chưa biết chừng sẽ còn được thưởng thêm ít bạc. Chẳng ngờ Tiểu Huyề n từ nhỏ vốn đã quen kể chuyện cho người khác nghe, làm gì chẳng biết cái trò vặt này, bèn không thèm để ý đến hắ n nữa.

Tên tiểu nhị thấy Tiểu Huyề n không có phản ứng gì, không khỏi máng thòm trong bụng, sau đó đành khẽ ho một tiếng, nói vanh

vách như đọc sách: “Rượu này được ủ từ nước cam tuyền bên dưới cây hòe cổ thụ năm trăm năm của bản tiệm, sau đó lại được chôn dưới sông Kim Sa để hấp thu tinh khí của trời đất, đợi mười năm mới đào lên, một khi mở nắp là hương thơm sẽ bay khắp thành, vừa ngửi đã say, khi uống còn có cảm giác thơm nồng, lưu lại dư vị miên man, thực xứng với ba chữ “Nhập Hâu Thuần”.” Thấy mọi người xung quanh nghe một cách thích thú, hắn lại càng có ý khoe khoang: “Bản tiệm lấy tên là Tam Hương các, một “hương” trong số đó chính là hương rượu Nhập Hâu Thuần này...”

Tiểu Huyền còn chưa nói gì, tiểu cô nương kia đã cất tiếng hỏi trước: “Thế hai “hương” còn lại là gì?” Giọng nàng trong trẻo, mềm mại như tiếng oanh vàng trong khe núi, lại mang khẩu âm vùng Giang Nam, thấp thoáng nét lơ lửng của người vùng sông nước, dễ nghe vô cùng.

Tên tiểu nhị thấy rõ t cuộc đã có người hỏi mình, liền đặc ý uốn ngực, đáp: “Bản tiệm mời được Hoàng sư phụ về làm đầu bếp, một trăm bảy mươi sáu món ăn không món nào không phải là tinh phẩm. Trong thành Phù Lăng này, đồ ăn của Tam Hương các nhất định là thơm nhất, do đó chữ “hương” thứ hai là chỉ mùi thơm của món ăn.”

Tiểu Huyền khá đồng tình với những lời này, vừa gật đầu vừa nhìn mấy bàn thức ăn xung quanh mình, lại vội vàng ăn thêm mấy miếng nữa.

Tên tiểu nhị lại nói tiếp: “Nhưng chữ “hương” nổi tiếng nhất của bản tiệm lại không phải là hai chữ “hương” vừa kể. Chữ “hương” cuối cùng này áy mà...” Nói tới đây, hắn có ý hạ thấp giọng tỏ vẻ thần bí: “Thực ra là mỹ nhân lưu hương!”

Gã phiên tăng ngô ì bàn phía tây cất tiếng cười ha hả. “Xem ra nhât định là bà chủ của Tam Hương các này nổi danh xinh đẹp rồi. Còn không mau mời ra đây gặp mặt, không biết so với Đào Hoa muội tử của bọn ta thì thế nào?” Tiếng Hán của hấn chẳng ra gì, vô cùng gượng gạo, đã thế còn nói rất lớn, cứ như đang căng họng lên mà gào, khiến cho tai Tiểu Huyền vang lên những tiếng ong ong không ngớt.

Nữ tử ngô ì cùng bàn với hấn chắc hẳn là Đào Hoa muội tử mà hấn vừa nói. Thị làm bộ giận dữ, cười mỉa ng: “Hay cho tên lừa trọc ngươi, không ngờ lại dám so người ta với bà chủ quán cơm, để xem xem ta có đánh gãy chân ngươi không!”

Gã phiên tăng cười hề ì hề ì, nói: “Chân ta thì không đánh gãy được đâu, chỉ bằng muội tử hãy tới cắn thử một miếng xem thế nào!” Giọng của hấn khàn khàn, ý tứ lại càng thô bỉ khiến Tiểu Huyền hơi cau mày.

Nam tử đội nón lá ngô ì bàn phía tây từ đầu đến giờ vẫn không nói năng gì, lúc này bỗng xoay người lại, lạnh lùng cất tiếng: “Đang có nữ quyế ở đây, xin đại sư nói năng tự trọng một chút!” Tiểu Huyền thấy tuổi tác của người này chỉ chừng hơn ba mươi, đôi mày kiể chạy dài tới tận chỗ tóc mai, cặp mắt sáng rực, khuôn mặt vuông chữ quố c không giận mà uy thì thậ m khen một tiếng rồi lập tức ngoảnh đầu lại, không dám nhìn nữa.

Gã phiên tăng đó có lẽ xưa nay ngang ngược đã quen, nghe thấy nam tử kia nói thế thì cả giận đứng dậy, nhưng lại bị người áo xanh cùng bàn đưa tay kéo lại, hấn đành hậm hực ngô ì xuống, miệng vẫn còn lậ m bậ m không ngớt.

Tên tiểu nhị sợ khách nảy sinh tranh chấp trong quán, vội vàng cười giả lả, nói với gã phiên tăng: “Khách quan nói đùa rồi! Lô

chương quỹ của bản tiệm là một ông lão tuổi ngoài sáu chục, còn bà chủ giờ cũng đã ngũ tuần, sao có thể là mỹ nhân được!”

Tiểu cô nương kia trừng mắt nhìn gã phiên tăng một cái rồi khẽ cất tiếng hỏi tên tiểu nhị: “Vậy mỹ nhân lưu hương này rốt cuộc là ý gì?”

Tên tiểu nhị đưa tay chỉ về phía giữa đại sảnh, trên khuôn mặt xuất hiện một thứ thần thái kỳ dị, giọng nói toát ra vẻ dục dằn khó tả: “Cô nương xin hãy nhìn đôi câu đố này...”

Chương 4

TIỂU ĐIỂM SONG HÙNG

Tiểu Huyê`n vừa bước vào tử lâu đã nhìn thấy đôi câu đố i treo ở giữa đại sảnh, nhưng vì lúc đó đang đối đê`n hoa cả mắt, lại nghĩ bụng trong tử lâu treo chữ của danh nhân cũng là chuyện bình thường, do đó nó chẳng mấ`y chú ý. Lúc này nghe tên tiểu nhị nói chuyện này một cách trịnh trọng như vậy, nó mới ngược nhìn.

Vê` đố i bên trái viê`t: Ngạo tuyê`t nan bô`i, lữ kiê`m thiên giang thủy.

Vê` đố i bên phải viê`t: Khi sương vô bạn, phủ an vạn bình sơn.

Tiểu Huyê`n vô`n không hiểu lă`m vê` thư pháp nhưng khi nhìn thấy mấ`y chữ này, một luô`ng hào khí xen lẫn với luô`ng tửu ý vừa rô`i bắ`t giác xộc thẳng lên, nó bèn buột miệng cá`t tiê`ng khen: “Hay!”

Tiểu cô nương kia dường như có lòng gây chuyện, khê` cười một tiê`ng, cô` ý ngẩng lên, không nhìn về` phía Tiểu Huyê`n. “Ta thì chẳng nhìn ra có chỗ nào hay, nhưng không giô`ng người nào đó không hiểu lại giả vờ hiểu, chỉ biê`t khen hay mà chẳng nói ra được chút đạo lý gì.”

Hai má Tiểu Huyê`n nóng ran, làm sao nói ra đạo lý gì được, chỉ là không chịu nhận thua trước mặt tiểu cô nương đó, bèn ngẫm lại một lượt *Chú Bình thâ`n lục* và *Thiên Mệnh bảo điển* mà mình được học. Trong đầ`u chọt lóe lên ánh linh quang, nó liê`c mắ`t nhìn về` phía tên tiểu nhị rô`i nói ra một đoạn trong *Chú Bình thâ`n lục* đã được

mình chỉnh sửa: “Đôi câu đố này mộc mạc mà giản dị, nhưng từng câu, từng chữ đều toát ra một thứ cảm xúc cô độc, quật cường, chỉ những người hữu tâm mới hiểu được cái thâm vận bên trong, làm sao mà giải thích bằng lời được? Một tiếng “hay” này của ta vốn đã có phần thừa thãi rồi.” Những lời này hết sức hời hợt, nói rồi cũng như không, ý là giễu cợt tiểu cô nương kia không phải người hữu tâm, cho dù có mấy công giải thích thì cũng chẳng được việc gì.

Tiểu cô nương còn đang định phản bác thì tên tiểu nhị kia đã giơ ngón tay cái với Tiểu Huyền, nói ra những lời nịnh nọt chẳng giống ai: “Vị tiểu gia đây nhãn lực lợi hại lắm! Đại tài tử Quách tú tài của bản thành từng nhìn đôi câu đố này suốt hồi lâu rồi cũng chỉ nói ra một chữ “hay”, thực đúng là anh hùng sở kiến lược đồng.”

Lúc này Tiểu Huyền bỗng cảm thấy tay tiểu nhị này thực đáng yêu quá đỗi, sau đó mỉm cười liếc nhìn qua phía tiểu cô nương kia, dáng vẻ như muốn nói rằng ta đang chiêm thê thượng phong, không thèm tính toán với nàng, khiến tiểu cô nương kia vô cùng tức tối nhưng lại chẳng biết phải nói gì.

Nữ tử xinh đẹp lớn tuổi hơn chậm rãi cất tiếng: “Ta sớm đã chú ý tới đôi câu đố này rồi. Nó tuy tràn đầy hào khí nhưng bên trong dường như còn mang theo cái ý rằng tri kỷ khó tìm, hơn nữa nét bút rất tú lệ, từng nơi từng chỗ đều thoáng vẻ u sầu, chẳng lẽ là do nữ tử viết ra?” Nàng cũng nói bằng khẩu âm Giang Nam như tiểu cô nương kia, nhưng giọng nói lại gọn gàng, dứt khoát giống như con người nàng vậy, không dài dòng, dây dưa chút nào. Khi nàng nói chuyện, đôi hoa tai kia còn đung đưa, phát ra những tiếng “ting tang”, cùng với tâm dung nhan tuyệt thế của nàng, thực khiến người ta nhìn mà mê đắm.

“Nhãn lực của vị cô nương này cũng lợi hại quá!” Tên tiểu nhị giơ ngón tay cái còn lại lên. “Nữ tử viết ra đôi câu đố này là một

nhân vật cực kỳ nổi tiếng trên giang hồ. Ba năm trước, nàng đến thành Phù Lăng chơi, vừa khéo nghỉ lại ở bản tiệm. Lô chương quý từ lâu đã nghe nói nàng văn tài xuất chúng, nghệ danh vang xa, liền xin nàng cho chữ. Nàng đứng bên cửa sổ nhìn về phía bờ sông bên kia suốt hồi lâu, sau đó viết ra đôi câu đối này, khiến bản tiệm được rạng rỡ thêm không ít.”

“Nghệ danh vang xa!” Nữ tử được gã phiên tăng kia gọi là Đào Hoa cất giọng chua chua. “Thì ra là một nữ tử phong trần, chỉ e cũng là do đám người lắm chuyện trên giang hồ tung bố cáo quá đà mà thôi!”

Tên tiểu nhị vội vàng xua tay, nói: “Xin vị đại tỷ này chớ nói bừa, nữ tử mà ta đang nói tới không phải người trong chốn phong trần đâu, mà là Lạc Thanh U - Lạc tiểu thư ở kinh sư, một kỳ nữ được người trên giang hồ gọi là “Tú tiên khởi mạch, vũ quá minh hà, tế chúc thanh tuyền, tự ngữ u kính⁽¹³⁾”.”

Mọi người giật mình hiểu ra, Kiêm Hà môn chủ Lạc Thanh U, một trong ba đại chương môn danh thủ kinh sư, võ công hơn bậc mây râu, từng làm chủ khảo cuộc thi võ cử, tài văn chương thì lại càng siêu tuyệt, mỗi bài thơ, từ làm ra đều được các nghệ nhân trên giang hồ truyền tụng, là người được các nghệ nhân thi khúc sùng bái nhất. Tài thổi tiêu của nàng cũng rất tuyệt vời, cùng với Cầm sắt vương Thủy Tú trong Bát phương danh động được xưng tụng là “cầm tiêu song mỹ” chốn kinh sư.

Nghe đồn, mỗi lần Lạc Thanh U thổi tiêu, khắp kinh thành ngựa xe đều dừng lại, trẻ con ngưng khóc, tuy lời này có phần khoa trương nhưng cũng chứng tỏ được tiếng tiêu của nàng có sức hút ghê gớm đến nhường nào. Càng hiếm có hơn là nàng xưa nay luôn giữ mình trong sạch, hoàng đế đương triều từng mấy lần mời nàng vào cung đảm nhiệm chức ngự sư nhưng nàng đều mềm mỏng từ chối, biết bao nhiêu kẻ danh môn quý tộc gặp mặt nàng

một lần mà không được. Hiện giờ, nàng hẳn đã gần ba chục tuổi nhưng vẫn một mình lẻ bóng trong khuê các, cưới nàng về làm vợ chính là nguyện ước lớn nhất của tất cả nam nhân trong thiên hạ.

Nghe thầy cái tên này, lại nghĩ đến khí khái hào hùng chẳng kém đáng mà râu của người đẹp khi ngắm cảnh bên cửa sổ, xách kiếm vượt sông, coi ngọn núi là yên ngựa; cùng với tâm trạng âu sầu thất vọng thoáng lộ ra khi nàng tự ví mình như sương như tuyết, chẳng có tri kỷ bên cạnh, mỗi người nhất thời đều cảm thấy tâm hồn xao động, lặng lẽ chẳng nói gì.

Tiểu Huyền cũng từng nghe nói tới Lạc Thanh U nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng, trong mắt các nhân vật trên giang hồ nàng lại có sức hút lớn đến vậy, ngay đến gã phiến tửng kiêu căng, ngỗ ngược, nói năng bỗ bã kia sau khi nghe thầy tên nàng cũng phải ngậm miệng, không dám nói gì thêm. Trong lòng nó nhất thời trào dâng một nỗi niềm sùng bái tột đỉnh đối với Lạc Thanh U, không tìm được khe thở dài một tiếng. “Thiên hạ chi chí như, trì sinh thiên hạ chi chí kiên⁽¹⁴⁾.” *Thiên Mệnh bảo điển* vốn kế thừa học thuyết Lão - Trang, câu nói này nguyên là lời của Lão Tử, than rằng Lạc Thanh U với thân phận một nữ tử mà có thể khiến cho nam nhi trong thiên hạ phải nể phục cúi đầu.

Nam tử đội nón lá gõ i cùng bàn với hai nữ tử kia kinh ngạc đưa mắt nhìn qua, dường như có chút bất ngờ khi một thằng bé tóc còn để chỏm như Tiểu Huyền lại có thể nói ra những lời như thế.

Bà u không khí đang trở nên vi diệu, chợt nghe ngoài cửa có một âm thanh kỳ quái, vừa trong trẻo lại vừa ngân vang, vọng vào tai mỗi người, một hồi lâu vẫn chẳng tan.

Một người khẽ “ồ” lên một tiếng, dường như đột nhiên dừng chân bên ngoài, sau đó vén rèm cửa, rảo bước đi vào Tam Hương các.

Âm thanh vang lên đột ngột kia khiến trái tim Tiểu Huyền chấn động, tựa như bị một mũi gai đâm thẳng vào trong lúc chẳng đề phòng, suýt thì cả kinh nhảy bật dậy. Khi ngẩng lên, nó nhìn thấy một bóng đen cao lớn đột nhiên xuất hiện ở cửa, trong đầu bóng đen có một tiếng nổ “đùng”, cảm thấy bóng đen này tuy đã chặn hết ánh sáng từ ngoài cửa chiếu vào nhưng lại khiến nó có cảm giác trước mắt sáng rực lên. Thứ cảm giác quái dị này chỉ lóe lên rồi vụt biến mất nhưng cứ lớn vồn mãi trong lòng nó, thực khó có thể dùng từ ngữ để hình dung.

Mọi người đang ngơ ngác ở đây đều cảm nhận được một sự uy hiếp hết sức rõ ràng, cùng ngược mắt nhìn thì thấy có một nam tử đang chắp tay sau lưng, đứng ngay ngoài cửa. Người này chỉ xấp xỉ ba mươi tuổi, thân hình cực kỳ cao lớn, bộ đồ màu đen vừa vặn không thể nào che hết được luồng sức mạnh chùng như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát của y. Sau lưng y có đeo một bọc vải dài màu xanh lam cao quá đầu, nhưng khó có thể đoán ra là thứ vũ khí gì. Trên khuôn mặt gầy guộc và hơi đen của y, chỗ bắt mắt nhất chính là đôi hàng lông mày rậm tràn đầy vẻ phóng túng, tưởng chừng bất cứ lúc nào cũng có thể bay vút ra ngoài. Ánh mắt sắc như dao của y đang nhìn chằm chặp về phía mọi người, kết hợp với sống mũi cao và đôi môi hơi mím lại, thực toát ra một vẻ anh tuấn tiêu sái tột cùng.

Thứ khiến người ta vừa nhìn đã cảm thấy khó quên nhất vẫn là cái khí độ ung dung, điềm đạm kia, dường như khấp người y đều tràn ngập một sự tự tin không gì sánh được.

Mỗi người đều cảm thấy ánh mắt sáng rực của y đang nhìn về phía mình, ngoài nam tử đội nón lá kia, những người còn lại đều ngoảnh đầu qua hướng khác để né tránh ánh mắt vừa như băng quoa lại vừa như ngưng tụ thành một dải ánh y.

Nam tử vừa bước vào bắ t gặp ánh mắ t của nam tử đội nón lá, trên khuôn mặt thoáng xuấ t hiện vẻ kinh ngạc, sau đó liề n ngô ì xuố ng một chiế c ghê ở cạnh bên, hồ hững nói với tiểu nhị: “Đem một cân rượu lên đây!”

Tới lúc này tên tiểu nhị mới tỉnh táo trở lại từ trong con kinh ngạc, người này xuấ t hiện một cách đột ngột nhưng lại khiế n người ta cảm thấ y như là lẽ đương nhiên, tướng mạo tuy vô cùng anh tuấ n nhưng lại khiế n người ta có cảm giác kinh sợ, ắ t hẳn là nhân vật rấ t có lai lịch, hắ n bèn vội vàng vâng dạ rô ì mau chóng rời đi, chỉ một loáng sau đã mang rượu ngon tới.

Nam tử vừa xuấ t hiện nâng chén rượu lên, khẽ gật đầ u với mọi người một cái nhưng ánh mắ t thì dường như luôn khóa chặt nam tử đội nón lá kia. “Đi ngang qua nơi này, trường cung trên lưng đột nhiên phát ra tiế ng động lạ, vậy nên mới vào làm phiề n một chút.”

Câu nói này tuy có ý giải thích nhưng y lại nói với giọng như đang lảm bảm một mình, tới lúc này mọi người mới biế t thứ vũ khí y đeo sau lưng là một cây cung. Nhưng nhìn y khí thế ghê người, không ai dám xem nhẹ, đầ u vội vàng nâng chén lên đáp lễ.

Nam tử đội nón lá thoáng ngắ n người, sau khi uố ng cạn chén rượu liề n cúi xuố ng, để cho chiế c nón lớn ngắ n cách ánh mắ t vô ñ đang nhìn nhau giữa hai người, dường như có điề u suy tư.

Tiểu Huyề n thấ y mọi người đầ u đã nâng chén, nhưng có nói gì nó cũng không dám uố ng thứ rượu nóng như lửa này thêm lầ n nữa, còn cảm thấ y âm thanh vừa rô ì như vãn vang vọng bên tai, trong con kinh hãi đành miễn cưỡng cười, nói: “Tại hạ tuổi nhỏ sức yế u, lại đã com no rượu say, chén rượu này xin thôi không uố ng.”

Nam tử đeo cung nhìn thấ y Tiểu Huyề n được vây quanh bởi má y chiế c bàn bày đầ y thức ăn, không kìm được khẽ mỉm cười.

“Tiểu huynh đệ xin cứ tự nhiên, ta nào có cưỡng ép người khác uống rượu bao giờ.”

Tiểu Huyền nhìn thấy nam tử đeo cung nở nụ cười tươi làm tan đi vẻ hờ hững trên khuôn mặt y lúc trước, trong lòng lập tức nảy sinh hảo cảm, bèn dẫn lòng cầm chén rượu lên. “Được thấy phong thái lỗi lạc của đại hiệp, tửu lượng của tiểu đệ đã tăng lên gấp mấy lần.” Nói rồi, nó bèn đổ cả chén rượu vào miệng. Những lời này của nó cũng không phải là dối trá, bởi tửu lượng của nó vốn chẳng không, bây giờ miễn cưỡng uống được một chén lớn thì không phải là đã tăng lên gấp mấy lần sao?

Nam tử đeo cung thấy đứa bé này nói năng thú vị, còn uống rượu như thể đang phải chịu đao chém, bèn cất tiếng cười vang, rồi lại rót thêm một chén rượu nữa, uống cùng với Tiểu Huyền.

Tiểu Huyền thấy người này tràn đầy khí khái anh hùng, lại không kiêu căng, ngạo mạn, trong lòng cả mừng, hào khí dâng cao, liền gọi tiểu nhị lại rồi chỉ tay về phía bình rượu trên bàn của y. “Tiên cứ tính cả cho ta!” Sau đó, nó lại quay sang nói: “Chỗ ta có rất nhiều đồ ăn, dù sao ta cũng ăn không hết, chi bằng đại hiệp hãy qua đây ăn cùng.” Bình thường, những người hành tẩu giang hồ đều có rất nhiều đồ ăn đồ uống, làm sao dám tùy tiện ngỗ nghịch chung bàn với người khác, huống chi những món ăn kia đều chỉ còn một nửa. Tiểu Huyền vốn không biết rõ lắm về quy củ giang hồ, thấy nam tử đeo cung này có tướng mạo oai vệ, khí độ hào hùng, liền có lòng muốn làm quen, nghĩ bụng hôm nay dù sao cũng đã mời Nhật Khố c quý ăn cơm, mời một người hay mời hai người cũng chẳng có gì khác biệt.

Nam tử đeo cung hơi ngần người, đang định trả lời thì lại nghe tiểu cô nương kia cười, nói: “Vừa mới bắt chẹt được hai mươi lượng bạc của người khác mà giờ đã tới đây khoe của rồi sao?”

Lần này Tiểu Huyền quả thực kinh hãi tột cùng, ngón tay chỉ về phía tiểu cô nương kia. “Cô...” Tâm tư xoay chuyển không ngừng, nó đột nhiên nhớ ra lúc mình nói chuyện với Phí Nguyên thì nghe thấy một tiếng cười cổ quái, giờ mới phát hiện đó chính là giọng của tiểu cô nương này. Chỉ là khi nhìn thấy khuôn mặt như cười mà không phải cười cùng với thần thái đáng yêu của nàng, ngực nó liền như bị vật nặng đánh vào, không khỏi nghẹn lại. Nó xưa nay vẫn mồm miệng láu lỉnh, vậy mà lúc này chỉ mới nói được một chữ đã chẳng thể nói gì thêm.

Nữ tử lớn tuổi kia mỉm cười, đưa tay gi nhẹ một cái lên đầu tiểu cô nương. “Thanh Nhi, muội dọa người ta sợ phát khiếp rồi kia!”

Thanh Nhi đưa tay lên che miệng, bật cười khúc khích rồi nói: “Nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu, có gì phải sợ? Muội chẳng qua thấy nó mời khách bừa bãi mà lại không chịu mời chúng ta, cho nên trong lòng khó chịu mà thôi!”

Lúc này Tiểu Huyền đã phân nào bình tĩnh trở lại, lắ p bắ p nói: “Ta... mời hế t là được chứ gì!” Nó không ngờ lại có cơ hội mời tiểu cô nương xinh đẹp này ăn cơm, còn chưa nói xong khuôn mặt đã đỏ bừng.

Thanh Nhi vỗ tay cười rộ, quay sang nói với nữ tử lớn tuổi kia: “Đây là do hắ n tự nói đắ y nhé! Dung tử tử, chúng ta mau qua bên đó ăn thôi nào!” Rồi nàng lại ngoảnh đầu nhìn qua phía Tiểu Huyền, tò mò hỏi: “Có phải tồ n bạc của người đâu, người đỏ mặt cái gì?”

Tiểu Huyền lắ p bắ p nói: “Ta... ta không phải là tiểu quý!” Lần đầu tiên nó được nói chuyện trực tiế p với Thanh Nhi, mà lại nói đúng vào chuyện mình chột dạ, nên chỉ biế t vừa thắ m mắ ng bản thân kém cỏi vừa đỏ mặt tía tai, nói không nổi một câu hoàn chỉnh.

“Ồ, đúng rồi!” Thanh Nhi khẽ nháy mắt về nghịch ngợm, rồi cô nhìn cười, nghiêm túc nói: “Người không phải là tiểu quý. Hôm nay người là tiểu viên ngoại, tiểu thân tài, tiểu chương quỹ, tiểu lão bản... Ha ha!” Lời còn chưa dứt, nàng đã đưa tay ôm bụng, cười đến gập cả lưng. Tiểu Huyền bực tức, trừng mắt nhìn nàng một cái nhưng lại thấy khi nàng khom lưng, cúi đầu liền để lộ một chiếc khóa vàng nhỏ đeo trên cổ, mà chiếc khóa ấy còn dán sát vào làn da trắng muốt như tuyết của nàng. Trái tim lại một lần nữa đập rộn, nó vội vàng ngoảnh đầu nhìn đi hướng khác.

Nữ tử được gọi là Dung tử tử kia ngược mắt nhìn về phía nam tử đeo cung, khuôn mặt cũng có vẻ ửng hồng. Nàng ta nói với Thanh Nhi: “Muội xem kìa, đến giờ người ta vẫn bình thản, điềm tĩnh, chỉ có muội là giống như quỷ đói đầu thai thôi!”

Nam tử đeo cung nghe thấy vậy thì khẽ mỉm cười, đứng dậy đi về phía bàn của Tiểu Huyền. “Đã như vậy, xin được làm phiên tiểu huynh đệ!”

Thanh Nhi thấy vậy bèn kéo tay Dung tử tử và nam tử đội nón lá kia, muốn họ cùng đi tới bàn của Tiểu Huyền. Dung tử tử đỏ bừng mặt, không chịu nghe theo, trong tư lâu nhất thời có tiếng cười khúc khích vang lên không ngớt, khung cảnh thực hết sức hữu tình.

Nam tử đội nón lá thì có lòng muốn làm quen với nam tử đeo cung, do đó cũng không ngăn cản. Dung tử tử rốt cuộc cũng không cự lại được sự nài nỉ của Thanh Nhi, liền thốt tha đứng dậy, chuẩn bị đi về phía Tiểu Huyền.

Gã phiên tăng ngô ở chiếc bàn phía tây vô cùng háo sắc, vẫn luôn đăm đăm nhìn vị Dung tử tử kia, thấy nam tử đeo cung có cơ hội ngô cùng bàn với giai nhân thì sinh lòng ghen tức. Hắn “hừ”

lạnh một tiếng, nói với Tiểu Huyền: “Thằng nhóc người không mời bọn ta sao?”

Tiểu Huyền vốn không tinh thông cách ứng phó trong tình cảnh như thế này, chẳng biết thoái thác ra sao, đành đồng ý: “Nếu vị đại sư này thật sự có ý, vậy ta cũng xin mời luôn.” Nó nhủ thầm, lần này thì hay rồi, có lẽ tiêu hết hai mươi lượng bạc kia cũng chẳng đủ, còn phải chờ Nhật Khố c quỹ quay về trả tiền giúp nữa.

Gã phiên tăng cất tiếng cười vang, bắt chập việc người áo xanh cùng bàn nháy mắt ngăn cản, vẫn nghênh ngang đứng dậy, đi về phía Tiểu Huyền. Hai kẻ cùng bàn trông có vẻ là hai huynh đệ kia thập giọng cười, nói: “Được ngộ i cùng với một nữ nhân xinh đẹp như vậy, đại sư đúng là có diễm phúc đấy nhé!” Giọng nói của bọn chúng tuy thập nhưng những người ở đây đều nghe thấy rõ ràng, trong lòng tức giận nhưng thấy Tiểu Huyền thân là chủ tiệc không nói gì nên cũng không tiện phát tác.

Gã phiên tăng cười hề hề, nói: “Thế này thì có tính là gì! Ả Lạc Thanh U kia mới thực cao ngạo biết mấy, nếu ngày nào đó có thể ngộ i cùng bàn với ả thì mới thực sự là diễm phúc ngang trời.” Những lời này hấn lớn tiếng nói ra, rõ ràng là không coi mọi người ở đây ra gì.

Nam tử đeo cung nhưng mây, trong mắt thập thoáng lộ tia sát khí khiến Tiểu Huyền nhìn mà thm kinh sợ. Y không ngoảnh đầu lại, chỉ chậm rãi nói: “Cái tên Lạc Thanh U mà người cũng xứng để gọi sao?”

Gã phiên tăng đó cả giận nhưng cũng có chút sợ hãi nam tử đeo cung có khí thế lẫm liệt này, bèn chỉ tay về phía tên tiểu nhị. “Ngay đến một tên tiểu nhị của tửu lâu cũng có thể gọi, có gì ta lại không

thê?” Tuy hắ n nói câu này với giọng căm phắ nhưng ý tứ thì đã tỏ ra yế u thê .

Tên tiểu nhị thắ y nam tử đeo cung lạnh lùng nhìn qua, vội vàng lớn tiế ng kêu lên: “Việc này không liên quan gì tới tiểu nhân, tiểu nhân chỉ kể lại việc Lạc cô nương đề` câu đố i trong bản tiệm thôi mà.”

Nam tử đeo cung hiển nhiên mới tới tửu lâu, không biế t việc vừa rồ i mọi người có nói tới Lạc Thanh U, lúc này nghe thắ y vậy, y bèn ngắ ng lên nhìn đôi câu đố i, khế câ t tiế ng lắ m nhắ m: “Ngạo tuyế t nan bô` i, lữ kiế m thiên giang thủy. Khi sương vô bạn, phủ an vạn bình sơn.” Tựa như thoắ ng ngắ y ra, giọng y dầ n thắ p xuố ng, cuố i cùng thở dài một tiế ng. “Ngạo tuyế t nan bô` i! Ngạo tuyế t nan bô` i! Dù không phải vậy thì cũng có thể thê` nào đây?”

Mọi người nghe giọng y thì đoán dường như y có quan hệ gì đó với Lạc Thanh U, trong lòng không khỏi nổi lên cảm giắ nghi hoặc.

Gã phiến tăng đó tuy đã ngà ngà say nhưng cũng biế t nam tử đeo cung không phải người dễ dây vào, bèn thừa cơ xuố ng nước. “Thôi vậy, ta cũng ăn no rồ i, để lầ n sau xin vị tiểu huynh đệ đây mời ta một bữa.”

Nữ tử tên gọi Đào Hoa kia thắ y mọi người đề` u xem Lạc Thanh U như thầ n thánh, lòng ghen ty nhắ t thời nổi lên, bèn cười lạnh, nói: “Lạc Thanh U cũng chẳng có gì là ghê gớm, nế u sớm gả cho người ta rồ i thì chắ c hẳn cũng chẳng thể khiế n nhiề u nam nhân trong thiên hạ nhớ mãi không quên như vậy.”

Nam tử đeo cung đột nhiên xoay người lại, lạnh lùng đưa mắ t nhìn Đào Hoa, sắ c mặt đã trở nên tái xanh. “Thiên Diệp môn chủ Cát Song Song tá t nhiên là khác, gả rồ i lại gả, nế u không thì e là chẳng có nam tử nào có thể nhớ đề` n thị nữa.” Chương môn của

Thiên Diệp môn là Phò `n tinh điểm điểm Cát Song Song đã từng trải qua năm đời chồ `ng, người sau quyề `n cao chức trọng hơn người trước, người cuố `i cùng còn là nhị công tử của thừa tướng đương triề `u Lưu Viễn, việc này đã trở thành trò cười cho người trong võ lâm.

Những lời này của nam tử đeo cung hế `t sức độc địa, cay nghiệt. Với tác phong hành sự của y, nế `u không phải đã tức giận tới cực điểm thì quyề `t không bao giờ nói ra những lời như vậy. Chỉ là Lạc Thanh U có địa vị hế `t sức quan trọng trong lòng y, y quyề `t không cho phép bấ `t cứ người nào làm nhục nàng.

Đào Hoa cả giận, cặp mắ `t nhỏ xíu trợn trừng, đôi hàng lông mày mỏng tang dựng ngược, lớp phấ `n trên mặt dường như cũng rơi rụng không ít. Thị chố `ng nạnh, quát to: “Ngươi là cái thá gì, dám làm nhục môn chủ của bọn ta.” Nhìn điệu bộ của thị thì chỉ câ `n một lời không hợp, những thứ ám khí nổi danh giang hồ ` của Thiên Diệp môn sẽ được phóng hế `t ra. Người áo xanh cùng bàn ngầ `m kéo tay áo thị, dường như đang khuyên thị đừng nên sinh sự.

Nam tử đeo cung không nhìn về ` phía Đào Hoa mà nhìn một bông hoa nhỏ được thêu trên ô `ng tay áo của người áo xanh kia. “Thì ra là người của Hồ `ng Tu La, chẳng trách chỉ một Thiên Diệp môn con con mà cũng dám ngông nghênh như vậy!” Hồ `ng Tu La chính là Quan Tuy môn chủ, một trong ba đại chương môn đấ `t kinh sư, đờ `ng thời là Tổng quản bộ Hình. Mọi người xung quanh nghe y nhắ `c đế `n cái tên Hồ `ng Tu La, trong lòng lại càng cảm thấ `y nghi hoặc.

Người áo xanh cả kinh. “Ngươi là ai?”

Nam tử đeo cung khẽ nở nụ cười mỉm nhưng không trả lời câu hỏi của hắ `n. “Vị huynh đài này xin cứ yên tâm, đây chỉ là ân oán giữa ta

và Thiên Diệp môn, ấ t sẽ giữ cho ngươi một chút thể diện.” Thấ y y và Đào Hoa đố i địch, chừng như có thể phát sinh giao chiế n bấ t cứ lúc nào, hai gã thương nhân ở giữa sảnh đã lặ ng lế đi về` phía cửa. Lúc này thấ y y nói như vậy, hai người đó còn tưởng rằ ng y không muố n sinh sự nữa, vừa thầ m thở phào một hơi, chặ t lại thấ y nam tử đeo cung đó nhìn về` phía Đào Hoa, lạnh lùng cười, nói: “Ta đã làm nhục môn chủ của ngươi rồ i, ngươi có thể làm gì đượ c ta?”

Đào Hoa tuy có hơi sợ người này nhưng giờ đây rõ ràng đã ở vào thể` cười hỏ khó xuố ng, đành quát lớn một tiế ng, hai tay vung lên, mấ y chục mũi ám khí đờ ng thờ i bắ n ra, tá n công về` phía các huyệt đạo trên khắ p người đố i phương. Bọn họ ở gầ n nhau như vậy, mấ y chục mũi ám khí này lại đặ t ngọt phóng ra, quả thực rấ t khó né tránh, uy lực bao trùm quá nửa đại sảnh, cho dù nam tử đeo cung có tránh và chặ n đượ c hế t thì nhữ ng mũi ám khí bị đắ nh vắ ng đi cũ ng rấ t dễ ngộ thương người khác. Qua việc này, có thể thấ y ả Đào Hoa kia quả là một người kiêu cắ ng, ngang ngược, hành sự bá đạo, một lời không hợp đã bấ t chấ p tá t cả mà ra tay tá n công người khác.

Nam tử đội nón lá bước lên trước nửa bước. Dườ ng như y không hề lo lắ ng cho sự an toàn của Thanh Nhi và Dung tỷ tỷ, chỉ chú ý bảo vệ Tiể u Huyề n, tên tiểu nhị cùng với hai gã thương nhân.

Trong lúc nguy câ p như vậy, không ngờ nam tử đeo cung còn có thời gian rảnh mà khen một tiế ng: “Hay!”, nhưng không phải khen công phu ám khí của Đào Hoa mà là khen nam tử đội nón lá kia trặ ch tâm nhân hậu, suy nghĩ chu đáo.

Nói thì chậm nhưng việc xảy ra rấ t nhanh, chỉ thấ y nam tử đeo cung đưa tay chụp lắ y ổ ng đũa trên bàn, khế rung cổ tay, mấ y chục chiế c đũa lập tức giồ ng như nhữ ng ngôi sao băng bay vự t đi, trúng vào tá t cả nhữ ng mũi ám khí mà Đào Hoa phóng ra. Mấ y chục mũi

ám khí bay đi được nửa đường đề`u bị những cây đuũa chặn đứng rô`i bắ`n ngược về` phía Đào Hoa.

Mọi người chỉ thấ`y trước mắ`t hoa lên rô`i những tiế`ng “lộp bộp” vang lên không dứt. Những chiế`c đuũa gỗ kia đề`u đã cắ`m xuố`ng chiế`c bàn trước mặt Đào Hoa, quây thành một nửa vòng tròn, bên dưới mỗi chiế`c đuũa đề`u có ghim một mũi thiế`t tậ`t lê màu đen.

Những mũi thiế`t tậ`t lê đó được chế` tạo rấ`t đặc biệt, ở chính giữa có một cái rãnh nhỏ, có lẽ là chỗ dùng để bôi chấ`t độc. Do đó, khi tắ`t cả những mũi thiế`t tậ`t lê được ghim xuố`ng bàn, những chiế`c đuũa gỗ liề`n bị mắ`c vào cái rãnh đó nên không đố` xuố`ng, thoạt nhìn thì cứ tưởng như đã xuyên qua những mũi thiế`t tậ`t lê được làm bắ`ng sắ`t. Điề`u khiế`n người ta kinh hãi không chỉ là thủ pháp dùng đuũa gỗ chặn ám khí sắ`t xảo diệu của người này mà còn là sự chuẩn xác tộ`t độ khi phóng những chiế`c đuũa gỗ ra.

Đào Hoa cả kinh. Thị xuấ`t đạo gầ`n mươi năm nay nhưng chưa bao giờ thấ`y người nào không né tránh, không ngăn chặn mà lại dùng lố`i lấ`y cứng chọi cứng để hóa giải ám khí của mình như thế`. Khi đang định ra tay tiế`p, thị chợt thấ`y eo tê` rầ`n, thì ra đã bị một chiế`c đuũa gỗ khác điể`m vào huyết đạo.

Gã phiên tăng kia giận dữ gầ`m lên một tiế`ng nhưng lại bị người áo xanh đưa tay kéo lại, đoạn hắ`n cung tay, nói với nam tử đeo cung: “Đa tạ các hạ đã nương tay, xin hẹn ngày sau gặp lại!” Nhãn lực của hắ`n cực kỳ cao minh, nhìn thấ`y người này khi đẩy ngược ám khí của Đào Hoa về` còn có thể sắ`p xế`p thành hình dạng chính tê` như thế`, hiển nhiên là chưa dùng hế`t lực, mà gã nam tử đội nón lá kia thì không biế`t là địch hay bạn nhưng tuyệt đố`i cũng không phải hạng xoàng, nế`u thật sự động thủ, bên hắ`n dù đông người hơn nhưng cũng chẳng có bao nhiêu phầ`n thắ`ng. Huố`ng chi, hắ`n đã

mơ hồ đoán được thân phận của nam tử đeo cung, đành chờ ngày sau tìm cơ hội báo thù.

Nam tử đeo cung nở một nụ cười ngạo nghễ như chưa từng có chuyện gì xảy ra. “Huynh đài đi cẩn thận, nhưng đừng quên tính tiêng đây. Khi về kinh, xin thay ta gửi lời chào đến Hồng tổng quản.” Y vừa hóa giải ám khí của Đào Hoa nhưng nói năng vẫn rất bình thản, nhẹ nhàng. Trong lời nói, cái ý mỉa mai, châm chọc còn thể hiện rất rõ, không lưu lại chút dư địa nào, xem ra ngay đến Tổng quản bộ Hình Hồng Tu La mà y cũng không coi ra gì.

Người áo xanh cung tay thêm lên nữa, chuẩn bị lưu lại mấy câu hình thức: “Tại hạ...”

Nam tử đeo cung cất tiếng ngắt lời hắn: “Người không cần thông báo tên họ với ta, ta không có hứng thú kết giao với người của Hồng Tu La.”

Người áo xanh bị y làm cho ghen hòng nhưng lại không dám phát tác, đành trút cơn giận qua nơi khác, lớn tiếng gọi tên tiểu nhị đến tính tiêng. Sau khi hậm hực đưa mắt nhìn nam tử đeo cung thêm lên nữa, hắn dẫn theo đám thủ hạ rời khỏi Tam Hương các.

Tiểu Huyêng tới lúc này vẫn đang ngây ngốc, miệng há rất to, mãi hồi lâu sau mới tỉnh táo trở lại. “Đại... đại hiệp tài nghệ bất phàm, tiểu đệ xin được kính ngài một chén!”

Nam tử đeo cung ngoảnh lại, nở nụ cười, sắc mặt ôn hòa, không còn sát khí như lúc trước nữa. “Hôm nay được tiểu huynh đệ mời cơm, chúng ta cũng coi như là có duyên. Sao chỉ có một mình tiểu huynh đệ ở đây vậy?”

Tiểu Huyêng thấy y vừa rồi đại phát thân uy, có lòng muốn kết giao với người này, nghe y chịu nhận ân tình của mình thì vô

cùng vui vẻ, lại nghĩ nếu nói là Nhật Khố c quý dẫn mình đến đây, cái công mời khách há chẳng phải là đã bớt đi một nửa rồi sao, vì vậy nó tảng lờ không trả lời câu hỏi mà lên tiếng mời Thanh Nhi, Dung tỳ tỳ và nam tử đội nón lá kia ngồi xuống. Sau đó nó khẽ ho một tiếng, học theo khẩu khí của người trên giang hồ, nghiêm túc nói: “Tại hạ Dương Kinh Huyền, chẳng hay phải xưng hô với các vị bằng hữu thế nào?” Nó vốn muốn thêm cái ngoại hiệu gì đó vào đằng trước tên mình, nhưng Doanh Bàn sơn, Thanh Thủy trăn dường như nghe không được oai phong bằng Hàng Long sơn, Phục Hồ trăn, do đó đành bỏ qua.

“Thằng tiểu quý người có cái tên nghe cũng oai phong lắm.” Thanh Nhi cười nói, đoạn trở ngón tay nhỏ xinh như búp măng về phía chóp mũi mình. “Ta là Thủy Nhu Thanh, người cứ gọi ta Thanh Nhi là được.” Rồi nàng lại chỉ tay về phía nữ tử lớn tuổi hơn kia. “Đây là Dung tỳ tỳ, phương danh là... Hì hì, tỳ tỳ chưa chắc đã muốn nói tên họ cho người biết.” Tiểu Huyền thấy Thủy Nhu Thanh chẳng lớn hơn mình mấy tuổi nhưng lại cứ gọi “tiểu quý, tiểu quý” mãi, trong lòng hậm hực vô cùng, nhưng chẳng rõ tại sao khi ở trước mặt nàng nó không thể mồm mép tép nhảy, cợt nhả cười đùa như thường ngày, vì vậy chỉ còn biết tự trách bản thân vô dụng.

Nữ tử kia khẽ đánh Thanh Nhi một cái rồi nhẹ nhàng khom người cúi chào nam tử đeo cung, nhưng ánh mắt thì vẫn luôn nhìn về phía Tiểu Huyền, khẽ nói: “Ta là Hoa Tường Dung.”

“Chào Dung tỳ tỳ!” Tiểu Huyền nói chuyện với người này thì cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. “Vân tường y thường hoa tường dung⁽¹⁵⁾, cái tên này của tỳ tỳ nghe hay hơn nhiều, mà tên cũng đúng như người nữa, không giống người nào đó rõ ràng là vừa điêu ngoa vừa không nói đạo lý nhưng lại có một cái tên dịu dàng như nước vậy.”

Thanh Nhi cả giận, vung tay muốn đánh nhưng vì ở cách Tiểu Huyền một chiếc bàn bày đầy thức ăn nên không với tới được, chỉ biết tức tởm giận chân. Hoa Tường Dung thấy thế thì cười đển rung cả người, quả thực là xinh đẹp như hoa.

Nam tử đeo cung cũng cười hà hà một tiếng rồi đưa mắt nhìn nam tử đội nón lá, đưa tay vỗ cây trường cung sau lưng, nói thẳng: “Vừa rồi ta đi ngang qua tử lâu, thân cung đột nhiên phát ra tiếng động lạ, trong lòng ta cảm thấy nghi hoặc mãi không thôi. Sau khi đi vào, nhìn thấy phong thái của huynh đài, ta mới biết vì sao thân cung lại có phản ứng như vậy, rất mong được kết giao với huynh đài.” Trên khuôn mặt tràn ngập sự chân thành, thẳng thắn, khác hẳn với vẻ thân uy lẫm liệt vừa rồi. Thì ra sau khi nhìn thấy nam tử đội nón lá này ra tay bảo vệ những người không biết võ công, rõ ràng là một người nhân hậu, chính trực, với tính kiêu ngạo của y xưa nay mà cũng không tìm được muốn kết giao.

Nam tử đội nón lá đưa tay tới nắm tay nam tử đeo cung, nghiêm túc nói: “Có thể kết giao với huynh đài, ấy cũng là mong muốn của ta!” Vừa rồi y được thấy nam tử đeo cung ra tay, tất nhiên đã nhận ra thân phận của đồ đệ phương, bèn định nói ra tên họ: “Tại hạ...”

“Khoan đã!” Thanh Nhi đột nhiên lên tiếng cắt ngang cuộc đồ đệ thoại của bọn họ, trên khuôn mặt thoáng qua vẻ tinh nghịch. “Đại thúc tạm thời đừng nói tên họ vội, hãy để cháu ra mấy câu đồ đệ, rồi mọi người cùng đoán thân phận của đồ đệ phương.”

Tiểu Huyền thấy Thanh Nhi có chung sở thích với mình, trong lòng cả mừng, lập tức vỗ tay khen hay. Thanh Nhi còn chưa hết giận, ngoảnh đầu qua một bên không thèm nhìn nó.

Đúng lúc này, từ ngoài cửa có một người phụ nữ trung niên đi vào, khom người thi lễ với Hoa Tường Dung. “Thì ra tiểu thư ở đây, làm tôi

tìm vấ t và quá.” Khi ngẩng lên nhìn thấ y nam tử đeo cung kia, bà ta lại vội vàng khom người thêm lâ n nữa. “Thì ra ân nhân cũng ở đây, tiện thiế p xin có lời chào!”

Nam tử đeo cung nở nụ cười mỉm, khẽ gật đầ u chào lại.

“Ân nhân?” Hoa Tường Dung hỏi với giọng nghi hoặc. “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Nam tử đội nón lá cũng nói: “Lâm tẩu đừng nôn nóng, có gì cứ từ từ nói” rồi giới thiệu với nam tử đeo cung: “Lâm tẩu là quản gia của Hoa cô nương, lâ n này tiểu đệ tới đấ t Thục làm chút việc, vừa khéo đi cùng đường với Hoa cô nương và Thủy cô nương, trên đường đã được Lâm tẩu quan tâm rấ t nhiề u.”

Lâm tẩu vội vàng khách sáo mấ y câu, sau đó mới nói với Hoa Tường Dung: “Sáng hôm nay trên cảng Phù Lăng, một con thuyề n nhỏ mấ t lái xuôi dòng lao xuố ng, suýt đâm vào thuyề n của chúng ta. Khi â y tiểu thư đã vào trong thành Phù Lăng chơi, trên thuyề n chỉ còn lại mấ y người phụ nữ bọn ta.” Sau đó bà ta lại chỉ tay về phía nam tử đeo cung. “Nế u không nhờ vị đại hiệp này ra tay trợ nghĩa, không những thuyề n của chúng ta sẽ bị hư hỏng mà còn có thể có tổn thấ t về nhân mạng.” Dứt lời, bà ta lại thi lễ thêm lâ n nữa.

Nam tử đeo cung kia khiêm tồ n nói: “Lâm tẩu bấ t tâ t phải khách sáo, đó chẳng qua là việc vặt mà thôi!”

“Thì ra đại hiệp chính là vị anh hùng kia!” Tiểu Huyề n kêu lớn một tiế ng, tới lúc này mới biế t nam tử đeo cung trước mặt chính là người áo xanh hồ i sáng đã cứu chiế c thuyề n hoa. Khi đó nó vớ n đã có lòng muố n làm quen, chỉ vì khoảng cách xa quá nên không thể nhìn rõ mặt mũi vị anh hùng â y, hơn nữa bây giờ y đã mặc bộ đồ khác nên lại càng chẳng cách nào nhận ra. Giờ đây biế t được vị anh

hùng đó chính là người trước mặt, hơn nữa bản thân còn vô tình mời y uống rượu, nó nhât thời vô cùng sung sướng, bèn cất tiếng cười vang. “Ha ha, chúng ta đúng là có duyên quá!”

Nam tử đeo cung có cặp mắt lợi hại vô cùng, hồ i sáng vô n đã nhìn thấy Tiểu Huyề n và Nhật Khô c quý, chỉ là Tiểu Huyề n cũng đã thay một bộ đồ khác nên y mới không kịp thời nhận ra, lúc này nghe thấy nó nói vậy bèn cười, mắ ng: “Hảo tiểu tử, thì ra người chính là kẻ gây họa, xem ra bữa cơm này người đứng ra mời cũng là đáng lắ m!”

“Đó là bởi tiểu đệ có tâ m nhìn xa!” Trong lòng Tiểu Huyề n phấ n chấ n, bèn lớn tiế ng nói với tiểu nhị: “Mang thêm mười cân rượu nữa tới đây!” Rô i nó chủ động câ m chén rượu lên uống một ngụm, lâ n này thì nó cảm thấ y việc uống rượu đã không còn khó khăn như trước. “Tiểu đệ xin tự phạt một chén. Hôm nay có thể làm quen với đại hiệp thật là may mắ n ba đời, hồ i sáng mới chỉ nhìn thoáng qua, tiểu đệ đã hế t sức khâm phục đại hiệp rô i. Đại hiệp thực là người có phẩm cách cao thượng, nghĩa khí ngút trời, lòng dạ rộng rãi, quang minh lỗi lạc...” Vừa rô i nhìn thấ y nam tử đeo cung ra tay đố i phó với nữ nhân đáng ghét kia, nó đã thấ y hế t sức nể phục võ công và nhân phẩm của y, bây giờ lại càng sùng bái tột độ, bèn thao thao bất tuyệt, khen ngợi không tiế c lời. Nế u không phải vì có Thanh Nhi ở đây khiế n nó cảm thấ y có chút xấ u hổ thì lúc này không biế t còn có bao nhiêu từ ngữ tăng bô c khác được nói ra.

Hoa Tường Dung lan tâm huệ chấ t, Thanh Nhi băng tuyế t thông minh, nam tử đội nón lá kia cũng sành sỏi đời, thoáng suy nghĩ liề n hiểu ra căn nguyên sự việc, lại thấ y Tiểu Huyề n nói năng thú vị thì không kìm được cất tiế ng cười vang, bất giác quan hệ giữa mọi người đã gầ n gũi hơn nhiề u.

Nam tử đeo cung đưa mắt nhìn Thanh Nhi, cười, nói: “Không phải cô nương muốn ra câu đố sao? Xin hãy nói đi!”

Khó khăn lắm Thanh Nhi mới dừng tiếng cười lại được, rồi chỉ tay về phía nam tử đội nón lá. “Câu đố đầu tiên có liên quan tới tên của đại thúc.” Nàng suy nghĩ một chút, sau đó gật gù dăc ý, nói: “Tướng tôm nhảy xuống nước, binh ếch chui xuống đất, nên đồ không thấy sáng, con muỗi không biết chữ...”

Tiểu Huyền cười rộ. “Buồn cười quá, buồn cười quá! Làm gì có câu đố nào mà cười như vậy! Đã có ai nghe nói muỗi biết chữ chưa?”

Thanh Nhi thẹn quá hóa giận. “Người ta vừa mới nghĩ ra mà! Người không đoán được thì thôi, còn dám cười ta nữa!”

Lúc này Tiểu Huyền đã thân quen với Thanh Nhi, khi nói chuyện bớt gò bó hơn rất nhiều. “Không có học vấn lại còn thích bày trò, vậy thì đừng trách người ta cười cô...” Vừa dứt lời, đầu óc nó đột nhiên chấn động, trợn mắt há miệng nhìn nam tử đội nón lá kia. “Thì ra ông chính là...”

Giọng nói của nam tử đeo cung đột ngột vang lên: “Từ lâu đã nghe nói tới đại danh của huynh đài, lòng thắm ngưỡng mộ, chỉ là mãi không có duyên làm quen, hôm nay được gặp quả là niềm vui lớn.” Giọng tuy không lớn nhưng lại át hẳn những lời còn lại của Tiểu Huyền, khiến nó không thể nói ra tên của nam tử đội nón lá kia.

Nam tử đội nón lá mỉm cười gật đầu, nhìn về phía Tiểu Huyền lúc này đang tỏ ra vô cùng kinh ngạc. “Tiểu huynh đệ biết tên của ta là được rồi, nếu nói ra ngoài chỉ e sẽ có điều rắc rối.”

Tiểu Huyền hiểu ra, liền gật đầu một cái thật mạnh, ánh mắt có vẻ phức tạp. Câu đố của Thanh Nhi tuy không vắn cho lắm

nhưng rõ ràng là nói tới chữ “trùng”(16).

Thì ra nam tử đội nón lá này chính là bạch đạo đệ nhất sát thủ Trùng đại sư lừng danh giang hồ. Trùng đại sư chuyên giết quan tham, là trọng phạm bị triều đình truy nã, nếu nói ra tên của ông trong tửu lâu này thì chỉ e sẽ có rất nhiều quan binh lập tức kéo đến đây. Tiểu Huyền vốn hết sức khâm phục những việc mà Trùng đại sư đã làm, lại được nghe Nhật Khố c quý kể về chuyện xưa, nó càng thêm sùng bái. Nó không ngờ mình có thể gặp Trùng đại sư ở thành Phù Lăng này, hơn nữa ông còn trực tiếp thừa nhận thân phận với nó, tỏ rõ sự tin tưởng. Trong lòng nó trào dâng muôn vàn cảm xúc, nhất thời khó có thể nói thêm được lời nào, chỉ biết giơ ngón tay cái lên với Thanh Nhi, khen cô nhóc ra câu đố hay.

Thanh Nhi thấy tên “đôi thủ” này khen ngợi mình, khuôn mặt lộ vẻ đắc ý, lại chỉ tay về phía nam tử đeo cung. “Câu đố tiếp theo thì có liên quan tới vị đại hiệp đây.”

Nam tử đeo cung mỉm cười gật đầu, trong lòng biết rõ với kiến thức của Trùng đại sư nhất định sớm đã nhận ra mình là ai, hai nữ tử này có thể đi cùng ông ta ắt cũng là hạng bất phàm, nhất định đã đoán ra được. Nhưng tiểu cô nương này vẫn còn muốn bày trò như thế, quả đúng là hết sức nghịch ngợm.

Thanh Nhi háng giọng, đoạn cất tiếng ngâm nga: “Độc mộc đã thành đôi, mộng đẹp gặp trời sáng, chân núi chẳng thấy hươu...” Nói tới đây, cô nhóc nhất thời bị kẹt ý tưởng, không sao nghĩ ra được câu tiếp theo, lại nhìn thấy Tiểu Huyền không ngừng nháy mắt tỏ ý trêu chọc nên càng nôn nóng.

Hoa Tướng Dung mỉm cười, tiếp lời: “Đất Sở không lưu dấu.”

Trùng đại sư quay sang nhìn nam tử đeo cung, vỗ tay cười rộ. “Dung Nhi nói hay lắm, ba chữ “không lưu dấu” này thực đã lột tả

hết được cái phong thái của huynh đài.”

Nam tử đeo cung mỉm cười gật đầu, đưa tay tới nắm chặt lấy hai bàn tay Trùng đại sư, tỏ ý thừa nhận thân phận của mình.

Tiểu Huyền cũng đoán được Thanh Nhi muốn nói tới chữ “lâm⁽¹⁷⁾” nhưng nó vẫn chẳng biết má y về các nhân vật trên giang hồ, nên không nghĩ ra được nam tử đeo cung này là ai. Thấy Trùng đại sư tỏ ý khâm phục y như vậy, nó nhủ thầm đây nhất định cũng là một nhân vật rất nổi tiếng, vì vậy lại càng cố gắng nghĩ ngợi.

Lúc này, chợt có một người đi vào Tam Hương các, nói với Tiểu Huyền: “Xin tiểu ca đi theo ta, tôn thúc đang đợi cậu ở bên ngoài.”

Tiểu Huyền nhận ra đây là tay đại hán vừa rồi đến gọi Nhật Khố c quý đi nhưng nó thực sự không muốn rời khỏi nơi đây. Nó nghĩ bụng, nếu lúc này mình xin Trùng đại sư đưa mình đi, tuy rằng đường đột nhưng nếu kể rõ việc mình bị bắt cóc như thế nào thì chắc ông sẽ không khoanh tay đứng nhìn. Chỉ là Nhật Khố c quý tuy lúc đầu có hung dữ với mình, còn nói là muốn ăn thịt mình nhưng rốt cuộc vẫn đối xử với mình không tệ, cho dù có đi thì cũng nên gặp mặt mà từ biệt đàng hoàng. Thế là nó bèn ừ ừ đứng dậy, nói với mọi người: “Xin các vị đợi tiểu đệ một lát, tiểu đệ sẽ quay lại ngay.”

Thanh Nhi cười, nói: “Thiên hạ làm gì có bữa tiệc nào không tàn, tên tiểu quý ngươi phải đi rồi sao? Không tiễn, không tiễn!”

Tiểu Huyền thực sự cảm thấy rất lưu luyến. “Bọn cô ở trên chiếc thuyền hoa đó sao, ta đi tìm bọn cô được không?” Nó sợ Thanh Nhi sẽ cự tuyệt mình nên lại nói với Trùng đại sư: “Văn bố i còn có việc muốn nói với ngài.”

Trùng đại sư có sở học khá tạp, còn tinh thông cả thuật xem tướng, ngay từ trước đó đã nhìn ra Tiểu Huyền tuy tướng mạo không được khôi ngô nhưng trên khuôn mặt lại thấp thoáng chính khí, khá u bá t phàm nên mới chẳng ngại để nó biết tên của mình. Hơn nữa, ông tài cao mật lớn, cũng không sợ nó báo quan, bèn cười dài một tiếng. “Được! Tiểu huynh đệ mời một bữa cơm, thực rất cảm tạ thịnh tình. Bọn ta sẽ còn ở lại thành Phù Lăng này hai, ba ngày nữa, nếu tiểu huynh đệ có thời gian rảnh thì cứ tới tìm ta.”

Tiểu Huyền được Trùng đại sư đồng ý, trong lòng vui vẻ vô cùng, bèn gọi tiểu nhị tới tính tiền. May mà tổng cộng chỉ hết mười tám lạng bạc, còn chưa đến mức khiếm nó phải xấu mặt.

Tiểu Huyền đi theo tay đại hán kia ra ngoài Tam Hương các, còn chưa đi được mấy bước đã bị Nhật Khố c quý kéo lại.

Tiểu Huyền hưng phấn kêu lên: “Thúc thúc đoán xem cháu đã gặp được ai nào!” Rồi nó ghé sát tai Nhật Khố c quý, khẽ nói: “Thì ra nam tử đội nón lá đỏ chính là Trùng đại sư.” Nó biết Trùng đại sư có ơn với Nhật Khố c quý, do đó mới không giấu giếm.

Nhật Khố c quý chẳng hề tỏ ra ngạc nhiên, mặt mày thâm trầm, nói: “Ta biết.”

Tiểu Huyền tò mò hỏi: “Ấy, thì ra thúc thúc đã biết rồi? Thế tại sao thúc thúc không vào gặp ông ấy?”

Nhật Khố c quý thở dài một tiếng. “Bây giờ mà gặp, ta chỉ sợ ông ấy sẽ lấy tính mạng ta ngay lập tức.” Tiểu Huyền giật mình cả kinh, tới lúc này mới nhớ ra Nhật Khố c quý có tật thích ăn thịt trẻ con. Với tính cách ghét ác như thù của Trùng đại sư, có lẽ sẽ không để cho hắn sống tiếp trên đời.

Thì ra Nhật Khố c quý đã từng lạng lẽ trở lại Tam Hương các, ban đầu khi nhìn thấy bóng lưng Trùng đại sư, hắ n chỉ cảm thấy quen thuộc, về sau tất nhiên là nhận ra ngay. May mà những năm nay tâm trạng hắ n u uất, dung mạo đã thay đổi rất nhiều nên vừa rồi Trùng đại sư mới không nhận ra. Nhưng hắ n làm sao dám mạo hiểm đi gặp Trùng đại sư lần nữa, bởi vậy mới sai tên đại hán kia vào gọi Tiểu Huyền ra.

Tiểu Huyền thầ m buồn bực, nghĩ bụng Nhật Khố c quý ắ t sẽ không cho mình đi gặp Trùng đại sư nữa, mà lời cáo biệt với hắ n thì không biết phải nói thế nào. Ban đầu nó còn có lòng muốn đi bái Long phán quan làm thầ y, nhưng giờ đây đã gặp được Trùng đại sư và nam tử họ Lâm kia, chí khí tất nhiên cũng cao hơn nhiều. Nghĩ đế n việc thanh danh của Long phán quan trong võ lâm khá tệ, lại là một trong sáu tông sư tà phái, nó chẳng còn muốn có quan hệ với ông ta.

Hai người cứ lạng lẽ bước đi, Nhật Khố c quý thầ y Tiểu Huyền có vẻ tâm thầ n bất định thì ngạc nhiên nói: “Sao ngươi không hỏi ta chuyện về tên lái thuyề n đó?”

Lúc này Tiểu Huyền đang tính kế thoát thân, nghe thầ y vậy liền buộ t miệng hỏi: “Tên lái thuyề n đó có lai lịch thế nào vậy?”

Nhật Khố c quý hờ hững nói: “Hắ n là một nhân vật nhỏ bé của Lưu Sa bang, không biết đã ăn phải gan hùm mật gầ u gì mà lại dám bày trò hãm hại ta, kết quả là đã má t mạng.” Lưu Sa bang là một bang phái nhỏ ở gầ n thành Phù Lăng, chuyên kinh doanh thuyề n bè, thỉnh thoảng cũng thực hiện một vài vụ làm ăn không vô n liề ng, xưa nay luôn phục tùng dưới uy thế của Câ m Thiên bảo.

Tiểu Huyền sợ đế n giật nảy mình. “Hắ n chế t rồi sao?”

Nhật Khố c quý chậm rãi gật đầu. “Đã bị giết người diệt khẩu rồi. Người mà Lão Tử Dương phái đi tìm thầy thi thể của hã n ở thành đông. Hà hà, một chỉ đoạt mạng, người ra tay cũng là một cao thủ.”

Tiểu Huyền hỏi: “Là ai giết hã n thế?” Nghĩ đến việc người đó mới hôm sáng còn là một hán tử khỏe mạnh, vậy mà giờ đây đã biến thành cái xác lạnh băng, tâm trạng nó sau nháy mắt đã trở nên bất an tột độ. Chẳng lẽ đây chính là giang hồ?

Nhật Khố c quý cười lạnh, nói: “Ắt hẳn là kẻ đã sai hã n tới hại ta. Lưu Sa bang chủ Âu Dương Thanh một mực xin lỗi ta, đoán chừng hã n cũng không có gan sai thủ hạ trêu chọc tới Cầm Thiên bảo, phía sau nhất định là có kẻ khác giật dây.” Hã n dừng lại một lát rồi trầm ngâm nói: “Người có nhớ không, lúc tên lái thuyền đó nghe thầy người nói lớn tên của Long bảo chủ thì có vẻ mặt như thế nào?”

Tiểu Huyền nhớ lại tình hình trên thuyền hôm sáng, nói: “Ừm, khi đó cháu hôm lớn tên của Long phán quan, sắc mặt tên lái thuyền đó lập tức biến đổi hẳn, dường như vô cùng kinh hãi.”

“Không sai.” Nhật Khố c quý phân tích. “Có thể thầy ban đầu hã n chỉ cho rằng chúng ta là khách đi thuyền bình thường, nên sau khi nhận được lợi lộc từ người khác mới bày trò làm hại chúng ta, vừa nghe nói chúng ta có liên quan tới Cầm Thiên bảo thì lập tức sợ hãi đến nỗi chân tay luống cuống.”

Tiểu Huyền vỗ tay, nói: “Cháu biết rồi. Nhất định tên lái thuyền đó không ngờ được thúc thúc là người của Cầm Thiên bảo, vốn muốn thu tay lại không làm nữa nhưng khi đó thuyền đã bị đục thủng, cho dù có kịp thời chặn lại thì hã n cũng không thoát khỏi can hệ. Hã n cảm thấy rất sợ hãi nên mới bỏ thuyền nhảy xuống

sông chạy trở n. Cũng chính vì nguyên nhân này mà nước chảy vào thuyề n mới không nhiề u, giúp chúng ta thoát khỏi một hồ i tai kiế p.”

Nhật Khố c quý thấ y Tiểu Huyề n tuy còn nhỏ tuổi nhưng tâm tư kín kẽ, nói năng đầ u ra đầ y, không khỏi thầ m khen ngợi. “Người cũng đừng coi thường thúc thúc quá, cho dù lỗ thủng trên thuyề n có lớn hơn thì ta cũng có cách bảo vệ người đượ bình an.” Ngoài miệng tuy nói vậy nhưng vừa nghĩ tới cơn kinh hồ n buổi sáng, trong lòng hắ n vẫn còn cảm thấ y sợ hãi không thôi.

Bây giờ Tiểu Huyề n đã thân quen với Nhật Khố c quý, cũng dám trêu đùa hắ n: “Ha ha, đó là bởi vì thúc thúc ở cùng với ngôi sao may mắ n cháu đây nên mới có thể hóa nguy thành an, nế u không sớm đã ở đáy sông nuôi cá rô i.”

“Người trong giang hồ , thân bắ t do kỹ!” Nhật Khố c quý cá t giọng đầ y cảm xúc. “Một khi bước chân vào giang hồ , tính mạng sẽ phải giao cho ông trời nắ m giữ. Người trong giang hồ , ai mà không phải số ng cuộc số ng trên đầ u đao lưỡ i kiế m, đượ hôm nay không biế t ngày mai, cho dù có ngày thật sự phải xuố ng đáy sông nuôi cá thì á y cũng là do tự bản thân chuồ c lầ y, không trách ai đượ!” Những lời này thường ngày hắ n nào có nói với ai, chỉ vì đã coi Tiểu Huyề n là người thân thiế t với mình nên lúc này mới thổ lộ tiế ng lòng.

Tiểu Huyề n không ngờ chỉ một câu nói đùa của mình mà có thể khiế n Nhật Khố c quý trào lên nhiề u cảm xúc như vậy, tâm trạng bắ t giác ngợ trong nổi mơ màng. “Thúc thúc có biế t là ai muố n hại chúng ta không?”

Nhật Khố c quý cười hà hà một tiế ng. “Kẻ thù của Cầ m Thiên bảo không phải là ít, thời gian này lại có một số chuyện lớn sắ p xảy

ra, cho nên tất nhiên những tên chuột nhắt kia đều rục rịch hành động.”

Tiểu Huyền vốn muốn hỏi xem là chuyện lớn gì nhưng thấy Nhật Khố c quý tỏ ra thân bí thì đoán chừng hẳn sẽ không nói cho mình biết. Đột nhiên lại nhớ tới một chuyện, nó bèn hỏi Nhật Khố c quý: “Đúng rồi, lúc ở trong Tam Hương các cháu còn nhìn thấy nam tử áo lam mà hồ i sáng đã chặn con thuyền nhỏ của chúng ta bên bờ sông.”

“Ồ!” Nhật Khố c quý tuy có lặng lẽ trở lại Tam Hương các một lát, nhưng sau khi biết là Trùng đại sư đang ở đó thì làm sao dám ở lại lâu, cho nên không hề biết tới sự xuất hiện của nam tử đeo cung họ Lâm kia. Hẳn rất có ấn tượng với người này, liền lắm bầm: “Võ công của người này cực cao, không biết có lai lịch gì?”

Tiểu Huyền nói: “Cháu vừa mới nghe ngóng được là y họ Lâm thì đã bị thúc thúc cho người vào gọi đi rồi. Võ công của y quả nhiên rất lợi hại, ả nữ nhân của Thiên Diệp môn kia phóng ra mấy chục mũi ám khí mà y vẫn hóa giải dễ dàng...” Sau đó, nó liền hưng phấn kể lại sự việc đã xảy ra trong tửu điếm. Nó vốn giỏi ăn nói, lại rất có hảo cảm với nam tử họ Lâm kia nên đã thêm mắm dặm muối để miêu tả một phen, khen ngợi y như một vị tiên trên trời vậy.

“Thì ra là y!” Nhật Khố c quý thờ dài một tiếng. “Trong thiên hạ này, người mang họ Lâm mà lại có công phu ám khí xuất thân nhập hóa như thế, ngoài Ám khí vương Lâm Thanh sáu năm trước đã buông lời khiêu chiến với Minh Tướng quân giữa đám vạn quân ra thì còn có thể là ai!”

“Thúc thúc nói gì cơ?” Tiểu Huyền cả kinh bật thốt. “Y chính là Ám khí vương sao?” Từ nhỏ nó đã được phụ thân Hứa Mạc Dương kể cho nghe rất nhiều sự tích về Ám khí vương Lâm Thanh, như việc

năm đó Âm khí vương đã hạ chiế' nthur với thiên hạ đệ nhấ' t cao thủ Minh Tướng quân giữa đấ' m vạ' n quân thê' nào, lại dùng Thâu Thiên cung và một mũi tên bắ' n chệ' t Đắ' ng bình vương Cô' Thanh Phong trong Bát phương danh đố' ng vô' n ngang danh với y ra sao, còn nói về' ước hẹn một mũi tên giữa Âm khí vương và Minh Tướng quân trong U Minh cô' c...

Trong lòng Tiểu Huyê' n, Âm khí vương thực chắ' ng khác gì người trời, chính là vị đại anh hùng mà nó sùng bái nhấ' t. Có điề' u, mỗi lâ' n Hứa Mạc Dương nhắ' c đế' n Lâm Thanh điề' u gọi y là Âm khí vương, Tiểu Huyê' n cũng chỉ cảm thấ' y Âm khí vương chính là Âm khí vương, trước giờ chưa từng biế' t Âm khí vương vô' n họ Lâm. Bây giờ nghe Nhật Khố' c quý nói ra chuyện này, sau khoảnh khắ' c, tâm trạng nó đã trở nên sôi sục, tựa như có sóng dữ cuộn trào. Nghĩ tới việc mình đã vô' ý mời Âm khí vương uô' ng rượu ăn cơm, còn trò chuyện với y một lúc lâu, nó thực có cảm giác như ở trong giấ' c mộng. Nó lại nghĩ với giao tình giữa cha và Âm khí vương, bắ' t kể thê' nào y cũng sẽ dẫn nó đi tìm cha, vì thê' mà không thể kìm nén được nữa, nó chỉ hận không thể mọc ra đôi cánh rồi lập tức quay trở lại Tam Hương các nói rõ thân phận của mình...

“Người làm gì mà ngạc nhiên đế' n thê' ?” Làm sao Nhật Khố' c quý biế' t được lúc này trong lòng Tiểu Huyê' n lại có nhiề' u suy nghĩ như vậy. “Trùng đại sư và Âm khí vương đố' ng thời xuấ' t hiện trong thành Phù Lắ' ng, e là chắ' ng bao lâu nữa sẽ xảy ra chuyện lớn đủ khiế' n toàn võ lâm chấ' n đố' ng, chúng ta cầ' n phải trở về' Cầ' m Thiên bảo để' bắ' m báo tin tức với bảo chủ ngay.”

Tiểu Huyê' n dầ' n bình tĩnh trở lại, biế' t rằ' ng Nhật Khố' c quý nhấ' t định sẽ không để' cho mình đi, còn nế' u mình nói ra chân tướng thì không rõ hắ' n sẽ có hành đố' ng gì, quá nửa là sẽ ép mình phải gia nhập Cầ' m Thiên bảo. Bây giờ, cách tô' t nhấ' t là tranh thủ thời gian ở trong thành Phù Lắ' ng tìm cơ hội liên hệ' với Âm khí

vương, đến lúc đó Nhật Khố c quý có muốn đưa mình đi thì cũng không thể nữa rồi. Tròng mắt thoáng xoay chuyển, nó chợt kêu lên: “Úi chao, không hay rồi, đồ của cháu bị rơi ở Tam Hương các, cháu phải quay lại lấy ngay!”

Làm sao Nhật Khố c quý chịu để cho nó đi. “Đợi bọn họ đi rồi ta sẽ sai người tới lấy giúp người.”

Tiểu Huyề n nhăn nhó mặt mày, nói: “Không được, không được! Thứ đó quý báu vô cùng, nếu không trở lại ngay thì sẽ bị bọn họ lấy mất đấy!”

Nhật Khố c quý khẽ mắ ng: “Nói bừa, Âm khí vương và Trùng đại sư là hạng người thế nào mà lại lấy đồ của một thằng nhóc như người?” Hắ n quả thực yêu quý Tiểu Huyề n vô cùng, cảm thấy mình đã quá nặng lời, liền dịu giọng nói: “Đó là thứ gì vậy? Rất quan trọng sao?”

Tiểu Huyề n tâm niệm thoáng động, nghĩ đến chiếc khóa vàng mà Thanh Nhi đeo trên cổ, bèn khoa tay múa chân miêu tả: “Là một chiếc khóa vàng to bằng cỡ này này...”

Nhật Khố c quý thoáng cảm thấy nghi hoặc. “Mấy hôm nay sao ta không thấy trên người người có thứ đồ như vậy?”

Tiểu Huyề n tiếp tục bịa chuyện: “Đó là kỷ vật duy nhất mà mẫu thân để lại cho cháu trước lúc qua đời, ngàn vạn lần không thể đánh mất được. Đúng rồi, thường ngày cháu đeo nó trên cổ, nhất định là vừa nãy uống rượu bị sặc, cúi đầu xuống ho nên đã không cẩn thận làm rơi mất...” Trong cơn nôn nóng, nó cũng không giấ u việc mình không biết uống rượu, lúc này lại chợt nhớ đến người mẹ chưa từng gặp mặt của mình, cặp mắt bất giác đỏ hoe.

Nhật Khô'c quý thấ'y bộ dạng Tiểu Huyê`n như vậy, lại nghĩ đế`n tình cảm giữa mình và con ruột ngày xưa, ngoài mặt tuy không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng cũng đã thầ`m lo lắ'ng thay nó. “Đừng vội, thúc thúc nhắ't định sẽ tìm thứ đó về` cho ngươi.”

Tiểu Huyê`n chỉ một lòng muô`n quay lại Tam Hương các. “Chỉ sợ nó đã rơi vào tay tiểu cô nương kia thôi. Cô ta vô`n rắ't ghét cháu, nhắ't định sẽ không dễ dàng trả lại cho cháu đâu. Cháu phải quay lại đó ngay bây giờ mới được, nế`u không sau này cô ta nhắ't định sẽ không thừa nhận việc này...”

Nhật Khô'c quý đưa tay khẽ xoa đầ`u Tiểu Huyê`n, nói: “Ngươi yên tâm, ta vừa nhận được tin báo, trong má'y ngày tới sẽ có không ít cao nhân đế`n thành Phù Lãng. Chiế'c khóa vàng đó đừng nói là rơi vào tay tiểu cô nương kia, cho dù có bị Âm khí vương và Trùng đại sư mang đi thì ta cũng có cách nhờ người lắ'y về` cho ngươi được.”

Tiểu Huyê`n quả thực chẳng còn cách nào, đành giở trò vô lại. “Vậy thúc thúc phải đờ`ng ý với cháu, chừng nào còn chưa lắ'y được chiế'c khóa vàng thì chừng á'y chúng ta sẽ không rời khỏi thành Phù Lãng.”

Lầ`n này Nhật Khô'c quý tỏ ra rắ't sáng khoái. “Được, ta đờ`ng ý với ngươi.”

Tiểu Huyê`n thấ'y Nhật Khô'c quý đã đờ`ng ý sẽ không rời khỏi thành Phù Lãng ngay, ít nhắ't cũng đạt được một nửa mục đích, thoáng cảm thấ'y yên tâm hơn. Lại nghĩ tới những lời của Nhật Khô'c vừa rờ`i, nó tò mò hỏi: “Nế`u chiế'c khóa vàng đó của cháu thật sự rơi vào tay Âm khí vương và Trùng đại sư, chẳng lẽ thúc thúc cũng có cách nhờ người lắ'y về` sao? Người nào mà lại có bản lĩnh lớn như vậy?”

Nhật Khô'c quý nở một nụ cười thầ'n bí. “Người đã từng nghe nói tới Diệu thủ vương có tài ăn trộm thiên hạ vô song chưa?”

Chương 5

GIÓ MÂY VÀN VŨ

Nam tử đeo cung đó chính là Âm khí vương Lâm Thanh lừng danh giang hồ!

Sáu năm trước tại vùng Tái Ngoại, Lâm Thanh đã có ván cược dùng Thâu Thiên cung bắn một mũi tên với Minh Tướng quân, tuy bên ngoài thì chiến được thế thượng phong nhưng y biết rõ Minh Tướng quân vì cô ky rất nhiều điều nên mới có ý không dùng hết sức, còn võ công của bản thân thực ra vẫn thua đôi phương một bậc. Y đã công khai khiêu chiến với Minh Tướng quân, tất nhiên sẽ coi hắn là một đỉnh cao về võ đạo để mình theo đuổi và vượt qua, do đó mấy năm nay vẫn luôn dốc lòng rèn giũa, chuẩn bị cho cuộc chiến sớm muộn cũng sẽ xảy ra giữa y và Minh Tướng quân.

Võ công đạt tới cảnh giới cao thâm như Minh Tướng quân và Lâm Thanh, muốn tiến bộ thêm thực khó khăn vô cùng, cần cù khổ luyện chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là đề cao tu vi của bản thân về mặt tâm cảnh. Cũng tựa như giữa thầy và thợ, khoảng cách chỉ có một lẽ ranh, điều khác biệt chính là sự đốn ngộ trong một khoảnh khắc ngẩn ngui. Cho nên năm đó, sau khi chia tay mấy người Hứa Mạc Dương, Vật Do Tâm, Dương Sương Nhi trong U Minh cốc nơi dãy Cách Vân, y đã mở rộng lòng mình, một mình đi chu du thiên hạ, thăm thú các chốn danh sơn, một mặt là muốn căn cứ vào lời gợi ý của Xảo Chuyên t đại sư để tìm ra mũi Hoán Nhật tiễn có thể phát huy uy lực lớn nhất của Thâu Thiên cung, mặt khác là muốn mượn sức mạnh của thiên địa tự nhiên để nghiên cứu huyệt cơ, tìm kiếm xem nơi đâu mới là điểm tận cùng của con đường võ đạo.

Trong Tam Hương các, bốn bàn tay của Trùng đại sư và Lâm Thanh nắm chặt lấy nhau, tuy sắc mặt vẫn như thường nhưng tâm trạng cả hai đều xúc động tột cùng. Hai người họ đều là những nhân vật lừng lẫy trên giang hồ, sớm đã nghe nói về nhau, lòng thâm khâm phục, nhưng mãi tới hôm nay mới gặp mặt lần đầu, rồi lập tức coi nhau là tri kỷ, chỉ hận không thể gặp nhau sớm hơn. Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh tuy sớm đã đoán ra người này là Âm khí vương nhưng sau khi chứng thực được thân phận của Lâm Thanh thì vẫn mừng rỡ vô cùng. Phải biết rằng mấy chục năm nay, Minh Tướng quân vẫn luôn ngồ i vững ngôi thiên hạ đệ nhất cao thủ, lại có quyên cao chức trọng khiên người người trong thiên hạ đều sợ hãi, ngay đến nhân vật duy nhất dám đố i đầu với hắn là Ngụy Nam Diệm, một trong bốn đại công tử ở kinh sư cũng đã bị thất thế, mất chức quan từ hai năm trước, cuối cùng phải bỏ mạng trên giang hồ. Tuy Ngụy công tử chế t dưới tay Phong Băng trên Nga My Kim Đỉnh nhưng xét kỹ ra, nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì y không địch lại uy thế của Minh Tướng quân.

Còn Âm khí vương Lâm Thanh năm đó đã lập uy bá ng một mũi tên kinh thiên động địa, công nhiên hạ chiên thư với thiên hạ đệ nhất cao thủ Minh Tướng quân ngay giữa vạn quân, rồi cuối cùng, dưới sự bao vây của trùng trùng binh lính vẫn có thể bình yên thoát khỏi U Minh cốc. Tuy người trên giang hồ không biết sự thực có đúng là như vậy không nhưng việc này sớm đã lan truyền khắp nơi, lại được những kẻ hiêu sự tô vẽ thêm, thế là Âm khí vương đã trở thành người duy nhất đủ sức địch lại Minh Tướng quân, được các nữ tử trẻ tuổi như Hoa Tường Dung, Thủy Nhu Thanh ngưỡng mộ nhất.

Mấy người trò chuyện khách sáo mấy câu rồi Thủy Nhu Thanh nói: “Nơi này nói chuyện không tiện, chi bằng chúng ta hãy lên thuyền Tu Nhân rồi nói tiếp.”

Tới lúc này Lâm Thanh mới biết chi tiết chuyện hoa mà mình cứu hồ i sáng có tên là “Tu Nhân”. Ý nghĩ lực cao minh, sớm đã nhìn ra Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh đều có võ công lợi hại, không phải hạng nhân vật tầm thường nhưng quả thực không đoán được tại sao bọn họ lại đi cùng Trùng đại sư. Huống chi Trùng đại sư xưa nay luôn đi lại ở đất Trung Nguyên, đến tòa thành Phù Lăng này cũng thực là điêu kỳ lạ. Ý đang muốn hỏi han kỹ càng, thấy lời của Thủy Nhu Thanh rất hợp ý mình, bèn cười, nói: “Tên chuyện thực là hay lắm, ta cũng đang muốn đi xem thử một chút đây!”

“Tên con chuyện này là do Dung tử tử đặt đây, quả nhiên đặt rất hay...” Thủy Nhu Thanh nháy mắt một cái, rồi lại nở một nụ cười tinh nghịch. “Chúng ta đi ngược dòng từ Hán Khẩu đến đây, chẳng biết đã tác thành cho bao nhiêu mối nhân duyên rồi.”

Hoa Tường Dung ngạc nhiên nói: “Tiểu nha đầu lại nói bừa rồi, tên con chuyện này thì có liên quan gì tới chuyện nhân duyên?”

Thủy Nhu Thanh nghiêm túc giải thích: “Tu Nhân, Tu Nhân, đọc chệch ra chẳng phải là thành “tục huyền” sao?”

Lâm Thanh và Trùng đại sư tới lúc này mới biết Thủy Nhu Thanh có ý trêu chọc Hoa Tường Dung, đều cất tiếng cười rộ.

“Thanh Nhi chớ có nói bừa!” Hoa Tường Dung cả thẹn, mắt liếc nhìn Lâm Thanh, mặt đỏ bừng, giải thích: “Tên của con chuyện này vốn được lấy ý từ một câu thơ của tiên nhân, ấy là “nhất cú đình ninh quân ký thủ, thân tiên tu thị nhân nhân tô (18)”.”

“Hay cho câu “thân tiên tu thị nhân nhân tô”!” Trùng đại sư cất tiếng khen. “Ta thật sớm nên đi nhờ chuyện của hai đứa mới phải, như thế hẳn sẽ có thêm được mấy phần tiên khí.”

Tối giờ Lâm Thanh mới biết Trùng đại sư và hai nàng Hoa, Thủy chỉ gặp nhau trên đường. Y thấy Hoa Tường Dung đoan trang, thanh nhã, xuất khẩu thành thơ, không kìm được nhớ đến hồng nhan tri kỷ Lạc Thanh U vốn có văn tài siêu tuyệt của mình, nhủ thầm mình và nàng đã gặp mười năm rồi chưa gặp mặt.

Mấy người nói nói cười cười rời khỏi Tam Hương các, đi thẳng đến thuyền Tu Nhân. Trên thuyền, ngoài mấy thuyền phu ra còn có bốn, năm người hầu tùy thân mà Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh dẫn theo. Nhìn thấy Lâm Thanh chính là vị ân nhân hào sảng, tất cả liền vội vàng cất lời cảm tạ chân thành.

Con thuyền này không lớn lắm, khoang thuyền được chia làm năm, sáu gian nhỏ, Hoa Tường Dung, Thủy Nhu Thanh và Trùng đại sư mỗi người ở một gian, những người hầu ở một gian. Phòng khách trên thuyền không rộng rãi lắm nhưng được bố trí hết sức ngăn nắp, gọn gàng, trong phòng bày biện toàn những thứ vật dụng được điêu khắc tinh tế, ngăn cách bằng bình phong. Giữa phòng có đặt một chiếc ghế năm tạc bằng đá Vân Nam, hai bên trái phải có hai cặp ghế tựa làm bằng gỗ đàn hương, phía trước là một chiếc bàn trà, bên trên có bày một ấm trà tử sa cùng với bốn chiếc chén ngọc được khắc hoa văn rất đẹp, bên trong không dính chút cặn trà nào. Trong phòng không đốt hương liệu, chỉ có một bình hoa màu xanh lam, bên trong cắm mấy bông bách hợp tỏa ra mùi thơm thoang thoảng càng làm tăng thêm vẻ thanh cao, tao nhã của nơi này.

Lâm Thanh hào sảng tuy đã cứu chiếc thuyền này nhưng chưa hề bước vào khoang, lúc này mới biết thì ra ẩn đằng sau vẻ ngoài bình thường kia là một khung cảnh trang nhã đến thế, bèn cất tiếng than: “Quả nhiên là nơi ở của thần tiên.”

Thủy Nhu Thanh giải thích: “Những vật dụng trên thuyền này đều do tiểu nữ và Dung tỷ tỷ mua ở Hán Khẩu đây!”

Trùng đại sư cười, nói: “Những tay nam tử thô lỗ như bọn ta thì làm sao có thể tận tâm sắ p xế p má y thứ này chứ! Xem ra muố n làm thầ n tiên không những phải là người thanh nhàn, còn câ n là nữ tử mới đượ c!”

Lâm Thanh khẽ gậ t đầ u. “Mỗi sự bô trí ở nơi này đầ u có thể nhìn thấ y những điề u xảo diệu, xem ra nhấ t định là kiệt tác của Hoa cô nương rô i, cô nương quả đã có đượ c sự chân truyề n của Phiên Thiên lâu.”

Hoa Tường Dung ngắ n người. “Thì ra đại hiệp đã đoán ra rô i.”

Trùng đại sư cười, nói: “Nhãn lực của Âm khí vương lợi hại đế n thề nào, muố n giấ u giế m y há lại là việc dễ?”

Lâm Thanh cũng khẽ cười, nói với Hoa Tường Dung: “Tuy ta chưa gặp Khứu Hương công tử bao giờ nhưng từ lâu đã nghe nói ông ta hành sự cẩn trọng, thi họa song tuyệt, khiế n biế t bao nữ tử phải mê đắ m. Ta đã biế t phương danh của cô nương, lại đượ c thấ y tác phong hành sự của cô nương, làm sao mà chẳng đoán ra đượ c!” Thì ra Phiên Thiên lâu này chính là “lâu” trong “các lâu hương chửng”, bô n đại gia tộc thầ n bí nhấ t trên giang hồ . Bô n đại gia tộc này lâ n lượt là Điể m Tình các, Phiên Thiên lâu, Ôn Nhu hương và Anh Hùng chửng, xưa nay ít xuấ t hiện trên giang hồ nhưng nghe nói đầ u có võ học tuyệt thề . Lâu chủ của Phiên Thiên lâu chính là Hoa Khứu Hương, người có biệt danh Khứu Hương công tử, võ công thành danh của ông ta chính là Khởi La kiế m pháp và Chiế t Hoa thủ.

Hoa Tường Dung khom người bái tạ. “Gia phụ cũng từng nhắ c đế n sự quang minh lỗi lạc của Âm khí vương với tiể u nữ, hơn nữa ông còn rấ t thích cái tính trọng đại nghĩa, không câu nệ tiể u tiế t của Lâm đại hiệp, chỉ tiế c là chưa có duyên gặp mặt. Nề u đượ c nghe

thầy lời khen tặng như vậy từ Lâm đại hiệp, ông nhất định sẽ rất vui mừng.”

Lâm Thanh cười rộ. “Nếu đã biết ta không câu nệ tiểu tiết, còn gọi ta là đại hiệp làm gì?”

Hai má Hoa Tường Dung ửng hồng, khẽ gọi: “Lâm... đại ca!” Tiếng đại ca này quả thực nhỏ như muỗi kêu, Trùng đại sư vội vàng làm bộ nghiêng tai lắng nghe khiến Hoa Tường Dung cả thẹn, lén giậm chân xuống đất, hai má lại càng đỏ ửng.

“Lâm đại ca có điểu không biết...” Thủy Nhu Thanh tuy còn nhỏ tuổi nhưng cởi mở hơn Hoa Tường Dung nhiều, mặc kệ việc mình nhỏ hơn Lâm Thanh gần hai mươi tuổi, vẫn gọi y là đại ca. “Hoa thúc thúc bây giờ đã không thể gọi là Khứu Hương công tử nữa, mà phải gọi là Tứ Phi công tử.”

“Ồ!” Lâm Thanh tò mò hỏi: “Tứ Phi tức là thế nào vậy?”

“Áy chính là phi rượu ngon không uống, phi nhạc hay không nghe, phi thơ hay không ngâm.” Thủy Nhu Thanh cười hì hì, nói: “Còn cái “phi” cuối cùng ấy mà... đó là phi mỹ nhân không nhìn...”

Trùng đại sư vỗ tay cười rộ. “Ha ha, trên giang hồ làm gì có nhiều mỹ nhân như thế. Chẳng trách mười mấy năm nay Hoa Khứu Hương lại không xuất hiện trên giang hồ, chắc cả ngày từ sáng đến tối chỉ nhìn Khứu Hương phu nhân thôi, chứ một khi rời khỏi Phiên Thiên lâu, e là sẽ phải làm một tên mù mắt sáng rồi.” Mọi người nghe thầy thế lại cười vang lên nữa.

Thủy Nhu Thanh dường như rất thích việc ra câu đố, lúc này ngẩng lên hỏi: “Lai lịch của Dung tỷ tỷ đã bị đoán ra rồi, bây giờ Lâm đại ca hãy đoán lai lịch của tiểu muội đi!”

Lâm Thanh cô ý tỏ vẻ khổ não. “Ta vô n cho rằ ng mình đã đoán ra rô i, nhưng lại cảm thấ y có chỗ nào đó không đúng.”

Thủy Nhu Thanh hỏi: “Có chỗ nào mà không đúng?”

Bên khóe miệng Lâm Thanh xuấ t hiện một nét cười. “Ta nghĩ nữ tử của Ôn Nhu hương ai nấ y đề u dịu dàng như nước, nề n nã, lễ độ, làm sao lại có một tiểu nha đầ u mô m mép tép nháy như muôi đượ c? Ha ha...” Thì ra y sớm đã đoán ra Thủy Nhu Thanh là người của Ôn Nhu hương trong bộ n đại gia tộc, nhưng lại cô ý trêu chọc tiểu cô nương thông minh, lanh lợi này.

“Hu hu!” Thủy Nhu Thanh làm bộ hậm hực, nói. “Lâm đại ca ứ c hiế p người ta!”

Lâm Thanh còn chưa trả lời, Trùng đại sư đã làm bộ ngạc nhiên, nói: “Tiểu nha đầ u người gọi ta là đại thúc nhưng lại gọi Lâm huynh là đại ca, như thế há chẳng phải đã khiế n Lâm huynh chịu thiệt?”

Thủy Nhu Thanh cười hì hì một tiế ng, lè lưỡi, nói: “Ai bảo đại thúc trông già như thế chứ, nề u còn nói nữa cháu sẽ đổi sang gọi là gia gia đầ y!”

Mọi người lại cùng câ t tiế ng cười vang. Lâm Thanh thấ y Thủy Nhu Thanh và Trùng đại sư thoải mái trêu chọc nhau mà chẳng có điề u cô kỵ gì, bất giác lại nhớ đế n những tháng năm cùng chiế n hữ u hỉ hả cười đùa, kê vai chồ ng địch, trong lòng tràn ngập một thứ tình bằ ng hữ u chân thành.

Trùng đại sư rô t cuộc đã nói vào chuyện chính: “Mấ y năm nay ta không nghe thấ y chút tin tức nào về Lâm huynh, chẳng rõ vì sao Lâm huynh lại tới thành Phù Lãng này vậy?”

“Đúng thế!” Thủy Nhu Thanh nói. “Sau khi Âm khí vương công khai khiêu chiến với Minh Tướng quân, suốt mấy năm liền chẳng có chút tung tích. Trên giang hồ xuất hiện rất nhiều lời đồn đoán, có kẻ còn cho rằng Âm khí vương vì sợ uy thế của Minh Tướng quân nên đã quy ẩn giang hồ rồi.”

Hoa Tường Dung từ nãy đến giờ chưa nói gì bỗng mỉm cười, nói: “Có điê u, hôm nay Âm khí vương tái hiện hùng phong trong Tam Hương các, không biết sẽ lại khiêu chiến bao nhiêu kẻ bày trò miệng lưỡi đảo lộn thị phi?”

Lâm Thanh nghiêm túc nói: “Mấy năm nay ta vẫn luôn dừng chân ở những nơi sông núi danh lam, chính là mong võ công có thể tiến bộ thêm một bước, đợi đến khi thời cơ chín muồi sẽ lên kinh tiếp tục cuộc chiến còn dang dở với Minh Tướng quân.”

Mọi người đều im lặng. Uy danh của Minh Tướng quân thực sự quá lớn, hôm nay dù đã tận mắt nhìn thấy võ công xuất quỷ nhập thần của Âm khí vương nhưng chẳng ai dám nói chắc có thể địch lại Minh Tướng quân. Cao thủ giao tranh với nhau, việc sinh tử chỉ cách nhau một lằn ranh nhỏ, há lại là chuyện đùa?

Lâm Thanh biết suy nghĩ trong lòng mọi người nhưng cũng chẳng mấy để bụng, sau khi dừng lại một lát bèn thở dài, nói: “Bất giác đã sáu năm trôi qua. Những năm nay, không lúc nào ta không nghĩ tới ước định với Minh Tướng quân. Tuy cảm thấy võ công của mình đã tiến bộ nhiều nhưng ta vẫn không nắm chắc có thể địch lại Lưu Chuyên thần công của hắ n, do đó cũng không trở lại kinh sư để tránh tự chuốc lấy nhục.”

“Hay! Chỉ riêng cái bụng dạ thẳng thắn này của Lâm huynh, người thường đã không thể nào so sánh được.” Trùng đại sư thấy Lâm Thanh thản nhiên nói ra việc này, bèn cất tiếng khen. “Ta

chưa từng gặp Minh Tướng quân, không biết võ công của hắn thế nào, nhưng nghe nói trong tay Lâm huynh có một cây thần cung có thể khắc chế võ công của hắn, đúng không?”

Năm xưa, sư thúc của Minh Tướng quân là Xảo Chuyết đại sư tuy tọa hóa trên núi Phục Tàng nhưng đã để lại một cây Thần Thiên cung, nghe nói là có thể đối phó với Minh Tướng quân. Tin tức này tuy đã bị phủ tướng quân cố gắng phong tỏa nhưng trên giang hồ vẫn xuất hiện rất nhiều lời đồn, mỗi người nói một lẽ nhưng chẳng ai biết Thần Thiên cung có thật sự ghê gớm như vậy hay không. Hoa Tướng Dung và Thủy Nhu Thanh đều liếc mắt về phía cây trường cung mà Lâm Thanh đang đeo trên lưng.

“Mời Trùng huynh xem!” Lâm Thanh tháo cái bọc trên lưng xuống, chậm rãi cởi lớp vải bên ngoài, để lộ ra cây Thần Thiên cung màu đỏ sậm bên trong, rồi đưa tới cho Trùng đại sư. “Cây cung này có tên Thần Thiên, là do Xảo Chuyết đại sư lưu lại bản vẽ, sau đó lại phải tập hợp đủ cái tinh túy của Ngũ hành, Tam tài, rồi giao cho Binh Giáp truyền nhân Đỗ Tứ tự tay chế tạo, sau khi cung thành thì có uy lực cực lớn, có thể bắn xa ngoài ngàn bộ, quả thực là một cây thần cung hiếm có trên đời.” Dường như y lại nhớ đến quãng thời gian cùng mấy người Đỗ Tứ hợp sức kháng địch, chế tạo thần cung, đôi hàng lông mày hơi cau lại, bên khóe miệng xuất hiện một nét cười buồn. “Sáu năm nay, Thần Thiên cung chưa từng rời khỏi người ta. Vừa nhìn thấy cung, những chuyện xưa lại hiện về trước mắt, tựa như mới xảy ra hôm qua...”

Trùng đại sư quan sát thật kỹ Thần Thiên cung, nói: “Ba năm trước, ta từng tới thành Vô Song, được gặp đứa con gái bảo bối Dương Sương Nhi của Dương Vân Thanh, còn gặp cả lão ngoan đồng Vật Do Tâm kia nữa, và được nghe bọn họ kể về tình hình ngày đó...” Mọi người nghe ông ta nhắc đến Vật Do Tâm, trên khuôn mặt đều xuất hiện nét cười. Hoa Tướng Dung và Thủy Nhu Thanh tuy chưa

từng gặp Vật Do Tâm nhưng bốn đại gia tộc võ n có qua lại với nhau nên cũng từng được nghe đò ng môn nhắ c tới người này. Đó là một lão già râu tóc bạc phơ nhưng càng già thì lại càng ngây thơ, hồ n nhiên, thực sự là một nhân vật hiế m có trên giang hồ .

Trùng đại sư ngẫ m nghĩ một lát rồi câ t tiế ng hỏi Lâm Thanh: “Ta nghe Dương Sương Nhi nói, Xảo Chuyê t đại sư còn để lại một mũi Hoán Nhật tiễn nữa, đúng không?”

Lâm Thanh nói: “Không sai. Nhưng mũi tên đó đã bị hủy trong tay Minh Tướng quân rồi.” Y ngược mắ t nhìn lên nóc thuyê n, nhớ lại tình hình khi giao đầ u với Minh Tướng quân ngày đó, rồi thở dài, than: “Minh Tướng quân quả thực là một thiên tài võ học hiế m có trên đời, không ngờ lại có thể ngưng khí thành hình chặn đứng mũi tên đó của ta, hơn nữa còn chưa dùng toàn lực.”

Hoa Tường Dung cả kinh bật thồ t: “Đại ca đã từng giao thủ với Minh Tướng quân sao?” Khi Âm khí vương và Minh Tướng quân đánh cuộc với nhau, chỉ có má y người Dung Tiế u Phong, Vật Do Tâm, Hứa Mạc Dương, Dương Sương Nhi có mặt, trên giang hồ gầ n như không một ai biế t việc này, do đó Hoa Tường Dung mới có câu hỏi như vậy.

Lâm Thanh cũng không giấ u giế m, kể lại sự việc ngày đó một cách kĩ càng. Trận chiế n ấy đã xuấ t hiện trong lòng y không biế t bao nhiêu lâ n, đế n bây giờ, ký ức vẫn còn như mới. Sau đó y còn nói thêm một số phán đoán của mình, bao gồ m cả nguyên nhân khiế n Minh Tướng quân không dùng hế t toàn lực khiế n hai nàng Hoa, Thủy nghe mà kinh hãi không thôi, khuôn mặt trở nên tái mét. Trùng đại sư tuy cũng từng nghe Vật Do Tâm và Dương Sương Nhi kể lại ván cuộc một mũi tên ấy nhưng lúc này được nghe câu chuyện từ lời kể của nhân vật chính, bất giác lại có một phen cảm ngộ khác. Khi nghe đế n đoạn Hoán Nhật tiễn bị thầ n công của Minh Tướng quân đánh

nát, đôi mày rậm của Trùng đại sư hơi nhướng lên. “Lưu Chuyển thân công của Minh Tướng quân có thể ngưng khí thành hình, tạo ra một vật như thực thể, quả nhiên đã vượt khỏi phạm trù của võ học thông thường. Xảo Chuyết đại sư thân là truyên nhân của Hạo Không môn, có thể nói là người am hiểu về Lưu Chuyển thân công nhất. Ông ấy đã để lại Thâu Thiên cung, tất nhiên là có thâm ý riêng, nhưng nếu nói chỉ dựa vào một cây cung mà có thể khắc chế võ công xuất thân nhập hóa của Minh Tướng quân, tới bây giờ ta vẫn nửa tin nửa ngờ.”

Lâm Thanh trầm ngâm suốt hồi lâu mới nghiêm túc nói: “Theo ta thấy, yêu quyết của Lưu Chuyển thân công nằm ở hai chữ “Lưu Chuyển”. Người học được môn thân công này nội tức sẽ như nhu như cương, biến hóa khó lường, tuần hoàn không nghỉ, dùng mãi không hết, xét về sự dẻo dai và bền bỉ có thể coi là thiên hạ vô song. Minh Tướng quân thân kinh bách chiến, muốn tìm sơ hở từ các chiêu thức của hắn quả thực còn khó hơn lên trời. Như vậy, chỉ có cách lợi dụng sức mạnh của Thâu Thiên cung, lại kết hợp với sự sắc bén vô song của Hoán Nhật tiễn, tụ lực vào một điểm, khiến cho Lưu Chuyển thân công bị đình trệ, rồi sau đó thừa cơ đánh bại hắn.” Nói tới đây, y thở ra một hơi thật dài. “Với võ công kinh thiên động địa của Minh Tướng quân, nếu không nhờ có Xảo Chuyết đại sư am tường lối vận hành của Lưu Chuyển thân công thì ai có thể nghĩ ra cách lấy cứng chọi cứng như vậy để tìm lấy một tia hy vọng giành phần thắng?”

Thủy Nhu Thanh nói: “Nhưng bây giờ Hoán Nhật tiễn đã chẳng còn, chỉ mình Thâu Thiên cung thì làm sao có thể khắc chế được Minh Tướng quân đây?”

Lâm Thanh thở dài, nói: “Năm xưa, ngay đến Xảo Chuyết đại sư cũng không dám khẳng định mũi tên mà mình để lại đó thật sự là Hoán Nhật tiễn, do đó mới giấu kín vào trong địa đạo. Những năm

nay ta chu du khắp nơi, một phần cũng vì muốn tìm kiếm nguyên liệu thích hợp để làm tên, đến lúc đó lại phối hợp với Thiên cung nữa thì mới có cơ hội thắng được Minh Tướng quân.”

Trùng đại sư trầm ngâm cất tiếng: “Trên đảo Thương Lãng có một thứ dây mây tên gọi Tiêu Dao, người dân bản địa ngâm nó vào dàu gai, sau đó hong sấy nhiều lần, tạo thành một thứ vật liệu cực kỳ bền chắc, có lẽ có thể dùng làm tên.”

Thủy Nhu Thanh ngạc nhiên nói: “Đảo Thương Lãng? Đó không phải là sào huyết của Phong Niệm Chung sao?” Nam phong Phong Niệm Chung trong sáu đại tông sư tà phái võ nộ tại đảo Thương Lãng ở Nam Hải.

“Ồ!” Lâm Thanh hơi nhướn mày. “Trùng huynh đã nói như vậy, nhất định là có đạo lý. Ta cũng từng nghe nói về thứ dây mây này, chỉ là xưa nay không qua lại với Nam phong, không tới mức vạn bất đắc dĩ thực không muốn kinh động đến hắn.”

Hoa Tướng Dung khẽ cười một tiếng. “Nếu Nam phong biết đại ca muốn đối phó với Minh Tướng quân, nhất định sẽ vỗ tay hoan nghênh.” Nam phong Phong Niệm Chung võ nộ đối đầu với Minh Tướng quân, từng thế rằng ngày nào Minh Tướng quân còn chưa chết thì ngày đó sẽ không đặt chân vào đất Trung Nguyên. Chuyện này đã lan truyền ra khắp giang hồ nên Hoa Tướng Dung mới nói như vậy.

Lâm Thanh hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: “Không giấu gì chur vi, ta chỉ muốn dùng sức của bản thân để khiêu chiến với Minh Tướng quân, chỉ riêng việc nhận được Thiên cung của Xảo Chuyết đại sư đã khiến lòng ta hấp thỏm, bất an rồi, nếu lại phải mượn sức của Nam phong nữa, cho dù có thắng cũng sẽ là bất

võ.” Lời này vừa nói ra, Trùng đại sư và hai nàng Hoa, Thủy đều cảm thấy cung kính nể phục từ tận đáy lòng.

Hoa Tường Dung vội chuyển chủ đề: “Đại ca đã tìm được nguyên liệu thích hợp để làm tên chưa?”

Lâm Thanh chậm rãi lắc đầu. “Năm đó, mũi tên mà Xảo Chuyết đại sư để lại, phần đuôi được làm bằng lông của con hạc bay trên trời, phần đầu được làm bằng răng của con báo chạy dưới đất, phần thân thì làm bằng gỗ Thiết Mộc ở Nam Hải, cứng rắn dị thường, vậy nhưng vẫn không cách nào chịu nổi một đòn toàn lực của Lưu Chuyết thần công, ta thực khó có thể tìm được thứ nguyên liệu gì tốt hơn thế.” Y thấy trên khuôn mặt Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh đều lộ vẻ thất vọng, bèn khẽ mỉm cười. “Do đó ta mới đến đây, mục đích là đi tìm một người bằng hữu ở vùng Điền Bắc, có lẽ y sẽ có cách chế tạo được Hoán Nhật tiễn.”

Thủy Nhu Thanh tò mò hỏi: “Người nào mà lại có bản lĩnh lớn như vậy?”

Lâm Thanh nói: “Nói ra thì người này có thể tính là đã kế thừa y bát của Xảo Chuyết đại sư, Binh Giáp truyền nhân Đổ Tứ cũng đã truyền phép chế tạo binh khí của mình cho y...”

“Là Đông Quy kiếm khách Hứa Mạc Dương đúng không?” Trùng đại sư tiếp lời. “Ta từng nghe Vật Do Tâm và Dương Sương Nhi kể về kỳ ngộ của y, theo ta nghĩ Xảo Chuyết đại sư đã truyền công cho y nhất định là có thâm ý, có lẽ việc phá Lưu Chuyết thần công của Minh Tướng quân đến cuối cùng vẫn phải dựa vào y.”

Lâm Thanh khẽ gật đầu. “Chính là Hứa Mạc Dương.” Thì ra Lâm Thanh đã lâu không trở lại Trung Nguyên, lần này vào Xuyên chính là để đi tìm Hứa Mạc Dương. Y và Hứa Mạc Dương đã sáu năm không gặp, hoàn toàn dựa vào phương pháp liên hệ đã để lại năm đó mới

nghe ngóng được Hứa Mạc Dương hiện đang ở Thanh Thủy trấn dưới núi Doanh Bàn thuộc vùng Điện Bắc. Vô n dĩ y định đi đường thủy vào Xuyên rồi đổi qua đường bộ đi tiếp xuống phía nam, chẳng ngờ lại gặp được Trùng đại sư mà từ lâu đã muốn gặp một lần ở thành Phù Lăng này, thực cũng có thể tính là cơ duyên xảo hợp.

Lâm Thanh cất tiếng hỏi Trùng đại sư: “Từ lâu đã nghe nói Trùng huynh thường đi lại ở miền Bắc, chẳng rõ vì có gì mà lại đến nơi này? Lẽ nào chuẩn bị đi gây phiền phức cho Long phán quan sao?” Phải biết rằng Trùng đại sư xưa nay luôn độc lai độc vãng, hành tung quý dị, vậy mà lúc này lại đi cùng hai nữ tử của bọn đại gia tộc, quả thực khiến Lâm Thanh cảm thấy hết sức khó hiểu, do đó mới có câu hỏi như vậy.

Thủy Nhu Thanh giành trả lời: “Trùng đại thúc là do bọn muội mời tới tìm người đây.”

Lâm Thanh tò mò hỏi: “Tìm ai vậy?”

Trên khuôn mặt thấp thoáng vẻ buồn rầu, Hoa Tường Dung thở dài, nói: “Là ca ca của muội, Hoa Tiễn Lệ. Một năm trước huynh ấy một mình đến Trung Nguyên, dường như đã mê đắm một nữ tử phong trần tên là Lâm Vân rồi theo cô ta tới thành Thiên Châu, nhưng lại bị tổng quản phủ tướng quân là Thủy Tri Hàn đả thương, hiện giờ không rõ tung tích. Ngày Mười lăm tháng sau chính là Hành Đạo đại hội sáu mươi năm tổ chức một lần của bọn đại gia tộc, ca ca muội thân là trượng phu của Phiên Thiên lâu nên nhất định phải tham gia, do đó cha mới bảo muội liên hệ với Trùng đại sư rồi cùng đi tìm huynh ấy về. Muội thân con gái sợ một mình đi lại không tiện, bèn kéo Thanh Nhi làm bạn đi cùng...” Lâm Thanh giật mình hiểu ra, chẳng trách bọn đại gia tộc xưa nay luôn thần bí lại xuất hiện trong võ lâm như vậy, thì ra là vì nguyên nhân này.

Trùng đại sư cười gượng, nói: “Nói ra thì việc này có liên quan tới ta. Khi đó, đại đệ tử của ta là Tần Linh Vận vâng lệnh ta đến thành Thiên Châu ám sát tham quan Lỗ Thu Đạo, ai ngờ phủ tướng quân lại xuất động hai tay cao thủ tuyệt đỉnh là Thủy Tri Hàn và Quý Thất Kinh, nếu không nhờ có Hoa Tiễn Lệ dụ Thủy Tri Hàn đi thì e là còn chưa thể đắc thủ. Tính ra thì ta đã thiếu Phiên Thiên lâu một mối ân tình, do đó, sau khi nhận được thư của Khứu Hương công tử thì không thể không đến thành Nghi Tân hội họp với hai tiểu nha đầu này, sau đó thì tới nơi đây.”

Tâm tư của Lâm Thanh xoay chuyển không ngừng. Lai lịch của Trùng đại sư xưa nay luôn là một điều bí ẩn, mà nghe ý của Hoa Tường Dung, Trùng đại sư hiển nhiên luôn có mối liên hệ với người của bốn đại gia tộc. Ngoài ra, bốn đại đệ tử của Trùng đại sư lần lượt có sở trường về cầm, kỳ, thư, họa, quả là rất giống với lộ số của bốn đại gia tộc. Cứ từ đó mà suy ra, có lẽ giữa Trùng đại sư và bốn đại gia tộc thực sự có một mối quan hệ nào đó mà người ngoài không hay biết.

Thủy Nhu Thanh như cười như không, làm bộ hậm hực đưa tay lên chống nạnh. “Suốt dọc đường đại thúc được du sơn ngoạn thủy thoải mái biết mấy, sao giờ lại nói cứ như là phải đi chịu tội vậy?”

Trùng đại sư cười rộ, nói: “Phải rồi, phải rồi! Suốt dọc đường ta đều rất thoải mái. Chỉ là cứ đến một nơi nào đó là ta lại phải theo hai nha đầu các ngươi đi dạo phố, mà cứ nhìn thấy thứ gì là hai đứa ngươi lại tò mò ngó nghiêng suốt nửa ngày trời, thực khiến lão nhân gia ta đây buồn bực đến chết mất...”, sau đó lại ngoảnh đầu qua phía Lâm Thanh. “Nếu huynh đệ nhìn thấy cảnh hai con nhóc này nói chuyện với một con chim nhỏ suốt mấy canh giờ thì có lẽ cũng không chịu nổi như ta thôi.”

Lâm Thanh cười rộ, nghĩ đến cảnh bạch đạo đệ nhất sát thủ Trùng đại sư phải theo hai cô nàng phơi phơi tuổi xuân này đi dạo phố, không khỏi cảm thấy có chút đồng tình.

Hoa Tường Dung thì vẫn luôn lo nghĩ cho vị ca ca Hoa Tiễn Lệ đến bây giờ vẫn chưa rõ số phận của mình. “Nghe nói Lâm Vân cô nương hiện đã tới Diệm Thiên Nhai nên bọn muội liền đi thuyền ngược dòng từ Hán Khẩu tới nơi này.” Nàng không tìm được lại thời giờ một tiếng. “Cũng chẳng biết bây giờ ca ca có được bình an không.”

Thủy Nhu Thanh khẽ cất tiếng an ủi: “Dung tỷ tỷ yên tâm, Hoa đại ca phong lưu tuấn tú, võ công cao cường, người tốt tự có trời giúp, huynh ấy nhất định sẽ bình an vô sự.”

Lâm Thanh cũng từng nghe nói tới Diệm Thiên Nhai, một thế lực lớn đặt căn cứ tại Sở Hùng, Điền Nam. Hai năm trước, một trong bốn đại công tử đất kinh sư là Ngụy công tử Ngụy Nam Diệm bị Minh Tướng quân bức ép phải bỏ trốn tới đất Thục, cuối cùng đã bị Thiên Hồ truyền nhân Sở Thiên Nhai và con gái của Bắc Thành vương là Phong Băng hợp lực giết chết trên Nga My Kim Đỉnh. Nhưng giữa Phong Băng và Ngụy công tử thực ra có một mối quan hệ vi diệu nào đó, cho nên mưu thần dưới trướng Ngụy công tử là Quân Đông Lâm đã phò tá Phong Băng lập nên Diệm Thiên Nhai, thế lực duy nhất trong võ lâm dám công nhiên đối kháng với Minh Tướng quân. Nữ hiệp Phong Băng cũng vì thế mà được liệt vào hàng tứ đại cao thủ bạch đạo, ngang danh với bang chủ bạch đạo đệ nhất đại bang Liệt Không bang Hạ Thiên Lôi, chương môn phái Hoa Sơn Vô Ngữ đại sư, bạch đạo đệ nhất sát thủ Trùng đại sư.

Lâm Thanh thấy khuôn mặt xinh đẹp của Hoa Tường Dung tràn ngập nét âu sầu, quả thực hết sức đáng thương, liền không muốn nàng thương tâm thêm nữa, chuyển chủ đề qua chuyện khác: “Thấy

Trùng đại sư xuất hiện trong thành Phù Lăng, ta vốn tưởng nơi đây sẽ xảy ra chuyện lớn kinh thiên động địa gì, chẳng ngờ lại chỉ là một tay hộ hoa sứ giả.”

Trùng đại sư thì lại tỏ ra nghiêm túc, nói: “Ta xưa nay vẫn luôn kính trọng Lâm huynh, cũng không muốn giâu giếm gì. Thực ra lần này ta tới thành Phù Lăng, thứ nhất là để cùng Dung Nhi đi tìm huynh trưởng, thứ hai còn là vì một chuyện quan trọng khác.” Ông hít sâu một hơi, nói tiếp: “Vốn dĩ ta cũng không muốn để Lâm huynh dính dáng đến chuyện này, nhưng hiện giờ tình hình phức tạp, e là cần mượn sức của Âm khí vương thì mới có thể hoàn thành...”

Lâm Thanh thấy Trùng đại sư nói năng trịnh trọng như vậy, mà Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh đều tỏ vẻ bất ngờ, biết trong chuyện này có điều kỳ lạ, liền nghiêm túc nói: “Có việc gì xin Trùng huynh cứ nói, nếu có thể giúp được, Lâm Thanh quyết sẽ không chối từ.”

Trùng đại sư nói: “Lâm huynh có biết năm người trong Tam Hương các hôm nay có lai lịch gì không?”

Hai mắt Lâm Thanh sáng lên. “Ta thấy trên ống tay áo của kẻ áo xanh cầm đầu kia có thêu một bông hoa vàng nhỏ, biết hẳn là người của bộ Hình ở kinh sư. Trùng huynh đến đây là vì hắn sao?”

Trùng đại sư nói: “Nữ tử qua chiêu với huynh đệ tên gọi Liễu Đào Hoa, là sư muội của Thiên Diệp môn chủ Cát Song Song, hai kẻ một đen một trắng đó là một cặp huynh đệ, lão đại mặt đen là Triệu Quang, lão nhị mặt trắng là Triệu Húc, có biệt hiệu Hắc Bạch Vô Thường, là thị vệ trong hoàng cung. Kẻ áo xanh cầm đầu kia tên gọi Tề Bạch Xuyên, là một trong năm đại thần bỏ dưới trướng Tổng quản bộ Hình Hồng Tu La. Lần này bọn chúng vào Xuyên bên ngoài là khâm sai, thực ra là làm việc cho Thái thân vương.” Hồng

Tu La xưa nay vẫn luôn đi theo Thái thân vương, việc này mọi người trong thiên hạ đều biết.

“Năm đại thần bỏ?” Trong mắt lóe lên ánh tinh quang, Lâm Thanh nhún vai vẻ khinh thường. “Vậy Truy bỏ vương Lương Thân thì tính là gì?”

Trùng đại sư thở dài, nói: “Lâm huynh đã giết Đãng bình vương Cô Thanh Phong, Truy bỏ vương Lương Thân và Cô Thanh Phong xưa nay vốn giao hảo với nhau, do đó mấy năm nay hấn đã rời kinh sư để đi truy bắt huynh. Còn Hồng Tu La được Thái Thân vương giúp đỡ, thừa dịp này phát triển thế lực của mình, lôi kéo được không ít nhân tài, lại phá liên mấy vụ án lớn, có thể nói là vang danh ở kinh sư, tự phong năm đại bồ đầu dưới trướng bao gồm Cao Đức Ngôn, Tê Bách Xuyên, Tả Phi Hà, Dư Thu Ngôn, Quách Thương Hải là năm đại thần bỏ.” Ông vừa nói vừa đưa mắt nhìn Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh. “Hoa Khứ Hương cho bồ câu đưa thư cho ta, nhờ ta giúp con gái y tìm huynh trưởng về, còn nói với ta Tê Bách Xuyên lần này tới Xuyên Đông thực ra là vâng theo mệnh lệnh của Thái thân vương để xin liên minh với Long phán quan. Ha ha, hấn đi đường bộ vào Xuyên theo đường Kiếm Các, nhưng chẳng biết rằng ta sớm đã chờ hấn trong thành Phù Lăng này rồi.”

“Còn có chuyện này sao? Chỉ e trên giang hồ sẽ lập tức xuất hiện một hội phong ba lớn!” Hoa Tường Dung nghe thấy vậy thì cả kinh, đến bây giờ nàng mới biết tin tức này, thành ra quên mất cả việc lo cho ca ca. “Tên Thái thân vương đó không chịu ở yên một chỗ làm cái chức thân vương của hấn, lại chạy tới võ lâm gây loạn làm gì?”

Thủy Nhu Thanh còn nhỏ tuổi, không hiểu được những mối quan hệ phức tạp bên trong. “Liên minh thì có gì là ghê gớm chứ? Bồ đại gia tộc chúng ta không phải cũng liên minh với nhau đó sao?”

Trùng đại sư thở dài, nói: “Thái thân vương là người của hoàng tộc nhưng lại ngấm câu kết với người trong võ lâm, bản thân việc này đã trái với lẽ thường. Huống chi Long phán quan hùng cứ đất Xuyên Đông, xưa nay luôn không coi võ lâm Trung Nguyên ra gì, như là một thổ hoàng đế, nếu hắn và Thái thân vương liên thủ, chỉ sợ mưu đồ không nhỏ.”

Lâm Thanh trầm ngâm cất tiếng: “Trong ba hệ phái chủ yếu ở kinh sư, hệ phái của Thái thân vương là phức tạp nhất. Minh Tướng quân tốt xấu gì cũng luôn nghe theo hoàng lệnh, Thái tử thì bị rất nhiều điều kìm kẹp, duy có Thái thân vương ý mình là em ruột của đương kim Hoàng thượng, lại do chính cung của tiên đế sinh ra nên chẳng có điều cô kỵ gì.” Y cười lạnh một tiếng. “Thái thân vương trừ tính nhiều năm, rốt cuộc đã không tìm được muốn làm phản rồi sao?”

“Mưu phản?” Thủy Nhu Thanh lập tức hung phấn hẳn lên. “Hắn vốn là thân vương chỉ dưới một người trên muôn vạn người, tại sao còn phải làm phản?”

“Cái lòng ham lợi, ai mà không có!” Trùng đại sư thở dài một tiếng. “Huống chi càng là những kẻ quyền cao chức trọng như Thái thân vương thì lại càng không nhẫn nhịn được việc mình phải ở dưới người khác.”

Thủy Nhu Thanh đưa tay vỗ đầu. “Đại thúc nói đúng lắm, giống như trong bốn đại gia tộc vậy, các đệ tử cũng vì cái Hành Đạo đại hội kia mà tranh nhau đến sát đầu mẹ chán. Ủi chao, Dung tử tử, sao tử lại véo muội làm gì?” Thì ra Hoa Tướng Dung thấy Thủy Nhu Thanh nói năng không biết cô kỵ, tiết lộ bí mật của bốn đại gia tộc ra ngoài, không tìm được lén véo một cái để nhắc nhở, nào ngờ cô nhóc lại kêu toáng lên như thế, nhất thời xấu hổ đến đỏ bừng mặt.

Lâm Thanh lại một lần nữa nghe thấy cái tên Hành Đạo đại hội, nhưng biết rằng trong bốn đại gia tộc có rất nhiều điều cơ mật không muốn để người ngoài hay biết, do đó giả bộ không nghe thấy, cất tiếng hỏi Trùng đại sư: “Chẳng hay Trùng huynh định thế nào?”

Trùng đại sư nói: “Thái thân vương muốn soán ngôi cũng được, muốn tăng cường thực lực cũng được, những chuyện này vốn chẳng liên quan gì tới những dân thường như bọn ta, huống chi Long phán quan có chịu liên minh với hắn hay không vẫn là điều chưa thể biết trước.” Ông thoáng trầm ngâm rồi nói tiếp: “Nhưng tên phiến tử đi cùng đó lại là nhị đệ tử Trát Phong của Quốc sư Thổ Phồn Mông Bạc. Theo tin tức mà ta nhận được, một trong những điều kiện cho sự liên minh giữa Thái thân vương và Long phán quan là vùng đất phía tây sông Nhã Lung sẽ được đem tặng cho Thổ Phồn...”

Lâm Thanh đưa tay vỗ mạnh xuống bàn. “Câu kết với người ngoài xâm phạm lãnh thổ bản quốc, tên Thái thân vương này đúng là đã bị lợi ích làm mờ mắt rồi!”

Thủy Nhu Thanh tò mò hỏi: “Toàn bộ đất Thục vốn là địa bàn của Long phán quan, nếu đem tặng đất cho Thổ Phồn, chẳng phải hắn sẽ bị thua thiệt sao?”

Trùng đại sư giải thích: “Nhóc con người có điều không biết. Khu vực phía tây sông Nhã Lung phần nhiều là núi tuyết, địa hình phức tạp, lâu nay người Hán và người Tạng vẫn ở chung với nhau, thường xuyên có xung đột, rất khó quản lý. Triều đình hiện nay không thể vươn tay tới khu vực đó, cho nên để tránh việc tranh chấp, mỗi năm đều phải tặng lễ vật thật hậu cho các bộ tộc đương địa để cầu sự bình an nhất thời. Mà Cầm Thiên bảo vốn là minh chủ của các bang hội đất Xuyên, phần lễ vật này tất nhiên phải do Cầm

Thiên bảo đảm nhận. Nhưng nếu Thái thân vương dâng tâu lên Hoàng thượng xin cắt khu vực phía tây sông Nhã Lung cho Thổ Phồn, Long phán quan sẽ bớt được một khoản chi tiêu lớn, có điều làm như vậy thì người Hán ở khu vực đó sẽ không góc đất này được.”

Lâm Thanh suy nghĩ một chút rồi nói: “Long phán quan tốt xấu gì cũng là tông sư một cõi, điều kiện này hẳn tuy ngầm được lợi nhưng bên ngoài lại phải tỏ ra yếu thế trước người khác, hẳn chưa chắc đã đúng ý đâu.”

Trùng đại sư nói: “Tạm chưa nói tới việc Thái thân vương còn hứa hẹn ban tặng những lợi lộc gì cho Long phán quan, chỉ riêng một điều kiện này nữa thôi cũng đủ khiến Long phán quan phải động lòng rồi, ấy là hẳn sẽ giúp Cầm Thiên bảo diệt trừ Mị Vân giáo.”

Lâm Thanh trầm ngâm không nói gì. Mị Vân giáo lâu nay vẫn luôn đối địch với Cầm Thiên bảo, tuy ở thế hạ phong nhưng cũng khiến cho Long phán quan phải đau đầu đất này không thôi. Nếu có thể diệt trừ được thế lực này, địa vị của Cầm Thiên bảo trong võ lâm sẽ tăng lên không ít. Nếu lại có thêm một số điều kiện ưu đãi khác, sẽ là Long phán quan sẽ thật sự đồng ý. Dù sao Long phán quan xưa nay vẫn chỉ ở đất Thục, không được võ lâm Trung Nguyên coi trọng lắm, nếu có thể kết giao với một tên hoàng thân quốc thích quyền thế nghiêng trời như Thái thân vương, thanh thế nhất định sẽ khác hẳn với trước.

Trong đất Lâm Thanh lóe lên một ánh linh quang. “Nếu Thái tử và Minh Tướng quân biết chuyện này, tất sẽ không khoanh tay đứng nhìn đúng không?”

Trùng đại sư nói: “Tên Bách Xuyên bên ngoài là vâng theo hoàng mệnh vào Xuyên, Minh Tướng quân và Thái tử không thể nào ra mặt

ngăn cản hắ n.” Ông khẽ nở nụ cười mỉm, ung dung nói: “Nhưng nếu khâm sai đại thần xảy ra chuyện trên địa bàn của Cầ m Thiên bảo, e là Long phán quan bất luận thế nào cũng không thoát khỏi can hệ.”

Thủy Nhu Thanh cười, nói: “Vậy thì còn đợi gì nữa? Với cách của Trùng đại sư, cho dù Long phán quan có đích thân làm hộ vệ cho Tề Bách Xuyên thì cũng không giúp hắ n giữ được tính mạng.”

Trùng đại sư cười ngạo nghễ, ngay sau đó lại trầ m giọng nói: “Nhưng nếu tên phiên tăng kia gặp điề u bất trắc, e là Quố c sư Thổ Phồ n Mông Bạc sẽ không để yên...”

Thủy Nhu Thanh hậm hực nói: “Cặp mắ t gian tà của tên phiên tăng đó cứ nhìn chắ m chặ vào Dung tử tử, thực là đáng ghét quá! Cháu chỉ hận không thể chọc mù cặp mắ t của hắ n. Cho dù Quố c sư Thổ Phồ n không để yên thì cũng đã sao, cháu không tin võ công của lão lại có thể cao hơn Trùng đại thúc!”

Hoa Tướng Dung nghe thắ y vậy thì không khỏi đỏ bừng hai má.

Trùng đại sư thở dài, than: “Lão tìm đế n ta thì tắ t nhiên chẳng có gì đáng nói, nhưng ta chỉ sợ trong cơn giận dữ của Mông Bạc, vùng biên giới Hán - Tạng sẽ rơi vào cảnh máu chảy thành sông.”

Lâm Thanh giật mình hiểu ra, rõ t cuộc đã biế t Trùng đại sư cô kị điề u gì, không khỏi thầ m kính trọng tắ m lòng vì dân của ông, bèn nghiêm túc nói: “Trùng huynh muố n ta làm gì? Xin cứ nói ra!”

Trùng đại sư do dự nói: “Bây giờ ta thực khó có thể đoán định Minh Tướng quân và Thái tử sẽ có hành động gì, chỉ sợ bọn họ lại không từ thủ đoạn gây tổn thương cho Trát Phong, khiế n những người dân thường vô tội phải rơi vào cảnh đầ u rơi máu chảy.”

Thủy Nhu Thanh cảm phẫn nói: “Chẳng lẽ chúng ta phải đi làm hộ vệ cho tên phiên tăng đó một lần hay sao?”

Trùng đại sư chỉ thở dài mà không nói gì.

Lâm Thanh khẽ lắc đầu. “Với sự hiểu biết của ta về Minh Tướng quân và Thái tử, bọn họ nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn Thái thân vương và Long phán quan kết thành liên minh. Đói với bọn họ, hy sinh một vài người dân vốn chẳng tính là gì...” Ý căm chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm rượu cau mày, nói: “Việc này quả thực có chút khó khăn. Bây giờ chúng ta chỉ còn cách tùy cơ hành sự, nếu có thể không làm bị thương người nào mà phá hoại được cuộc liên minh giữa Thái thân vương và Long phán quan thì là tốt nhất.”

Thủy Nhu Thanh vẫn cảm thấy khó hiểu. “Minh Tướng quân và Thái tử đã không khoanh tay đứng nhìn, Thái thân vương và Long phán quan cũng chẳng phải là người tốt, như vậy tại sao chúng ta không để bọn họ chóc cắn chóc, còn bản thân thì tọa sơn quan hổ đấu?”

Trùng đại sư nói: “Hoa Khứ Hương gửi thư cho ta chính là muốn nhờ ta đích thân đi một chuyến, nhất định phải phá vỡ cuộc liên minh giữa Thái thân vương và Long phán quan, không được để xảy ra sơ sẩy gì. Việc này không những ảnh hưởng tới tình hình ở kinh sư mà còn liên quan tới bộ phận đại gia tộc, chỗ vi diệu trong đó thực khó có thể dùng đôi ba lời mà nói hết.” Ông thở dài một hơi, lại ngoảnh đầu nhìn qua phía Lâm Thanh. “Ta xưa nay vẫn luôn bất hòa với quan phủ, không tiện hiện thân, đang lúc hết đường xoay sở thì lại gặp được Lâm huynh, đành dày mặt nhờ xin giúp đỡ...”

Lâm Thanh lên tiếng ngắt lời Trùng đại sư: “Trùng huynh nặng lời quá rồi. Ta vốn ngưỡng mộ huynh đã lâu, chút việc nhỏ này tất nhiên sẽ dốc hết sức. Huống chi những năm nay ta rảnh rỗi không

có việc gì làm, bây giờ còn phải cảm tạ Trùng huynh đã trao cơ hội để thử thân thử nữa ấy chứ!” Y tuy nghe ra trong lời của Trùng đại sư còn có ẩn tình nhưng vẫn không hề do dự đồng ý giúp đỡ ngay, chỉ là nơi đáy lòng lại càng cảm thấy nghi hoặc về mối quan hệ giữa Trùng đại sư và bọn đại gia tộc.

Phải biết rằng Trùng đại sư xưa nay luôn độc lai độc vãng, chuyên giết quan tham, vậy mà lần này lại đáp ứng sự cậy nhờ của bọn đại gia tộc quản đến chuyện này, thực khiến người ta phải bỏ công suy nghĩ. Chỉ là Trùng đại sư đã không nói rõ, Lâm Thanh cũng không tiện truy hỏi gì thêm.

Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh vốn kế thừa cái môn phong thanh đạm vô vi của bọn đại gia tộc, chẳng có mấy kiến thức về những điều giả trá trên giang hồ, những lời này của Trùng đại sư và Lâm Thanh khiến bọn họ nghe mà ngơ ngác nhìn nhau, hoàn toàn không ngờ được một việc tưởng chừng như đơn giản hóa ra lại phức tạp đến vậy, dường như còn liên quan tới bọn đại gia tộc nữa.

Hoa Tường Dung tò mò hỏi: “Cháu không biết rõ lắm về Mị Vân giáo, chỉ nghe nói bọn họ có sở trường điều khiển độc vật, vẫn luôn bị người ta coi là tà giáo, chẳng rõ có thực lực gì mà có thể đối địch với Cầm Thiên bảo?”

Trùng đại sư biết khá rõ về các bang hội, giáo phái trên giang hồ, bèn chậm rãi giải thích: “Tổng đàn của Mị Vân giáo được đặt tại Đại Lý, Vân Nam, giáo đồ có khoảng ba ngàn, đa phần là các cư dân người Miêu, Di đương địa, trong đó không thiếu các cao thủ dị tộc. Tại ba vùng Vân Nam, Ba Thục, Quý Châu có sức ảnh hưởng rất lớn, do đó mới được liệt vào hàng bọn đại giáo phái đương thế, ngang danh với Vô Niệm tông, Tịnh Trần trai và Vô Thường đạo. Chỉ là sáu năm trước, giáo chủ tiên nhiệm Lục Vũ bất ngờ qua đời, cháu y là

Lục Văn Uyên lên kế vị, các nguyên lão trong giáo đều không phục, uy thế của giáo phái cũng vì thế mà giảm đi nhiều. Những năm nay, dưới sự uy hiếp từ Cầm Thiên bảo đã chỉ còn tồn tại thoi thóp, thế lực khó có thể vươn qua bờ sông Xích Thủy. Có điều, con rắn dù có chết cũng vẫn còn nọc độc, đám người tả hữu sứ Đặng Giao, Phùng Phá Thiên cùng với năm đại hộ pháp Lôi Mộc, Phí Thanh Hải, Cảnh Kha, Y Na, Hồng Thiên Dương đều có bản lĩnh ghê gớm, do đó Cầm Thiên bảo dù từ lâu đã muốn trừ bỏ cái gai này nhưng nhất thời vẫn chưa thể đắc thủ. Lần này, Cầm Thiên bảo được Thái thân vương trợ giúp, nếu có thể điều động thêm lực lượng của quan phủ, chỉ sợ Mị Vân giáo sẽ không chống đỡ nổi.” Rồi ông nhìn qua phía Lâm Thanh. “Nơi này thuộc địa bàn của Cầm Thiên bảo, chúng ta không tiện ra mặt đối đầu với Long phán quan, vì thế ta nghĩ, chi bằng hãy bắt tay vào việc này từ Mị Vân giáo. Chỉ cần Cầm Thiên bảo chưa tiêu diệt được Mị Vân giáo, việc liên minh với Thái thân vương sẽ chỉ là một lời nói suông thôi.”

Lâm Thanh khẽ gật đầu. “Vừa hay ta cũng muốn tới Điền Bắc tìm người, việc này cứ giao cho ta là được.”

Nói chuyện tới đây, Lâm Thanh và Trùng đại sư đồng thời phát hiện ra điều gì đó, bèn đưa mắt nhìn nhau rồi cùng tung người lao ra ngoài khoang thuyền. Lâm Thanh nhảy vọt lên cột buồm quan sát xung quanh, Trùng đại sư thì đi men theo mép thuyền tra xét tình hình.

Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh cũng đi ra. “Có kẻ nghe lén sao?”

Trùng đại sư gật đầu, nói: “Lâm huynh cũng phát hiện ra đúng không? Xem ra không thể nhậm được rồi.” Hai người lại tìm quanh bốn phía thêm một hồi rồi ánh mắt cùng dừng lại trên mặt nước

lúc này đang lẫn tẩn sóng gợn, cuối cùng bọn mắt nhìn nhau, dường như đều rất kinh hãi.

Lâm Thanh trầm giọng nói: “Người này chắc hẳn đã lén lút tới gần từ dưới nước, sau khi thấy chúng ta lao ra ngoài khoang thuyền thì lập tức trốn đi. Có thể phản ứng mau lẹ và không để lại chút tung tích nào như thế, trong Cầm Thiên bảo e là chỉ có Long phán quan mới đủ sức làm được.”

“Cho dù Long phán quan có thời gian rảnh rỗi thì cũng không cần thiết phải lén lén lút lút như vậy. Hà hà, xem ra đã có không ít cao thủ tới thành Phù Lăng này rồi.” Trùng đại sư ngẫm nghĩ một lát rồi nói tiếp: “Có điều, ta tới thành Phù Lăng đã được hai ngày, phía Cầm Thiên bảo lại chẳng hề hỏi han tới, thực không hợp với lẽ thường, nếu bọn họ phái cao thủ tới giám sát chúng ta thì cũng coi như hợp tình hợp lý. Chỉ là ta thực không nghĩ ra dưới trướng Long phán quan lại có tay cao thủ nào ghê gớm như vậy...”

Thủy Nhu Thanh nhìn mặt nước vẫn đang rung rinh sóng gợn, hăng hái cất tiếng: “Có cần cháu đuổi theo xem thế nào không?”

Trùng đại sư lắc đầu, nói: “Người này có võ công cao thâm khó lường, tuyệt đối sẽ không lưu lại chút dấu vết. Nếu nhóc con người có thể phát hiện ra tung tích của hắn, chỉ sợ đó là cái bẫy do hắn cố ý lưu lại, mạo muội đuổi theo sẽ chẳng làm gì được hắn đâu.”

Thủy Nhu Thanh nghe Trùng đại sư nói năng trịnh trọng như vậy, trong lòng hết sức không phục, bèn trầm ngâm, lầm bầm nói: “Chẳng qua là bơi giỏi mà thôi, có cái gì ghê gớm đâu chứ?”

“Thanh Nhi, mọi người nhìn kia!” Hoa Tượng Dung chỉ tay xuống mặt sông, nói. “Những gợn sóng này có chỗ nào không tầm thường

không?” Nàng lặng lẽ quan sát mặt nước đã lâu, rốt cuộc đã phát hiện ra một số điều dị thường.

Thủy Nhu Thanh định thàn nhìn kĩ, thấy trên mặt nước tưởng chừng như bình thường kia có mấy gợn sóng hình thoi đang lan tỏa ra tứ phía. “Đây là cái gì?” Tới lúc này nàng mới chợt nhớ ra nơi này ở ngay gần bờ, dưới sông là nước lặng, làm sao lại xuất hiện những gợn sóng kỳ quái như thế được?

“Sát khí!” Lâm Thanh trầm giọng nói. “Lúc người này thấy chúng ta cùng lao ra ngoài khoang thuyền chắc định tìm thời cơ ra tay, tung một đòn tá t sát từ dưới nước, nhưng chỉ trong khoảnh khắc đã phán đoán được bản thân có lẽ không phải đối thủ khi hai chúng ta hợp sức, do đó mới lập tức lặn sâu xuống đáy nước rồi trốn đi.”

Trùng đại sư tiếp lời: “Sát khí dữ dội như vậy nếu đến gần nhát định đã bị chúng ta phát hiện, do đó ý định ban đầu của người này vốn chỉ là nghe lén cuộc nói chuyện của chúng ta, tới khi phát hiện tung tích của bản thân đã bị lộ mới động sát cơ. Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là tại nơi đáy nước không thể hoán khí mà hấn vẫn có thể ngưng tụ được một luồng sát khí dữ dội trong thời gian ngắn...”

Thủy Nhu Thanh lẩm bảm nói: “Xem ra người này bình thường đã giết người như ngà rạ, chẳng hay có lai lịch thế nào? Tại sao hấn phải nghe lén cuộc nói chuyện của chúng ta?” Sát khí thực sự là một thứ vô cùng huyền diệu, chỉ những người có võ công cao thâm đạt đến mức như Lâm Thanh và Trùng đại sư mới có thể cảm ứng thấy, còn Thủy Nhu Thanh và Hoa Tường Dung thì hoàn toàn không phát hiện ra điều gì khác thường.

Lâm Thanh hơi nhướn đôi mày kiể m. “Liệu có phải thân phận của Trùng huynh đã bị tiể t lộ không?” Khả năng này là rấ t lớn, nếu kẻ địch không biể t thân phận của Trùng đại sư, quyể t sẽ không phải một cao thủ tuyệt đỉnh như vậy để n chỉ để nghe lén cuộc nói chuyện giữa bọn họ.

Trùng đại sư nói: “Không thể nào, má y ngày nay ta vẫn luôn kín tiể ng, ngoại trừ hôm nay đã đi theo Tê` Bách Xuyên tới Tam Hương các, phầ n lớn thời gian còn lại đê` u ở trong khoang thuyề n.” Ông vừa nói vừa khể mím cười. “E là vì Âm khí vương rời gót tới thành Phù Lăng, nên mới mời đợc cao thủ như vậy để n.”

Lâm Thanh cười, nói: “Chúng ta tuy cùng là khâm phạm nhưng ta không có nhiề u điề u cô` ky như Trùng huynh, kẻ nào muố n bắt ta thì hãy thử cây cung trong tay ta trước đấ.”

Hoa Tường Dung nói: “Liệu có phải thân phận của Trùng đại thúc đã bị tiể t lộ trong Tam Hương các không?”

Thủy Nhu Thanh giành lên tiể ng: “Đúng thế, cái thắ ng nhóc Dương gì gì Huyề n kia đã biể t thân phận của Trùng đại thúc, liệu có phải nó đi báo tin không? Cháu thắ y tên nam nhân đi cùng với nó có võ công không kém, e rằ ng chính là cao thủ của Cầ m Thiên bảo.”

Nghĩ để n sự tinh ranh cổ quái của Tiể Huyề n, Trùng đại sư khể mím cười, nói: “Thắ ng bé này không biể t có lai lịch thế` nào, nhưng ta thắ y trên khuôn mặt nó mang đầ y chính khí, tin rằ ng sẽ không tiể t lộ thân phận của ta ra ngoài đầ u. Đúng rồ i, tên nam tử đư a nó tới ta trông rấ t quen, chỉ là không nhớ đã từng gặp ở đầ u.”

Thủy Nhu Thanh bĩu môi, nói: “Tên tiêu quỷ mặt gian mày giáo â y thì tính là nhân vật gì chứ?” Hôm nay nàng cãi nhau với Tiể Huyề n ở Tam Hương các suố t cả buổi, lúc này vẫn còn chưa hể t giận.

Hoa Tường Dung mím môi cười khúc khích, nói: “Thanh Nhi xưa nay vẫn luôn nổi tiếng trong bọn đại gia tộc là mau mồm mau miệng, hôm nay rốt cuộc đã gặp được đồ i thủ rô i.”

Thủy Nhu Thanh nghĩ đến bộ dạng đáng ghét của Tiểu Huyề n, bèn nghiến răng nghiến lợi. “Một nam nhân mà chỉ biết giờ trò miệng lưỡi thì tính là bản lĩnh gì!” Rô i nàng lại đưa tay chỉ về phía mặt nước. “Nê u nó có được một nửa bản lĩnh của người này thì miễn cưỡng có thể làm đồ i thủ của muội.”

Trùng đại sư cười, nói: “Người này có sát khí vô cùng dữ dội, thiên hạ hiế m có, cho dù chỉ dùng một nửa bản lĩnh thì e là tiểu nha đầ u người cũng không chịu nổi.”

Thủy Nhu Thanh khoác lấ y khuỷu tay của Lâm Thanh và Hoa Tường Dung, miệng thì cười lúng liế ng nói với Trùng đại sư: “Có Ám khí vương và Trùng đại sư ở đây, lại thêm cả một nữ cao thủ như Dung tỷ tỷ nữa, cháu có gì phải sợ?”

Hoa Tường Dung bật cười, nói: “Thanh Nhi muố n tâng bô c thì cũng đừng kéo ta vào, ta thì tính là nữ cao thủ gì chứ?”

Lâm Thanh đưa tay vuô t nhẹ Thâu Thiên cung. “Nê u có thời gian rảnh rồi, ta thực muố n gặp gỡ người này một chút.”

“Người này có sở trường ẩn giấ u hành tung, có vẻ như cùng nghề với ta.” Trùng đại sư nghiêm túc nói. “Lâm huynh đi tìm người khác đi, đừng nên tranh giành hấ n với ta.”

“Được rô i, ta không tranh với Trùng huynh.” Lâm Thanh cười rộ. “Có điề u, một đồ i thủ hiế m có như vậy mà lại bị Trùng huynh tranh mấ t, ta thực khó có thể cam tâm, chỉ mong sẽ có thêm vài cao thủ cùng câ p tới, chứ nê u đầ u là hạng như ả Liễu Đào Hoa kia thì thực khiế n ta thấ t vọng quá.” Hai người bọn họ tài cao mật lớn,

thầy có cao thủ hiện thân thì trong lòng đều tràn đầy ý chí chiến đấu, tuy biết rõ thực lực của kẻ địch không yếu nhưng vẫn chẳng để tâm.

Thế rồi mấy người lại bàn bạc với nhau thêm một lát, sau khi dùng bữa tối xong thì quay trở về phòng nghỉ ngơi. Lâm Thanh mới đến thành Phù Lăng, còn chưa đi tìm khách điếm, bèn ở lại trên thuyền Tu Nhân.

Lâm Thanh luyện công một lúc rồi nhắm xuống giường suy nghĩ vu vơ. Mấy năm nay, y chuyên tâm vào võ đạo mà không để tâm tới những việc khác, vừa mới trở lại giang hồ không lâu. Hôm nay không những gặp được Trùng đại sư mà mình ngưỡng mộ đã lâu cùng với hai nữ tử của bọn đại gia tộc xưa nay vẫn luôn hành tung thần bí, còn cùng bọn họ định ra kế hoạch liên thủ phá hoại cuộc liên minh giữa Thái thân vương và Long phán quan, nhất thời một bầu hùng tâm tráng chí bị kìm nén suốt những năm qua bùng trỗi dậy. Tới lúc này y mới như trở lại là mình ngày xưa, thứ cảm giác nhiệt huyết sục sôi đã lâu không xuất hiện lại tràn đầy trong lòng ngực.

Từ sáu năm trước, sau khi định ra giao ước với Minh Tướng quân ngoài Tái Ngoại, y đã một mình đi chu du thiên hạ, không còn bước chân vào chốn Trung Nguyên, lại càng không biết về tình hình ở kinh sư gần đây. Kinh sư vốn có năm hệ phái lớn, lần lượt là phủ tướng quân, Thái thân vương, Thái tử, Ngụy công tử và phái tiêu dao vốn không dính dáng tới bất kỳ thế lực nào.

Hiện giờ Ngụy công tử đã chết nên có thể bỏ qua không tính đến. Minh Tướng quân thì sau khi bình định được biên cương phương Bắc, thanh thế liên tăng vọt, mấy năm nay bắt đầu chuyển mũi nhọn qua phía giang hồ. Ngoài mấy danh môn đại phái như Bạch đạo đệ nhất đại bang Liệt Không bang và Thiệu Lâm, Võ Đang còn có sức kháng cự, những bang phái nhỏ khác đều đã khuất

phục trước uy thế của phủ tướng quân. Thái thân vương và Thái tử mấy năm nay không có hành động gì lớn nhưng cũng không ngò i yên nhìn thế lực của Minh Tướng quân lớn mạnh, vẫn luôn ngà m bô i dưỡng vây cánh của mình. Lâ n này, Thái thân vương phái người tới liên minh với Câ m Thiên bảo thì thực là một nước cờ rấ t lớn, nhấ t định sẽ kéo nhân mã các phe đê n thành Phù Lãng, tay cao thủ thâ n bí kia chấ c cũng là một trong số đó nhưng không biế t là người của Minh Tướng quân hay là người của Thái tử.

Lâm Thanh lòng sáng như gương, biế t rõ nê u không đê n mức bấ t đấ c dĩ, Thái thân vương quyế t sẽ không công khai lôi kéo Long phán quan như vậy để các thế lực khác nghi kỵ, từ đó có thể nhận ra tình hình ở kinh sư đã trở nên phức tạp vô cùng. Người của các hệ phái ở kinh sư dù luôn ngà m tranh đấ u với nhau nhưng dù sao cũng ở dưới chân thiên tử, do đó bê ngoài vẫn miễn cưỡng giữ được hòa khí. Nhưng một khi đê n thành Phù Lãng này, e là cuộc tranh đấ u ở kinh sư không những sẽ tiế p tục diễn ra, hơn nữa còn vì không có điề u cô kị mà càng trở nên kịch liệt. Lâm Thanh thực không ngờ mình đã rời khỏi kinh sư nhiề u năm như vậy, cuô i cùng vẫn vô tình bị cuô n vào cuộc tranh đấ u này, quả đúng là tạo hóa trêu ngươi!

Rô i y bấ t chợt nhớ đê n đôi câu đố i của Lạc Thanh U trong Tam Hương các, nhấ t thời hình bóng xinh đẹp của nàng lại chậm rãi xuấ t hiện trong đầ u, bên khoe miệng bấ t giác thoáng qua một nụ cười mỉm. Lạc Thanh U là người thuộc phái tiêu dao nhưng giờ đây, tình hình ở kinh sư đang ở trong giai đoạn biế n ảo khôn lường, với sức ảnh hưởng to lớn, nàng tấ t nhiên sẽ trở thành mục tiêu cho rấ t nhiề u thế lực lôi kéo, thực chẳng hay đê n bây giờ nàng có còn giữ được bản tính thanh đạm, không thích đua tranh như ngày xưa không?

Xa cách nhiều năm, nàng sớm đã qua tuổi lấy chồng nhưng lại vẫn một mình trong khuê các. Có lẽ đúng như câu đố mà nàng đã viết, chính bởi vì “ngạo tuyết nan bền” nên nàng mới cam nguyện lẻ bóng một mình, làm bông tuyết ngàn năm chẳng tan trên đỉnh núi cao.

Nhớ đến hôm nhan tri kỷ năm xưa, biết bao kỷ niệm sâu sắc lại hiện về, lúc thì là cảnh y và nàng gảy đàn, thổi tiêu dưới ánh trăng, lúc lại là cảnh hai người dắt tay nhau đi dạo trên con đường rợp bóng cây râm mát, rồi còn có những cuộc chuyện trò vui vẻ giữa hai người... Lâm Thanh không còn buồn ngủ, tâm trí chìm trong hồi ức.

Bất giác đã tới canh hai, Lâm Thanh chợt nghe thấy trong căn phòng cách vách của Thủy Nhu Thanh vang lên tiếng động lạ. Y không khỏi nhủ thầm, đã muộn như vậy rồi mà tiểu cô nương này còn định làm gì? Y ngưng thần lắng nghe thật kỹ, thấy Thủy Nhu Thanh cẩn thận mở cửa phòng, sau đó rón rén đi về phía đầu thùy.

Trong lòng Lâm Thanh cảm thấy kỳ quái, đi ra ngoài xem thử. Dưới ánh trăng, chỉ thấy Thủy Nhu Thanh vận một bộ đồ da hành màu đen, sau khi nhảy lên bờ liền chạy về phía thành Phù Lăng. Lâm Thanh không khỏi cảm thấy tức cười, nha đầu này khi còn ở nhà nhất định là được nuông chiều thành quen, nghe nói tên cao thủ hôm nay võ công cực kỳ lợi hại thì thầm không phục, nên nửa đêm nửa hôm mới một mình vào thành điếu tra.

Nhìn từ xa, chỉ thấy thân hình nhỏ bé của Thủy Nhu Thanh như ẩn như hiện giữa màn đêm, tựa như một con mèo nhỏ không ngừng nhảy nhót giữa khu rừng. Đột nhiên nàng vung tay một cái, từ cổ tay có một sợi dây màu đen bay ra, quấn vào một cái cây lớn ở cách đó tới mấy trượng. Rồi nàng mượn lực kéo mạnh, cả thân hình bay vọt

về phía trước, sau mấy lần như vậy đã biết mất giữa bóng đêm mịt mờ.

Từ lâu Lâm Thanh đã nghe nói vũ khí của Ôn Nhu hương là một sợi dây dài có tên “Triền Tư” nhưng đây là lần đầu tiên được thấy. Theo như tên gọi, sợi dây chắc phải ứng với một môn công phu kín đáo xảo diệu. Thủy Nhu Thanh tuy ở giữa màn đêm nhưng vẫn có thể phóng dây hết sức chuẩn xác, đủ thấy thủ pháp đã có mấy phần hỏa hậu. Chỉ là tiểu cô nương này dù sao cũng còn nhỏ tuổi, Lâm Thanh sợ sẽ có điều bất trắc xảy ra, lại nghĩ bây giờ dù sao cũng rảnh rỗi, chi bằng đi theo xem cô nhóc sẽ bày ra những trò gì.

Lâm Thanh bèn quay trở về phòng lấy Thâu Thiên cung rồi để khí tung người nhảy vọt lên bờ, giữ khoảng cách hơn mười trượng mà bám theo Thủy Nhu Thanh, đi về hướng thành Phù Lăng.

Ngón võ công mà Lâm Thanh tinh thông nhất không nghi ngờ gì chính là thuật đón và phóng ám khí, còn tiếp theo là môn khinh công có tên gọi “Nhạn Quá Bất Lưu Ngân”. Lúc này y toàn lực thi triển khinh công, quả nhiên không phát ra bất cứ tiếng động nào. Y thấy suốt dọc đường đi, Thủy Nhu Thanh không ngừng nhìn trái ngó phải, bộ dạng hết sức cẩn thận nhưng lại hoàn toàn không biết mình đang bám theo phía sau, trong lòng không khỏi cảm thấy tức cười.

Thủy Nhu Thanh rẽ trái rồi lại rẽ phải, chẳng bao lâu sau đã đến trước một tòa phủ lớn, rồi ẩn mình giữa những tán lá của một cây hòe cổ thụ ngay trước cửa phủ. Lúc này vừa khéo có một đám mây đen bay qua che khuất ánh trăng, cô nhóc bèn thừa dịp tung người nhảy vọt lên, lộn người một cái giữa không trung, nhẹ nhàng lén vào trong phủ.

Đâu tiên Lâm Thanh thắm khen một tiếng, sau đó định thắm nhìn về phía cửa phủ, thấy tòa phủ đệ này cực kỳ hào nhoáng, gạch xanh ngói đỏ, tường cao mái rộng, hai bên phải trái trước cửa có đặt hai con sư tử đá lớn, trên cặp đèn lồng đỏ treo ngay bên trên có viết một chữ “Lỗ”. Y biết khá rõ về tình hình của các bang phái trên giang hồ, thoáng suy nghĩ liền đoán ra nơi này ắt hẳn là địa bàn của Lỗ Tử Dương, một trong bốn đại hương chủ của Cầm Thiên bảo, xem ra cũng là phân đà của Cầm Thiên bảo trong thành Phù Lăng. Nhìn bộ dạng quen thuộc của Thủy Nhu Thanh, ắt hẳn mấy ngày nay đi lại trong thành Phù Lăng đã ngấm để ý đến nơi này.

Y không tung người nhảy vọt vào bên trong như Thủy Nhu Thanh mà lên đến chỗ tòi bên dưới bức tường bao quanh phủ, sau đó dùng phép bích hồ du tường để trèo lên trên tường, lắng nghe động tĩnh bên trong. Lúc này, trong sân hoàn toàn tĩnh lặng, không có kẻ nào đi tuấn, rồi y bỗng nghe thấy Thủy Nhu Thanh khẽ lầm bầm: “Nơi này là phân đà của Cầm Thiên bảo, lại có khách quý đến, ắt hẳn phải phòng bị nghiêm ngặt, tại sao ngay đến một con chó giữ cửa cũng không có, để mặc mình nghênh ngang đi vào thế này? Xem ra Cầm Thiên bảo cũng chỉ có hư danh mà thôi...” Một lúc sau, nàng lại nói tiếp: “Bao nhiêu gian phòng như vậy, biết phải đi tìm tên phiến tăng kia ở đâu đây?”

Lâm Thanh cười thắm trong bụng, thì ra đêm hôm khuya khoắt, Thủy Nhu Thanh tới đây làm một vị khách không mời là để tính sổ với tên phiến tăng Trát Phong kia. Y biết Tê Bách Xuyên bên ngoài là khâm sai, ắt sẽ có quan phủ tiếp đãi, chuyện Thái thân vương và Cầm Thiên bảo liên minh vốn cực kỳ bí mật, để tránh tai mắt của người ngoài, hẳn chắc hẳn sẽ không vào đây ở, e là tiểu cô nương này đã tìm nhầm chỗ.

Y chợt nảy lòng trẻ con, có ý muốn trêu chọc Thủy Nhu Thanh, nghĩ bụng mình cứ ngấm bám theo xem cô nhóc này hành động thế

nào, ngày mai sẽ nói là đêm qua nă`m mơ thấ`y có người nửa đêm đột nhập vào nhà dân, ấ`t hẳn sẽ khiế`n cô nhóc phải nghi thầ`n nghi quỹ một trận. Y không muố`n để Thủy Nhu Thanh phát hiện ra mình, vì thê` mới không nhảy qua tường mà dán sát thân mình vào tường giố`ng như một con rắ`n rô`i nhẹ nhàng bò xuố`ng dưới, đột nhập vào trong sân. Cách này tưởng chừng đơn giản nhưng thực ra có yêu cầu rấ`t cao đố`i với sự dẻo dai và sức lực của bản thân, nế`u không thể khố`ng chế` cơ thịt toàn thân một cách thuầ`n thực thì khó lòng làm được. Để đề` phòng bị kẻ dạ hành đột nhập, trên tường được gài rấ`t nhiề`u chuông đờ`ng và đinh sắ`t, nhưng tá`t cả đề`u bị Lâm Thanh dùng thủ pháp xảo diệu triệt bỏ mà không làm phát ra dù chỉ một tiế`ng động. Tuy việc này có hơi rắ`c rô`i nhưng y không hê`ng gầ`n ngại, ngược lại còn cảm thấ`y thích thú vì đã lâu lắ`m rô`i mới được làm những việc như thê`.

Không gian phía sau bức tường cực kỳ thoáng đãng, còn có thủy tạ đình đài, thì ra là hậu hoa viên của tòa phủ đệ. Lúc này đã là canh ba, giữa nơi hậu hoa viên tồ`i mịt này chỉ có tiế`ng gió thổi vi vu cùng tiế`ng côn trùng kêu rả rích.

Thủy Nhu Thanh nắ`p phía sau cây cột trong một ngôi đình nhỏ, lén quan sát dãy nhà phía trước, thấ`y có một gian phòng thắ`p thoáng ánh đèn, trong lòng cả mừng, đoán chừng muộ`n thê` này rô`i mà người trong phòng còn chưa ngủ, ấ`t là đang bàn chuyện quan trọng. Sau khi hít thở vài hơi, nàng điề`u chỉnh lại nhịp tim đang rộn rã, rón rén tiế`n về` phía căn phòng đang sáng đèn kia. Dù sao nàng cũng chưa có má`y kinh nghiệm giang hồ`, lại quá tự tin vào võ công của bản thân nên cho rằ`ng không người nào phát hiện ra mình, đâu hay Lâm Thanh vẫn luôn bám theo phía sau.

Lâm Thanh đi theo Thủy Nhu Thanh đế`n chỗ cách căn phòng kia chừng má`y bước chân thì dừng lại, thấ`y Thủy Nhu Thanh nắ`p dưới

ô cửa sổ ghé tai lắng nghe, nghĩ bụng tiểu cô nương này quá to gan, chắc hẳn đã nghĩ trong Cầm Thiên bảo toàn là hạng bất tài.

Nhưng y cũng không nhắc nhở Thủy Nhu Thanh mà nấp phía sau một cây cột lớn trên hành lang, vận công vào tai, nghe thấy một giọng nói khàn khàn vang lên trong phòng: “Việc này xin phiến Lỗ hương chủ bẩm báo với Long bảo chủ. Với sự tinh minh của Long bảo chủ, nhất định sẽ có được sự phán đoán chính xác về tình hình trong võ lâm hiện nay, không tin vào lời của kẻ tiểu nhân.” Lâm Thanh cảm thấy giọng nói này hơi quen tai nhưng chưa kịp suy nghĩ kỹ đã lại nghe thấy một người khác cười khan máy tiếng, nói: “Xin Quan huynh cứ yên tâm, tiểu đệ nhất định sẽ chuyển lời. Có điều, việc Long bảo chủ đưa ra quyết định thế nào, tiểu đệ thực khó mà đoán trước được.” Người này chắc hẳn chính là hương chủ Lỗ Tử Dương của Cầm Thiên bảo, Lâm Thanh nghe thấy hắn nói hai chữ “Quan huynh”, trong đầu liền lóe lên ánh linh quang, đã nghĩ ra chủ nhân của giọng nói khàn khàn kia chính là Diệu thủ vương Quan Minh Nguyệt trong Bát phương danh động, kẻ được cho là có tài ăn trộm thiên hạ vô song.

Lâm Thanh thà cười lạnh. Quan Minh Nguyệt vốn là người thuộc hệ phái Thái tử, bây giờ xuất hiện trong thành Phù Lăng này không cần hỏi cũng biết là vì chuyện Thái thân vương và Cầm Thiên bảo có khả năng liên minh với nhau. Tiếc là y đã đến chậm một bước, không thể nghe được Quan Minh Nguyệt muốn nhờ Lỗ Tử Dương chuyển lời gì cho Long phán quan, nhưng đoán chừng chắc cũng chỉ là nói rõ những chỗ lợi hại bên trong hoặc là nói xấu Thái thân vương máy lời. Y biết tai mắt Diệu thủ vương rất thính, ngậm lo lắng thay cho Thủy Nhu Thanh. Tất nhiên không phải y sợ bị người ta phát hiện rồi không thể thoát thân, bởi y và Diệu thủ vương vốn chẳng có giao tình gì, cùng lắm là trở mặt rồi giao

chiến một phen. Chỉ là một khi tung tích bị bại lộ, y sẽ không thăm dò được tin tức gì có giá trị nữa.

Quan Minh Nguyệt hỏi: “Tê` Bách Xuyên còn chưa liên lạc với các vị sao?”

Lỗ Tử Dương vẫn trả lời bằng giọng bình thản, chẳng có vẻ gì là nôn nóng: “Tê` thân bỏ hôm nay vừa tới thành Phù Lăng đã lập tức qua chỗ quan phủ rồi, còn chưa đến nơi đây.” Rồi hắn lại cười lạnh một tiếng. “Một tháng trước, y đã gửi thư cho Long bảo chủ hẹn gặp tại gò Thập Lý ngoài thành, tất nhiên không cần phải để tâm tới những nhân vật nhỏ như ta làm gì.” Lâm Thanh nghe tới đây thì thà`m chần động, thì ra Thái thân vương đã hẹn trước với Long phán quan rồi, mà nghe ý của Lỗ Tử Dương thì Long phán quan cũng sẽ đến thành Phù Lăng trong hai ngày tới. Chắc hẳn vì muốn tránh tai mắt của người ta cho nên Tê` Bách Xuyên mới không trực tiếp đến Cầm Thiên bảo.

“Thân bỏ?” Quan Minh Nguyệt cũng cười lạnh một tiếng. “Mấy năm nay, Tê` Bách Xuyên ý rằng mình là thủ hạ của Hồ`ng Tu La mà tác oai tác phúc, chẳng biết trời cao đất dày, đừng nói là Lỗ huynh, ngay khi ở kinh sư nhìn thấy bọn ta mà hắn cũng kiêu ngạo vô cùng, không coi ai ra gì.” Sau đó, hắn lại hạ thấp giọng, nói: “Nghe nói hôm nay ở Tam Hương các, Tê` Bách Xuyên đã trêu chọc phải Âm khí vương Lâm Thanh.”

Lỗ Tử Dương cười, nói: “Tin tức của Quan huynh đúng là nhanh nhạy thật. Mấy hôm nay, không biết vì có gì mà các lộ nhân mã giông như đã hẹn sẵn với nhau, cùng kéo đến thành Phù Lăng. Âm khí vương đã mấy năm không xuất hiện trên giang hồ, không ngờ cũng đến đây tham gia náo nhiệt. Ta nghe tin báo nguyên nhân của cuộc xích mích là Trát Phong nói xấu Lạc Thanh U khiến Âm khí

vương nổi giận, nhưng lại giao thủ với Liễu Đào Hoa trước. Còn may là Âm khí vương đã nương tay, không đả thương người nào.”

Quan Minh Nguyệt cất giọng lạnh lùng: “Lâm Thanh dám buông lời khiêu chiến với Minh Tướng quân, còn có thể thoát thân khỏi trùng vây của Minh Tướng quân, thiên hạ có mấy người so được? Ta thấy Tê` Bách Xuyên đúng là đã chán sống rồi.”

“Quan huynh nói phải lắm!” Lỗ Tử Dương phụ họa theo. “Âm khí vương cũng mới tới thành Phù Lăng hôm nay, hơn nữa còn không ân giã u hành tung, ta đã lệnh cho thủ hạ không được làm kinh động đến y. Tuy Cầm Thiên bảo bọn ta chưa chắc đã sợ y nhưng thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện, gặp phải loại đại ma đầu mừng giận thất thường thế này, có thể không trêu chọc đến là tốt nhất.” Lâm Thanh nghe bọn họ nói tới mình thì lại càng chăm chú hơn, thấy Lỗ Tử Dương nói vậy liền ngậy người, không ngờ lời khiêu chiến với Minh Tướng quân sáu năm trước không những đã khiêu mình trở thành đại ma đầu trong mắt người trên giang hồ, còn được tặng kèm lời bình mừng giận thất thường nữa, trong lòng chỉ biết cười khò.

“Lỗ huynh đề` cao Âm khí vương quá rồi. Lâm Thanh chẳng qua chỉ lớn gan một chút mà thôi, chứ nếu nói tới võ công thì đừng nói là Minh Tướng quân, cho dù giao thủ với Long phán quan y cũng chưa chắc đã làm gì được.” Trong lời của Quan Minh Nguyệt thất p thoáng vẻ ghen tỵ. Cũng khó trách hẳn lại cảm thấy khó chịu, bởi Lâm Thanh vốn ngang danh với hẳn trong Bát phương danh động, nhưng giờ đây lại vì lời khiêu chiến với Minh Tướng quân mà danh tiếng vang rền, trở thành một trong số ít những cao thủ cấp bậc tông sư trong thiên hạ, những người khác trong Bát phương danh động tất nhiên đều không phục.

Lỗ Tử Dương cười khà khà một tiếng. “Lâm Thanh năm xưa giết chết Đãng bình vương Cô Thanh Phong, đã là khâm phạm của triều đình, Tê Bách Xuyên thân là thân bối mà lại chỉ có thể giả vờ như không nhận ra thân phận của Lâm Thanh, sự nhẫn nại như thế thực khiến người ta khâm phục.” Lâm Thanh nghe tới đây liền hơi cau mày. Lỗ Tử Dương cố ý nhắc tới việc này trước mặt Diệu thủ vương, lại dùng giọng điệu cười trên nỗi đau của người khác, hiển nhiên là không mang ý tốt.

“Vậy thì sao?” Quan Minh Nguyệt quả nhiên đã bị lời của Lỗ Tử Dương làm cho nổi giận, giọng nói cũng lớn hơn. “Minh Tướng quân đã buông lời với toàn thiên hạ, trước khi y và Âm khí vương quyết đấu, bất kỳ người nào cũng không được phép cản trở. Lời này có thể lớn mà cũng có thể nhỏ, nhưng bất cứ ai muốn gây rắc rối cho Âm khí vương cũng phải nghĩ xem liệu mình có phạm phải cái tội danh cản trở cuộc quyết đấu giữa y và Minh Tướng quân không... Hừ, nếu không phải vì nguyên cớ này, ta sẽ là người đầu tiên đi tìm Lâm Thanh báo thù cho Cô Thanh Phong.”

Lỗ Tử Dương khẽ cười khan một tiếng. “Quan huynh tất nhiên là có cái thực lực này. Huống chi trong Bát phương danh động ở kinh sư, người nào mà không phải hạng tâm cao khí ngạo, buông mắt nhìn khắp thiên hạ, người dám công nhiên bất chấp mệnh lệnh của Minh Tướng quân đi truy bắt Âm khí vương cũng chỉ có một mình Truy bổ vương Lương Thân thôi.” Hắn chột hạ thấp giọng, nói: “Quan huynh không cần tính toán với Âm khí vương làm gì. Tê Bách Xuyên sau khi quay về lại bị gã lạt ma Trát Phong kia mịa mai một hồi, đang hết sức khó chịu, thực khó lòng nuôi nổi cơn giận này. Đám bối đầu bọn hắn tự có phương pháp truyền tin liên lạc riêng, chắc lúc này đã đi liên hệ với Truy bổ vương rồi.”

Quan Minh Nguyệt thấy Lỗ Tử Dương tuy bề ngoài khen ngợi Bát phương danh động nhưng thực tế thì lại nâng Truy bổ vương

Lương Thâm lên một bậc, dường như ám chỉ rằng mình chưa chắc đã là đối thủ của Lâm Thanh, trong lòng trào dâng rất nhiều cảm xúc nhưng lại không phát tác được, đành hậm hực nói: “Nếu Lâm Thanh mà dám trêu chọc đến ta, ta cũng chẳng thèm quan tâm đến mệnh lệnh của Minh Tướng quân làm gì.”

Lỗ Tử Dương cười hà hà một tiếng, chuyển chủ đề: “Nếu Quan huynh có lòng, ta có thể an bài cho huynh đi gặp bảo chủ trước.”

Quan Minh Nguyệt cả mừng, nói: “Đã như vậy, việc này xin làm phiền Lỗ huynh. Tốt nhất là vào ngày mai hoặc ngày kia, nếu ta có thể gặp được Long bảo chủ trước Tề Bách Xuyên thì thực là tốt quá!”

Dường như Lỗ Tử Dương đã đưa tay khẽ vỗ vai Quan Minh Nguyệt. “Quan huynh yên tâm, ta nhất định sẽ dốc hết sức. Dù sao Thái tử xưa nay cũng luôn chiếu cố cho Cầm Thiên bảo ta, hơn nữa chỉ riêng việc Diệu thủ vương đích thân tới thành Phù Lăng cũng đã đủ khiến bảo chủ phải nể mặt rồi.”

Quan Minh Nguyệt nghe thấy lời tăng bốc như vậy liền cất tiếng cười vang. “Quan mỗ xin cảm tạ ân tình. Nếu ngày sau Lỗ huynh có rảnh tới kinh sư, ta nhất định sẽ dốc lòng khoản đãi.” Hả'n hạ thấp giọng nói một câu gì đó, sau đó liền cùng Lỗ Tử Dương cất tiếng cười dâm dật, chắc hẳn vừa nói đến cô nương nào đó đang nổi danh trong chốn lầu xanh ở kinh sư.

Lâm Thanh nghĩ bụng, tay Long phán quan này đúng là kiêu ngạo, tuy Diệu thủ vương Quan Minh Nguyệt mất để trên trán nhưng ở kinh sư cũng được tính là một nhân vật, trong giang hồ cũng khá có danh tiếng, vậy mà muốn gặp hẳn một lần cũng khó như vậy, còn phải đi làm thân bất thục chuyện với một gã hương chủ của Cầm Thiên bảo. Đoán chừng Quan Minh Nguyệt đã buông lời nói khoác trước

mặt Thái tử, mãi sau khi tới thành Phù Lăng này rồi mới biết phép vua thua lệ làng, do đó đành miễn cưỡng thu lại mấy phần gạo khí, trở nên cẩn thận, dè dặt, không dám ngang ngược làm bừa. Đến lúc này Lâm Thanh lại càng thêm coi thường nhân cách của Quan Minh Nguyệt.

Đúng vào khoảnh khắc ấy, trong lòng y chợt nổi lên một nghi ngờ. Tên Lỗ Tử Dương này nói năng có vẻ cứng, cười nụ giấu dao, vừa khiêu khích, xúi giục mà lại vừa vỗ về, tăng bốc, khiến cho đường đường là Diêu thủ vương mà cũng phải ngoan ngoãn nghe lời. Một nhân vật như vậy mà ở Cầm Thiên bảo lại chỉ là một hương chủ, thực khiến người ta khó lòng tin nổi. Chẳng lẽ mình xưa nay vẫn coi thường hắn sao?

Quan Minh Nguyệt nói: “Giờ đã quá canh ba, tiểu đệ xin được cáo từ. Tiểu đệ trọ tại khách điếm Vân Trung ở thành nam, nếu Lỗ huynh có tin tức gì xin hãy tới đó thông báo.”

Lỗ Tử Dương khách sáo cất tiếng: “Đã muộn thế này rồi, trọ tại khách điếm ư là không được thoải mái, chi bằng Quan huynh hãy qua đêm ở đây rồi ngày mai đi cũng không muộn.”

Quan Minh Nguyệt thở dài, nói: “Tiểu đệ còn có mấy người huynh đệ đi cùng, không thể không quay về để ý đến họ một chút. Đợi chuyện này xong rồi, cho dù Lỗ huynh không nói, tiểu đệ cũng phải dày mặt xin Lỗ huynh đưa đi dạo chơi trong thành Phù Lăng một phen.” Rồi hắn lại cất cao giọng: “Ninh tiên sinh thân thể không thoải mái, không cần phải tiễn, xin cứ nghỉ ngơi trước, đợi vài hôm nữa Quan mỗ sẽ lại tới thăm anh.”

Một giọng nói nghe có vẻ rất yếu ớt hờ hững vang lên: “Quan huynh đi chậm rãi. Hôm nay thân thể ta hơi mệt, không thể tận hứng với Diêu thủ vương, thực là thất lễ!”

Tới lúc này Lâm Thanh mới giật mình cả kinh, thì ra trong phòng còn có một người khác, vậy mà mãi tới khi nghe thấy giọng nói của hắ n thì y mới phát hiện. Tuy đây một phầ n là bởi tâm tư của y đề u đặt vào cuộc đố i thoại giữa hai người Quan, Lỗ nhưng người này có thể ẩn giấ u bản thân tồ t như vậy, quả thực là một cao thủ hiế m có.

Nghe khẩu khí của Quan Minh Nguyệt, người này chắ c hẳn chính là sư gia Ninh Hồ i Phong, kẻ có địa vị chỉ dưới Long phán quan trong Câ m Thiên bảo, được người ta gọi là “bệnh tông khẩu nhập, họa tông thủ xuấ t”. Nghe nói Ninh Hồ i Phong quanh năm mắ c đủ thứ bệnh, mỗi ngày phải uố ng má y chục thang thuố c, biệt hiệu “bệnh tông khẩu nhập⁽¹⁹⁾” là từ đây mà ra. Mà hắ n quản lý các sự vụ lớn nhỏ trong Câ m Thiên bảo, là một nhân vật có thực quyề n, nghe nói cứ mỗi dịp cuố i tháng đề u phải báo cho Long phán quan mọi việc lớn nhỏ xảy ra tại Câ m Thiên bảo, ngay đề n việc có tên lâu la đã tát vợ một cái vào ngày nào, giờ nào cũng không bỏ sót. Thêm vào đó, hai môn võ công sở trường của hắ n là Bách Bệnh kiế m pháp và Thiên Sang trao công cũng hiế m có địch thủ, do đó mới được người ta gọi là “họa tông thủ xuấ t⁽²⁰⁾”.

Theo lời đờ n trên giang hồ , Ninh Hồ i Phong là một nhân vật cực kỳ khó đố i phó, nhưng Lâm Thanh thực không ngờ hắ n vẫn luôn ở trong phòng mà mãi tới vừa rồ i mới nói ra câu đầ u tiên.

Lâm Thanh liề c mắ t thấ y Thủy Nhu Thanh dường như hơi rùng mình, hiển nhiên cô nhóc cũng rắ t kinh ngạc khi phát hiện trong phòng còn có một người khác là Ninh Hồ i Phong.

Quan Minh Nguyệt và Ninh Hồ i Phong khách sáo với nhau má y câu rồ i Lỗ Tử Dương nói: “Đêm khuya đường tồ i, để ta tiễn Quan huynh một đoạn.”

“Két” một tiếng, cửa phòng được đẩy ra, Quan Minh Nguyệt cất bước ra ngoài trước. Thân hình hảnh hập nhỏ, đó là thành quả của việc tập trung tu luyện thuật súc cốt nhiều năm.

Trong khoảnh khắc ngay trước khi Quan Minh Nguyệt đẩy cửa phòng ra, Thủy Nhu Thanh đã như một con én nhỏ lao vào màn đêm, không phát ra tiếng động nào. Lâm Thanh cũng thay đổi vị trí, thân bất tri quý bất giác nấp bên trên một giàn hoa được đặt ngay cạnh hành lang. Từ góc độ của y hiện tại thì có thể nhìn thấy rõ ràng chỗ cửa phòng và nơi Thủy Nhu Thanh ẩn nấp.

Lỗ Tử Dương theo sau ra ngoài, đoạn khép cửa phòng lại. Đứng ngay ngoài cửa, Quan Minh Nguyệt có chút do dự, cuối cùng nói: “Nguyên một tòa phủ trách lớn thế này mà Lỗ huynh không phải người tuấn tra, lẽ nào không sợ có “quân tử leo xà nhà” ghé thăm sao?”

Lỗ Tử Dương cười rộ. “Tổ tông của lũ “quân tử leo xà nhà” trong thiên hạ này là Diệu thủ vương đang ở đây, còn có ai dám tới?” Quan Minh Nguyệt mỉm cười không nói gì, hai người chậm rãi đi xa.

Trong lòng Lâm Thanh máy động, biết rằng Quan Minh Nguyệt đã phát hiện ra Thủy Nhu Thanh, chỉ vì không đoán chắc được cô nhóc có phải là người của Lỗ Tử Dương hay không cho nên mới không nói gì. Phải biết rằng tình hình trong thành Phù Lăng hiện tại đang rất vi diệu, quan hệ giữa các bên phức tạp vô cùng, ai cũng giấu giếm tâm cơ, không chịu để lộ suy nghĩ thật của mình cho người khác biết.

Y ngẫm lại những hành vi, cử chỉ của Quan Minh Nguyệt, trong lòng bất giác nổi lên rất nhiều điều nghi hoặc. E là Quan Minh Nguyệt cũng chỉ cố ý làm ra vẻ thô lỗ, không có tâm cơ gì, bị Lỗ Tử Dương đùa bỡn. Dù sao y cũng từng có thời gian tiếp xúc với Quan

Minh Nguyệt, biết tâm tính hấn giao hoạt, là một con cáo già lồi đời, đâu lại bị đôi ba lời của Lỗ Tử Dương làm cho nổi nóng? Huống chi, hấn được Thái tử phái tới làm chuyện lớn như vậy, há lại có thể dễ dàng bị người ta lừa dối? Có điều, không rõ vừa rồi có phải Quan Minh Nguyệt muốn cho Lỗ Tử Dương và Ninh Hòe Phong xem trò hay vì biết rằng ngoài cửa có người nghe lén nên mới cố ý diễn một vở kịch như vậy chăng?

Lâm Thanh nhất thời không thể hiểu rõ, liền nhủ thầm chi bằng bây giờ hãy quay về rồi thương lượng với Trùng đại sư, bỗng nghe Ninh Hòe Phong cất tiếng ngâm trong phòng: “Thần phong ngự linh. Châm quá kiên khôn. Viêm nhật dương đạo. Hòe ng trầ n trì bôi.”

Lâm Thanh không hiểu bốn câu như thơ mà không phải thơ này rốt cuộc là có ý gì, lại nghĩ dù có nán lại đây thêm cũng không thể nghe được tin tức gì nữa, đang tính xem có nên thông báo cho Thủy Nhu Thanh cùng rời đi hay không, trong lòng đột nhiên xuất hiện điềm báo, y liền không còn cố kỵ việc để lộ hành tung nữa mà nhảy vọt xuống từ trên giàn hoa, lao về phía Thủy Nhu Thanh, đoạn vung tay túm lấy cổ áo của cô nhóc, vận kinh kéo cô nhóc về phía sau.

Theo sau tiếng kêu kinh hãi của Thủy Nhu Thanh, một bàn tay trắng nõn đột nhiên xuyên thủng bức tường của căn phòng, thò ra ngoài, nơi ngón tay giữa có đeo một chiếc nhẫn lớn làm bằng ngọc bích phát ra ánh sáng cực kỳ quý dị dưới đêm trăng.

Chương 6

MỘT BỨC CHIẾN THU

Một trảo đó chụp hụt, Ninh Hồ i Phong ở trong phòng khẽ “ô” lên một tiếng, đột ngột thu bàn tay về. Ngay sau đó tiếng bước chân vang lên, dường như hấn định mở cửa đi ra ngoài tra xét.

Lâm Thanh ghé sát tai Thủy Nhu Thanh, nói khẽ: “Đừng sợ, là ta.” Y ra tay rất kịp thời, nếu chỉ chậm hơn một chút, nhìn thế trảo dữ dội đó, một khi chụp trúng vào người Thủy Nhu Thanh e là sẽ mất mạng ngay. Thủy Nhu Thanh vốn tưởng mình đã rơi vào tay địch, đang ra sức giãy giụa, chợt nghe thấy giọng nói của Lâm Thanh thì mới cảm thấy yên tâm.

Giữa màn đêm, tiếng kêu kinh hãi của Thủy Nhu Thanh đã vọng đi xa khắp, nhát thời tòa phủ trạch rục rờ ánh đèn, đám gia đình cầm binh khí ào ào chạy tới hậu hoa viên từ bốn phía xung quanh.

Lâm Thanh đang định xách Thủy Nhu Thanh lao ra ngoài, thấy tình cảnh này thì lòng thê m máy động, dùng sức ném Thủy Nhu Thanh ra ngoài bức tường, đồng thời ngưng tụ âm thanh thành một dải truyền vào tai cô nhóc: “Mau quay về kể những việc đã nhìn thấy ở đây với Trùng đại sư, không được ở lại thêm nữa.” Lũ gia đình có thể kéo tới kịp thời như vậy, còn mặc quần áo chỉnh tề, hiển nhiên là đã có sự đề phòng từ trước, chẳng qua là do có lệnh của cấp trên nên mới không ra ngoài tuần tra. Hơn nữa, Ninh Hồ i Phong nhát định đã phát hiện ra Thủy Nhu Thanh nhưng lại nhẫn nhịn tới tận bây giờ, bên trong hẳn là có ẩn tình. Bao nhiêu điều nghi vấn

cùng xuấ t hiện khiế n Lâm Thanh quyế t định ở lại, y tin rằ ng vừa rô i chưa có ai phát hiện ra mình, lúc này việc y không đi ngay nhấ t định là nằ m ngoài ý liệu của đố i phương, có lẽ còn có thể thăm dò đượ c tin tức gì khác.

Lâm Thanh tài cao mật lớn, nhanh chóng ẩn mình vào điể m mù trong tâ m mắ t của kẻ địch, không hê ù động đậy. Y liệu chừ ng đắ m gia đì nh sẽ chỉ tìm kiế m ở khu vực bên ngoài hậu hoa viên, do đó mình chỉ câ n đê ù phòng để không bị Ninh Hồ i Phong phát hiện là đượ c. Mà Thủy Nhu Thanh nhấ t định sẽ thu hút phầ n lớn sự chú ý của người này, thêm vào đó Âm khí vương vô n tinh thông thuật ẩn nắ p, có sáu, bảy phầ n nằ m chắ c có thể tránh đượ c tai mắ t của Ninh Hồ i Phong.

Nhìn thấ y thân hình Thủy Nhu Thanh lao vọt qua tường, cả một đắ m gia đì nh đờ ng loạt hô to gọi nhỏ, ùn ùn đuổ i theo.

Cửa phòng mở ra, Ninh Hồ i Phong bước ra ngoài, đi tới chỗ bức tường bị xuyên thủng tra xét một hồ i, trầ m ngâm không nói gì. Từ chỗ ẩn mình của Lâm Thanh hiện tại có thể nhìn thấ y một bên mặt Ninh Hồ i Phong, nhưng y lại đắ ng nhắ m mắ t bê ù khí. Người này có dáng vẻ cao thâm khó lường, rấ t có thể chỉ một ánh mắ t nhìn tới cũng sẽ khiế n hắ n phát hiện ra sự dị thường.

Một tay đạ i hán trắ ng kiện dẫn theo mắ y gã gia đì nh đi tới cửa hậu hoa viên thì đừ ng lại, cao giọng nói: “Ninh tiên sinh, kẻ địch đã bỏ trố n rô i, có huynh đệ nhận ra đó là tiể u cô nương trên chiế c thuyề n hoa tới thành Phù Lắ ng ngày hôm kia, có câ n đi bắ t về thắ m vấ n không?”

“Thì ra là tiể u nha đầ u đó?” Ninh Hồ i Phong thoắ ng trầ m ngâm rô i câ t tiế ng: “Gọi các huynh đệ về ù đi, cũng không câ n phái người bám theo nữa, ta tự có an bài.” Dườ ng như hắ n khề cười

một tiếng. “Phí huynh đệ và các thủ hạ má y hôm nay phải thức trắng đêm không ngủ, thực đã vất vả quá rồi, ta sẽ ghi hết biểu hiện của mọi người lại, bảo chủ nhất định sẽ ban thưởng thật hậu.”

Lâm Thanh nghe tới đây thì mới hay Cầm Thiên bảo sớm đã biết rõ tình hình trên thuyền Tu Nhân. Thấy bộ dạng tự tin của Ninh Hồ i Phong, ngay đến y cũng không xác định được thân phận của Trùng đại sư liệu có phải đã bị lộ rồi không.

Đại hán đó chính là Phí Nguyên mà ban ngày đã bị Tiểu Huyền đùa bỡn một phen. Địa vị của hắn ở Cầm Thiên bảo không cao, nghe Ninh Hồ i Phong nói vậy thì không khỏi có chút “được yêu quá hóa sợ”, liền lúng túng cười, nói: “Ninh tiên sinh quá khen rồi, những việc này vốn nằm trong phận sự của thuộc hạ.”

Ninh Hồ i Phong hờ hững nói: “Lễ hương chủ cũng từng nói với ta rằng người thông minh, tháo vát, làm việc đặc lực. Chỉ cần người dốc sức trợ giúp cho y, ngày sau, cái chức phó hương chủ của phân đà Phù Lăng này có lẽ sẽ là của người.”

Phí Nguyên nghe vậy thì cả mừng nhưng ngoài mặt vẫn phải cố tỏ ra ung dung, hết sức vất vả. “Không biết tiên sinh còn có điều gì phân phó?”

Ninh Hồ i Phong khẽ “ô” một tiếng, chậm rãi nói: “Người biết chỗ ở của Nhật Khố c quý chứ, đi báo với y sáng mai hãy tới nơi này gặp ta.”

Phí Nguyên tỏ vẻ khó xử. “Khố c lão đại độc lai độc vãng đã quen, xưa nay chỉ có thể lưu lại ký hiệu rồi chờ y tìm tới, e là đến ngày mai cũng chưa chắc đã tìm được y...”

Giọng Ninh Hồ i Phong chợt trở nên dữ dằn: “Hôm nay y đã biết việc xảy ra trong Tam Hương các, bất kể thế nào cũng sẽ ở lại

thành Phù Lăng. Nếu ngay đến một người sông mà người cũng không tìm được thì còn có tư cách gì để đảm nhiệm chức phó hương chủ của phân đà Phù Lăng này?”

Phí Nguyên thắm run sợ, đến giọng nói cũng trở nên run rẩy: “Ninh tiên sinh yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ dò c hé t sức lực đi tìm.”

Ninh Hồ i Phong dường như biết mình đã quá nặng lời, bèn mỉm cười nói thêm: “Nuôi binh ngàn ngày, dùng binh một giờ. Đêm nay hẳn không còn việc gì nữa rồi, cho các huynh đệ về nghỉ ngơi cả đi!” Phí Nguyên vâng lệnh rời đi. Ninh Hồ i Phong đứng đó thêm một lát rồi cũng quay về phòng.

Lâm Thanh thắm kinh hãi, tên Ninh Hồ i Phong này dùng cả rấn lẫn mê m, chỉ đôi ba lời đã khiến cho thủ hạ tuân phục, hơn nữa còn nhân tiện nói tốt về cấp trên của đối phương là Lỗ Tử Dương mấy câu khiến cho đối phương ngày sau càng thêm trung thành với Lỗ Tử Dương, thủ đoạn quả là cao minh vô cùng. Mà vừa rồi ở trong phòng, suốt một hồ i lâu hẳn không nói lời nào, chẳng hề để lộ phong mang, khiến Diệu thủ vương Quan Minh Nguyệt cơ hồ đã quên mất sự tồn tại của hẳn, chỉ từ điểm này thôi cũng có thể thấy được kẻ này đáng sợ đến thế nào. Lại tính thêm cả sự phán đoán về Lỗ Tử Dương lúc ban đầu, xem ra thực lực của Cầm Thiên bảo quả thực không thể xem nhẹ.

Lỗ Tử Dương tiễn Quan Minh Nguyệt về xong liền vội vàng quay trở lại, đẩy cửa đi vào. “Thì ra người bên ngoài là một tiểu cô nương, thuộc hạ còn tưởng là...”

Ninh Hồ i Phong khẽ ho một tiếng, cắt ngang lời Lỗ Tử Dương: “Ta không muốn nghe thấy tên của hẳn.”

Lỗ Tử Dương cười khan một tiếng. “Su gia nói cũng đúng, e là người trong Cầm Thiên bảo đều không muốn nghe thấy tên của người này.”

Lâm Thanh thòm cảm thấy tò mò, xem ra hai người này quả nhiên sớm đã phát hiện ra Thủy Nhu Thanh nhưng lại tưởng cô nhóc là một người khác nên mới không vạch trần. Chỉ là chẳng rõ cái tên mà Ninh Hồ i Phong không muốn nghe thấy rốt cuộc là của ai? Mà việc vừa rồi bọn hắn có ý khiến Quan Minh Nguyệt nảy sinh địch ý với mình chẳng lẽ cũng là để cho người này xem?

Ninh Hồ i Phong lại nói: “Trưa mai, Long bảo chủ sẽ đến thành Phù Lăng, ngày kia sẽ đi hội đàm với Tê Bách Xuyên tại Khố Long sơn trang trên gò Thập Lý. Người hãy đi an bài một chút, và nói với Tê Bách Xuyên rằng tôi đã chỉ được mang theo ba người, người không liên quan không cần tham gia.”

Lỗ Tử Dương tỏ ra có chút do dự. “Ngoài gã phiến tăng kia, Tê Bách Xuyên còn dẫn theo huynh đệ họ Triệu và Liễu Đào Hoa tới đây nữa...”

Ninh Hồ i Phong cười lạnh một tiếng. “Ta có ý làm như vậy đây. Trát Phong lật ma nhất định phải đi cùng, ba người còn lại thì để xem xem Tê Bách Xuyên sẽ giải quyết thế nào.” Rồi hắn lại gằn giọng, nói: “Người cứ nói với hắn, nếu hắn dẫn theo bốn người thì khỏi cần gặp Long bảo chủ nữa.”

Lỗ Tử Dương giật mình hiểu ra. “Tiên sinh quả nhiên cao minh. Đám người tới từ kinh thành này kiêu căng, ngang ngược, nếu không cho bọn chúng biết mặt thì ắt sẽ chẳng chịu nể nang chúng ta.”

Lâm Thanh thậm chí đã có chút khâm phục tên Ninh Hồ i Phong này, ngay đến một chi tiết nhỏ như vậy mà hắn cũng không bỏ

qua. Nghĩ đến bộ dạng tức tởm của Tề Bách Xuyên, trong lòng y không khỏi khen ngợi.

Giọng nói vẫn tràn đầy vẻ hào hứng của Ninh Hồ i Phong lại vang lên: “Ta không tiện ra mặt, ở trước mặt bảo chủ, người nhớ nói tốt về tên Quan Minh Nguyệt kia mấy câu, tốt nhất là hãy xem ý tứ của Thái tử thế nào trước đã. Còn về việc người kia thì tạm thời đừng nên cho bảo chủ biết vội.” Hắ n khẽ cười một tiếng. Từ trong tiếng cười của hắ n, người ta chẳng thể nghe ra chút mừng giận nào. “Một tòa thành Phù Lăng nhỏ bé không ngờ lại có nhiều cao nhân tụ hội như vậy, thực khiến người ta phải bất ngờ.”

Lỗ Tử Dương cười, nói: “Ha ha, xem ra nước cờ này của Thái thân vương đúng là đã khiến cả bàn cờ trở nên sôi động.”

Ninh Hồ i Phong dặn dò: “Người nhớ lấy, đừng nói năng bừa bãi với bảo chủ, chỉ cần chọn các tin tức tương ứng báo lên là được, mọi chuyện cứ để bảo chủ tự đưa ra quyết định.”

Lỗ Tử Dương nói: “Thuộc hạ đã đi theo tiên sinh bao nhiêu năm nay, điều này tất nhiên là hiểu được.” Rồi lại hỏi dò: “Không ngờ Lâm Thanh lại lên thuyền của hai nữ tử đó, điều này đúng là nằm ngoài dự liệu của thuộc hạ. Xem ra hai nữ tử đó cũng có chút lai lịch, có cần cho các huynh đệ theo dõi không?”

Ninh Hồ i Phong nói: “Người không cần phải người đi kéo lại đắ c tội với Lâm Thanh, đã có người kia để mắt tới bọn họ rồi.”

Lỗ Tử Dương tò mò hỏi: “Tại sao hắ n phải theo dõi Lâm Thanh?”

Ninh Hồ i Phong trầm giọng hỏi lại: “Người có biết nam nhân đi cùng hai nữ tử kia là ai không?”

Lỗ Tử Dương thoáng suy nghĩ rồi đáp: “Người này cả ngày đội nón lá, vô cùng nổi bật nhưng vì không thể nhìn thấy tướng mạo nên không ai nhận ra hắn. Có điều, nghe Tề Bách Xuyên nói người này chắc hẳn là một cao thủ hiếm có, với nhãn quang thần bô của Tề Bách Xuyên, chắc là không nhầm được.”

Ninh Hồ i Phong lạnh lùng nói: “Y chính là Trùng đại sư.”

Lỗ Tử Dương nghe thấy cái tên Trùng đại sư thì cả kinh, buột miệng thốt lên: “Y đến thành Phù Lăng này làm gì? Đồ huyện lệnh tuy đã nhận không ít lợi lộc từ Cầm Thiên bảo ta nhưng cũng chưa thể tính là một tên quan tham được...”

Ninh Hồ i Phong cười, nói: “Người nghĩ Trùng đại sư chỉ biết t giết quan tham sao?” Hắn trầm ngâm một lát rồi nói tiếp: “Lần này y đến thành Phù Lăng, động cơ không rõ ràng, bây giờ lại liên thủ với Lâm Thanh, người phải hạ nghiêm lệnh cho thủ hạ không được rút dây động rừng...”

Lỗ Tử Dương có chút do dự. “Nếu bọn họ chủ động gây sự thì sao?”

Ninh Hồ i Phong cười lạnh một tiếng. “Ta tự có chủ ý riêng. Chỉ cần Lâm Thanh và Trùng đại sư không chủ động trêu chọc đến chúng ta, cho dù họ có giết Tề Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt thì chúng ta cũng sẽ mất nhắm nhắm mở cho qua.” Lỗ Tử Dương khẽ “hừ” một tiếng, tỏ ra không phục.

Ninh Hồ i Phong lại nói: “Để ta nói cho người thêm một tin, nếu ta không nhìn nhầm, hai nữ tử kia chắc hẳn đều là người của bọn đại gia tộc.” Hắn thoáng dừng lại. “Đã có người của bọn đại gia tộc tới, e là kế hoạch của chúng ta phải thay đổi rồi. Nếu có thể khiến cho bọn đại gia tộc phát sinh xung đột với đám người tới từ kinh sư

là tốt nhất, còn không, ít nhất cũng phải làm bọn họ nghi thần nghi quỷ một phen.”

Lâm Thanh nghe tới đây mới biết rằng hành tung của những người bên mình đều đã bị đối phương nắm rõ, thậm chí đối phương còn đoán được thân phận của Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh, xem ra thực lực của Cầm Thiên bảo quả không thể coi thường. Nghe ý của Ninh Hồì Phong, dường như hẳn chẳng hề xem trọng bọn đại gia tộc thần bí khó lường nhất giang hồ, thực không rõ kẻ này ỷ vào cái gì mà dám kiêu căng như vậy? Trong lòng chợt nổi lên một số điểm mâu thuẫn khác nhưng y nhất thời khó có thể chấp vá các dòng suy nghĩ lại để phán đoán ra điều gì.

“Cao kiêu của tiên sinh khiêu khích thuộc hạ được mở mang đầu óc ra nhiều.” Lỗ Tử Dương cất lời nhin nọt rồi lại nói: “Theo tin tức mà thuộc hạ nhận được, tên Tê` Bách Xuyên đó quả nhiên đã báo tin cho Truy bổ vương. Thuộc hạ nghĩ Ám khí vương cũng chẳng còn phong quang được mấy ngày nữa đâu.”

Ninh Hồì Phong nghiêm túc nói: “Người nhảm rồi, Lâm Thanh có được danh tiếng hôm nay tuyệt đối không phải nhờ gan lớn, dám khiêu khích với Minh Tướng quân như Diêu thủ vương nói đâu. Nếu Truy bổ vương thật sự đối đầu với Ám khí vương, ta nghĩ người thắng chắc chắn sẽ là Ám khí vương.”

Lỗ Tử Dương dường như không ngờ Ninh Hồì Phong lại coi trọng Lâm Thanh như vậy, liền tỏ ra không đồng tình. “Nếu tính thêm cả người đó, thuộc hạ không tin Ám khí vương còn có cơ hội.”

“Người chớ có quên Trùng đại sư.” Ninh Hồì Phong khẽ búng ngón tay, ung dung nói: “Huông chi Truy bổ vương có thể không để ý tới mệnh lệnh của Minh Tướng quân, nhưng người đó thì không thể.”

Lâm Thanh loáng thoáng hiểu ra, xem ra người đó là do Minh Tướng quân phái tới. Sự việc cũng phải như vậy thì mới hợp tình hợp lý, bởi Thái tử cũng đã phái Diệu thủ vương tới rồi, Minh Tướng quân không lý nào lại khoanh tay đứng nhìn được.

Ninh Hồ`i Phong im lặng hồ`i lâu, chợt khẽ ho một tiế`ng. Lỗ Tử Dương hiểu ý nói ngay: “Tiên sinh không được khỏe, nên nghỉ ngơi sớm một chút! Thuộc hạ cáo lui!”

“Ta mệt mỏi đã quen, mà`m bệnh trên người không cách nào trừ bỏ hế`t được.” Ninh Hồ`i Phong thở dài, than. “Có điề`u, quanh năm mang bệnh cũng không phải là quá tệ, giồ`ng như khi nãy ta không muố`n khiế`n Quan Minh Nguyệt chú ý, có thể cáo bệnh mà không nói gì...”

Lỗ Tử Dương cười rộ. “Tiên sinh trí kê` vô song, tài hơn Gia Cát, vậy mà tên Quan Minh Nguyệt cứ nghĩ đường đường sư gia của Câ`m Thiên bảo ta lại chỉ là chức vị tượng trưng.”

Ninh Hồ`i Phong hờ hững nói: “Làm việc lớn kỳ nhấ`t là lộ liễu, điề`u này người làm rấ`t tốt. Bây giờ người tuy chỉ là một hương chủ nhỏ nhưng nế`u ngày sau việc mà thành, ấ`t có thể danh vang thiên hạ, diệ`u tỏ quang tông.”

Lỗ Tử Dương cung kính nói: “Đề`u là nhờ tiên sinh dạy dỗ!”

“Người đi nghỉ ngơi đi! Mấ`y ngày tới, thành Phù Lãng sẽ có gió mây vậ`n vũ, nhấ`t định phải giữ trạng thái tinh thầ`n tốt nhấ`t mới được, đừng nên để xảy ra sai sót gì.”

Lâm Thanh nghe tới đây thì lại càng thấ`y nghi hoặc. Theo như khẩu khí của hai người này, việc lớn kia tuyệt đố`i không phải là cuộc liên minh giữa Thái thân vương và Câ`m Thiên bảo, nhưng thực khó lòng đoán ra chân tướng. Y biế`t có ở lại cũng không thể nghe thêm

được gì, đợi sau khi hai người Ninh, Lỗ đi khỏi liền tìm một cơ hội tung mình lao ra ngoài Lỗ phủ, lẳng lặng rời đi.

Lâm Thanh trở lại thuyên Tu Nhân, không ngờ Trùng đại sư đã ngồi sẵn trong khoang thuyên chờ đợi. Thầy Lâm Thanh trở về, ông liền rót một chén trà. “Lâm huynh nửa đêm ra ngoài, ắt là có thu hoạch không nhỏ.”

Lâm Thanh cũng không khách sáo, đón lấy chén trà, một hơi uống cạn. “Trùng huynh sớm đã tinh rồi hay là bị tiểu nha đầu kia gọi dậy thế?”

“Tiểu nha đầu đó gây ra động tĩnh lớn như vậy, e là người trên thuyên đề u chẳng thể ngủ yên. Ta chẳng qua thầy Lâm huynh đã đi theo rồi nên mới không muốn tốn sức.” Trùng đại sư ung dung đáp, rồi lại hơi cau mày. “Thứ trà Bích Loa Xuân thượng hạng này bị Lâm huynh uống một hơi cạn sạch như thế thực là lãng phí quá!”

Lâm Thanh cười rộ. “Trùng huynh quả là một tay sát thủ tao nhã, ngay đến một chén trà cũng xem trọng như vậy. Có cơ hội, ta nhất định phải giới thiệu cho huynh làm quen với một người.”

Trùng đại sư cũng cất tiếng cười vang. “Thôi vậy, thôi vậy! Trong thiên hạ này, e là không thể tìm ra nam tử nào không muốn làm quen với người đó. Có câu nói này của Lâm huynh, nguyện vọng có khả năng đạt thành, ấm trà Bích Loa Xuân này xin tặng cho Lâm huynh. Có điều huynh nên mang về phòng rồi hãy uống, chứ nhìn huynh coi thứ trà này như đồ giải khát, ta thực đau lòng lắm thay...”

Bóng hình xinh đẹp của Lạc Thanh U thoáng qua trước mắt, Lâm Thanh lắc đầu một cái thật mạnh, dường như muốn gạt bỏ nỗi nhớ nhung, chuyển chủ đề qua chuyện khác: “Trùng huynh đoán xem hôm nay ta đã thăm dò được bí mật gì?”

Trùng đại sư vẫn tỏ vẻ chẳng để tâm tới mọi sự, lẳng lặng đưa mắt nhìn về phía đằng chân trời lúc này đã ánh lên màu bụng cá. “Lâm huynh cứ nói từ từ, vậy mới không uổng công ta đợi huynh đến tận khi trời sáng.”

Lâm Thanh liền kể hết mọi điều mà mình đã nghe được với Trùng đại sư, sau đó lại nói thêm: “Nếu ta đoán không nhầm, tên cao thủ hôm nay tìm đến thuyền của chúng ta chính là do Minh Tướng quân phái tới. Trùng huynh không ngại đoán xem kẻ đó là ai chứ?”

“Quý Thập Kinh!” Trùng đại sư rõt cuộc đã hơi biến sắc mặt. “Chẳng trách ta lại cảm thấy luồng sát khí đó quen thuộc như vậy, quả nhiên là hắn!”

“Không sai!” Lâm Thanh vỗ tay, cười nói. “Ta cũng đoán ra là hắn. Huynh thử nghĩ xem, tay Long Ngâm Thu kia có biệt danh là phán quan, thực sự rất kỳ với cái tên của Quý Thập Kinh, chẳng trách Ninh Hồ i Phong lại không muốn nhắc đến tên hắn.”

Nhắc đến tên sát thủ siêu cấp ngang danh với Trùng đại sư trên giang hồ, cả Lâm Thanh và Trùng đại sư đều có chút lo lắng. Với tác phong hành sự xuất quỷ nhập thần, không từ thủ đoạn của Quý Thập Kinh, nếu một lòng muốn đồ i đầu, hai người bọn họ chỉ cần cẩn thận ứng phó ắt có thể tự bảo vệ mình, nhưng còn Hoa Tướng Dung và Thủy Nhu Thanh thì e là khó có thể tránh khỏi một đòn sấm sét của hắn.

Lâm Thanh nói: “Phải rồi i, tên Ninh Hồ i Phong kia cũng thực là thần thông quảng đại, không những đã biết thân phận của huynh, còn đoán ra Hoa cô nương và Thanh Nhi là người của bọn đại gia tộc. Bây giờ ta đã bắt đầu có chút hoài nghi đưa bé tên gọi Tiểu Huyền kia rồi i.”

“Trên giang hồ, người từng nhìn thấy khuôn mặt thật của ta vô cùng ít ỏi.” Trùng đại sư chậm rãi nói. “Nhưng ta từng giao thủ với Quý Thập Kinh một lần, hẳn tất nhiên có thể nhận ra ta. Ta vẫn tin rằng đứa bé đó sẽ không bán rẻ ta.”

Lâm Thanh tỏ ra kinh ngạc. “Huynh và hẳn đã từng động thủ?” Phải biết rằng Trùng đại sư và Quý Thập Kinh một người là nhân sĩ bạch đạo, khất sĩ của quan tham, một người là sát thủ khất sĩ, thủ đoạn tàn độc, nhưng tựu trung cả hai đều là sát thủ thiên tài trăm năm khó gặp. Việc võ công của bọn họ ai cao ai thấp xưa nay vốn là chủ đề cho vô số câu chuyện trà dư tửu hậu trên giang hồ, nếu hai đại sát thủ này từng giao thủ chính diện, thực khó tin rằng cả hai đều có thể bình an rời đi.

Trùng đại sư khẽ gật đầu. “Đó là việc trên núi Cửu Cung năm ngoái, khi đó bọn ta không ai làm gì được ai, đều bị thương, hơn nữa sư huynh của Vô Ngữ đại sư là Lục Ngữ đại sư còn chết trong tay hẳn. Về sau, đại đồ đệ của ta là Tân Linh Vận đến thành Thiên Châu ám sát Lão Thu Đạo, cuối cùng liên thủ với một người trẻ tuổi tên gọi Dư Thu Ngôn đã thương hẳn. Có thể nói mối hận thù giữa hai bên không thể coi là nhỏ.”

“Dư Thu Ngôn không phải là người của bộ Hình sao?” Lâm Thanh đã từng nghe nói tới cái tên này.

Trùng đại sư nói: “Lâm huynh đã mấy năm không bước chân ra ngoài giang hồ, trong võ lâm lại xuất hiện thêm không ít cao thủ trẻ tuổi. Dư Thu Ngôn vốn là một trong năm đại thần tử dưới trướng Hồng Tu La, ngang danh với mấy người Tề Bách Xuyên, Tả Phi Đình, Cao Đức Ngôn, Quách Thương Hải, nhưng chẳng rõ vì sao lại trợ giúp Linh Vận giết chết Lão Thu Đạo, còn đã thương Quý Thập Kinh, sau đó thì biến mất không còn tung tích. Nói ra kẻ cũng tức cười, bây giờ trên giang hồ còn có lời đồn rằng y là đệ tử út của ta.

Ha ha, nếu đệ tử của ta mà có thể đánh bại Quý Thập Kinh, há chẳng phải hã sẽ tức đến nỗi không ngủ ngon được sao!”

Lâm Thanh khẽ gật đầu. “Xem ra Quý Thập Kinh về công về tư đều không muốn buông tha cho huynh.”

“Ta cũng đâu muốn buông tha cho hã.” Trùng đại sư cười, nói. “Ta và hã cũng có thể coi là oan gia ngõ hẹp, không ngờ lại gặp nhau trong thành Phù Lăng nhỏ bé này, chẳng trách hã lại lên đến định tìm cơ hội ra tay. Lúc đó sát khí của hã lớn như vậy, nếu không phải huynh cùng ra ngoài với ta, e là hã sớm đã ra tay rồi.”

Lâm Thanh lại hỏi về tình hình cuộc giao thủ giữa Trùng đại sư và Quý Thập Kinh ngày đó. Trùng đại sư cũng không giấu giếm, kể lại hết mọi việc bao gồm cả những điều vi diệu bên trong.

Lâm Thanh hỏi rất tỉ mỉ, cuối cùng thở dài, than: “Tuy ta không muốn gây xích mích với người của phủ tướng quân trước khi giao thủ với Minh Tướng quân nhưng lúc này e là không còn cách nào khác nữa rồi.”

Trùng đại sư cười vang, nói: “Minh Tướng quân không phải đã hạ lệnh cho người trên giang hồ không được trêu chọc đến huynh sao? Vậy mà huynh lại đi trêu chọc người của phủ tướng quân trước. Trong thiên hạ, e là chẳng có mấy người có được lá gan lớn như vậy.”

Lâm Thanh cũng khẽ nở nụ cười. “Huynh lại còn nói như vậy nữa... Ta làm vậy hoàn toàn là vì hai cô cháu gái bảo bối của huynh đó thôi.”

Hai người nghiêm túc nhìn nhau, đều nhận ra đôi phương có lòng muốn giết Quý Thập Kinh. Tuy chưa rõ Quý Thập Kinh rốt cuộc có ý đả thương người hay không nhưng nếu không ra tay trước để trừ bỏ mối tai họa tiềm ẩn, đợi đến khi hã phát động tấn

công, e là chẳng ai có thể nắm chắc sẽ chặn được đòn tập kích sấm sét của tên sát thủ hàng đầu thiên hạ này. Mà võ công của Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh hơi kém, rất có khả năng sẽ trở thành mục tiêu mà Quỷ Thất Kinh nhắm vào.

Hai người bàn bạc rất lâu, bất giác trời đã sáng hẳn tự lúc nào. Bỗng nghe bên ngoài có tiếng động khê vang lên, rồi Hoa Tường Dung cất tiếng hỏi: “Hai vị không đi ngủ một lát sao?”

Lâm Thanh tháy hai mắt Hoa Tường Dung đều vằn đỏ, liền cười, hỏi: “Hoa tiểu muội cũng cả đêm không ngủ sao?”

Hai má Hoa Tường Dung ửng hồng nhưng bên khóe miệng lại xuất hiện nét cười thấp thoáng. Nàng ngoảnh đầu nhìn ánh bình minh ở đằng đông, trông lại càng xinh đẹp. “Thanh Nhi lần đầu tiên làm khách dạ hành, vô cùng hưng phấn, liền kéo muội tới nói đi nói lại việc này, hại muội chỉ có thể thức cùng mà thôi.”

Lâm Thanh bật cười, nói: “Tiểu nha đầu đó hưng phấn cái gì chứ? Nếu không phải ta kịp thời phát hiện Ninh Hồ i Phong chuẩn bị ra tay, e là lần đầu tiên làm khách dạ hành của Thanh Nhi sẽ phải kết thúc bằng việc trở thành tù nhân dưới trướng của người ta rồi.”

“Lâm đại ca nói bừa!” Thủy Nhu Thanh tung tăng nhảy nhót đi vào, đầu tiên là làm mặt quỷ với Trùng đại sư, sau đó hai tay chống nạnh nói với Lâm Thanh: “Cho dù đại ca không kéo, muội cũng sẽ tránh được một trảo đó.”

Hoa Tường Dung nhìn vâng thái dương chậm rãi mọc lên trên mặt sông, ung dung nói: “Ấy, không biết là ai nói với ta đến bây giờ nghĩ đến một trảo đó vẫn còn cảm tháy tim đập chân run, còn muốn kéo ta đi tạ ơn Bồ Tát nữa...”

Lâm Thanh và Trùng đại sư đề u cá t tiế ng cười vang.

Thanh Nhi tức tô i giận chân bình bịch xuô ng sà n thuyê n.
“Trời ơi, không ngờ Dung tử tử lại không đứng về phía muội mà đứng về phía Lâm đại ca. Hừ hừ, đúng là thấ y lợi quên nghĩa... À không, là thấ y sắc quên nghĩa.” Lâ n này đé n lượt Hoa Tường Dung phải xấ u hổ giận chân. Nàng từ nhỏ đã số ng trong sự bao bọc của gia đình, phụ thân Hoa Khứu Hương nổi danh phong lưu khắ p thiên hạ, ngửi hương là đi, chạm hương là bỏ, cái tiế ng phong lưu thực chẳng có ai sánh bằ ng, còn ca ca Hoa Tiền Lệ cũng là người phong lưu tiêu sái, tài cao vời vợi, câ m kỳ thi họa không ngón nào là không thông, từng tỏ rõ ước nguyện rằ ng muố n quen hế t các anh hùng trong thiên hạ, vẽ hế t các cảnh đẹp núi sông, ngó hế t các trang tuyết sắ c trên đời, dáng vẻ thực là một tay công tử khôi ngô, tuấ n tú. Do đó, hôm qua ở Tam Hương các, vừa nhìn thấ y Âm khí vương Lâm Thanh nàng đã lập tức bị cái hình tượng nam nhi ngạo nghễ, bắ t khuấ t của y làm xao động, lại thấ y Lâm Thanh ra mặt thay tài nữ nổi danh thiên hạ Lạc Thanh U, chỉ loáng cái đã khiế n Tê ` Bách Xuyên phải kinh hãi bỏ chạy, cái khí khái anh hùng quang minh lỗi lạc á y lại càng khắ c sâu vào tâm trí nàng. Thế ` là trái tim thiế u nữ bắ t tri bắ t giác đã gắ n chặt vào người Lâm Thanh nhưng lại không đoán được Lâm Thanh và Lạc Thanh U rồ t cuộc có quan hệ gì, nên suố t đêm qua nàng không sao ngủ được, cứ trắ n trọc suy nghĩ mãi. Bây giờ, việc này bị Thủy Nhu Thanh nói toạc ra, người nói vô tâm, người nghe hữu ý, khuôn mặt nàng sớm đã đỏ bừng vì thẹn thùng, xấ u hổ.

Trùng đại sư vô n hiểu rõ về nhân tình thế thái, làm gì mà không nhận ra Hoa Tường Dung đã nảy sinh tâm tư nhi nữ với Lâm Thanh. Thấ y nàng thẹn thùng, ông bèn cá t tiế ng chuyển chủ đề :
“Hai nhóc con các người hôm nay lại nghĩ ra trò gì thế ? Bây giờ thành Phù Lãng đang hỗn loạn, người của rắ t nhiê u thế lực đề u đã đé n đây, các người chớ nên làm chuyện gì để người ta chú ý.”

Thủy Nhu Thanh còn nhỏ tuổi, chưa hiểu gì về chuyện nam nữ, thấy Hoa Tường Dung tỏ ra ngượng ngập thì thích thú vô cùng. Nàng và Hoa Tường Dung tỷ muội tình thâm, lại vốn tính tình nghịch, liền nói tiếp: “Trùng đại thúc chắc đã mệt rồi, cháu cũng buồn ngủ đến mức sắp không mở nổi mắt, chi bằng hãy để Lâm đại ca đưa Dung tỷ tỷ vào thành Phù Lăng chơi đi.” Dứt lời, nàng liền đưa tay che miệng, cười khúc khích.

Lâm Thanh cũng có chút không được tự nhiên, liền ngoảnh đầu qua một bên, không dám nhìn Hoa Tường Dung. “Trùng huynh quá lo rồi. Ta thấy chúng ta cứ vào thành nghênh ngang đi lại một phen, để xem đồ đệ phương sẽ có phản ứng thế nào.”

“Phải lắm, phải lắm! Vẫn là Lâm ca ca có khí phách hơn.” Thủy Nhu Thanh thấy như vậy đúng ý mình, lập tức vỗ tay cười, nói: “Bốn người chúng ta mà đi cùng nhau, đừng nói là một tòa thành Phù Lăng nhỏ bé, cho dù có là đằm rỗng hang hỏ cũng có thể xông vào!”

Lâm Thanh thấy Trùng đại sư có điếu suy tư, liền cười, nói: “Tuy Cầm Thiên bảo đã biết thân phận của chúng ta nhưng bây giờ tình hình đang phức tạp, người của các thế lực ở kinh sư đều mang ý đồ riêng, không ai chịu để lộ thực lực của mình trước, sự cân bằng miễn cưỡng được duy trì, thành ra chúng ta là những người dễ phá vỡ cục diện cân bằng này nhất. Chỉ cần tình hình trở nên hỗn loạn, chúng ta sẽ có cơ hội để lợi dụng.” Sau đó, y lại ngoảnh đầu nói với Thủy Nhu Thanh: “Tiểu nha đầu người sau này không được chạy loạn lên như đêm qua nữa, nếu không nhờ có ta đi theo, chỉ sợ bây giờ ngươi đã trở thành con tin trong tay người ta rồi.”

Thủy Nhu Thanh thấy Lâm Thanh không giống như đang nói đùa, bèn thè lưỡi, ngoan ngoãn “vâng” một tiếng.

Trùng đại sư đưa mắt nhìn Lâm Thanh, trâm ngâm nói: “Chẳng lẽ Lâm huynh có ý làm vậy để dụ hấn hiện thân?” Ông muốn nói tới Quý Thập Kinh, chỉ là hiện giờ còn chưa muốn cho hai người Hoa, Thủy biết về sự tồn tại của tên sát thủ siêu cấp này, kéo bọn họ lại lo lắng.

Khuôn mặt dân khôi phục vẻ bình thường, Hoa Tượng Dung liếc mắt nhìn Trùng đại sư với vẻ ngạc nhiên, không biết “hấn” mà ông nói tới là ai?

“Đây chỉ là một trong các nguyên nhân.” Lâm Thanh thở dài, than. “Đêm qua ta nhìn thấy Ninh Hồ i Phong, cảm thấy người này lắm mưu nhiều kế, thâm sâu khó lường, nếu chúng ta không làm rõ ràng tình hình, chỉ e mọi việc đều nằm trong sự khống chế của hấn. Bây giờ, điều ta lo nhất không phải là Cầm Thiên bảo có đồng ý với điều kiện của Thái thân vương hay không, mà là bên ngoài bọn chúng giả vờ khách sáo với Tê Bách Xuyên, Quan Minh Nguyệt, thực tế thì ngầm liên minh với Minh Tướng quân.” Những lời này của y là một phán đoán được đưa ra sau khi suy nghĩ kỹ càng, tuyệt đối không phải nói năng bừa bãi. Đêm qua, Ninh Hồ i Phong một mực đề yên cho Thủy Nhu Thanh nấp bên ngoài nghe lén, hiển nhiên là vì tưởng nàng là Quý Thập Kinh.

Trùng đại sư thoáng suy nghĩ rồi cũng nghĩ đến khả năng này, trong mắt thoáng qua một tia nghi hoặc. “Chuyện này rất có khả năng, chúng ta nhất định phải vạch ra một kế hoạch vẹn toàn.”

Thủy Nhu Thanh ngạc nhiên nói: “Cầm Thiên bảo liên minh với phủ tướng quân thì không tốt sao? Như thế tên hòa thượng Trát Phong kia há chẳng phải sẽ phải cúp đuôi lui thủ trốn về Thổ Phồn?”

Hoa Tưởnɡ Dung khẽ nói: “Năm ngoái, Trùng đại thúc đã phái người giết chết tham quan Lỗ Thu Đạo vốn được phủ tướng quân bảo vệ, Thủy Tri Hàn cũng bị thương trong tay ca ca ta, Lâm... Lâm đại ca lại càng là đối thủ không đội trời chung của Minh Tưởnɡ quân, nếu phủ tướng quân và Cầm Thiên bảo kết thành liên minh, chỉ e người đầu tiên bọn họ muốn đối phó chính là chúng ta.”

Lâm Thanh giơ một ngón tay cái lên với Hoa Tưởnɡ Dung, khen nàng thông minh sáng dạ, chợt lại nghĩ tới một việc. “Đêm qua Ninh Hồ i Phong đã ngâm mấy câu thơ rồi mới ra tay với Thanh Nhi, bây giờ nghĩ lại đó chắc là ám hiệu, thầy Thanh Nhi không phải là người đó, hấn mới đột ngột ra tay. Như vậy, e là hấn và người đó đã có ước định với nhau từ trước, đây không phải là một tin tức tốt đối với chúng ta.” Y khẽ gượng cười một tiếng. “Tên Ninh Hồ i Phong này thực quá cao thâm khó lường, bây giờ, ngay đến ta cũng phải nghĩ đến khả năng khi đó hấn đã phát hiện ra ta, do đó mới cố ý ra lệnh cho Lỗ Tử Dương không được trêu chọc đến ta hòng làm ta yên lòng...”

Thủy Nhu Thanh rót cuộc đã cất tiếng hỏi: “Rốt cuộc Lâm đại ca vừa nói tới người nào vậy?”

Lâm Thanh và Trùng đại sư đưa mắt nhìn nhau, rồi Trùng đại sư trầm giọng nói: “Quý Thập Kinh!”

Thủy Nhu Thanh vốn mang tâm tính trẻ con, chẳng để Quý Thập Kinh vào lòng. “Thì ra là hấn. Tự cổ tà không thắng chính, cháu chẳng tin rằng hấn c đạo đệ nhất sát thủ lại có thể so với bạch đạo đệ nhất sát thủ đâu. Huống chi chúng ta còn có Âm khí vương Lâm đại ca thanh danh lừng lẫy ở đây áp trận nữa.”

Hoa Tưởnɡ Dung hơi cau mày, hiển nhiên là có biết sự lợi hại của Quý Thập Kinh. “Động thủ một cách quang minh chính đại thì đương

nhiên không có gì đáng sợ, chỉ e Quý Thập t Kinh sẽ không từ thủ đoạn bày trò ám sát, như vậy thì thực khiên người ta khó có thể đề phòng.”

Thủy Nhu Thanh vẫn chưa phục. “Kể tới chiều hôm qua nhất định là hấn, nhưng vừa nhìn thấy Trùng đại thúc và Lâm đại ca, không phải hấn đã sợ chạy mất đó sao?”

Lâm Thanh thấy Thủy Nhu Thanh xem nhẹ chuyện này, cảm thấy cần phải nhắc nhở một chút, vừa hay Trùng đại sư cũng có ý này. “Đó là bởi lúc ấy hấn muốn giết ta. Nếu người hấn tìm tới là nhóc con người thì sao?”

“Cháu ư?” Thủy Nhu Thanh đưa tay chỉ vào mũi mình, tỏ vẻ không tin. “Hấn tìm một đứa bé như cháu để làm gì chứ?” Ngoài miệng tuy nói cứng như vậy nhưng nàng đã bặt đầu chợt dạ. Theo những lời đồn trên giang hồ, Quý Thập t Kinh chính là một trong những nhân vật đáng sợ nhất, dưới hấn còn có hai mươi tám tên đệ tử được đặt tên theo nhị thập bát tú trên trời, hợp xưng là Tinh Tinh Mạn Thiên, xét về danh vọng tuy không so được với tứ đại đệ tử Cầm Kỳ Thư Họa của Trùng đại sư nhưng thanh thế thì rõ ràng là mạnh hơn rất nhiều.

Trùng đại sư có ý dọa dẫm Thủy Nhu Thanh một phen, bèn nghiêm túc nói: “Chỗ lợi hại nhất của Quý Thập t Kinh chính là tính cách để đạt mục đích không từ thủ đoạn, hơn nữa hấn còn không sợ trời không sợ đất, tâm trí kiên định. Nếu hấn thật sự tìm đến cháu, đừng nói là ta và Lâm đại ca của cháu, cho dù là cha mẹ cháu cũng khó mà bảo vệ cháu được. Dù thế nào bọn ta cũng không thể cả ngày từ sáng đến tối theo sát cháu không rời...”

Thủy Nhu Thanh không nói gì, trên khuôn mặt đã xuất hiện vẻ sợ hãi. Lâm Thanh cười, nói: “Yên tâm đi, chỉ cần Thanh Nhi ngoan

ngoãn ðừng chạy lung tung là sẽ không sao hết. Như việc ðem qua vậy, nếu mọi không may gặp phải hấn thì chẳng phải chuyện ðua ðâu.”

Hoa Tường Dung ôm Thủy Nhu Thanh vào lòng, dịu dàng nói: “Thanh Nhi chớ có nghe bọn họ dọa ðấm, Quý Thât Kinh là nhân vật ðã thành danh, sao lại ði ðối phó với một cô bé như mọi ðược. Chỉ là sau này mọi ðừng chạy lung tung nữa, nếu lỡ rơi vào tay ðối thủ, ắt sẽ khiến cho Trùng ðại thúc và Lâm ðại ca ném chuột sợ vỡ ðồ, làm việc vương tay vương chân, gặp nhiều rắc rối.” Lâm Thanh và Trùng ðại sư ðều thàm gật ðầu, nghĩ bụng vẫn là Hoa Tường Dung suy nghĩ chu ðáo, mấy câu nói này so với dọa ðấm thì hiệu quả hơn nhiều.

Thủy Nhu Thanh trề môi. “Mọi biết rồi!” Trong lòng thoáng yên tâm, cô nhóc lại bắt ðầu tinh nghịch. “Cái gì mà ném chuột sợ vỡ ðồ chứ, mọi rõ ràng là một con người mà.”

Mọi người ðều cười rộ.

Hoa Tường Dung vẫn không dám nhìn Lâm Thanh, khi nói chỉ nhìn về phía Trùng ðại sư. “Thanh Nhi cứ ðể cháu trông chừng là ðược, nhưng Trùng ðại thúc và Lâm ðại ca ra ngoài cũng phải cẩn thận một chút. Phủ tướng quân có thù oán sâu sắc với hai người, nếu Quý Thât Kinh thảy có cơ hội ắt sẽ không bỏ qua ðâu.”

Lâm Thanh trầm ngâm nói: “Chỉ có một mình Quý Thât Kinh thì không ðáng sợ, nhưng nếu có thêm những kẻ như Ninh Hộ ði Phong ngầm bày mưu tính kế, nhât ðịnh sẽ phiền phức hơn nhiều.”

Trong mắt lóe lên ánh tinh quang, Trùng ðại sư ðưa mắt liếc nhìn Lâm Thanh. “Có mấy phen nếm chấ c?”

Lâm Thanh không nói gì, chỉ đưa bốn ngón tay ra phía trước, ý rằng kẻ địch có bốn phân mười khả năng sẽ ra tay. Ý thâm nghĩ, với thực lực của Cầm Thiên bảo, chỉ cần Long phán quan, Ninh Hồ i Phong, Cầm Thiên lục quý, bốn đại hương chủ đồng thời ra tay, lại thêm Quý Thất Kinh mai phục ở một bên, mười một lưới bắt gọn cả bốn người bọn họ cũng không phải là không có khả năng. Đương nhiên Cầm Thiên bảo chưa chắc đã chịu nghe theo mệnh lệnh của phủ tướng quân, Quý Thất Kinh cũng chưa chắc đã dám mạo hiểm đắc tội với bốn đại gia tộc và mình để đối đầu với Trùng đại sư, huống chi trong khi hỗn chiến, ám khí vô cùng nguy hiểm, đối phương hẳn cũng phải có điều kỳ. Nhưng khả năng này không phải là không thể xảy ra, do đó nhất định phải có sự đề phòng.

Mục đích của bọn họ vốn chỉ là ngăn chặn cuộc liên minh giữa Thái thân vương và Cầm Thiên bảo, sự việc phát triển đến như bây giờ quả thực là nằm ngoài ý liệu.

Hoa Tường Dung nói: “Cứ nên cẩn thận là tốt nhất. Hôm nay cháu vốn định bảo Lâm tẩu vào thành mua sắm ít vật phẩm, nhưng xem ra không nên đi thì hơn.”

“Ừm!” Lâm Thanh tỏ vẻ kiên nghị, nói. “Cứ để Lâm tẩu ở lại thuyên đi, nhưng Hoa tiểu muội và Thanh Nhi thì vẫn cần đường hoàng vào thành dạo chơi một phen mới được!”

Trùng đại sư cũng nói: “Không sai, lúc này tuyệt đối không được tỏ ra yếu thế. Huống chi nếu chúng ta tỏ ra thần nhiên như không có việc gì, Cầm Thiên bảo và Quý Thất Kinh sẽ không làm rõ được hư thực của chúng ta, ắt không dám khinh cử vọng động.”

Lâm Thanh cười, nói: “Tốt nhất hai người hãy mua nhiều đồ một chút, làm ra vẻ như chuẩn bị rời khỏi thành Phù Lăng trong thời

gian ngắ n vậy.”

Thủy Nhu Thanh hỏi với giọng nghi hoặc: “Hai người không đi sao?”

Trùng đại sư đáp: “Nhóc con người biế t rõ là ta rấ t sợ phải vào thành đi dạo với các người mà, huớ ng chi việc mua đồ` này chỉ câ`n có nữ giới là được, nế u có thêm hai gã nam nhân bọn ta đứng ở bên cạnh thì làm sao còn mặc cả được nữa.” Nói xong, ông lại lén nháy mắ t ra hiệu với Lâm Thanh một cái.

Lâm Thanh hiểu ý, bèn đưa tay che miệng ngáp dài. “Suớ t đêm không ngủ, ta phải ngủ bù một giấ c mới được.”

Thủy Nhu Thanh nghĩ đê`n việc Quý Thấ t Kinh vẫn đang rình mò ở một bên, không khỏi có chút sợ hãi, đang định lên tiế ng phản đô`i thì đã bị Hoa Tường Dung đưa tay kéo áo. “Được rô`i, vậy bọn mọi sẽ xuấ t phát ngay bây giờ đây, không thể để người ta chê cười chúng ta nhất gan được.” Nàng không ngậy thơ như Thủy Nhu Thanh, biế t rằ ng Lâm Thanh và Trùng đại sư ắ t đã dự tính ngắ m bám theo sau, thừa dịp đó điề u tra hành tung của Quý Thấ t Kinh.

Nhìn hai người Hoa, Thủy chậm rãi đi xa, Trùng đại sư bắ t chọt thở dài một tiế ng. “Dung Nhi là một cô bé rấ t thông minh.”

Lâm Thanh đương nhiên hiểu rõ tại sao Trùng đại sư lại nhắ c tới việc này, nhưng chỉ khẽ gật đầ u. “Cả đời này tiểu đệ chỉ có một người trong lòng thôi.”

Trùng đại sư mỉm cười, nói: “Có câ`n ta đoán tên của người đó không?”

“Trùng huynh nhấ t định không đoán được.” Lâm Thanh cười rộ, lật tay vỗ nhẹ lên Thâu Thiên cung sau lưng. “Bởi người trong lòng

tiêu đệ chính là nó!”

Lúc này hãy còn sớm, dưới ánh ban mai dịu dịu, mọi thứ đều bị sương mù bao phủ, cách vài bước là khó có thể nhìn rõ người trước mặt. Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh vào một quán nhỏ bên đường ăn sáng, chọn món cay vị Tứ Xuyên. Thủy Nhu Thanh ăn mà mồ hôi tuôn đầy mặt, nhưng miệng thì vẫn không ngớt khen ngon.

Một hán tử mặt mày vàng vọt, vẻ ốm yếu bụng bát tào phớ mẫn đi ngang qua chỗ hai người, chân bỗng loạng choạng, nhào thẳng về phía Thủy Nhu Thanh. Thủy Nhu Thanh đang lau mồ hôi, bất thành linh thấy hán tử đó lao tới thì kinh hãi vô cùng. Vừa rồi lúc đi trên đường, nàng và Hoa Tường Dung đã bàn về thuật dịch dung của Quý Thất Kinh, cho rằng bất cứ người nào cũng có thể do hấn hóa trang thành nên trong đầu chỉ nghĩ tới tên sát thủ đáng sợ nhất trên giang hồ ấy. Trong cơn nghi thần nghi quỷ, nàng còn tưởng rằng Quý Thất Kinh đã tìm tới, thế là chẳng nghĩ ngợi gì đã ngã người sử ra một chiêu Bá Vương Tá Giáp, chui qua dưới cánh tay hán tử kia. Nàng vốn còn định phản kích nhưng vì kinh sợ trước uy danh của Quý Thất Kinh nên vội vàng tránh thật xa. Cũng may mà nàng né tránh nhanh nên mới không bị bát tào phớ nóng bỏng đó hấn vào người.

Gã hán tử đó đứng không vững, ngã nhào về phía trước, may mà được Hoa Tường Dung nhanh tay nhanh mắt kịp thời đỡ lấy. Gã vội vàng xin lỗi: “Xin lỗi, xin lỗi, ta không cẩn thận trượt chân, vị công nương này không sao chứ?”

Thủy Nhu Thanh đã qua cơn kinh sợ, liền cười thàm rằng bản thân thần hồn nát thần tính, khi ngẩng lên lại thấy các thực khách xung quanh đều nhìn qua phía này, hiển nhiên là kinh ngạc vì thân thủ linh hoạt mà mình vừa thể hiện, trong lòng không khỏi dăc c ý. “Không sao rồi, sau này nhớ cẩn thận là được!”

Gã hán tử vẫn không ngừng xin lỗi, sau đó thì bung bát tào phớ rời đi. Hoa Tường Dung không muố n ăn sáng giữa ánh mắ t của bao người như vậy, bèn kéo Thủy Nhu Thanh đi thanh toán tiề n rồ i rời khỏi đó luôn.

Vừa đi được mắ y bước, Thủy Nhu Thanh chợt kêu lớn một tiế ng, xoay người chạy ngược trở lại. “Mau bắ t lắ y người đó!”

Hoa Tường Dung không biế t đã xảy ra chuyện gì, vội hỏi: “Sao vậy?”

Thủy Nhu Thanh ủ rũ mặt mày, trề môi mắ ng lớn: “Tên trộm chề t tiệt, dám ăn trộm chiế c khóa vàng bảo bồ i của muội.”

Hoa Tường Dung định thầ n nhìn kĩ, thắ y chiế c khóa vàng Thanh Nhi vồ n luôn đeo trên cổ quả nhiên đã biế n mắ t, bèn đưa mắ t nhìn quanh nhưng làm gì còn thắ y bóng dáng của người kia nữa. “Muội thử nghĩ kĩ lại xem, liệu có phải đã đánh rơi trên thuyề n không?”

“Không đâu, chiế c khóa vàng này muội đã đeo trên người mắ y chục năm rồ i, chưa từng bỏ xuố ng.” Thủy Nhu Thanh chùng như sắ p khóc đầ n nơi.

Hoa Tường Dung có ý chọc cho Thủy Nhu Thanh vui, bèn nói: “Xấ u hỏ chưa kìa, muội mới bao nhiêu tuổi chứ, lại dám nói là đã đeo mắ y chục năm. Thanh Nhi đừng lo, để tỳ tỳ đi nhờ người đúc cho muội một cái khác là được.”

“Đó là vật mà mẫu thân để lại cho muội, còn nói sau này sẽ dùng làm tín vật đính ước cho muội nữa.” Thủy Nhu Thanh cũng biế t muố n tìm được tên hán tử kia còn khó hơn lên trời nên đành bỏ qua, nhưng miệng thì vẫn không ngừng mắ ng lớn.

“Có cần báo quan không?” Hoa Tường Dung biết mẫu thân của Thủy Nhu Thanh đã lên kinh thành từ hồi cô nhóc còn nhỏ, mấy năm rồi chưa về nhà, vật này nhất định là vô cùng quan trọng với cô bé, do đó cũng cảm thấy lo lắng thay cho tử muội của mình.

Thủy Nhu Thanh thở dài, nói: “Dung tử tử đúng là đã hồ đồ mất rồi, chúng ta lợi hại như vậy mà còn không tìm được, báo quan thì có ích gì chứ?” Dù sao nàng cũng vẫn mang tâm tính trẻ con, lại rất háo thắng, tuy trong lòng buồn bực nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ như không có việc gì. “Mất rồi thì thôi vậy, dù sao muội cũng không muốn lấy chôn...”

Hoa Tường Dung thấy Thủy Nhu Thanh nghĩ được như vậy thì rất mừng, bèn cười hì hì, nói: “Phải đấy, phải đấy! Nhân duyên do trời định, nói không chừng việc bị mất khóa này sẽ là khởi nguồn cho một câu chuyện thú vị ấy chứ. Có lẽ sau này muội sẽ có thể ngầm định chung thân, không cần phải nghe theo cha mẹ trong việc hôn nhân đại sự nữa...”

Thủy Nhu Thanh nghe thấy thế thì làm sao chịu để yên, giả bộ muốn bắt lấy Hoa Tường Dung. Hoa Tường Dung có ý làm Thủy Nhu Thanh phân tâm, bèn nghiêng mình né tránh, miệng thì vẫn cất tiếng trêu chọc cô bé.

Gã hán tử mặt vàng đó chính là do Diệu thủ vương Quan Minh Nguyệt đóng giả. Hôm qua hán tử vừa tới thành Phù Lăng đã lập tức đi gặp Lão Tử Dương, vừa khéo gặp lúc Nhật Khố c quý đang tra xét nguyên nhân cái chết của tên lái thuyền đã ám hại mình, do đó Nhật Khố c quý cũng biết việc Diệu thủ vương đã tới thành Phù Lăng.

Nhật Khố c quý sau khi nghe Tiểu Huyên nói bừa liến nghi rằng chiếc khóa vàng kia thật sự là vật của Tiểu Huyên. Tình cảm

của hắ n với Tiểu Huyê`n hiện giờ đã rấ t sâu sắ c, thật sự không nờ từ chồ i lời van nài của nó, hắ n bèn nói việc này với Diệ u thủ vương Quan Minh Nguyệt. Quan Minh Nguyệt biế t Nhật Khô`c quý là kẻ đứng đầ u Câ`m Thiên lục quý, đượ c Long phán quan xem trọng, nế u có hắ n nói giúp vài câu trước mặt Long phán quan thì ấ t là một việc hay. Huô`ng chi Diệ u thủ vương có tài ăn trộm thiên hạ vô song, một việc cón con thê` này hẳn nhiên dễ dàng làm đượ c, do đó đã đáp ứng ngay mà chẳng hê` do dự.

Quan Minh Nguyệt xưa nay vô`n ngoan cô`, kiêu ngạo. Trước khi tới thành Phù Lăng đã khoác lác trước mặt Thái tử, nghĩ bụng chuyê`n đi lâ`n này ấ t sẽ thành công. Đêm qua, sau khi gặp Lỗ Tử Dương và Ninh Hồ`i Phong hắ n mới thắ y đố i phương thâm sâu khó lường, hơn nữa hắ n sớm đã phát hiện ra Thủy Nhu Thanh nắ p ngoài cửa, nhưng do đố i phương không nói gì nên còn tưởng đó là người mà đố i phương đã hẹn trước. Tới lúc đó hắ n mới biế t tình hình vô cùng phức tạp, cục diện đã hoàn toàn nắ m ngoài tâ`m khô`ng chề` của mình. Sau khi trở về` khách điể m bàn bạc hồ`i lâu với đám thủ hạ mà vẫn chẳng nghĩ ra đượ c kê` sách vẹn toàn nào, trong lòng hắ n thắ m buồ`n bực, từ sáng sớm đã ra ngoài đi dạo, vừa khéo gặp đượ c Thủy Nhu Thanh và Hoa Tường Dung, bèn thi triển thuật Diệ u Thủ Không Không, thắ n bắ t tri quý bắ t giác ăn trộm chiế`c khóa vàng của Thủy Nhu Thanh. Thủ pháp của hắ n cực kỳ cao siêu, khi đó Thủy Nhu Thanh chẳng hay biế t gì, tới khi phát hiện khóa vàng bị mắ t thì Quan Minh Nguyệt sớm đã đi xa.

Quan Minh Nguyệt thắ m đắ c ý. Nhìn bộ dạng của Nhật Khô`c quý lúc nhờ mình ăn trộm khóa, vật này ấ t hẳn cực kỳ quan trọng với hắ n. Mình đã giúp hắ n một việc lớn như vậy, hắ n tâ`t nhiên sẽ nói giúp mình vài câu trước mặt Long phán quan, việc này thực sự là có lợi cho cả hai phía...

Đang nghĩ thế, hắ n chợt phát hiện sau lưng có điề u khác thường, dường như có kẻ bám theo. Hắ n vô n là một tay giang hồ lão luyện, lập tức gia tăng kinh lực vào chân, không ngoảnh đầ u mà tiế p tục đi về phía trước. Tô c độ của hắ n không nhanh nhưng lại rẽ ngoặt liên tục, sau nháy mắ t đã biế n mắ t giữa đoàn người dậ sớm đi họp chợ. Hắ n rẽ vào một con ngõ nhỏ, cho rằ ng đã cắ t đuôi được kẻ bám theo, vừa định quay trở về khách điể m thì số ng lưng chợt lạnh ngắ t, trong lòng trào lên cảm giác bị người ta nhìn chắ m chặ p.

Quan Minh Nguyệt từng đi ăn trộm khắ p thiên hạ, sớm đã quen với việc bị người ta theo dõi, nhưng cái cảm giác như có con sâu bám chặt vào xương tủy hiện giờ quả thực là khó chịu. Hắ n thầ m phán đoán xem là cao thủ nào bám theo mình, khóe miệng nhế ch lên thành một nụ cười lạnh, sau đó không trở về khách điể m mà đi thẳng tới một chỗ hoang vắ ng ở thành đông.

Sau khi tới chỗ không người, Quan Minh Nguyệt đột nhiên dừng lại, đưa tay lên vuô t mặt, gỡ ra một tâ m mặt nạ da người mỏng như cánh ve, câ t giọng sang sáng: “Là Lâm huynh hay Trùng huynh? Xin hãy hiện thân gặp mặt!”

Lâm Thanh nhảy ra từ phía sau một thân cây lớn rô i khế vỗ tay. “Mấ y năm không gặp, tai mắ t Quan huynh lại càng tô t hơn xưa, thực đáng chúc mừng!” Y vẫn luôn bám theo Thủy Nhu Thanh và Hoa Tường Dung, vô n định dụ Quý Thầ t Kinh ra, chẳng ngờ lại phát hiện thầ y Quan Minh Nguyệt trước, sau đó bám theo tới tận đây.

Trên khuôn mặt Quan Minh Nguyệt không xuấ t hiện một tia biểu cảm. “Với thân pháp Nhận Quá Bắ t Lưu Ngân của Lâm huynh, muố n bám theo ta mà không bị phát hiện hành tung chắ c không phải là việc khó.” Giọng hắ n chợt trở nên lạnh lùng: “Chẳng rõ Lâm huynh cô ý để lộ hành tung như thế là có dụng ý gì?”

“Như nhau cả thôi.” Lâm Thanh khẽ mím cười. “Quan huynh đã nhận ra người bám theo không phải là ta thì là Trùng đại sư, vậy mà còn có ý dụ ta đến chỗ không người này. Dụng ý của Quan huynh tất nhiên chính là dụng ý của ta.”

Trên khuôn mặt Quan Minh Nguyệt rõ rệt cuộc đã xuất hiện nét cười. “Thầy Lâm huynh sáng khoái như vậy, ta cũng không vòng vo nữa. Hiện giờ tình hình trong thành Phù Lăng rất phức tạp, các lộ nhân mã đều muốn nhúng tay vào việc liên minh, ta rất muốn nghe xem thái độ của Lâm huynh thế nào, chưa biết chừng chúng ta còn có thể hợp tác với nhau.”

Lâm Thanh thản nhiên nói: “Quan huynh yên tâm, ý đồ của ta và Trùng đại sư đều là ngăn cản Cầm Thiên bảo và Thái thân vương liên minh, nếu Long phán quan liên minh với Thái tử thì cũng coi như là một kết quả không tệ.” Ý hiểu rõ tình hình ở kinh sư, thế lực của Minh Tướng quân mạnh nhất, kế đến là Thái thân vương, còn thế lực của Thái tử là yếu nhất. Nếu phe Thái tử có thể liên minh với Cầm Thiên bảo, cục diện ở kinh sư sẽ trở nên cân bằng hơn, do đó ý mới có lời như vậy.

“Hay!” Quan Minh Nguyệt vỗ tay cười lớn. “Có lời này của Lâm huynh, ta có thể yên tâm được rồi. Lâm huynh muốn hợp tác thế nào đây?”

Lâm Thanh vẫn hờ hững nói: “Trước khi hợp tác, tốt nhất Quan huynh hãy giải thích rõ tại sao lại bám theo hai vị cô nương đi cùng với ta, nếu không ta thực khó có thể xua tan nỗi nghi hoặc trong lòng.” Quan Minh Nguyệt ra tay cực nhanh, cho dù là với nhãn lực của Lâm Thanh cũng không thể phát hiện việc hắn đã thi triển thuật Diệu Thủ Không Không để ăn trộm chiếc khóa vàng của Thủy Nhu Thanh.

“Lâm huynh yên tâm, ta tuyệt đô i không có ác ý.” Quan Minh Nguyệt thoáng có chút xấ u hổ, dù sao việc ăn trộm món đồ ò tùy thân của một tiểu cô nương cũng chẳng đáng tự hào gì, đành cười gượng, nói: “Huồ ng chi tiểu cô nương đó thân mang võ công của Ôn Nhu hương, ta làm sao dám động chân động tay chứ?”

Lâm Thanh liệu chừng Quan Minh Nguyệt cũng không thể giở trò gì trên người Thủy Nhu Thanh, còn tưởng hắ n chỉ định thăm dò võ công của cô nhóc nên bèn nói: “Được, chuyện này tạm không nhắ c đế n nữa. Ta xin nói ngắ n gọn luôn, không biế t Lỗ Tử Dương định an bài cho Quan huynh gặp Long phán quan vào khi nào?”

Tới lúc này Quan Minh Nguyệt mới giật nảy mình. “Người nắ p ngoài cửa hôm qua chính là Lâm huynh sao?”

Lâm Thanh cũng không giải thích, để mặc cho Quan Minh Nguyệt suy đoán.

Quan Minh Nguyệt nghĩ đế n việc mình tỏ ra có địch ý với Lâm Thanh trước mặt hai người Lỗ, Ninh đêm qua, trong lòng không khỏi có chút bất an. “Ta chẳng qua chỉ lá mặt lá trái với người của Câ m Thiên bảo, Lâm huynh ngàn vạn lâ n đừng coi là thật.”

Lâm Thanh cười rộ. “Quan huynh quá lo rô i, cho dù huynh có bất t mãn với ta, ta tin rằ ng với tình hình hiện giờ chúng ta vẫn có thể chân thành hợp tác. Còn về việc sau này gặp nhau có trở mặt thành thù hay không, ta bây giờ vẫn chưa nghĩ đế n.” Những lời này y nói một cách đường đường chính chính, tỏ rõ rằ ng mình và Quan Minh Nguyệt không phải người đô ng đạo, nhưng bây giờ vẫn có thể hợp tác với nhau.

Sắ c mặt Quan Minh Nguyệt lúc trắ ng lúc đỏ. “Lỗ Tử Dương còn chưa thông báo với ta việc lúc nào thì có thể gặp Long phán quan, ta đoán có lẽ trong ngày hôm nay sẽ có tin tức.”

Lâm Thanh nghiêm túc nói: “Đã như vậy, xin Quan huynh hãy phụ trách cung cấp tin tình báo về Cầm Thiên bảo cho ta, còn ta phụ trách phá hoại cuộc đàm phán giữa Tê Bách Xuyên và Long phán quan, như thế mọi người sẽ đều được lợi, Quan huynh thấy sao?”

Quan Minh Nguyệt trầm ngâm suốt một hồi lâu, nghĩ bụng, nếu người này ngoài cửa đêm qua là Lâm Thanh, như vậy giữa Cầm Thiên bảo và Âm khí vương không biết chừng lại có mối quan hệ gì đó. Lâm Thanh thấy hẳn còn có điều cô ky, bèn nói tiếp: “Quan huynh hẳn cũng biết con người ta đây không thích dùng âm mưu quỷ kế, huống chi với thực lực của huynh bây giờ, nếu không liên thủ với ta thì có cách gì phá hoại được kế hoạch của Thái thân vương? Hiện giờ tình hình khẩn cấp, hợp vào thì mạnh, chia ra thì yếu, nếu cứ chần chừ mãi thì sau này có hối hận cũng đã muộn, xin Quan huynh hãy nói luôn quyết định của mình đi!”

“Được!” Quan Minh Nguyệt ngẩng đầu nhìn Lâm Thanh: “Ta tin Lâm huynh một lần này, nếu có tin tức gì về Long phán quan sẽ lập tức báo cho huynh ngay.”

Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh vui vẻ dạo chơi trong thành Phù Lăng, khi đi khi nghỉ, sau đó còn có ý vào tiệm gạo mua rất nhiều lương thực, bảo tiểu nhị đưa lên thuyền Tu Nhân, khiến mọi người đều cho rằng bọn họ sắp rời khỏi thành Phù Lăng.

Suốt dọc đường, Hoa Tường Dung đều ngẫm để ý nhưng đừng nói là phát hiện ra có kẻ nào theo dõi, nàng thậm chí còn không thấy tung tích của Lâm Thanh và Trùng đại sư mà mình biết chắc là đang bám theo sau.

Thấy đã đến buổi trưa, Thủy Nhu Thanh bèn nói: “Muội đói quá rồi, hay là chúng ta đến Tam Hương các lần nữa được không?”

Hoa Tường Dung nói: “Nên về` thuyê`n trước đã, đê`n lúc đó chúng ta có thể gọi Trùng đại thúc và Lâm đại ca cùng tới Tam Hương các.”

Thủy Nhu Thanh cười, nói: “Tỷ sợ cái gì chứ? Cho dù Quý Thấ`t Kinh có tới thì chúng ta cũng phải làm một con quỷ no mới được.”

“Ai sợ nào?” Hoa Tường Dung bực mình mắ`ng. “Hình như lá gan của con nhóc muội lại to lên rô`i đấ`y. Suố`t dọc đường đi, không phải muội liên tục hoài nghi người này người kia là do Quý Thấ`t Kinh đóng giả sao? Muội không sợ hắ`n đóng giả thành tiêu nhị của Tam Hương các rô`i hạ độc vào thức ăn à?”

Hai má Thủy Nhu Thanh đỏ bừng. “Muội chỉ kể cho tỷ nghe những lời đò`n trên giang hồ` thôi mà, đâu phải thật sự sợ hắ`n.” Tròng mắ`t nàng thoáng đảo qua đảo lại. “Muội biế`t tại sao tỷ lại nôn nóng muố`n về` thuyê`n rô`i.”

Hoa Tường Dung buột miệng hỏi: “Tại sao?”

“Một ngày không gặp như cách ba thu chứ còn sao nữa...” Thủy Nhu Thanh gật gù cười nói. “Không đúng, không đúng, là một canh giờ không gặp như cách ba thu.”

Hoa Tường Dung cả thẹn. “Ăn nói linh tinh, ta chỉ lo Trùng đại thúc và Lâm đại ca còn chưa ăn trưa, muội chớ có nói bừa!”

“Đừng có chồ`i!” Thủy Nhu Thanh cười hì hì, nói. “Trước đây Hoa phu nhân thường xuyên than vãn với muội rằ`ng tâ`m mắ`t tỷ quá cao, chẳng nhìn trúng nam nhân nào trong thiên hạ, lâ`n này về` muội có thể báo tin tức tô`t cho bà rô`i.”

“Muội còn dám nói nữa?” Hoa Tường Dung làm bộ định đánh, Thủy Nhu Thanh vội vàng tránh đi, miệng vẫn nói không ngừng:

“Nếu u tử muốn chứng minh mình không có tâm tư đó thì hãy cùng mọi tới Tam Hương các.”

Hoa Tường Dung chẳng có cách nào với Thủy Nhu Thanh, đành đồng ý: “Được rồi, cứ nghe theo mọi vậy!” Rồi cười hề hề, nói: “Tiếc là hôm nay không có ai mời.”

Vừa nghe nhắc đến Tiểu Huyền, Thủy Nhu Thanh lập tức nổi giận. “Cái tên tiêu quỷ đó thực là đáng ghét, mọi nghi nó chính là người của Cầm Thiên bảo.”

Lần này thì đến lượt Hoa Tường Dung chiêm được thế thượng phong, nàng cười hề hề, trêu chọc Thủy Nhu Thanh: “Nói không chừng nó chính là do Quỷ Thất Kinh đóng giả đấy.”

“Chỉ dựa vào nó á?” Thủy Nhu Thanh trề môi, hậm hực nói. “Vậy lần sau gặp lại, mọi sẽ lột da nó, để xem xem rốt cuộc là do ai đóng giả... Ấy, đúng là gặp quỷ rồi.” Thì ra Thủy Nhu Thanh còn chưa nói xong đã nhìn thấy phía trước mặt có một gã hán tử ôm theo Tiểu Huyền xuất hiện từ chỗ ngoặt bên đường, đang đi thẳng về phía hai người bọn họ.

“Đúng là nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay.” Hoa Tường Dung cười rộ. “Mau đi lột da của nó đi!”

Thủy Nhu Thanh vừa mới nói khoác, cảm thấy rất mất mặt, liền quát lớn một tiếng với gã hán tử kia: “Đứng lại!”

Gã hán tử đó không phải Nhật Khố quý, tuổi chừng ba mươi, thân hình thấp bé, chỏm mắt nhắm nháy trên khuôn mặt là cặp mắt hẹp dài, chính là Điểu Nga quý trong Cầm Thiên lục quý. Nghe thấy tiếng quát, hấn bèn đứng lại. “Xin chào hai vị cô nương!”

Nhìn thấ y Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh, hai mắ t Tiểu Huyê n lập tức sáng ngời nhưng lại không nói gì, chỉ cô ắ gắ ng giấ y giữa trong lòng Điế u Ngoa quý.

Thủy Nhu Thanh làm bộ già dặn, chỉ tay về ề phía Tiểu Huyê n. “Tên tiểu quý người nhìn thấ y ta sao không tới thỉnh an?”

Trong mắ t hiện lên thầ n sắ c phức tạp nhưng Tiểu Huyê n vẫn không trả lời, chỉ không ngừng giấ y giữa, chỉ là Điế u Ngoa quý có võ công cao cường, nó làm sao mà giấ y thoát đượ c.

Hoa Tường Dung thấ y quầ n áo của Tiểu Huyê n bị rách vài chỗ, trên mặt còn có một vế t thương, cảm thấ y có gì đó không đứ ng lắ m, bèn hỏi Điế u Ngoa quý: “Người là ai? Thắ ng bé này có quan hệ gì với người?”

Điề u Ngoa quý nhìn thấ y dung mạo khuynh quố c khuynh thành của Hoa Tường Dung thì ngắ n người hồ i lâu, sau đó mới cười khan, nói: “Vị này chắ c hẳn là Hoa cô nương rô i, quả nhiên quố c sắ c thiên hương, xinh đẹ p tuyệt trầ n...”

“Câm miệng!” Thủy Nhu Thanh quát lớn cắ t ngang lời hắ n. “Sao mô m miệng người cũng tron tuộ t như tên tiểu quý này vậy, rô t cuộc muố n gì?” Nàng đang trong cơn tức giận, bèn mắ ng luôn cả Tiểu Huyê n.

Hoa Tường Dung thấ y đố i phương biế t tên mình, đoán chừng hắ n đã có sự chuẩn bị rô i mới tới đây, trong lòng ngầ m đề phòng.

Điề u Ngoa quý tinh táo trở lại sau cơn chấ n độn g trước vẻ đẹ p của Hoa Tường Dung, lùi lại nửa bước, khom người xá dài. “Cô nương bớt giận, tại hạ là Điế u Ngoa quý trong Câ m Thiên lục quý, vâng lệnh Ninh sư gia đề n vắ n an Trùng đạ i sư và Lâm đạ i hiệp, ngoài ra

còn đưa tới cho Lâm đại hiệp một bức thư, xin phiê`n hai vị cô nương chuyển hộ.”

Hoa Tường Dung còn chưa trả lời, Thủy Nhu Thanh đã vì vẻ mặt quái dị của Tiểu Huyê`n mà có ý muố`n làm khó Điế`u Ngoa quý. “Bọn ta đâu có đi cùng đường với Lâm đại hiệp, người tự đi mà tìm y!”

Điế`u Ngoa quý cười, nói: “Thủy cô nương có lá gan đương đêm tới thăm phân đà Phù Lãng của Câ`m Thiên bảo nhưng lại không có dũng khí thừa nhận mình đi cùng với Âm khí vương sao?” Hắ`n rồ`t cuộc đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại sau cơn hoảng loạn lúc mới nhìn thắ`y Hoa Tường Dung, lời nói cũng trở nên sắ`c bén.

Hoa Tường Dung thắ`y kẻ này nói năng trôi chảy, biế`t rõ tình hình bên phe mình, còn thân nhiên nói ra việc Thủy Nhu Thanh đêm qua tới thăm dò tình hình của Câ`m Thiên bảo, trong lòng không khỏi kinh hãi. Chẳng lẽ Long phán quan đã tới thành Phù Lãng, chính thức muố`n tuyên chiế`n với Lâm đại ca và Trùng đại thúc? Nàng liê`n nói: “Vị đại ca này quá nặng lời rồ`i, Thanh Nhi vẫn mang tâm tính trẻ con, chỉ đi dạo chơi trong thành Phù Lãng mà thôi, làm gì có chuyện đương đêm tới phân đà của Câ`m Thiên bảo?”

Thủy Nhu Thanh thì trợn trừng hai mắ`t. “Con mắ`t nào của người nhìn thắ`y ta đã tới cái phân đà gì đó của các người nào? Cho dù ta có thật sự như vậy thì các người đường đường là Câ`m Thiên bảo mà không ngăn nổi một đứa bé như ta, còn có mặt mũi mà ở đó vênh váo à?”

Điế`u Ngoa quý cũng là kẻ có tài ăn nói, mô`m miệng lém lỉnh chẳng kém gì Thủy Nhu Thanh, nhưng lúc này Thủy Nhu Thanh nói năng càn quắ`y bá`t chắ`p đạo lý, thành ra hắ`n cũng chẳng có cách nào, đành cười gượng một tiế`ng rồ`i xoay người định đi. “Nê`u các vị đã không đi cùng đường với Âm khí vương, ta đành tự đi tìm y vậy!”

“Khoan đã!” Hoa Tường Dung biết đồ i phương đã tìm đến tận nơi, ắt sẽ không chịu cứ thế mà đi. “Người hãy nói xem định mang tới cho Âm khí vương bức thư gì?”

Điêu Ngoa quý nở một cười thân bí, đoạn khẽ vỗ vào Tiểu Huyền. “Đây chính là bức thư mà Ninh sư gia của bọn ta muốn gửi cho Lâm đại hiệp.”

“Cái gì?” Thủy Nhu Thanh buột miệng thốt lên, ngón tay nhỏ xinh gằn như đã ấn vào mũi Tiểu Huyền. “Nó chính là bức thư mà người mang tới?” Thầy Tiểu Huyền một mực không nói gì, cô nhóc lại càng nhận định tên tiểu quý này là gian tế của Cầm Thiên bảo, bèn châm chọc bằng giọng như cười như không: “Tên tiểu quý người càng ngày càng ghê gớm rồi đây, làm người không muốn mà lại muốn làm bức thư gì đó hả?”

Tiểu Huyền thầy Thủy Nhu Thanh chế giễu mình như vậy, ngón tay còn đưa qua đưa lại trước mắt mình, nhá t thời rât tức tở i, chỉ muốn cắn nàng một cái. Tiếc rằng huyết đạo của nó đã bị phong bế, chẳng thể nói năng, vậy nên trong lòng càng hậm hực, nếu không phải vì một lòng cố chịu đựng thì có lẽ đã rơi nước mắt.

Một tiếng cười dài vang lên, Lâm Thanh đột ngột hiện thân, hồ hững nói với Điêu Ngoa quý: “Đã là thư của Ninh Hồ i Phong, vậy ta sẽ nhận, người hãy quay về phục mệnh đi!” Thì ra sau khi thương lượng với Quan Minh Nguyệt, y lập tức quay trở lại, tiếp tục bám theo hai người Hoa, Thủy.

Lâm Thanh xuất hiện mà không hề có điềm báo trước khiến Thủy Nhu Thanh sợ giật nảy mình, còn Hoa Tường Dung thì chỉ khẽ mỉm cười vẻ như đã biết trước, nhưng khuôn mặt lại thoáng ửng hồng. Hai mắt Tiểu Huyền bỗng đỏ hoe như nhìn thầy người thân, khóe mắt ằng ặng nước, có điềm vẫn cố kìm nén không

muôn rơi nước mắt trước mặt Thủy Nhu Thanh, thân sắc quả là phức tạp vô cùng.

Điền Nga quý cũng không ngờ được Lâm Thanh nói tới là tới như vậy. “Bái kiến Lâm đại hiệp, từ lâu đã...”

Lâm Thanh chăm chú nhìn Tiểu Huyền, thán ngạc nhiên trước vẻ kích động của nó, đồng thời không hề khách sáo cắt ngang lời Điền Nga quý: “Thư đã được đưa tới rồi, ngươi còn không đi mau? Muốn nói chuyện với ta thì hãy bảo Ninh Hồ i Phong đích thân tới.”

Điền Nga quý thân là một trong Cầm Thiên lục quý, xưa nay vốn hoành hành ngang ngược ở vùng Tứ Xuyên, nào có từng bị người ta coi thường như vậy, hơn nữa còn là ở trước mặt một nữ tử xinh đẹp như Hoa Tường Dung. Hắn cảm thấy rất mất mặt, định lên tiếng tranh cãi vài câu nhưng lại thấy ánh mắt sắc lẹm của Lâm Thanh chiếu tới, trong lòng kinh sợ, bèn vội vàng nuốt những lời định nói lại. Tuy vô cùng căm tức nhưng bề ngoài hắn vẫn không dám làm trái lễ số, sau khi đặt Tiểu Huyền xuống đất liền cung tay cáo biệt Lâm Thanh và hai người Hoa, Thủy rồi xoay người rời đi.

Tiểu Huyền bị Điền Nga quý đặt xuống đất, lập tức cảm thấy chân tay tê rần, không cách nào đứng vững. Hoa Tường Dung nhanh tay đỡ lấy nó rồi ngẩng lên nhìn Lâm Thanh. “Chúng ta đưa nó về thuyên chứ?”

Lâm Thanh thấy thân sắc của Tiểu Huyền phức tạp, biết là trong chuyện này ắt có ẩn tình, mà ở trong thành Phù Lăng cũng không tiện hỏi nhiều, bèn khẽ gật đầu. Ý nhãn lực cao minh, đưa tay tới khẽ vỗ lên vai Tiểu Huyền, định giải huyết đạo cho nó trước...

“Ấy!” Lâm Thanh có chút chần động, vừa rồi y đã dùng tới sáu thành công lực vỗ xuống, vậy mà vẫn không thể giải huyết đạo của

Tiểu Huyê`n. Trong người Tiểu Huyê`n dường như có một luô`ng chân khí cực kỳ quý dị liên tục di chuyển, đẩy nội lực của y ra ngoài.

Lâm Thanh ngô`i xôm xuô`ng, câ`m cổ tay Tiểu Huyê`n, á`n hai ngón tay vào mạch môn của nó, phát hiện kinh mạch của nó đã hoàn toàn rồ`i loạn, dường như bị khô`ng ché` bởi một thứ võ công nào đó cực kỳ tà môn mà bản thân không có cách nào hóa giải.

Từ nhỏ Tiểu Huyê`n đã ở bên Hứa Mạc Dương, được nghe kể rấ`t nhiê`u chuyện về` Lâm Thanh, do đó vẫn luôn coi Lâm Thanh là thầ`n tượng lớn nhấ`t, địa vị trong lòng quả thực chẳng khác má`y so với cha. Lúc này thấ`y Lâm Thanh ở gầ`n mình như vậy, nó không sao kìm nén được nữa, nổi á`m ức tích tụ trong lòng kể từ sau khi bị Nhật Khô`c quý bắ`t đi bỗng trào lên, nước mắ`t tuôn trào, không sao kìm lại được. Thủy Nhu Thanh chỉ nghĩ tên “đô`i thủ” của mình khóc vì đau đớn, tuy không nhẫn tâm ném đá người rơi xuô`ng gié`ng nhưng vẫn trê` môi, làm mặt quý với Tiểu Huyê`n.

Lâm Thanh làm sao bié`t được tâm tư của Tiểu Huyê`n, chỉ đưa tay khẽ` vỗ vai nó. “Đừng nôn nóng, sau khi quay về`, ta và Trùng đại sư nhấ`t định sẽ giải huyết giúp ngươi.” Trong lòng ngẫm nghĩ về` sự kỳ quái trong cơ thể Tiểu Huyê`n, y chậm rãi đứng dậy, đi về` phía bắ`n sông.

Hoa Tướng Dung nháy mắ`t ra hiệu với Thủy Nhu Thanh một cái rồ`i bắ` Tiểu Huyê`n đi theo Lâm Thanh. Nào ngờ Tiểu Huyê`n thoáng ngẩn người, sau đó ra sức giãy giụa khié`n Hoa Tướng Dung khó có thể bắ` nó đi tiế`p được, đành khẽ` gọi Lâm Thanh một tiế`ng.

Lâm Thanh ngoảnh lại nhìn, thấ`y mặt mũi Tiểu Huyê`n đỏ bừng thì cả kinh, thầ`m nghĩ chẳng lẽ vì mình giải huyết không đúng cách nên đã gây ra hậu quả khó lường? Y thấ`y Tiểu Huyê`n tỏ ra gầ`n gũi với mình thì cũng thầ`m quan tâm đé`n nó, huô`ng chi Ninh Hồ`i

Phong đã trình trọng phái Điếu u Nga quý mang Tiểu Huyền để n như một bức thư, bên trong ấ t hẳn có vấ n đề . Y bèn cá t bước đi tới, đón lấ y Tiểu Huyền, hỏi: “Người có chỗ nào không thoải mái sao?”

Hoa Tường Dung nói với Tiểu Huyền: “Nế u người biế t viế t chữ thì hãy viế t lên đấ t đi!”

Tiểu Huyền đỏ bừng mặt, khẽ gậ đầ u.

Lâm Thanh đặ Tiểu Huyền xuồ ng đấ t. Thủy Nhu Thanh nghĩ bụng, dù sao cũng từng đượ Tiểu Huyền mời cơm một lầ n, không nữ làm khó nó nữa, lại sợ nó ngồ i xỏm viế t chữ sẽ khó chịu, bèn đư a một cành cây tới. “Người viế t đi!”

Tiểu Huyền đón lấ y cành cây. Lúc này ngoài việc miệng không thể nói, tay chân mỗi nhừ ra thì những bộ phận khác của nó đề u không có gì khó chịu, bèn lấ y cành cây vạch từng nét chữ.

“Nam?” Thủy Nhu Thanh nhìn kĩ chữ mà Tiểu Huyền vừa viế t, không khỏi bật cười. “Bọn ta đề u biế t người là con trai.”

“Nữ?” Hoa Tường Dung cũng không sao nhin đượ cười, thắ ng bé này bị làm sao vậy, đề n lúc này rô i mà còn có tâm trạng viế t má y chữ chẳng đầ u vào đầ u.

“Thụ... thụ... bấ t... thân!” Lâm Thanh đọc nô t những chữ Tiểu Huyền viế t ra, thoáng ngắ n người rô i không kìm đượ bật cười ha hả. Thì ra vừa rô i Tiểu Huyền đỏ bừng mặt là vì bị Hoa Tường Dung bế t trong lòng, vậy mà bọn họ còn tưởng thân thể nó có chỗ nào không thoải mái. Nghĩ đề n việc nó mới chỉ là một thắ ng bé mà đã có suy nghĩ như vậy, y càng cảm thấ y tức cười.

Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh cũng cười để n nghiêng ngả. Thủy Nhu Thanh một tay ôm bụng, một tay chỉ về phía Tiểu Huyền, cười để n nổi không đứng thẳng người được. Duy có Tiểu Huyền là vẫn tỏ ra nghiêm túc, cặp mắt nhìn chắ m chắ m vào Lâm Thanh, dường như mong y tới bé mình.

“Ha ha, thả ng bé này thật quá thú vị, khiế n ta cũng phải hiện thân.” Chẳng rõ Trùng đại sư đột nhiên nhảy ra từ nơi nào, trên đầ u vẫn đội chiế c nón lá, sau khi xuấ t hiện thì lập tức bước tới bé Tiểu Huyền lên. “Nào nào nào, để ta bế ngươi về thuyề n thì chắ c không có vấ n đề gì chứ!” Tiểu Huyền gật đầ u thật mạnh, bên khóe miệng để lộ nét cười, trong mắt vẫn còn vương một giọt lệ chùng như bấ t cứ lúc nào cũng có thể rơi xuố ng.

"Kính chào Lâm huynh!"

Đưa bé này trúng phải phép điể m huyết độc môn của ta, miệng không thể nói, hành độn g như thườn g, nhưng nếu trong vòng một tháng mà không thể hóa giải thì sẽ có hậu quả khôn lường.

Từ lâu đã nghe nói Lâm huynh và Trùng đại sư là người hiệp nghĩa, chuyên trừ bạo an lương, huố ng chi đưa bé này còn có uyên nguyên khá sâu với Lâm huynh, tin rắ ng Lâm huynh sẽ không khoanh tay đứ ng nhìn. Nay xin lâ y năm ngày làm kỳ hạn, nếu Lâm huynh không thể giải quyế t, Ninh mỗ t tự nhiên sẽ ra tay, tới khi đó, giữa Câ m Thiên bảo và chư vị sẽ không còn vương mắ c gì với nhau nữa.

Sáu năm trướ c, Lâm huynh từng hạ chiế n thư với thiên hạ để nhấ t cao thủ Minh Trươn g quân giữa chồ n muôn người, việc này đã lan truyề n khắ p võ lâm, thực khiế n bọn ta ngưỡng mộ khôn cùng. Nay xin học theo đó, dùng đưa bé này làm chiế n thư, thực đã múa rìu qua cửa Lỗ, mong Lâm huynh không chê cười!

Ninh Hồ`i Phong"

Thủy Nhu Thanh đọc xong bức thư mà Tiểu Huyê`n mang theo trên người, ngẩng lên, lẩm bầm nói: “Thì ra tên tiểu quý này là một bức chiế`n thư.”

Lâm Thanh trầ`m ngâm không nói gì, Ninh Hồ`i Phong đã dám hạ chiế`n thư với y như vậy, ấ`t hẳn là có má`y phá`n nắ`m chắ`c. Lời lẽ trong thư tuy khách sáo nhưng câu nói: “Giữa Cầ`m Thiên bảo và chư vị sẽ không còn vương má`c gì với nhau nữa” chẳng qua là có ý bảo y đừng can thiệp vào chuyện của bọn họ. Mà vừa rô`i, khi giải huyết cho Tiểu Huyê`n, y quả thực khó lòng xác định được thủ pháp của đố`i phương, nói không chừng sẽ thật sự phải thua keo này.

“Đây chính là kờ` hoãn binh.” Trùng đại sư nói. “Ninh Hồ`i Phong đã lầ`y năm ngày làm kỳ hạn, như vậy trong năm ngày này, Cầ`m Thiên bảo ấ`t sẽ có hành động gì đó.”

Thủy Nhu Thanh thì lại có niề`m tin tuyệt đố`i vào Lâm Thanh: “Ninh Hồ`i Phong chẳng qua chỉ là một tên sư gia của Cầ`m Thiên bảo, có thể có bản lĩnh gì chứ? Cháu chẳng tin Lâm đại ca phải dùng đầ`n năm ngày để hóa giải phép điễm huyết mà hắ`n thi triển đâu.” Sau đó, nàng lại liế`c má`t nhìn qua phía Tiểu Huyê`n, cười hì hì trêu chọc: “Tên tiểu quý người đúng là may má`n lắ`m đầ`y, ta thật muố`n nhìn thấ`y bộ dạng của người khi cả đời không thể nói năng được.”

Tiểu Huyê`n nghe Thủy Nhu Thanh đọc đầ`n đoạn: “Nhưng nế`u trong vòng một tháng mà không thể giải thì sẽ có hậu quả khôn lường”, trong lòng đã trào lên một cơn giá lạnh. Tạm chưa nói tới cái hậu quả gì đó, chỉ riêng việc cả buổi sáng không thể nói năng, tứ chi mõi nhừ đã khiế`n nó khó chịu đầ`n mức chỉ muố`n khóc lớn một phen. Lúc này nó làm gì còn tâm trạng đôi co với Thủy Nhu Thanh,

huống chi dù muốn đôi co cũng chẳng được, nên chỉ ngoảnh đầu qua một bên, không thèm để ý tới nàng.

Lâm Thanh ngẩng đầu nhìn trời, khẽ thở dài một tiếng. “Tên Ninh Hồ i Phong này tuyệt đời không thể coi thường. Hấn dám làm như vậy, e là đã bỏ ra không ít công sức lên người thằng bé này, ta không nắm chắc có thể hóa giải được.”

“Ồ!” Nghe Lâm Thanh nói vậy, Trùng đại sư liền hơi nhướng mày, nắm lấy bàn tay Tiểu Huyền, nhắm mắt ngưng thần theo dõi tình hình kinh mạch trong cơ thể nó. Một hồi lâu sau, ông mới mở mắt, trên khuôn mặt thoáng xuất hiện vẻ kinh hãi. “Đây là thủ pháp gì vậy? Ta chưa thấy bao giờ.”

Hoa Tường Dung vốn thiện lương, thấy Tiểu Huyền hơi biến sắc mặt khi nghe thấy những lời này thì liền cầm lấy bàn tay nó, khẽ an ủi: “Đừng sợ, người từng nghe nói có việc gì mà Âm khí vương và Trùng đại sư không thể giải quyết chưa?”

Trùng đại sư khẽ lắc đầu. “Tiểu nha đầu chó vội nói khoác, thủ pháp điểm huyết này bá đạo dị thường, ta bình sinh hiếm gặp, cần phải nghiên cứu kỹ càng một phen trước đã.”

Lâm Thanh trầm giọng nói: “Vừa rồi tiểu đệ đã thử qua một chút, nhưng lại phát hiện kinh mạch trong cơ thể thằng bé này đã rối loạn. Chỉ nhìn mạch tượng mà xét, các huyết đạo ở hai kinh Thiêu Âm, Thái Âm đã đóng kín, không thể truyền nội khí vào...”

Trùng đại sư khẽ gật đầu. “Vậy mà trong hai kinh Dương Minh và Thái Dương lại có một luồng dị khí vô cùng dữ dội, chuyển động không ngừng. Nếu nhất quyết dùng ngoại lực để can thiệp, ta sợ thân thể của thằng bé này sẽ không chịu đựng nổi.”

Lâm Thanh đang nghĩ đến việc trong thư Ninh Hồ i Phong có nói Tiểu Huyền có duyên nguyên khá sâu với mình, liền tiện miệng đáp: “Tạm thời đừng nên vội vã cứu trợ, loại thủ pháp này ngẫm ẩn chứa sát cơ, chỉ sơ sẩy một chút thôi là sẽ tâu hỏa nhập ma.”

Tiểu Huyền nghe thấy vậy thì tim đập chân run, tuy không hiểu những kinh mạch đó có nghĩa là gì nhưng nhìn sắc mặt nặng nề của Trùng đại sư và Lâm Thanh thì biết ngay là tình trạng của mình hiện tại không tốt chút nào.

Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh đưa mắt nhìn nhau, thực sự không ngờ với bản lĩnh của Trùng đại sư và Lâm Thanh mà cũng có lúc phải bó tay như vậy, xem ra tên Ninh Hồ i Phong này quả thực chẳng phải hạng xoàng.

Hoa Tường Dung vốn có tâm tư tinh tế, thấy Lâm Thanh và Trùng đại sư bàn luận về tình hình của Tiểu Huyền ngay trước mặt nó thì sợ nó lo lắng, lại thấy quần áo nó bị rách mấy chỗ, trên mặt còn có một vết thương, trong lòng không khỏi thương xót, liền bước tới kéo tay nó, nói: “Người hãy theo ta vào trong khoang thuyền nghỉ ngơi một lát, nhân tiện thay quần áo để ta đi nhờ người vá lại cho người.”

Tiểu Huyền vội đẩy tay Hoa Tường Dung ra, nhảy bật dậy, kiên quyết lắc đầu.

“Sao thế?” Hoa Tường Dung tò mò hỏi.

Tiểu Huyền cắn chặt môi, chỉ lắc đầu nguầy nguậy, trên trán đã lấm tẩm mồ hôi.

Thấy khuôn mặt Tiểu Huyền đầy vẻ hốt hoảng, Thủy Nhu Thanh cũng có chút không nhẫn tâm, bèn đưa cho nó một cốc nước, cất giọng hòa nhã: “Đã tới đây rồi thì người cứ yên tâm đi. Người đã

biết chữ, chi bằng hãy viết lại quá trình tên xấu xa đó điếm huyết người, như vậy chưa biết chừng sẽ có tác dụng đối với việc giúp người giải huyết đạo.”

Tiểu Huyền khẽ gạt đầu, hai tay đưa lên ôm chặt vai, rồi lại lắc đầu nguây nguậy.

Trùng đại sư thầy Thủy Nhu Thanh nói có lý, cũng bảo: “Tiểu huynh đệ nghe lời đi, hãy vào trong khoang thuyền viết lại quá trình người bị điếm huyết. Kiểu gì ta cũng có cách giải huyết cho người.”

Thủy Nhu Thanh đưa tay định kéo Tiểu Huyền nhưng lại bị Tiểu Huyền né tránh. Thầy bộ dạng của Tiểu Huyền như sợ bị người ta chạm vào, Thủy Nhu Thanh bật cười, nói: “Chẳng lẽ người vẫn còn nhớ việc nam nữ thụ thụ bất thân? Đúng là một tên tiểu lão phu tử cứng nhấc c.” Mọi người nhớ lại cảnh tượng hồi nãy, đều khẽ bật cười.

Tiểu Huyền nhìn thầy nụ cười của Thủy Nhu Thanh, trái tim bất giác đập rộn, khuôn mặt cũng đỏ ửng. Lúc này nó đã chẳng mấy lo lắng về thương thế của mình nhưng lại sợ phải đi thay quần áo. Thì ra hồi sáng Quan Minh Nguyệt đã đưa cho nó chiếc khóa vàng của Thủy Nhu Thanh, được nó cất ở trước ngực, nếu bị Thủy Nhu Thanh phát hiện thì thực là dù có trăm cái miệng cũng không cách nào giải thích được, huống chi bây giờ, cái miệng duy nhất của nó còn chẳng thể nói năng.

Lâm Thanh để ý thầy Tiểu Huyền có vẻ khác thường, đang định nói gì đó, khước mắt chợt liếc thầy từ khu rừng bên bờ sông có một vật bay tới. Y không nghĩ ngợi gì đã đưa tay chụp lấy, khi chạm vào có cảm giác mềm mại, thì ra là một viên đá được bọc trong miếng vải.

“Kẻ nào vậy?” Hoa Tường Dung đang định lao lên bờ đuổi theo nhưng lại bị Lâm Thanh đưa tay kéo lại. “Không cần đuổi theo, là Diêu thủ vương Quan Minh Nguyệt.”

Thủy Nhu Thanh tò mò hỏi: “Diêu thủ vương đến đây làm gì?”

Trùng đại sư mỉm cười, nói: “Tất nhiên là để đưa tin về Long phán quan cho Lâm đại hiệp rồi.” Hồ i sáng, ông và Lâm Thanh cùng bám theo hai người Hoa, Thủy, tất nhiên biết việc Lâm Thanh và Quan Minh Nguyệt đã quyết định liên thủ với nhau.

Lâm Thanh tháo miêng vải ra, thấy bên trên có viết mấy dòng chữ, bèn chậm rãi đọc: “Buổi trưa ngày mai, Long phán quan hẹn gặp Tê Bách Xuyên và ta ở Khôn Long sơn trang nơi gò Thát Lý.”

“Long phán quan đồng thời hẹn gặp cả Tê Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt!” Trùng đại sư vô cùng kinh ngạc. “Tại sao Cầm Thiên bảo lại để cho người của hai hệ phái ở kinh sư gặp nhau như thế?”

Lâm Thanh thở dài, than: “Đây nhất định là kế sách của Ninh Hồ i Phong nhằm gây xích mích giữa hai hệ phái, như vậy Cầm Thiên bảo mới thu thêm được nhiều lợi ích.”

Thủy Nhu Thanh vẫn cảm thấy khó hiểu. “Cầm Thiên bảo chỉ cần ngầm liên minh với một bên là được, tại sao phải làm như vậy?”

“Có lẽ chúng ta đã nhầm, Cầm Thiên bảo căn bản không muốn liên minh với bất kỳ phe nào.” Lâm Thanh cười, nói. “Việc liên minh giữa Thái thân vương và Long phán quan vốn vô cùng bí mật, ta cứ nghĩ mãi mà không hiểu tại sao người nào cũng biết tin như thế.”

Trùng đại sư vỗ đùi một cái thật mạnh. “Đúng, điểm này rất đáng nghi ngờ. Theo lý mà xét thì phía Thái thân vương chắc hẳn sẽ

không tiết lộ việc này, như vậy vẫn đề chỉ có thể xuất hiện ở Cầm Thiên bảo mà thôi.”

Thủy Nhu Thanh nói: “Làm như vậy thì có lợi gì cho Cầm Thiên bảo? Chẳng lẽ bọn họ muốn đả c tội với cả máy thế lực lớn ở kinh sư?”

Lâm Thanh trầm ngâm nói: “Máu chó t là ở Ninh Hồ i Phong. Người này tâm kế cực sâu, khó lòng đề phòng. Ta luôn có một cảm giác kỳ lạ, chỉ là còn có một số điểm chưa thể nghĩ thông được.”

“Liệu có phải Quan Minh Nguyệt cố ý bày trò nghi binh, dụ chúng ta mắc bẫy không?” Thủy Nhu Thanh ngoảnh đầu qua, bỗng nhìn thấy hai gò má Hoa Tường Dung ửng hồng, liền tò mò hỏi: “Úi, Dung tử tử làm sao vậy? Sao mà mặt mày lại đỏ ửng giống như tên tiểu quỷ kia thế?”

Hoa Tường Dung thấp giọng nói: “Không có gì, ta cảm thấy người hơi mệt.” Thì ra vừa rồi Hoa Tường Dung bị Lâm Thanh kéo tay, trái tim liền đập loạn nhịp, khuôn mặt cũng ửng hồng như bị lửa thiêu. Còn Tiểu Huyền nghe Lâm Thanh nhắc đến Quan Minh Nguyệt, sợ bọn họ nói tới việc Quan Minh Nguyệt ăn trộm khóa, nhát thì cũng đỏ mặt tía tai.

Trùng đại sư cười, nói: “Thôi, Lâm huynh hãy ở lại đây suy nghĩ, còn hai nhóc con các ngươi mau về phòng nghỉ ngơi đi, ta thì đi thử giải huyết cho thằng bé này. Công việc tạm thời cứ phân công như thế, đợi đến tối chúng ta sẽ tiếp tục bàn bạc chuyện này.”

Tiểu Huyền sợ Thủy Nhu Thanh nói tới việc chiếc khóa vàng, chỉ mong bọn họ dừng cuộc nói chuyện nhanh một chút, nghe Trùng đại sư nói vậy thì vừa hay đúng ý, liền không đợi ai kéo đã tự đi vào trong khoang thuyền. Thủy Nhu Thanh kêu lớn: “Tên tiểu quỷ ngươi

chớ có xông bừa vào phòng ta đây!” rồi kéo tay Hoa Tường Dung cùng đuổi theo sau.

Trùng đại sư ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Bức chiếu nư này của Ninh Hồ i Phong đưc đưc tới không sớm không muộn, rất có vấ n đê , chỉ e bên trong có điê u man trá. Mà giờ Quý Thấ t Kinh đã không hiện thân nữa, Ninh Hồ i Phong thì hoàn toàn không nhấ c đê n phủ tướng quân, điê u này khiế n ta có một phán đoán rất không hay...” Ông hít sâu một hơi, sắ c mặt nặng nề , khế cá t tiế ng nói tiế p: “Có lẽ Câ m Thiên bảo đã liên thủ với ba hệ phái ở kinh sư, mục đích chính là đố i phó với chúng ta.”

Trong lòng Lâm Thanh cũng đầ y nghi hoặc, chỉ cau mày mà không nói gì.

Trùng đại sư đưc tay khế vố vai Lâm Thanh. “Ta vào trong khoang thuyê n thử giải huyết cho đưc bé đố , Lâm huynh hãy suy nghĩ tiế p xem. Tình hình hiện giờ có vẻ bình thường nhưng bên trong lại có khá nhiê u điê u hung hiểm, đi nhấ m một bước rất có thể sẽ dẫn đê n đại họa ngay. Chúng ta thì không có gì nhưng chỉ sợ hai con nhóc kia sẽ gặp chuyện...”

Lâm Thanh đứ ng một mình nơi đầ u thuyê n, nhìn dòng nước sông không ngừng cuộn chảy, trong lòng trào dâng rất nhiê u suy nghĩ. Từng làn gió sông thổi tới làm áo y tung bay, khiế n tâm trạng y trở nên rồ i như tơ vò.

Mãi tới lúc này y mới nghiêm túc suy nghĩ về tên Ninh Hồ i Phong kia. Y vớ n cho rằ ng hắ n chẳng qua chỉ là một tên sư gia của Câ m Thiên bảo, nhưng bây giờ xem ra con người này không hề đôn giản, việc đưc bức “chiế n thư” Tiể u Huyê n tới lại càng khiế n người ta khó mà lường trước đưc.

Trong lòng Lâm Thanh đột nhiên trào lên một suy nghĩ kỳ quặc. So với Long phán quan, có lẽ tên Ninh Hồ`i Phong có biệt hiệu “bệnh tông khẩu nhập, họa tông thủ xuấ`t” này mới thật sự là đố`i thủ của mình.

Mấ`y canh giờ sau, đã tới lúc dùng bữa tồ`i mà Trùng đại sư vẫn chưa trở ra. Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh đê`u hế`t sức kinh ngạc, không ngờ bức “chiế`n thư” của Ninh Hồ`i Phong lại khó giải quyế`t như vậy. Lâm Thanh dường như không để tâm mấ`y tới điề`u này, vẫn nói cười vui vẻ nhưng hai nàng Hoa, Thủy đê`u có điề`u khúc mắ`c trong lòng, lại nghĩ đê`n chuyện ngày mai Câ`m Thiên bảo đờ`ng thời hẹn gặp người của hai hệ phái ở kinh sư, do đó bầ`u không khí trở nên khá nặng nề`.

Hoa Tường Dung rồ`t cuộc đã không tìm được, cắ`t tiế`ng hỏi Lâm Thanh: “Câ`m Thiên bảo không tỏ thái độ là sẽ liên minh với bên nào, ngày mai lại đờ`ng thời gặp người của Thái thân vương và Thái tử, chúng ta nên làm thê` nào đây?”

Lâm Thanh vô`n vẫn luôn suy nghĩ về` vấ`n đê` này. “Hành động này của Câ`m Thiên bảo quả thực rấ`t cao minh, không những nắ`m ngoài dự liệu của ta mà còn khiế`n đắ`m người đê`n từ kinh sư trở tay không kịp.” Y thoáng suy nghĩ rồ`i nói tiế`p: “Quan Minh Nguyệt đã thông báo cho ta, ta ắ`t không thể khoan tay đứng nhìn, có điề`u ta vẫn chưa thể quyế`t định xem nên nhúng tay vào việc này như thê` nào. Ngầ`m nghe lén e là chẳng có ích gì, nhưng nê`u ngang nhiên can thiệp thì chỉ sợ người của ba hệ phái ở kinh sư sẽ cùng đố`i địch với chúng ta.”

“Muội còn có một việc này không hiểu.” Hoa Tường Dung chậm rãi nhắ`p một ngụm trà rồ`i nói ra điề`u nghi hoặc trong lòng: “Câ`m Thiên bảo chắ`c hẳn không tính trước được việc chúng ta muố`n ngăn cản bọn họ liên minh với Thái thân vương, chỉ câ`n

ngã m hành sự và không khiế n chúng ta nghi ngờ là được. Nhưng tại sao vào thời điểm mấ u chố t này, Ninh Hồ i Phong lại hạ chiế n thư với Lâm đại ca?”

Lâm Thanh thoáng ngắ n người. Lời này quả thực rấ t có lý, xét theo lẽ thường thì lúc này Ninh Hồ i Phong đang bận rộn xử lý các sự vụ về ba hệ phái ở kinh sư, tuyệt đố i không có thời gian rảnh mà để ý tới Âm khí vương, lại càng không đoán ra y sẽ tham gia vào chuyện này. Nhưng hành động hạ chiế n thư kia thực khiế n người ta khó có thể đoán được dụng ý, trừ phi kiế n thức của Ninh Hồ i Phong hạn hẹp, không biế t tính cách cương liệt của Âm khí vương, ngây thơ cho rằ ng chỉ một bức chiế n thư đã có thể khiế n y biế t khó mà lui...

Còn nế u không phải vậy, rấ t có thể Ninh Hồ i Phong cố ý muố n kéo hai đại cao thủ Âm khí vương và Trùng đại sư vào việc này.

Thủy Nhu Thanh cũng tỏ ra nghi hoặc. “Dung tử tử nói vậy làm muộ i cũng cảm thấ y có chút hoài nghi, Cầ m Thiên bảo dường như sợ chúng ta không có lý do để đố i đầ u với bọn họ vậy...”

Giọng nói của Trùng đại sư vọng vào từ ngoài cửa. “Không sai! Ninh Hồ i Phong làm vậy hẳn là muố n khiế n chúng ta nghi thầ n nghi quý. Ta càng nghĩ lại càng cảm thấ y có vấ n đề , cuộc tụ hội ở Khố n Long sơn trang ngày mai rấ t có thể chính là cái bẫy được đặt ra để dụ chúng ta chui đầ u vào rọ, điề u này không thể không đề phòng. Đương nhiên, chúng ta cũng chớ nên quên tên Quý Thấ t Kinh vẫn luôn mai phục ở một bên kia.”

Lâm Thanh và hai nàng Hoa, Thủy thấ y Trùng đại sư có vẻ mỗi mệ t, Tiểu Huyề n lại không đi theo ra ngoài, liề n đưa mắ t nhìn nhau, không biế t ông đã giải được huyệt đạo giúp Tiểu Huyề n chưa.

Lâm Thanh trầm giọng nói: “Ta không nghĩ ra được lý do gì khiến Cầm Thiên bảo muốn đòi phó với chúng ta, trừ phi bọn họ đã liên minh với phủ tướng quân. Nhưng nếu là như thế, bọn họ nhất định sẽ đắc tội với Thái thân vương và Thái tử, thực sự không phải là việc làm sáng suốt.”

Hoa Tường Dung cũng khẽ gật đầu. “Chuyện liên minh hiện giờ ai ai cũng biết, nếu mọi người là Long phán quan, trong tình hình liên minh với bất cứ nhà nào cũng sẽ đắc tội với hai nhà còn lại như hiện giờ, biện pháp tốt nhất chính là giữ nguyên sự trung lập.”

Lâm Thanh nghe Hoa Tường Dung nói vậy thì hơi nhướn mày, dường như nghĩ ra được điểm mâu thuẫn nào đó. “Ta hiểu rồi, nếu Long phán quan muốn giữ được sự trung lập mà lại có thể bày tỏ thiện ý với ba hệ phái ở kinh sư, chỉ có một cách duy nhất...”

Thủy Nhu Thanh vội hỏi: “Là cách gì vậy?” Nhưng rồi chợt hiểu ra, nàng ta bèn đưa mắt nhìn Hoa Tường Dung, trong lòng có chút sợ hãi.

Cách đơn giản nhất tất nhiên là giết chết Âm khí vương và Trùng đại sư, như thế vừa thể hiện được thực lực, lại vừa có thể khiến ba hệ phái ở kinh sư hài lòng.

Trùng đại sư nhìn Lâm Thanh bằng ánh mắt mang đầy ẩn ý sâu xa. “Tin tức Diêu thủ vương đưa tới có đáng tin không?”

Lâm Thanh trầm ngâm, nhất thời cũng không biết phải nói gì. Chỉ dựa vào thực lực của Cầm Thiên bảo mà muốn đồng thời đòi phó với hai cao thủ tuyệt đỉnh như Âm khí vương và Trùng đại sư thì e là khó nắm phần thắng, nhưng nếu Quan Minh Nguyệt cố tình đưa tin giả để dụ bọn họ vào tròng thì tất hẳn ba hệ phái ở kinh sư đã liên thủ với Cầm Thiên bảo, muốn dồn bọn họ vào chỗ chết.

Trong tình huống thực lực chênh lệch quá rõ ràng, nếu bị mai phục, bọn họ sẽ khó có cơ hội sống sót.

Trùng đại sư thở dài, than: “Ta bỏ ra cả một buổi chiều nhưng vẫn không thể giải huyết đạo của đứa bé đó, chỉ bằng ngày mai chúng ta không tới Khố n Long sơn trang nữa, tuy như vậy là tỏ ra yếu thế nhưng cũng có thể lảng lạng quan sát phản ứng của đô i phương.”

Hoa Tường Dung kinh ngạc đưa mắt nhìn tới. “Ninh Hồ i Phong thật sự có bản lĩnh như vậy sao?”

“Cũng không phải là không có cách nào.” Trùng đại sư nói. “Thân thể của thằng bé này tuy không kém nhưng sự dẻo dai của kinh mạch căn bản không so được với người luyện võ công thượng thừa lâu năm, miễn cưỡng giải huyết sẽ có rất nhiều điều hung hiểm. Nếu trước tiên dùng dược vật để củng cố cơ sở của thằng bé, sau đó chậm rãi hóa giải thì hẳn là hữu hiệu, chỉ là về mặt thời gian có lẽ không kịp. Còn một cách khác là truyề n chân nguyên tiên thiên vào cơ thể nó, nhưng như vậy người truyề n chân nguyên sẽ bị tổn thương nguyên khí...”

Hoa Tường Dung thở dài, nói: “Tên Ninh Hồ i Phong này tâm kế thực quá sâu. Hẳn chịu tô n nhiều khí lực như thế trên người một đứa bé, rõ ràng đã nhìn ra Lâm đại ca và Trùng đại thúc là người nhân nghĩa, sẽ không bỏ mặc đứa bé này. Nhưng nếu cứu đứa bé này trước, trong tình huống bị tổn thương nguyên khí, hai người sẽ khó mà chống lại sát chiêu của Cầ m Thiên bảo.”

Thủy Nhu Thanh nói: “Hay là bây giờ chúng ta lập tức rời khỏi thành Phù Lăng, mặc kệ Cầ m Thiên bảo muốn liên minh với ai thì liên minh. Chúng ta hãy tìm một nơi vắng vẻ, trị thương cho tên tiểu quỷ kia trước, như thế sẽ không phải sợ bọn chúng tìm tới gây phiền phức nữa.” Hoa Tường Dung ngầ m lắ c đầ u, nàng không

ngây thơ như Thủy Nhu Thanh, biết rằng nếu Trùng đại sư và Lâm Thanh không chiến mà lui, uy danh ấy sẽ bị tổn hại, sau này khó có thể ngẩng đầu trên giang hồ. Chỉ là những điều này nàng cũng không tiện nói ra.

Quả nhiên Trùng đại sư lập tức cười gượng, nói: “Con nhóc người nói nghe nhẹ nhàng biết mấy, nhưng tạm chưa xét tới một thân hư danh này, việc mà Khứu Hương công tử nhờ cậy ta biết phải làm sao đây?”

Lâm Thanh vốn đã im lặng hồi lâu, lúc này bỗng nghiêm túc nói. “Ngày mai một mình ta sẽ đến Khố n Long sơn trang.”

“Vậy làm sao được?” Hoa Tường Dung nôn nóng nói. “Huynh hà tất phải mạo hiểm như vậy, lỡ như xảy ra điều bất trắc gì...” Những lời tiếp theo nàng không sao nói ra được nữa.

Trùng đại sư cũng nói: “Việc này quyết không thể hành động theo cảm tính, nếu Ninh Hồ i Phong cố tình bày kế, mời bao nhiêu cao thủ như vậy đến liên thủ với Long phán quan, e là Lâm huynh sẽ lành ít dữ nhiều. Ha ha, cuộc họp mặt ở Khố n Long sơn trang này chẳng lẽ thật sự là để “khố n long”?”

“Hành động theo cảm tính?” Lâm Thanh hít sâu một hơi, chậm rãi nói: “Trùng huynh có thể không xem trọng hư danh nhưng ta thì không thể. Tâm nguyện lớn nhất của ta chính là đánh một trận với Minh Tướng quân. Nếu ngày mai ta không dám đến Khố n Long sơn trang, tâm trí sẽ bị ảnh hưởng, ngày sau tuyệt đối không thể thắng được Minh Tướng quân.” Những lời này hoàn toàn không phải nói bừa, võ công đạt tới cảnh giới như Âm khí vương hiện tại, điều quan trọng nhất là tu vi về mặt tâm cảnh, nếu gặp phải thất bại lần này, trong tình huống ý chí chiến đấu giảm mạnh, ngày sau cho dù y có cần cù khổ luyện nhưng chỉ e cũng chẳng ích gì.

Nghe Lâm Thanh nói như vậy, mấy người đưa mắt nhìn nhau, thực có cảm giác tiếu n thoái lưỡng nan.

Lâm Thanh cười, nói: “Mọi người chỉ nghĩ đến việc Ninh Hồ ở Phong có tâm kế sâu xa nhưng lại quên mất người của ba hệ phái ở kinh sư ai mà không có suy nghĩ riêng của mình. Chẳng lẽ bọn họ lại muốn nhìn thấy uy danh của Cầm Thiên bảo dâng cao, vượt lên giữa võ lâm? Huống chi, nói đến cùng thì giữa ta và bọn họ cũng không có mối thù không thể hóa giải, bọn họ cũng cần phải suy nghĩ tới hậu quả thì không thể giữ ta lại.”

Thủy Nhu Thanh thở phào một hơi, vỗ tay cười, nói: “Đúng thế, một khi Âm khí vương thoát khỏi vòng vây, sau này ai còn có được một ngày yên ổn? Chỉ dựa vào điểm này, nếu không thể nắm chắc thì bọn họ quyết không dám tùy tiện ra tay đâu!”

Cặp mắt Trùng đại sư cũng lóe sáng. “Không sai. Ba hệ phái ở kinh sư dù sao cũng không đi chung đường với Cầm Thiên bảo, cho dù đám người đó có vì lợi ích mà nhất thời hợp tác thì cũng quyết không thể đồng tâm hiệp lực với nhau.”

Lâm Thanh cười rộ. “Nếu đã chỉ là một đám ô hợp, vậy thì có gì đáng sợ?” Trên khuôn mặt tràn đầy vẻ tự tin. “Chỉ dựa vào thực lực của Cầm Thiên bảo thì còn chưa đủ để dồn ta vào chỗ chết. Ngày mai, đừng nói là một Khố Long sơn trang nho nhỏ, cho dù có là đầm rồng hang hổ thì ta cũng phải xông pha một phen.”

Bị ảnh hưởng bởi ý chí chiến đấu cao vọt của Lâm Thanh, Hoa Tường Dung không còn âu lo như trước nữa. “Nếu đi thì chúng ta cùng đi, để xem xem bọn chúng có lá gan lớn đến mức cùng lúc dám trêu chọc Âm khí vương, Trùng đại sư và bọn đại gia tộc không?”

Lâm Thanh nháy mắt ra hiệu với Trùng đại sư. Trùng đại sư hiểu ý, liền nói với Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh: “Sắc trời đã

không còn sớm nữa rồi, Dung Nhi với Thanh Nhi mau đi nghỉ ngơi đi, tinh thần phải sung mãn thì ngày mai mới tới Khố n Long sơn trang được chứ!” Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh tuy không muốn nhưng cũng biết rằng Lâm Thanh và Trùng đại sư còn có việc quan trọng cần bàn, đành cáo từ về phòng trước.

Đợi sau khi hai người Hoa, Thủy rời đi, Lâm Thanh mới nói: “Ta nói ta đi một mình hoàn toàn không phải vì tự cao tự đại, mà bởi Trùng huynh có thù với Quý Thất Kinh, các quan viên của Thái thân vương và Thái tử trong triều cũng bị huynh giết không ít, ta e bọn họ sẽ không chịu buông tha cho huynh. Huống chi cũng không nên để hai tiểu cô nương kia gặp nguy hiểm, chỉ bằng huynh hãy ở bên ngoài ngầm tiếp ứng cho ta.”

“Lâm huynh quá lo rồi. Việc ta giết quan viên của Thái thân vương há lại không khiến người bên phe Thái tử vui mừng? Mà ngược lại cũng thế.” Trùng đại sư cười, nói. “Còn về Quý Thất Kinh, ta có suy nghĩ này có thể thử xem sao. Dù sao thân phận của ta cũng chưa công khai, chỉ có một mình hắn nhận ra khuôn mặt thật của ta. Ngày mai ta sẽ cùng Lâm huynh tới Khố n Long sơn trang, nếu Quý Thất Kinh vạch trần thân phận của ta, trong tình hình như thế, tên Tê Bách Xuyên kia thân là thân bối sẽ không thể làm ngơ, coi như không thấy một khâm phạm của triều đình, có lẽ sẽ lập tức trở mặt, từ đó có thể thấy được đối phương đã có lòng muốn hại chúng ta. Khi đó hai chúng ta cùng nhau tùy cơ hành sự, ít nhất cũng có thể tự bảo vệ mình.”

Lâm Thanh hiểu ngay ý đồ của Trùng đại sư. “Nếu Quý Thất Kinh giả bộ không nhận ra huynh thì tức là bọn chúng chưa chắc đã muốn trở mặt với chúng ta, và như thế kết quả có lẽ sẽ khác... E là Quý Thất Kinh có năm mơ cũng không ngờ bản thân lại trở thành hòn đá thử vàng cho chúng ta.”

Trùng đại sư lại nói: “Hai tiêu cô nương kia đều có võ công không kém, đủ để tự bảo vệ mình. Huống chi ai dám tùy tiện trêu chọc đến người của bọn đại gia tộc? Ta nghĩ cứ dẫn theo cả hai đi để mở mang kiến thức một phen. Hơn nữa, nếu để bọn họ ở lại, chúng ta còn phải lo lắng có kẻ bày trò, tốt nhất là tất cả hãy đi cùng nhau cho tiện bề chiểu ứng.”

Lâm Thanh nghĩ ngợi một lát rồi trầm giọng nói: “Được, cứ làm theo lời huynh đi! Ngày mai chúng ta sẽ cùng tới Khố Long sơn trang, để xem xem tên Ninh Hồ Phong kia có thể bày trò gì. Chúng ta cũng có thể lợi dụng Quan Minh Nguyệt một chút, dù sao mục đích chính lần này là phá hoại cuộc liên minh giữa Cầm Thiên bảo và Thái thân vương, cứ tỏ ra thân thiện với phe Thái tử cũng là việc hay. Trong tình huống Cầm Thiên bảo và ba hệ phái ở kinh sư đều có ý đồ riêng như hiện giờ, chỉ cần chúng ta nói năng hợp lý, ta nghĩ việc này hoàn toàn có thể giải quyết một cách êm đẹp.”

“Người của ba hệ phái ở kinh sư chưa chắc đã muốn đối địch với chúng ta, việc này vẫn còn rất nhiều dư địa.” Trùng đại sư khẽ gật đầu nhưng trên khuôn mặt vẫn thấp thoáng vẻ âu lo. “Ta còn có một điều lo lắng. Tuy ta chưa từng gặp Ninh Hồ Phong nhưng kẻ này tâm ý khó lường, dường như thuộc loại người chỉ sợ thiên hạ không loạn. Lâm huynh còn chưa phá giải được chiến thư của hắn, nếu bị hắn dùng lời nói khích ép phải trở mặt, như vậy thì thành ra trúng kế của hắn rồi.”

Nghĩ đến bức “chiến thư” khiến người ta đau đầu kia, Lâm Thanh cũng có chút bất an. “Đứa bé đó đã viết gì vậy? Có lẽ sau khi biết được thủ pháp của Ninh Hồ Phong, chúng ta lại nghĩ ra cách gì đó để giải huyệt cho nó.”

Trùng đại sư lắc đầu, nói: “Ninh Hồ Phong đã điểm huyệt nó trước rồi mới thi triển thủ đoạn, trong cơn mơ hồ nó chỉ biết bản

thân dường như đã bị Ninh Hồ`i Phong cắ m không ít kim lên người, còn thì hoàn toàn không biế t về` quá trình bên trong.” Ông lại nghĩ tới một chuyện khác. “Thằ`ng bé này cứ viế t đi viế t lại hai chữ “Dương Mặc” ra giấ y, chẳng biế t là có ý gì. Ta thấ y nó có vẻ kích động, tinh thầ n phá n chấ n, sợ là sẽ có hại cho thân thể, vì vậy bèn cho nó ngủ một lát.”

Thì ra Hứa Mặc Dương vô`n hóa danh thành Dương Mặc, Tiểu Huyề`n tuy từng nghe y nhắ c tới chuyện này nhưng thường ngày thấ y Hứa Mặc Dương dùng tên Dương Mặc đã quen, thêm vào đó, lúc này lại đang trong cơn kích động nên hoàn toàn quên má t tên thật của cha, nghĩ rằ`ng chỉ câ`n viế t ra cái tên Dương Mặc thì Lâm Thanh nhấ t định sẽ nhận ra.

“Dương Mặc!” Lâm Thanh trầ`m ngâm nói. “Đây chắ c là tên người, nhưng trong võ lâm dường như không có nhân vật nào có cái tên này. Không biế t là có ý gì...”

Lời còn chưa dứt, bỗng nghe ngoài cửa vang lên một tiế`ng gọi lớn: “Lâm thúc thúc!” Là giọng của Tiểu Huyề`n.

Trùng đại sư kinh ngạc thố t lên: “Sao đứa bé này lại có thể mở miệng nói chuyện vậy?” Ông liề`n cùng Lâm Thanh rảo bước ra ngoài, thấ y Tiểu Huyề`n đang đứng cạnh cửa, khuôn mặt đỏ bừng, hơi thở dồ`n dập, bên khóe miệng còn có vế t máu.

Tiểu Huyề`n nhìn thấ y Lâm Thanh thì lập tức tỏ ra phá n chấ n, vội nhào vào lòng Lâm Thanh, giọng nói trở nên ghen ngào: “Lâm thúc thúc, cháu... cháu rô t cuộc đã gặp được thúc thúc rô`i...”

Lâm Thanh đỡ lấ y Tiểu Huyề`n, đưa tay câ`m lấ y mạch môn của nó, vận công kiểm tra tình hình. Y cảm thấ y trong cơ thể Tiểu Huyề`n tràn ngập một luồ`ng nội khí quái dị đang liên tục di chuyển giữa các kinh mạch, giải hế t toàn bộ các huyết đạo bị phong bế` ở

nửa trên của cơ thể, nhưng đồng thời lại khiến cho kinh mạch trở nên hỗn loạn dị thường. Khi nhìn mặt nó, y phát hiện ra một tia thần sắc hết sức quen thuộc thì không khỏi cả kinh. “Người biết Giá Y thần công!”

Giá Y thần công là môn võ công độc môn của Binh Giáp truyền nhân Đổ Tứ, lấy việc tự hủy hoại bản thân để kích thích tiềm lực trong cơ thể. Sáu năm trước, trong Dẫn Binh các ở Tiểu Vọng sơn trang, Đổ Tứ đã bị Đẳng bình vương Cô Thanh Phong bắt được, vì không muốn hao hữu Lâm Thanh vương bạn chân tay, ông liền vận Giá Y thần công để thoát khỏi sự khống chế của Cô Thanh Phong, vì thế mà chết thảm, việc này Lâm Thanh có ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Chẳng ngờ sáu năm sau đó, y lại phát hiện ra dấu tích của Giá Y thần công trên người Tiểu Huyền, có gì mà chẳng tốt cùng kinh hãi.

Tiểu Huyền đang trong cơn kích động, nói chẳng thành lời, chỉ biết vui đùa vào lòng Lâm Thanh mà nghẹn ngào khóc lóc. Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh nghe thấy tiếng động liền vội vàng chạy tới, thấy cảnh tượng này thì chẳng hiểu ra sao.

Trùng đại sư cầm bàn tay còn lại của Tiểu Huyền lên, phát hiện á huyết của nó đã thông nhưng kinh mạch trong cơ thể lại bị tổn hại nặng nề, còn tưởng rằng vừa rồi mình giải huyết không đúng cách làm nó bị thương, bèn xoa đầu nó, nhẹ nhàng an ủi: “Người có chỗ nào không thoải mái không?”

Lâm Thanh cũng không hiểu lắm về cách vận hành của Giá Y thần công, chỉ biết vì môn võ công bá đạo này rất có hại cho thân thể nên Đổ Tứ xưa nay không truyền cho người ngoài. Đáng vẻ Tiểu Huyền lúc này tuy rất giống với Đổ Tứ ngày đó nhưng tình hình cụ thể trong cơ thể người thi triển Giá Y thần công thì chỉ có bản thân người trong cuộc mới biết, y cũng không thể xác định đây có thật sự

là môn thần công độc môn của phái Binh Giáp hay không, bèn cố gắng trấn định tâm trí, trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc người là ai?”

Tiểu Huyền ghen ngào nói: “Lâm thúc thúc, cha cháu là Dương Mặc. Bây giờ ông ấy đã tới Mị Vân giáo rồi, thúc thúc mau cùng cháu đi tìm ông ấy đi!”

Lâm Thanh lâm nhảm má y lần cái tên Dương Mặc, lại liên tưởng đến Giá Y thần công và việc Hứa Mặc Dương hiện giờ đang trú thân ở vùng Điền Bắc, một khu vực vốn thuộc phạm vi thế lực của Mị Vân giáo, rốt cuộc giật mình bưng tỉnh. Chỉ là Tiểu Huyền đã chừng mười hai, mười ba tuổi, còn Hứa Mặc Dương từ sáu năm trước đã mất vợ con trong cuộc chiến ở thành Đông Quy, làm sao lại có một đứa con lớn như vậy? Biết trong việc này ắt có ẩn tình, y bèn do dự hỏi: “Người cứ nói từ từ, cha người có phải là Hứa Mặc Dương không?”

Tiểu Huyền khẽ gật đầu, sau đó kể lại kỹ càng việc ngày đó Mị Vân hữu sứ Phùng Pháp Thiên đã tìm đến nhờ cha mình nới đao thế nào, rồi mình bị Nhật Khố c quý bắt đến thành Phù Lăng ra sao...

Thì ra đêm qua Phí Nguyên vâng lệnh Ninh Hồ i Phong rời đi, sau một hồ i vất vả rốt cuộc cũng tìm được Nhật Khố c quý. Tiểu Huyền và Nhật Khố c quý cùng đi gặp Ninh Hồ i Phong nhưng lại bất ngờ nhìn thấy Điếu u Ngoa quý. Nó hỏi Điếu u Ngoa quý về tin tức của cha, tới lúc ấy mới biết Hứa Mặc Dương đã tới Mị Vân giáo.

Hôm ấy, sau khi Nhật Khố c quý đưa Tiểu Huyền rời đi, Điếu u Ngoa quý và Triền Hồ n quý lại tiếp tục giao đấu với Hứa Mặc Dương và Phùng Pháp Thiên một hồ i nhưng chẳng ai làm gì được ai. Hứa Mặc Dương thàm lo cho sự an nguy của Tiểu Huyền, liền ngấm lách một chỗ sơ hở rồi nhảy ra khỏi vòng chiến để đuổi theo Nhật Khố c quý. Một mình Phùng Pháp Thiên thì khó cầm cự được,

đành bám theo sau y. Nhưng giữa vùng rừng núi mênh mang, làm sao mà tìm được tung tích của Nhật Khố c quý, thêm vào đó hai tên Điếu Ngoa quý và Triền Hồ n quý giống như âm hồn bất tán bám sát bọn họ. Cuối cùng Hứa Mạc Dương không biết nghe Phùng Phá Thiên nói thế nào mà đã theo hấn chạy về hướng Mị Vân giáo. Điếu Ngoa quý và Triền Hồ n quý cũng không dám tùy tiện đuổi theo về hướng tông đàn của Mị Vân giáo, đành quay về phục mệnh.

Lâm Thanh ngàn vạn lần không ngờ lại có thể gặp con trai của cô nhân ở nơi đây, tới lúc này mới biết trong thư Ninh Hồ i Phong nói Tiểu Huyề n có uyên nguyên khá sâu với mình không phải là giả. Y nhấ t thời thầ m xúc động, bèn đưa tay xoa đầ u Tiểu Huyề n, thờ dài một tiế ng. “Người yên tâm, đợi sau khi việc ở đây kắ t thúc, ta sẽ dẫn người đi tìm cha.”

Trùng đại sư tâm tư kín đáo, chậm rãi hỏi: “Làm sao Ninh Hồ i Phong lại biế t được thân phận của người?”

Tiểu Huyề n nhớ lại tình cảnh khi đó, đáp: “Khi đó trong đại sảnh có rấ t nhiề u người, đứng đầ u hình như là tên Ninh tiên sinh kia. Đầ u tiên hấ n hỏi Điếu Ngoa quý và Triền Hồ n quý về tình hình trong chuyế n đi tới Mị Vân giáo, sau đó lại trách hỏi bọn chúng vì có gì mà không bắ t Phùng Phá Thiên về ? Tên Điếu Ngoa quý kia cực kỳ đáng ghét, bản thân không hoàn thành được nhiệm vụ bèn nói bừa bãi một hồ i, một lòng muố n bắ t cháu đi làm con nuôi của tên Long bảo chủ kia, còn dọa cháu rằ ng nế u không nghe lời sẽ đánh cháu một trận rồ i nhồ t vào địa lao. Sau đó hấ n lại nói cha cháu đã tới Mị Vân giáo, một thế lực thù địch của Cầ m Thiên bảo, nế u cháu có thể làm bảo chủ vui lòng thì coi như đã lấ y công chuộc tội...”

Lâm Thanh hỏi chen vào: “Người có từng gặp tên Long bảo chủ kia chưa?”

Tiểu Huyền lắ c đầ u, đáp: “Nghe nói Long bảo chủ không tới thành Phù Lăng mà đi thẳng tới cái sơn trang gì đó.”

Hoa Tường Dung nhắ c nhở nó một tiế ng: “Là Khố n Long sơn trang phải không?”

“Đúng rồi!” Tiểu Huyền đưa tay khẽ vỗ đầ u một cái. “Chính là Khố n Long sơn trang.” Nó ngẩng lên nhìn mọi người, cá t giọng hùng hô n: “Cháu chưa từng gặp Long bảo chủ, làm sao chịu làm con trai của hắ n được. Hơn nữa cháu cũng không thích bộ dạng quái dị của Điế u Ngoa quý, quyế t không để hắ n dọa nạt, bèn nói: “Người chỉ biế t ức hiế p trẻ con thôi, chắ c hẳn ngày đó đã bị cha ta dạy dỗ cho một trận nên bây giờ mới tới tìm ta báo thù.” Điế u Ngoa quý cười, nói: “Cha người chẳng qua là một gã thợ rèn, làm sao là đố i thủ của ta được, ngày đó chính y đã cuố ng cuồ ng chạy trốn...” Cháu chẳng thêm tin vào má y lời tâ m bậy của hắ n, liề n phản bác: “Cha ta kiế m pháp cao cường, chỉ câ n người có thể đánh thắ ng cha ta, ta sẽ nghe theo lời người, đi làm con nuôi của gã Long bảo chủ gì đó.” Điế u Ngoa quý cũng coi như có chút bản lĩnh, liề n thi triển má y chiêu kiế m pháp của cha cháu, sau đó nói ra cách phá giải từng chiêu. Nhưng hắ n vừa mới thi triển được vài đường kiế m pháp, phía bên cạnh bỗng có một tên cao lớn nói: “Đây là Khiế u Thiên kiế m pháp của vùng Bắ c Cương, ta biế t tên thợ rèn đó là ai rồi i.” Sau đó hắ n ghé sát tai Ninh tiên sinh rì rầ m má y câu gì đó, Ninh tiên sinh nghe xong thì hơi cau mày. Điế u Ngoa quý dường như rắ t sợ cái tên cao lớn kia, liề n cười nịnh nọt: “Tiên sinh mắ t sáng như đuồ c, tâ t nhiên không nhằ m được.” Tên cao lớn đó chẳng thêm để ý đế n Điế u Ngoa quý, chỉ nói với Ninh tiên sinh: “Nế u Âm khí vương biế t thân phận của đứa bé này, bắ t kể thế nào cũng không khoan tay đứng nhìn đâu.” Ninh tiên sinh vừa khẽ gậ đầ u vừa nhìn chắ m chắ m vào cháu, khiế n cháu sợ đế n nổi da gà...”

Lâm Thanh hỏi: “Tên cao lớn đó có bộ dạng thế nào?”

Tiểu Huyên thoáng lộ vẻ kinh hãi, dường như đang nghĩ đến chuyện gì đó rất đáng sợ. “Kẻ đó ngoại trừ vóc người cao lớn ra thì chẳng có gì khác thường. Ban đầu hắn đứng một bên, không hề bịt mắt, nhưng chẳng rõ vì sao mỗi lần nhìn hắn thì trong lòng cháu lại nổi lên cảm giác kinh sợ, mà ánh mắt hắn như có thể giết người. Đúng rồi, nơi mi tâm của hắn có một nốt ruồi.”

Lâm Thanh và Trùng đại sư đưa mắt nhìn nhau. Trùng đại sư hơi nhướng mày, trong mắt lóe lên một ánh thần quang rực rỡ, rồi khẽ gật đầu, thở ra một hơi thật dài như sớm đã đoán được kết quả, chậm rãi nói hai chữ: “Là hắn!”

Chương 7

KHÓN LONG SƠN TRANG

Nghe Tiểu Huyê`n miêu tả về` tướng mạo của gã nam nhân cao lớn ở Cầ`m Thiên bảo, Trùng đại sư rồ`t cuộc đã có thể xác định thân phận của hắ`n. Kẻ này tâ`t nhiên chính là nhân vật xếp hàng thứ ba ở phủ tướng quân, được coi là sát thủ hắ`c đạo lợi hại nhắ`t trong vòng gầ`n trăm năm trở lại đây, Quý Thắ`t Kinh!

Hiện giờ đã chứng thực được việc Quý Thắ`t Kinh có qua lại với Ninh Hồ`i Phong, còn công nhiên ra vào Cầ`m Thiên bảo, như vậy rắ`t có thể phủ tướng quân và Cầ`m Thiên bảo đã gầ`m liên minh với nhau.

Tiểu Huyê`n thắ`y sắ`c mặt Lâm Thanh, Trùng đại sư và hai nàng Hoa, Thủy đề`u có vẻ kỳ quái, liề`n tò mò hỏi: “Kẻ này là ai vậy? Người của Cầ`m Thiên bảo dường như đề`u rắ`t sợ hắ`n, ai cũng đứng cách hắ`n một khoảng rắ`t xa.”

Thủy Nhu Thanh thắ`y Tiểu Huyê`n dường như đã bình an vô sự, lại bắ`t đầ`u trêu chọc nó: “Coi như người mệnh lớn, kẻ đó chính là hắ`c đạo đệ nhắ`t sát thủ Quý Thắ`t Kinh, ngay đề`n quý gặp hắ`n cũng phải sợ hãi, người không sợ đề`n chề`t đã coi như là rắ`t may mắn rô`i...”

“Thì ra hắ`n chính là Quý Thắ`t Kinh!” Tên của nhân vật lừng danh hắ`c đạo này Tiểu Huyê`n đã từng được nghe cha nhắ`c đề`n. Sau khi thoáng ngắ`n người, nó lại nói tiế`p: “Có điề`u, ta cảm thắ`y sự hung dữ của hắ`n đề`u hiện ra ngoài mặt cả rô`i, không giớ`ng như tên Ninh tiên sinh kia, bề` ngoài thì trắ`ng trẻo, nho nhã nhưng

thực chất lại quái gở, dị hợm khiến người ta khó mà hiểu nổi. Khi hắ n nghe Quý Thấ t Kinh nói ta có quan hệ với Lâm đại thúc, cặp mắ t liề n đảo qua đảo lại, ta vừa nhìn đã biế t ngay là không hay rồ i. Quả nhiên một lát sau hắ n đột nhiên cười hì hì, nói muố n dùng ta làm món quà gì đó...”

Thủy Nhu Thanh che miệng cười khúc khích. “Không phải món quà, là chiế n thư.”

Tiểu Huyề n khề “hừ” một tiế ng, trừng mắ t nhìn Thủy Nhu Thanh. “Khố c thúc thúc một lòng muố n bảo vệ ta, nói ta là do y mang về, ít nhấ t phải đưa ta đi gặp bảo chủ trước đã. Tên Ninh tiên sinh kia nhấ t quyề t không chịu, hai người nảy sinh tranh chấ p với nhau, cuố i cùng Ninh tiên sinh còn bắ t ngờ ra tay đánh Khố c thúc thúc một chươ ng.” Nói đế n đây, sồ ng mũi nó bỗng cay cay, chùng như sắ p rơi nước mắ t. Nhưng rồ i nó lại cô kìm nén, lắ m bắ m nói: “Không biế t bây giờ Khố c thúc thúc thể nào rồ i, ta thấ y thúc thúc bị trúng một chươ ng của Ninh tiên sinh, còn nôn ra máu, liề n mắ ng Ninh tiên sinh là đồ khố n kiế p, nhưng lại bị hắ n vung tay điể m vào eo, lập tức không động đậy đượ nữa. Sau đó hắ n đưa ta đế n một căn phòng nhỏ, lúc thì xoa bóp lúc lại chích kim, khiế n toàn thân ta đau đốn.” Nghĩ lại tình hình lúc đó, trên khuôn mặt nó thấ p thoắ ng vẻ kinh sợ. “Hắ n cứ làm vậy với ta suố t một, hai canh giờ liề n, ta rấ t sợ hãi, về sau liề n mơ màng ngủ thiế p đi. Đế n khi tỉnh lại, phát hiện mình không thể nói chuyện đượ, ta thực cảm thấ y bút rút vô cùng...”

Lâm Thanh và Trùng đại sư đưa mắ t nhìn nhau, Ninh Hồ i Phong tô n bao công sức để bày trò trên người Tiểu Huyề n, e là không phải chỉ đơn giản là để hạ “chiế n thư”, bên trong đó ấ t còn có thâm ý.

Hoa Tường Dung mỉm cười, an ủi Tiểu Huyền: “Bây giờ thì ổn rồi, không phải tiêu đệ đệ đã không việc gì rồi sao?”

“Không!” Trùng đại sư nghiêm túc nói. “Tình hình của thằng bé này hiện giờ e là còn tệ hơn vừa nãy.”

Lâm Thanh xoa đầu Tiểu Huyền, vừa như có ý trách móc lại vừa như khẽ thở dài. “Thằng nhóc ngươi tại sao phải dùng Giá Y thần công chứ? Chẳng lẽ ngươi không biết sử dụng môn võ công này sẽ gây hại rất lớn cho thân thể sao?”

“Cháu biết.” Tiểu Huyền nói với giọng kiên định. “Chỉ là vừa rồi cháu nghe Lâm thúc thúc nói, nếu không thể giải được huyết đạo cho cháu thì sẽ bị tên Ninh tiên sinh kia chê cười. Cháu... cháu không muốn trở thành gánh nặng cho Lâm thúc thúc...”

Tới lúc này Lâm Thanh mới biết vừa rồi Tiểu Huyền ở phòng cách vách đã nghe thấy cuộc nói chuyện giữa mình và Trùng đại sư, liền khẽ thở dài một tiếng. “Ngươi làm như vậy há chẳng phải là quá không tin tưởng vào bản lĩnh của Lâm thúc thúc sao?”

Tiểu Huyền muốn nói gì đó song lại thôi, cuối cùng chỉ cúi đầu im lặng. Kỳ thực nó sử dụng Giá Y thần công còn bởi một nguyên nhân khác nhưng lại không tiện nói ra.

Thì ra vừa rồi Trùng đại sư bảo Tiểu Huyền đi nghỉ ngơi, sau đó trở ra nói chuyện với Lâm Thanh, nhưng Tiểu Huyền trằn trọc mãi mà không sao ngủ được. Nó rất tin tưởng vào võ công của Lâm Thanh, không hề lo lắng việc huyết đạo của mình không thể giải được, chỉ là trên người vẫn còn mang chiếc khóa vàng của Thủy Nhu Thanh nên khó mà yên tâm, trong lòng ngẫm nghĩ, nếu việc này mà bị phát hiện, nhất định nàng sẽ nói mình là kẻ trộm. Chẳng bằng bây giờ hãy chủ động trả chiếc khóa lại cho nàng, cứ nói rằng mình vô ý nhặt được nó ở chỗ Diệu thủ vương.

Tiểu Huyề`n quyề`t định như vậy xong bèn lén rời khỏi phòng. Hiện giờ tuy tứ chi của nó đê`u mỗi nhừ nhưng đi lại thì không có vắ`n đê` gì lớn, chẳng má`y chố`c đã tìm được phòng của Thủy Nhu Thanh, chuẩn bị gõ cửa, chợt lại nghe thắ`y giọng nói của Thủy Nhu Thanh vọng ra từ trong phòng: “Nề`u muội mà là Lâm đại ca thì nhắ`t định sẽ chẳng thêm tô`n công vì cái tên tiểu quý đố` đầu...” Tiểu Huyề`n thắ`m má`ng: “Người mới là tiểu quý á`y” rồ`i áp sát tai vào cửa ngưng thắ`n lắ`ng nghe, lại nghe Hoa Tường Dung nói: “Lâm đại ca và Trùng đại thúc đê`u là người hiệp nghĩa, sao có thể thắ`y chề`t không cứu! Hơn nữa, nó dù sao cũng chỉ là một đứa bé...”

Thủy Nhu Thanh khề` “hừ” một tiế`ng. “Tỷ thử nghĩ mà xem, tên Ninh Hồ`i Phong kia nhắ`t định chẳng có ý đê` gì tô`t, lúc này lại đưa tới một tên tiểu quý sồ`ng dở chề`t dở, rõ ràng là tính trước được Lâm đại ca và Trùng đại thúc sẽ không bỏ mặc nó. Nề`u như Lâm đại ca và Trùng đại thúc vì nó mà bị tổn hao công lực, ngày mai làm sao có thể chồ`ng lại địch đây? Nói không chừng, tên tiểu quý kia còn là gian tề` mà Cầ`m Thiên bảo phái tới á`y chứ...”

Tiểu Huyề`n nghe tới đây thì cả giận. Trong lòng nó quả thực có một thứ tình cảm khó diễn tả bắ`ng lời với Thủy Nhu Thanh, rõ ràng là rá`t muố`n được gặp nàng nhưng khi gặp rồ`i lại một lòng muố`n đố`i địch với nàng. Thứ tâm trạng lơ mơ lúc mới chớm nộ` tình á`y ngay bản thân nó cũng không hiểu rõ. Nề`u là lúc kèn cựa nhau thì không có gì nhưng bây giờ vô ý nghe Thủy Nhu Thanh nói xắ`u sau lưng mình như thế` , rõ ràng là không coi mình ra gì, nó làm sao nuố`t cơn giận này đây?

Nó bèn hậm hực nhét chiế`c khóa vàng đang cầ`m trong tay vào vạt áo trước ngực, quyề`t định không trả cho nàng vội, để nàng phải nôn nóng một phen. Hành động này của nó thực ra cũng không thể tính là trẻ con càn quắ`y, xét cho cùng nguyên nhân cũng bởi cơn giận đố`i với Thủy Nhu Thanh mà thôi.

Tiểu Huyê`n quay trở về` phòng, càng nghĩ lại càng tức giận. Khi đi ngang qua phòng khách, vừa khéo lại nghe thấ`y Trùng đại sư nói với Lâm Thanh rằ`ng nề`u không thể giải được huyết đạo cho mình thì có lẽ sẽ bị kẻ địch chê cười... Nó nghĩ bắ`t kể thê` nào cũng không thể để Lâm thúc thúc phải khó xử vì thương thê` của mình, chợt nhớ ra trong *Chú Binh thầ`n lục* có ghi lại môn Giá Y thầ`n công có thể kích thích tiề`m lực trong cơ thể, một khi thi triển, nói không chừng sẽ có tác dụng với mình. Tuy nó biế`t môn Giá Y thầ`n công đó rấ`t có hại cho thân thể, khi sử dụng nhấ`t định phải cẩn thận nhưng thứ nhấ`t nó không biế`t hậu quả là gì, thứ hai là đang giận dữ vì Thủy Nhu Thanh coi thường mình, nghĩ bụng nề`u có thể dùng sức của bản thân để tự giải huyết đạo thì hẳn sẽ không còn bị nàng hiểu lầ`m là gian tề` của Cầ`m Thiên bảo nữa.

Tiểu Huyê`n bèn dẫ`n lòng, cắ`n vào đầ`u lưới, dựa theo pháp môn được ghi trong *Chú Binh thầ`n lục* lặng lẽ thi triển Giá Y thầ`n công. Nó quả nhiên cảm thấ`y có một luồ`ng nội tức nóng bỏng bùng lên ở Đan Điề`n, sau đó chạy đi khắ`p nơi trong cơ thể, cuố`i cùng giố`ng như dòng nước lũ chạy thẳng về` phía đỉnh đầ`u.

Môn Giá Y thầ`n công này cực kỳ bá đạo, dựa vào việc tự hủy hoại bản thân để kích thích tiề`m lực, một khi bắ`t đầ`u vận công sẽ không thể khô`ng chề` được nữa. Lúc này, nó vô`n nên vận khí đưa luồ`ng nội tức dữ dội này vào các kinh mạch trong cơ thể, sau đó từ từ sử dụng, có điề`u nó tuy từ nhỏ đã theo Hứa Mạc Dương học được một ít nội công nhưng dù sao thời gian cũng rấ`t ngắ`n, lúc này chỉ cảm thấ`y kinh mạch toàn thân như muố`n nứt ra, đau đớn vô cùng, nên không khỏi bô`i rồ`i chân tay, bắ`t đầ`u cảm thấ`y có chút sợ hãi, nhấ`t thời quên mắ`t việc á huyết của mình đang bị phong bế`, liề`n mở miệng gọi Lâm Thanh. Tâm niệm vừa mới nổi lên, luồ`ng nội tức kia lập tức chuyển động, nhanh chóng trào lên đả` thông á huyết của nó...

Nó không hề biết rằng các kinh mạch trong cơ thể mình đã bị Ninh Hồ i Phong phong bế hoàn toàn, lúc này lại sử dụng Giá Y thân công không đúng cách, khiến cho tất cả kinh mạch đều bị tổn hại, nhìn bề ngoài thì dường như có chuyển biến tốt nhưng thực ra thương thế đã nặng thêm mấy phần.

Tình hình trong cơ thể Tiểu Huyền hiện giờ cũng giống như khi đổ i phó với nước lũ, vốn nên chậm rãi khơi thông nhưng nó lại bít kín hết các lỗ i đi của dòng nước, cuối cùng có một chỗ bị vỡ ra, dòng nước theo đó cuộn chảy ra ngoài. Tuy nguy cơ tạm thời được hóa giải nhưng cả con đê dài đã bị phá hỏng, muốn xây dựng lại quả thực hết sức khó khăn.

Tiểu Huyền suốt nửa ngày trời không thể nói năng, thêm vào đó rốt cuộc đã nói được thân phận của mình cho Lâm Thanh biết nên vui sướng vô cùng, không ngừng nói chuyện với mọi người xung quanh. Chỉ là nó vẫn còn giận Thủy Nhu Thanh, cố ý không nói gì với nàng.

Lâm Thanh và Trùng đại sư tất nhiên biết rõ biến cố vừa xảy ra trong cơ thể Tiểu Huyền, có điều không tiện nói ra ngay trước mặt nó, đành tạm gác chuyện này qua một bên, chờ ngày sau sẽ tìm biện pháp bổ cứu.

“Ngày mai Lâm thúc thúc hãy dẫn cháu cùng tới Khố n Long sơn trang nhé, cháu muốn xem tên Ninh tiên sinh kia sau khi nhìn thấy cháu bình yên vô sự sẽ có bộ dạng thế nào.” Tiểu Huyền đã c chỉ nói. “Hă n định ra kỳ hạn năm ngày, bây giờ còn chưa tới nửa ngày mà huyết đạo của cháu đã được giải, hă n nhất định sẽ tức tồ i vô cùng.” Nó càng nghĩ lại càng thắ y hả giận, bèn cá t tiế ng cười vang.

Lâm Thanh nắ m lắ y bàn tay Tiểu Huyền, nói: “Đừng có kiêu căng, bây giờ hãy nói với thúc thúc xem trong cơ thể ngươi có chỗ nào

không thoải mái không?”

Tiểu Huyền nói: “Cháu không sao, bây giờ lại giống như trước đây vậy.”

Lâm Thanh cười gượng một tiếng nhưng lại không nỡ trách cứ Tiểu Huyền, đành dịu giọng nói: “Sau này nhất quyết không được sử dụng môn võ công này nữa.”

Tiểu Huyền cười hì hì một tiếng. “Sau này cháu đi theo Lâm thúc thúc, sẽ không có ai làm gì cháu được nữa, tất nhiên không cần sử dụng Giá Y thần công rồi.”

Trùng đại sư buột miệng thở dài. “Cái thằng nhóc người đúng là không biết trời cao đất dày, người có biết hiện giờ muốn trị thương cho người lại càng khó khăn không?”

Hoa Tường Dung sợ Tiểu Huyền nghe vậy sẽ cảm thấy bất an, bèn cười, nói: “Sợ gì chứ, cho dù bây giờ chưa thể chữa trị cho thằng bé này nhưng Cảnh thúc thúc ắt sẽ có cách thôi.”

Cặp mắt Lâm Thanh và Trùng đại sư lập tức sáng lên. Lâm Thanh mừng rỡ nói: “Từ lâu ta đã nghe nói Điểm Tình các chủ Cảnh Thành Tượng y thuật thiên hạ vô song, bất cứ thứ bệnh nan y nào đến tay cũng có thể chữa trị tận gốc. Tình hình trong cơ thể thằng bé này tuy rất hung hiểm nhưng nếu được y ra tay chữa trị thì hẳn là không có vấn đề gì lớn.” Thực ra y chưa từng gặp Cảnh Thành Tượng, cũng không biết liệu đời phương có tài diệu thủ hôì xuân thật hay không, những lời này chủ yếu là để an ủi Tiểu Huyền. Phải biết rằng lúc này, tất cả các kinh mạch trong cơ thể Tiểu Huyền đã bị tổn hại, có thể cầm cự được hoàn toàn là nhờ vào luồng nội tức vẫn chưa tan của Giá Y thần công, cũng giống như Đỗ Tứ ngày đó thi triển Giá Y thần công để thoát khỏi sự khống chế của Cô Thanh Phong vậy, về sau ắt sẽ ốm nặng một phen. Mà tình hình

của Tiểu Huyền còn hung hiểm hơn Đỗ Tứ khi đó, bởi nó đã bị Ninh Hồ i Phong động chân động tay, bây giờ sử ra Giá Y thân công chẳng khác nào uổng thuốc độc để giải khát, một khi vết thương phát tác, e là đến tính mạng cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Thủy Nhu Thanh vỗ tay, cười nói: “Tên tiểu quỷ người đúng là may mắn, đã lâu lắm rồi ta chưa được gặp Cảnh đại thúc đây!”

Tiểu Huyền nghe Thủy Nhu Thanh nói vậy thì càng tức giận. Nó cũng từng nghe Hứa Mạc Dương nói về Diễm Tình các, biết đây là gia tộc đứng đầu trong bốn đại gia tộc, nghĩ bụng nếu mình còn phải đi nhờ họ chữa trị giúp thì há chẳng phải sẽ càng bị Thủy Nhu Thanh coi thường sao? Nó khẽ “hừ” một tiếng, nói: “Ta chẳng cần nhờ người khác chữa trị giúp đâu”, sau đó quay sang nhìn Lâm Thanh, khẩn cầu: “Lâm thúc thúc hãy bắt tên Ninh tiên sinh kia rồi ép hắn chữa trị cho cháu, vậy chẳng phải là được rồi sao?” Tuy nghe mọi người nói có vẻ nghiêm trọng nhưng nó rất có lòng tin vào Lâm Thanh, huống chi bây giờ trong cơ thể không có điều gì khác thường, nó cũng chẳng lo má y về thương thế của bản thân. Vì vậy trong số những người ở đây, nó lại là người suy nghĩ thoáng nhất.

Trong mắt thoáng vẻ lo lắng, Trùng đại sư nói với Lâm Thanh: “Nếu đi tìm Cảnh Thành Tượng, chỉ e sẽ không kịp thời gian, coi chừng vẫn cần tới người buộc chuông!”

Lâm Thanh khẽ cười gượng một tiếng, gạt đầu không nói gì. Tiểu Huyền là con trai của Hứa Mạc Dương, bất kể thế nào y cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Mà tình hình trong cơ thể Tiểu Huyền có thể nói là hiêm có trên đời, hiện giờ tuy Giá Y thân công đã áp chế được thương thế nhưng chẳng ai dám chắc lúc nào nó sẽ lại phát tác, muốn kịp thời trừ bỏ hậu họa trong cơ thể Tiểu Huyền thì vẫn phải đi tìm Ninh Hồ i Phong mới là cách vẹn toàn. Xem ra

phen ước hẹn ở Khố n Long sơn trang ngày mai y không thể không đi.

Hoa Tường Dung suy nghĩ một lát rồi nói với Lâm Thanh: “Ninh Hồ i Phong vừa mới nghe Quý Thấ t Kinh nói ra quan hệ của đứa bé này với huynh thì đã định ra kế sách này, hơn nữa còn không cần xin ý kiến của Long phán quan đã tự tiện hành động, việc này nói lên điều gì?”

Thủy Nhu Thanh gật đầu, nói: “Đúng thế. Cầm Thiên bảo muố n đồ i phó với chúng ta, bất kể thế nào cũng cần xin ý kiến của Long phán quan, tại sao Ninh Hồ i Phong lại tự tiện đưa ra chủ trương như vậy? Hắ n ý vào cái gì chứ?”

Hoa Tường Dung nói: “Chẳng lẽ Cầm Thiên bảo sớm đã định đồ i phó với chúng ta, và Long phán quan cũng đã biế t việc này nên Ninh Hồ i Phong mới không cần xin ý kiến?”

Mọi người đều im lặng.

Lâm Thanh đưa mắt nhìn Tiểu Huyề n, trong lòng vẫn còn lo lắng cho thương thế của nó. “Bất kể thế nào, ngày mai sau khi chúng ta tới Khố n Long sơn trang, mọi chuyện sẽ có kết luận thôi!”

Khố n Long sơn trang nằm tại gò Thấ t Lý bên ngoài thành Phù Lăng, được xây tựa lưng vào núi, diện tích chỉ chừng mười mấ y mẫu. Cây cối ở quanh đó đều đã bị chặt sạch, chỉ có duy nhất một con đường lớn trơ trọi dẫn thẳng vào sơn trang. Đứng từ xa đã có thể nhìn thấy trước cửa sơn trang có một lá cờ rộng chừng năm thước tung bay trong gió, trên lá cờ có hai chữ lớn màu đỏ rực được viết bằng chu sa - “Khố n Long”!

Cả đoàn năm người Lâm Thanh, Trùng đại sư, Hoa Tường Dung, Thủy Nhu Thanh và Tiểu Huyề n cùng đi tới Khố n Long sơn trang.

Lúc này đã là buổi chiều, ánh dương nóng nực phủ khắp nơi nơi, xung quanh lại không có chỗ râm mát nào khiến mỗi người đều cảm thấy có chút khó chịu. Duy có Trùng đại sư vẫn đội chiếc nón lá kia, thành ra là người được mát mẻ nhất, suốt dọc đường Tiểu Huyền liên tục khen ông có tài tiên tri khiến mọi người cười vang không ngớt.

Lâm Thanh và Trùng đại sư đều có điều suy tư, trên đường lúc nào cũng cẩn thận nhưng lại không thấy có sự dị thường nào, cả hai đều thàm tính toán sau khi vào sơn trang nên ứng biến ra sao. Còn Tiểu Huyền đêm qua đã được Lâm Thanh và Trùng đại sư tận tâm chữa trị, tuy thương thế vẫn chưa lành hẳn nhưng chắc chắn sẽ không phát tác trong thời gian ngắn. Đêm qua nó cũng kể hết với mọi người về cuộc sống với Hứa Mạc Dương tại Thanh Thủy trấn trong mấy năm qua, dần dần đã trở nên thân quen với tất cả mọi người, suốt dọc đường đều nói cười không ngớt, thấy chỗ này hoang vắng thì liền bàn luận về việc núi Doanh Bàn sơn thanh thủy tú ra sao, rừng cây rậm rạp thế nào, đâu có trợ trọi không thấy nổi một gốc cây như ở nơi đây, cảm giác thực giống như cái đầu trọc lóc của hòa thượng, vô cùng nhạt nhẽo. Trên đường đi, giọng nói của nó là lớn nhất, ngay đến Hoa Tường Dung xưa nay vốn dè dặt cũng liên tục bị nó chọc cười.

Thủy Nhu Thanh vẫn tiếp tục tranh cãi với Tiểu Huyền nhưng Tiểu Huyền lại đang giận dữ nàng, liền tỏ vẻ chẳng buồn để tâm đến. Thủy Nhu Thanh không hiểu nguyên do đâu, sau mấy lần như vậy thì cũng tức tối không nói gì nữa. Hoa Tường Dung nhận ra một chút vấn đề, vì vậy mỗi lần thấy hai người chuẩn bị tranh cãi là lại cố ý lái qua chuyện khác. Từ nhỏ đến lớn, nàng chưa rời nhà đi xa bao giờ nhưng đọc sách rất nhiều, thường xuyên trích dẫn điển cố khiến Tiểu Huyền nghe mà tá m tá c gật gù. Nó cũng hiểu

rõ những việc mà người nghe nên làm, thỉnh thoảng lại vỗ tay khen hay.

Thủy Nhu Thanh thấy Tiểu Huyền vui mừng, phấn khởi như thế thì càng tức giận, bèn không nói gì nữa, bộ dạng có chút giống Tiểu Huyền hôm qua, có miệng mà chẳng thể nói năng được gì.

Thầy chỉ còn cách Khôn Long sơn trang không đầy trăm bước chân nữa, mỗi người đều cảm thấy có chút thất p thòm, giọng nói của Tiểu Huyền cũng bắt giac nhỏ đi một chút. Lần này, tuy bọn họ không hề giấ u giế m tung tích, theo đường lớn đi thẳng tới đây nhưng dù sao cũng là khách không mời. Lâm Thanh và Trùng đại sư vốn cho rằng Cầm Thiên bảo nhất định sẽ cho người ngăn cản, còn nghĩ sẵn một phen đố i đáp, chẳng ngờ trên đường đi không thấy một bóng người, thực chẳng rõ kẻ địch chuẩn bị ứng phó ra sao.

Trùng đại sư thất p giọng nói: “Trên đường tới đây, khắp p nơi đều có các trạm gác cả trong tô i và ngoài sáng, có thể thấy sơn trang này thường ngày nhất định được phòng vệ cực kỳ cẩn mật, vậy mà lúc này lại chẳng thấy có kẻ nào đứng gác, thực khiế n người ta phải nghi hoặc không thôi.”

Hoa Tường Dung cũng tỏ ý tán đờ ng: “Theo lý mà nói thì cuộc tụ hội lần này cực kỳ quan trọng với Cầm Thiên bảo, bên ngoài sơn trang đáng lẽ phải được bố trí một lượng lớn trang đinh mới đúng, nhưng tại sao xung quanh lại không thấy có một bóng người? Liệu có phải Diệ u thủ vương cố ý đưa tin giả cho chúng ta để chúng ta tới nhằ m chỗ, qua đó khiế n việc liên minh giữa Cầm Thiên bảo và ba hệ phái ở kinh sư không bị chúng ta quấ y rằ y?”

Lâm Thanh dường như hoàn toàn tin tưởng vào tin tức mà Quan Minh Nguyệt đưa tới. “Cũng không hẳn vậy, Cầm Thiên bảo xưa nay vốn chẳng khác nào bá chủ đấ t Xuyên, việc liên minh với thế lực ở

kinh sư dù sao cũng không thể làm quá lộ liễu, không phải người canh gác cũng là lẽ thường. Tình hình bây giờ lại càng khiến ta tin chắc rằng Cầm Thiên bảo chuẩn bị đàm phán với đám người tới từ kinh sư tại đây.” Y thấy mọi người đều có vẻ nghi hoặc, bèn cười giải thích: “Sơn trang này có nhiều trạm gác như vậy, lại được xây dựng trên con đường dẫn vào thành Phù Lăng, ắt hẳn là một địa bàn quan trọng của Cầm Thiên bảo, thường ngày không thể thiếu người canh gác, bây giờ chẳng thấy bóng người nào, như vậy há chẳng phải rất không hợp với lẽ thường ư?”

Mọi người cảm thấy có lý, đều lần lượt gật đầu. Tiểu Huyền tỏ vẻ giật mình hiểu ra, rồi lại bắt đầu khoe khoang câu thành ngữ mà mình vừa nghĩ ra được: “Thế này hẳn là giâu đầu hỏ đuôi rồi.” Lời còn chưa dứt, nơi cửa sơn trang đột nhiên xuất hiện năm bóng người, tất cả cùng đi về phía bọn họ.

Trùng đại sư tinh mắt, nhận ra một kẻ trong số đó chính là Điếu Ngoa quý hôm qua vừa tới đưa chiến thư, nhưng lại không thấy có Quý Thất Kinh ở trong đó. Kẻ đi đầu tuổi chừng hơn ba chục, vận một chiếc áo dài màu xanh nhạt, khuôn mặt gầy guộc, trắng bệch không để râu, trông rất gọn gàng, sạch sẽ, bên khóe miệng thoáng nụ cười. Tuy hẳn trông có vẻ yếu ớt nhưng lại ngẩng cao đầu đi trước đám người, quần áo lát phát bay cực kỳ bắt mắt. Mấy kẻ bên cạnh tuy mỗi người một vẻ nhưng ánh mắt dường như chỉ dừng lại trên người kẻ đi đầu kia.

Trùng đại sư vốn tinh thông thuật nhìn người, không khỏi ngẫm nghĩ đầu, nhủ thầm kẻ này quả là một nhân vật không đơn giản, rồi thấp giọng cười, nói với Lâm Thanh: “Quả không ngoài dự liệu của Lâm huynh, kẻ này chắc chính là Ninh Hồ Phong rồi.”

Tuy đây không phải lần đầu Lâm Thanh nhìn thấy Ninh Hồ Phong nhưng đêm đó tại phân đà Phù Lăng, thứ nhất là trời đang

tôi, thứ hai là y chỉ nhìn thấy một bên mặt của hắn, do đó cũng không biết rõ tướng mạo hắn ra sao. Lúc này để tâm quan sát, thấy Ninh Hồ i Phong có vẻ ung dung, điềm tĩnh, mà y người bên phía đối phương cũng không hề tỏ ra sợ hãi, tựa như sớm đã đoán trước được việc sẽ xảy ra như vậy, do đó y lại càng cảnh giác.

Còn cách chừng hơn mười bước chân, tiếng cười lạnh lạnh, chói tai của Ninh Hồ i Phong đã vang lên trong tai mỗi người. “Ám khí vương và Trùng đại sư cùng đại giá quang lâm, thực khiến Khôn Long sơn trang được rạng rỡ thêm muôn phần. Ninh mỗ không nghênh đón từ xa, xin hai vị hãy rộng lòng tha thứ!”

Trùng đại sư thấy Ninh Hồ i Phong thân nhiên nhắc tới tên mình như vậy, trong lòng có chút kinh ngạc. Quý Thất Kinh ắt hẳn đang ở trong sơn trang, mà mâu thuẫn giữa mình và Quý Thất Kinh thì người trong giang hồ ai ai cũng biết, Ninh Hồ i Phong tỏ ra không kiêng dè như vậy, chẳng lẽ thật sự muốn đại chiến với bên mình một phen sao?

Lâm Thanh cung tay làm lễ, nói: “Ninh huynh thực khách sáo quá rồi! Bọn ta vốn nên đến bái phỏng từ sớm, chỉ là nhất thời không có thời gian rảnh rồi mà thôi. Huống chi Ninh huynh thân ở ngôi cao trong Cầm Thiên bảo, ngày ngày phải lo trăm công ngàn việc, bọn ta đâu dám mạo muội cầu kiến!” Y khẽ cười hờ hững. “Lâm mỗ đây là người mê võ, từ lâu đã nghe nói Hoàn Mộng bút pháp của Long bảo chủ lợi hại vô song, rất muốn được chứng kiến một lần. Hôm nay hay tin Long bảo chủ cũng đã tới đây, ta nhất thời ngửa ngáy nên mới làm khách không mời, chẳng ngờ lại khiến Ninh tiên sinh phải buông bỏ sự vụ để ra ngoài nghênh đón, thực là hổ thẹn!” Những lời này tuy nói bằng giọng nhẹ nhàng nhưng ý tứ bên trong thì rất sắc bén, tỏ rõ rằng Ám khí vương đến đây bái phỏng là vì Long phán quan, ngầm ám chỉ Ninh Hồ i Phong còn chưa đủ tư cách để y đích thân tới gặp.

Ninh Hồ`i Phong dường như không ngờ Lâm Thanh lại không nể mặt hắ`n như vậy, thoáng ngẩn người, sau đó bèn cười giả lả, nói: “Lâm huynh quá lời rô`i, ta tuy sự vụ bận rộn nhưng nếu biế`t Âm khí vương sắp tới thì sao dám sơ suất. Đừng nói là tạm thời buông bỏ công việc, cho dù đang lúc nửa đêm gà gáy ta cũng sẽ nhiệt tình nghênh đón.” Lời này vừa nói ra, ngay đê`n Lâm Thanh cũng không đoán chắ`c được liệu có phải Ninh Hồ`i Phong đã biế`t việc đêm hôm trước mình từng tới phân đà Phù Lăng của Cầ`m Thiên bảo rô`i không.

Chợt nghe một người bên cạnh Ninh Hồ`i Phong cười vang. “Lão phu có thể lập tức ở đấ`t Xuyên Đông này hoàn toàn là nhờ các bắ`ng hữu trên giang hồ` nể mặt, cái gọi là lợi hại vô song gì đó rõ chỉ là lời nói bậy mà thôi, Âm khí vương khen tặng như vậy thực khiế`n lão phu lắ`y làm xắ`u hổ.”

Lâm Thanh và Trùng đại sư đê`u vô cùng kinh ngạc, nghe giọng điệu thì người này chính là Long phán quan, cả hai đê`u đưa mắ`t liế`c nhìn. Chỉ thắ`y người này mày rậm mắ`t nhỏ, miệng rộng mũi to, trên khuôn mặt mọc râu tua tủa, khó có thể đoán được tuổi tác, làn da màu đô`ng cổ như phát sáng lắ`p lánh dưới ánh mặt trời.

Lâm Thanh khom người xá dài một cái, nói: “Không ngờ Long bảo chủ lại đích thân ra ngoài nghênh tiế`p, vừa rô`i Lâm mỗ nói bậy thực đã đắ`c tội rô`i!” Trong lòng thì lại trách mình vừa rô`i chỉ để tâm đê`n Ninh Hồ`i Phong mà không chú ý đê`n những kẻ đi cùng.

Trùng đại sư cũng cắ`t tiế`ng cười rộ. “Long bảo chủ khiêm tồ`n quá rô`i, nếu chỉ dựa vào sự nể mặt của bạn hữu giang hồ` mà có thể gây dựng được cơ nghiệp lớn như Cầ`m Thiên bảo, ta sớm đã đổi nghề` đi kắ`t giao bắ`ng hữu khắ`p nơi.” Ngoài miệng tuy nói năng khách sáo nhưng trong lòng ông lại có suy nghĩ khác. Phải biế`t rằng Trùng đại sư thân là vua sát thủ bạch đạo, rắ`t tinh thông thuật ẩn

nấp hành tung, vừa nghe nói người này là Long phán quan, đi đầu tiên nghĩ đến chính là người này có thể ẩn giấu phong mang trước mắt mình và Lâm Thanh, công phu như thế thực khiến người ta kinh hãi.

Long phán quan nghe Trùng đại sư khen ngợi như vậy thì vui vẻ vô cùng nhưng ngoài miệng vẫn tỏ ra khiêm tốn: “Long mỗ đây chỉ là một kẻ võ biền, làm sao dám so sánh với Âm khí vương và Trùng đại sư trí dũng song toàn...”

Ninh Hồ i Phong đưa tay ra mời: “Lâm huynh, Trùng huynh và hai vị cô nương đã tới đây rồi, xin hãy vào trong trò chuyện một phen.”

Lâm Thanh nói thẳng vào việc chính: “Hôm nay không phải là ngày Cầm Thiên bảo bàn việc liên minh với người ở kinh sư sao? Bọn ta mà vào trang há chẳng phải sẽ quấy nhiễu nhiều chuyện lớn của Long huynh và Ninh huynh?” Đây cũng là kẻ sách mà y với Trùng đại sư đã thương lượng với nhau từ trước, vừa gặp mặt đã hỏi ngay việc chính để thăm dò phản ứng của đô i phương.

“Tin tức của Lâm huynh quả là nhạy bén.” Ninh Hồ i Phong khẽ cười hà hà một tiếng vẻ như sớm đã dự liệu được việc này, rồi lại cố tình tỏ ra thần bí, hạ thấp giọng nói với Lâm Thanh: “Thực không dám giấu, việc liên minh khiến ta và Long bảo chủ cảm thấy khó xử vô cùng, bây giờ vẫn còn đau đầu. Thái thân vương và Thái tử có ai là hạng dễ trêu chọc, bọn ta nghĩ mãi vẫn không ra được cách nào hay, xin Lâm huynh hãy giúp đỡ đưa ra chủ ý...”

Thủy Nhu Thanh nhếch miệng, khẽ “hừ” một tiếng, giành nói trước: “Nếu Ninh tiên sinh muốn nhờ Âm khí vương đưa chủ ý giúp thì cứ nói một tiếng là được, hà tất phải hạ chiến thư?”

“Thủy cô nương có điề`u không biế`t, ta biế`t rõ các vị điề`u có việc quan trọng, nế`u lên tiế`ng nhờ vả thì chỉ e sẽ bị cự tuyệt, do đó mới mạo muội hạ chiế`n thư với Lâm huynh, mục đích chỉ là mời được đại giá của các vị tới.” Ninh Hồ`i Phong không đổi sắ`c mặt, nói năng rành rọt, dường như hoàn toàn không bị xao động trước câu nói của Thủy Nhu Thanh. Rồ`i hắ`n lại mỉm cười nhìn Tiểu Huyề`n. “Đứa bé này có uyên nguyên khá sâu với Lâm huynh, nế`u ta có ý đồ`i địch với các vị, chẳng bắ`ng giữ nó làm con tin, hà` tất phải giao cho các vị làm gì? Đứa bé này thực chắ`t không phải là chiế`n thư, mà là tắ`m thiệp mời do Câ`m Thiên bảo gửi tới cho Âm khí vương.”

Trùng đại sư vỗ tay cười rộ. “Phải lắ`m, phải lắ`m! Ninh huynh cam chịu mô`i nguy hiểm bị Âm khí vương hiểu lầ`m, lại phí bao nhiêu tâm sức để tạo ra một tắ`m thiệp mời như vậy, ngay đế`n kẻ xưa nay chẳng má`y để tâm tới việc đời như ta cũng phải vỗ tay khen hay cho cái dụng tâm vắ`t vả của Ninh huynh.”

Hai mắ`t Ninh Hồ`i Phong lóe sáng, miệng thì cười rộ. “Người trên giang hồ` điề`u nói chỗ lợi hại nhắ`t của Trùng đại sư không phải là tuyệt chiêu giế`t người trong vô hình với tên gọi Thiế`t Hồ`n ảnh, mà là tài ăn nói thiên hạ vô song, hôm nay được gặp quả nhiên danh bất hư truyề`n. Ninh mỗ`i xưa nay vô`n cũng thích tranh hơn thua miệng lưỡi, lầ`n này thực muố`n thỉnh giáo một phen.” Hắ`n đưa tay làm ra tư thề` mời. “Nào nào nào, xin mời các vị vào trang! Lâm huynh chớ trách ta đã dùng thủ đoạn như vậy để mời huynh tới, tắ`t cả điề`u vì Câ`m Thiên bảo thôi. Giả như người của Thái thân vương và Thái tử nhìn thắ`y Âm khí vương và Trùng đại sư cũng là khách quý của Câ`m Thiên bảo ta, khi đàm phán bọn ta ắ`t sẽ được lợi hơn nhiề`u.” Hắ`n quả nhiên là người có tài biện bác, chỉ bắ`ng má`y câu đơn giản đã gạt bỏ được chuyện mình hạ chiế`n thư với Lâm Thanh sang một bên.

Lâm Thanh thầy Ninh Hồ i Phong tuyệt nhiên không nhắc tới phủ tướng quân và Quỷ Thất Kinh, không biết hẳn rốt cuộc có ý đồ gì. Kẻ này tâm kế quá sâu, nếu đặt lên bàn cân mà so sánh, chỉ e còn khó thuyết phục hơn Long phán quan nhiều. Y bèn khẽ cười nhạt, nói: “Ninh huynh chớ nên tự coi rẻ mình. Với thanh thế của Cầm Thiên bảo ở đất Xuyên Đông, cần gì phải nhờ bọn ta đến trợ uy giúp. Còn về việc đàm phán, có câu rằng phép vua thua lệ làng, thế lực ở kinh sư dù có lớn đến mấy thì cũng khó làm lay động được căn cơ mấy chục năm của Cầm Thiên bảo ở đất Thục, do đó Cầm Thiên bảo vốn chẳng cần nể mặt các thế lực ở kinh sư. Ninh huynh đã muốn nghe ý kiến của ta, vậy thì ta cho rằng Cầm Thiên bảo chẳng cần liên minh với ai làm gì, dù sao nơi này cũng cách kinh sư quá xa, nếu thật sự liên minh với một hệ phái nào đó, Cầm Thiên bảo chưa chắc đã thu được lợi ích, mà trên giang hồ chín người mười ý, đến lúc đó Cầm Thiên bảo rất dễ bị mang tiếng trèo cao, thành ra lại bị người ta coi thường. Do đó việc này nên quyết định thế nào, xin Long bảo chủ và Ninh huynh hãy suy nghĩ thật kỹ!” Những lời này của y, bề ngoài là nói với Ninh Hồ i Phong nhưng thực chất là cố ý nói cho Long phán quan nghe.

Trùng đại sư thầy Ninh Hồ i Phong và Long phán quan đưa mắt nhìn nhau, dường như có chút xao động, bèn cười, nói: “Lời này có lý lắm! Có điều Long bảo chủ và Ninh tiên sinh chắc hẳn sớm đã đưa ra quyết định rồi, chưa biết chừng lại tình cờ trùng hợp với ý của Lâm huynh!” Ông và Lâm Thanh một người đấm một người xoa, đây là đồ i sách đã được bọn họ định ra từ trước.

Ninh Hồ i Phong cất tiếng cười rộ, nói: “Lâm huynh và Trùng huynh đã nhìn được thấu triệt như vậy, ta cũng không giâu hai vị nữa, Cầm Thiên bảo quả thực đã có quyết định, vừa rồi ta chẳng qua chỉ thử thái độ của Lâm huynh mà thôi. Điều hiếm có là Lâm

huynh đã chẳng ngần ngại gì nói ra ý kiến của mình, đợi lát nữa ta nhất định phải mời Lâm huynh vài chén mới được.”

Lâm Thanh thấy Ninh Hồ i Phong một lòng muốn mời mấy người bên mình vào trang, mà Long phán quan cũng không có chút dị nghị, để mặc cho Ninh Hồ i Phong làm vậy, trong lòng thoáng sinh nghi, bèn lấy lý làm tiên. “Long huynh và Ninh huynh đã bận rộn như vậy, chỉ bằng mấy hôm nữa bọn ta sẽ lại tới bái phỏng.”

Ninh Hồ i Phong cười, nói: “Lâm huynh và Trùng huynh đều là người mà ta ngưỡng mộ đã lâu, nếu cứ để các vị đi như thế này, vị chủ nhà ta đây thực là mất mặt, hơn nữa cũng khiến mọi người cho rằng Cầm Thiên bảo quá nhỏ nhen.” Hấn khẽ ho một tiếng rồi lại hạ thấp giọng, nói: “Huống chi trong trang còn có không ít người quen cũ của Lâm huynh ở kinh sư, Lâm huynh không muốn vào gặp gỡ bọn họ một lát sao?”

Long phán quan cũng cười, nói: “Trời đang nóng nực, thực không nên nói chuyện ở đây. Đợi sau khi vào trong trang, ta sẽ bảo các huynh đệ dâng lên mấy chén rượu để các vị giải khát.”

“Đã như vậy, bọn ta cung kính không bằng tuân lệnh.” Lâm Thanh khách sáo một câu, sau đó rảo bước đi vào. Tuy lòng sinh nghi nhưng y tài cao mật lớn, cũng không sợ Cầm Thiên bảo bày trò. Huống chi việc liên minh còn chưa kết thúc, thương thế của Tiểu Huyền cũng chưa khỏi hẳn, y quyết không thể rời khỏi nơi này ngay bây giờ.

Tiểu Huyền sớm đã để ý thấy trong đám người đi cùng Ninh Hồ i Phong và Long phán quan không có Nhật Khố c quý, bèn cất tiếng hỏi Ninh Hồ i Phong: “Ninh tiên sinh, Khố c thúc thúc đi đâu rồi?”

Ninh Hồ`i Phong thấ`y Tiểu Huyê`n đã có thể mở miệng nói chuyện, trong mắ`t thoáng qua một tia kinh ngạc, đờ`ng thời nhanh chóng liế`c nhìn Lỗ Tử Dương. Lỗ Tử Dương hiểu ý, bèn cá`t tiế`ng trả lời Tiểu Huyê`n: “Khô`c huynh còn có việc quan trọng phải làm, hiện không ở trong Khô`n Long sơn trang.”

Trong lòng đầ`y nghi vấ`n, Tiểu Huyê`n chỉ hận không thể bắ`t Ninh Hồ`i Phong lại, tra hỏi xem có phải đã giam lỏng Nhật Khô`c quý rô`i không. Nhưng nó cũng biế`t bây giờ không phải lúc hỏi điề`u này, chỉ là vẫn muố`n chọc tức Ninh Hồ`i Phong một phen, bèn cười hì hì, nói: “Đúng rô`i, hôm qua Ninh tiên sinh đã thi triển công phu gì với ta vậy, khiế`n ta chẳng thể nói năng, may mà có Lâm thúc thúc điể`m lên người ta má`y cái, ta mới hô`i phục được. Nế`u Ninh tiên sinh có thời gian rảnh xin hãy dạy ta một chút, lâ`n sau ai mà ức hiế`p ta nữa, ta cũng phải cho hắ`n nế`m thử cảm giác không thể nói năng.” Nó cô` ý thổi phồ`ng bản lĩnh của Lâm Thanh, vừa nói vừa lén liế`c nhìn thầ`n sắ`c của Ninh Hồ`i Phong, trong lòng vô cùng đắ`c ý.

Trong lòng chấ`n động nhưng ngoài mặt Ninh Hồ`i Phong vẫn không tỏ vẻ gì, chỉ khế` cười khan một tiế`ng. “Nế`u tiểu huynh đẽ` có ý gia nhập Cầ`m Thiên bảo, ta nhấ`t định sẽ đố`c lòng truyề`n thụ.”

Tiểu Huyê`n cúi đầ`u ngẩ`m nghĩ, tròng mắ`t đảo qua đảo lại. “Có điề`u, trong lòng ta có một thắ`c mắ`c vẫn luôn muố`n được thỉnh giáo Ninh tiên sinh.”

Ninh Hồ`i Phong đang lúc trầ`m tư nghĩ ngợi, buộ`t miệng đáp: “Tiểu huynh đẽ` có gì xin cứ hỏi!”

Tiểu Huyê`n nói: “Ta nhớ hôm qua Ninh tiên sinh vừa vồ` vừa đánh vào người ta, tồ`n không ít sức lực, môn công phu này có phải trước tiên cầ`n bắ`t được đờ`i phương, trói chặt lại, sau đó mới có thể

thi triển không? Nếu như vậy, Ninh tiên sinh phải dạy cho ta môn công phu bắt người trước đây...”

“Việc này...” Ninh Hồ i Phong dù sao cũng là nhân vật thành danh, phải công khai thừa nhận trước mặt bao nhiêu người rằng hôm qua mình đã ra tay với một đứa bé không biết võ công quả thực khó khăn vô cùng. Cho dù hãnh n xưa nay võ n giỏi nói năng biện bác, lúc này cũng không khỏi cứng họng, chẳng biết nên trả lời ra sao, trên khuôn mặt trắng trẻo thoáng qua một tia giận dữ.

Thủy Nhu Thanh võ n không thêm để ý tới Tiểu Huyề n, lúc này cũng không kìm được bật cười “khúc khích” một tiếng. “Tên tiểu quý người hà tất phải làm phiền Ninh tiên sinh, ta cũng có thể dạy người cách bắt người mà.”

Trên đường đi, Tiểu Huyề n cố ý không để ý tới Thủy Nhu Thanh nhưng trong lòng quả thực cảm thấy rất khó chịu, lúc này thấy nàng đã nói chuyện với mình, lại giúp mình chọc tức Ninh Hồ i Phong, trong cơn mừng rỡ cũng không tính toán việc nàng gọi mình là “tiểu quý” nữa, bèn ngoảnh đầu làm mặt quỷ với nàng. Hai người nhìn nhau cười khẽ, mỗi khúc mắ c kia dường như đã tiêu tan, cả hai lại mỗi người một câu tiếng tục cãi nhau như trước.

Trùng đại sư thầy Tiểu Huyề n đùa bỡn Ninh Hồ i Phong như vậy, khuôn mặt vẫn tỏ vẻ như thường, trong lòng cười trộm còn ngoài miệng thì cá t tiếng trách cứ: “Tên tiểu tử người chó có nói bừa, thứ võ công cao minh như vậy, bây giờ dù người có học thì cũng không học được đâu, ít nhấ t phải mắ t mắ y chục năm rèn luyện mới được.” Ông lại ngoảnh đầu qua, như vô tình như hữu ý liề c nhìn Ninh Hồ i Phong. “Có điề u, võ công của Ninh tiên sinh dường như không giồ ng với các môn phái lớn ở Trung Nguyên, tại hạ mắ t kém không nhận ra được, thực là hổ thẹn. Cá m chề trên người thắ ng bé

này kỳ thực mới giải được có một nửa, mong Ninh tiên sinh chỉ giáo giúp cho!”

Hỏi thăm về võ công của người khác vốn là điều đại kỵ trên giang hồ nhưng lúc này, Trùng đại sư hỏi như vậy dường như để giúp Ninh Hồ i Phong có cơ hội “xuống thang”. Ninh Hồ i Phong không thể phát tác, đành nén giận, hờ hững nói: “Trùng huynh quá khen, đây là võ công gia truyền của Ninh môn, xưa nay vốn ít xuất hiện trên giang hồ, thực chẳng đáng kể.”

Trùng đại sư biết Ninh Hồ i Phong không chịu nói ra lai lịch của mình, cũng không hỏi thêm, chỉ tùy tiện bình xét về các chỗ phong cảnh trong trang. Ông xưa nay vốn tinh thông khá nhiều môn tạp học, cũng biết một chút về kiến trúc, thêm đó lại có khẩu tài nên khiên Tiểu Huyền và hai nàng Hoa, Thủy nghe mà học hỏi thêm được rất nhiều.

Khố n Long sơn trang được xây tựa lưng vào núi, cửa trang hướng về chân núi phía đông, tòa lầu chính thì được xây tại chân núi hướng về mặt bắc, thành ra vừa hẹp vừa dài. Mấy người đi men theo con đường nhỏ quanh co mất chừng thời gian đó t hết nửa nén hương, sau đó mới nhìn thấy một tòa tiểu lâu ba tầng màu đen. Trên tầng cao nhất, tòa tiểu lâu được nối liền với mấy mỏm núi xung quanh bằng những sợi xích sắt, xích căng thẳng tấp, bên trên treo rất nhiều lá cờ, nhìn rất có khí thế. Long phán quan cười, nói: “Tòa tiểu lâu này tên gọi Khố n Long sảnh, Tên thân bồ và Diệu thủ vương đều ở bên trong, chỉ e sớm đã khó chịu vì phải chờ lâu rồi.”

Người bên cạnh Lão Tử Dương cũng khẽ cười, nói: “Bảo chủ và Ninh tiên sinh vừa nghe nói Âm khí vương và Trùng đại sư tới đây, lập tức bỏ lại các vị tân khách để ra ngoài nghênh đón, thể diện như vậy quả thực là không nhỏ.”

Lâm Thanh cung tay, nói: “Được Long huynh và Ninh huynh xem trọng như vậy, Lâm mỗ rất lấy làm vinh hạnh!”

Trùng đại sư không nói gì. Ông thấy nơi cửa vào của tòa tiêu lâu đen thui đó không có bóng người nào, biết Tê Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt ắt cảm thấy căm phẫn vì Long phán quan và Ninh Hồ i Phong xem trọng mấy người phe mình, do đó mới không ra ngoài nghênh đón. Ninh Hồ i Phong và Long phán quan làm vậy, bên ngoài là nể mặt bọn họ, kỳ thực chỉ khiên địch ý của người ở kinh sư với bọn họ tăng thêm, Cầm Thiên bảo này e là chẳng có ý đồ gì to tát.

Ninh Hồ i Phong cười rộ. “Lâm huynh bất tất phải tự khiêm, Tê Bách Xuyên và Diệu thủ vương cho dù có thể hô phong hoán vũ ở kinh sư thì cũng làm sao so được với Âm khí vương và Trùng đại sư danh vang giang hồ?”

Lâm Thanh khẽ mỉm cười, cặp mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Ninh Hồ i Phong, hồ hững hỏi: “Vậy Quý Thập t Kinh thì sao?”

Ninh Hồ i Phong thoáng ngần người, không ngờ Lâm Thanh lại nói thẳng ra tên của Quý Thập t Kinh như vậy. “Quý tiên sinh không thích náo nhiệt, cũng không muốn gặp người của Thái thân vương và Thái tử, do vậy hôm nay không tới đây.”

Lâm Thanh có ý nhắc đến Quý Thập t Kinh như vậy thực ra chỉ để thăm dò phản ứng của Ninh Hồ i Phong. Quý Thập t Kinh là nhân vật xếp hàng thứ ba ở phủ tướng quân, việc hắn không tới quả thực khiên người ta nửa tin nửa ngờ. Có điều y cũng không tiện hỏi nhiều, chỉ khẽ cười một tiếng rồi không nói gì nữa.

Theo phán đoán của Lâm Thanh và Trùng đại sư, dù Quý Thập t Kinh không công khai xuất hiện thì ắt cũng đang nấp ở một nơi nào đó. Có tên sát thủ như vậy ẩn nấp ở một bên, quả thực chẳng ai có thể yên tâm được, làm việc gì cũng phải cẩn thận đề phòng. Trùng

đại sư từng giao thủ với Quý Thập Kinh, biết rõ hấn rất tinh thông thuật ẩn nấp, suốt dọc đường đều cẩn thận để ý xung quanh, vậy nhưng chẳng phát hiện ra sự dị thường nào. Ngoài mặt ông vẫn tỏ ra bình thường, chỉ nhìn chằm chằm vào tòa tiểu lâu kia, dường như có điều suy tư gì đó.

Tiểu Huyền lần đầu tiên nhìn thấy Long phán quan, suốt dọc đường đều ngằm quan sát, lại nghĩ bụng hai người Diêu Ngoa quý và Nhật Khố quý đều một lòng muốn mình làm con nuôi của Long bảo chủ, bây giờ rốt cuộc đã được nhìn thấy hấn rồi. Có điều người này nhìn bề ngoài tuy tướng mạo oai hùng nhưng thực chất chẳng có chỗ nào đặc biệt, chưa cần xét tới cái khí chất tiêu sái, phóng khoáng của Lâm Thanh và vẻ phong mang lộ rõ của Trùng đại sư, ngay cả khi so với Ninh Hồ Phong hấn cũng thiếu một chút khí độ của bậc cao thủ, thực chẳng rõ là có bản lĩnh gì.

Thì ra Tiểu Huyền vốn mang tâm tính trẻ con, ngay từ đầu đã không muốn bị người ta coi như lễ vật đem tặng cho Long phán quan, trong lòng liền nảy sinh tâm lý khó chịu, hơn nữa sau khi gặp được Lâm Thanh và Trùng đại sư, tâm mắt nó cũng cao hơn, do đó càng nhìn Long phán quan lại càng cảm thấy chán ghét, lúc này nó không kìm được, nói: “Khi ta vừa tới thành Phù Lăng thì đã đi qua ghềnh Tỏa Long, bây giờ chỗ này lại được đặt tên là Khố Long sơn trang, chẳng lẽ không sợ kỵ với cái tên của Long bảo chủ sao?”

Lâm Thanh thấy đám người Cầm Thiên bảo đều lộ rõ vẻ tức giận, Long phán quan còn tỏ ra ngượng ngùng thì không khỏi cười thàm. Câu nói này nếu được nói ra từ miệng một nhân sĩ võ lâm bình thường, chỉ e sẽ lập tức gây ra một hội phong ba rất lớn, nhưng Tiểu Huyền vẫn còn là trẻ con khiên đám người kia không cách nào phát tác được.

Trùng đại sư không muốn nảy sinh xung đột với người của Cầm Thiên bảo vào lúc này, có ý giải vây cho Long phán quan, bèn nghiêm mặt nói với Tiểu Huyền: “Tiểu tử ngươi chớ nên ăn nói bừa bãi. Tạm chưa nói tới ghế nh Tỏa Long thế nước dữ dội kia, chỉ riêng cái khí thế bàng bạc của tòa tiểu lâu này cũng xứng với chữ “Long” rồi.” Sau đó ông lại ngoảnh đầu, cười nói với Long phán quan: “Long huynh rộng lượng, xin đừng tính toán với một đứa bé!”

Hoa Tường Dung cũng có ý muốn dàn hòa, bèn xuôi theo lời của Trùng đại sư nói qua việc khác: “Trùng đại thúc nói tòa tiểu lâu này khí thế bàng bạc, chẳng rõ nguyên do vì đâu?”

Trùng đại sư đưa tay chỉ tòa tiểu lâu, khẽ mỉm cười, nói: “Hãy nhìn xem, tòa tiểu lâu này được xây dựng theo lối trên rộng dưới hẹp, tầng dưới chỉ rộng chừng một trượng, tầng trên lại rộng tới hai trượng, vô cùng hiếm có. Cái khác chưa nói tới, chỉ riêng nền móng của nó đã phải hết sức vững chắc rồi, nếu không ắt không thể chịu được sức nặng như vậy.” Mọi người để tâm quan sát thì thấy quả nhiên là thế, đều thán khen ngợi.

Lâm Thanh thấy trên mặt Ninh Hò'i Phong thoáng qua một tia dị sắc, cũng không kịp suy nghĩ kỹ, buột miệng cười, nói: “Nếu u già u sẵn mấy trăm tên đao phủ trên tầng trên của tòa tiểu lâu này, e là người ở tầng dưới chưa chắc đã có thể phát hiện ra.”

Ninh Hò'i Phong cười rộ. “Lâm huynh nói đùa rồi, nếu Lâm huynh và Trùng huynh liên thủ, lại có hai nữ cao thủ của Phiên Thiên lâu và Ôn Nhu hương trợ giúp, khắp thiên hạ này ai mà có bản lĩnh làm khó được? Đừng nói là Cầm Thiên bảo nhỏ bé này, cho dù là phủ tướng quân cũng không có cái thực lực ấy.”

Tiểu Huyền nghe Ninh Hò'i Phong nói như vậy, không rõ tại sao trong lòng lại đột nhiên nghĩ đến câu thành ngữ “giấu đầu hở

đuôi”. Thầy Thủy Nhu Thanh làm mặt quỷ với mình, nó có chút tức giận, đang định phản bác mấy câu thì chợt thầy Hoa Tường Dung nháy mắt ra hiệu, ý là đừng để bụng những lời trách cứ của Trùng đại sư, thế là đành nhẫn nhịn. Rồi nó nhìn về phía tòa tiêu lâu kia về không phục, chợt phát hiện ra một điểm kỳ quái, tòa tiêu lâu đó rõ ràng được xây dựng gập núi, vậy mà lại nằm trên một khoảng đất trống trải, trông rất trơ trọi.

Thời phong kiến, kỹ thuật xây dựng còn chưa phát triển, khi xây dựng phòng ốc cần phải xem xét môi trường xung quanh, như thế mới tiết kiệm được thời gian và sức lực, đây cũng chính là vấn đề của tòa tiêu lâu này. Tất nhiên cũng không thể nói nhân quang của Tiểu Huyền cao minh hơn Trùng đại sư, chẳng qua lúc này tâm tư của Trùng đại sư đều đặt vào việc tìm kiếm tung tích Quỷ Thất Kinh, do đó mới bỏ qua điểm kỳ lạ này. Còn Tiểu Huyền vốn có kiến thức của *Thiên Mệnh bảo điển* trong đầu, rất nhạy cảm với những chỗ không hợp lẽ thường, do đó trong số những người ở đây, Tiểu Huyền là người phát hiện ra điều này trước tiên. Có điều, nó thầy Lâm Thanh và Trùng đại sư đều không tỏ vẻ gì khác lạ, nghĩ rằng Trùng đại sư có kiến thức uyên thâm, cách xây dựng tòa tiêu lâu này ắt có đạo lý gì đó mà mình không biết nên đành kìm nén tia nghi hoặc ấy xuống đáy lòng, không dám nói thêm gì nữa.

Sau khi rảo bước đi vào, thứ đập vào mắt đầu tiên là một chiếc rương gỗ lớn đặt ngay giữa sảnh. Chiếc rương gỗ này cao tới tám thước, rộng khoảng năm thước, không biết có chứa thứ gì bên trong.

Xung quanh chiếc rương đó có bày mười mấy chiếc ghế. Trên bốn chiếc ghế phía bên trái lần lượt là Tê Bách Xuyên, hai huynh đệ họ Triệu và Trát Phong lạt ma, ở Liễu Đào Hoa kia thì không tới. Xem ra Tê Bách Xuyên quả nhiên không thể không nghe theo lời Ninh Hồ i Phong, chỉ dẫn theo ba người. Ngồi phía bên phải thì chỉ có duy nhất Quan Minh Nguyệt. Hai chiếc ghế ở chính giữa

bỏ trống, không cần nói cũng biết là ghế của Long phán quan và Ninh Hồ i Phong, phía đối diện với đó đã được bày sẵn năm chiếc ghế. Trên mỗi chiếc bàn ngay cạnh ghế đều chỉ bày một ấm trà, một bình rượu cùng mấy chiếc chén.

Ninh Hồ i Phong cung tay, cười nói với Lâm Thanh: “Vừa hay tin Lâm huynh và Trùng huynh tới, ta liền sai thủ hạ chuẩn bị sẵn ghế ngồi. Nếu vừa rồi Lâm huynh không chịu vào trang, như thế thì thực làm mất mặt ta lắm.”

Long phán quan cũng cười, nói: “Long mõ xưa nay vốn tính đơn giản, không thích bày quá nhiều thứ trên bàn, xin các vị cứ tự nhiên!”

Lâm Thanh cũng không nói nhiều, ngồi luôn xuống ghế. Trùng đại sư, Tiểu Huyền, Thủy Nhu Thanh và Hoa Tường Dung cũng lần lượt ngồi xuống. Chỉ là gian đại sảnh này khá hẹp, ngay phía trước mặt lại có đặt một chiếc rương lớn, thành ra trông kỳ quặc vô cùng.

Tiểu Huyền loáng thoáng nghe thấy Thủy Nhu Thanh khẽ làm bầm một câu “đồ nhỏ mọn”, trong lòng hết sức tán đồng. Tuy nó từng cảm thấy hết sức tò mò về cuộc gặp gỡ này nhưng sau khi đến rồi thì lại chẳng còn hứng thú gì nữa, cặp mắt chỉ nhìn chằm chằm vào chiếc rương lớn kia.

Long phán quan rảo bước quay trở lại chỗ của mình, Ninh Hồ i Phong thì ghé đến bên tai Lỗ Tử Dương, khẽ dặn dò mấy câu gì đó rồi ngồi xuống bên cạnh Long phán quan. Lỗ Tử Dương và Điếu u Ngoa quý đều không vào sảnh, chằm chằm trong Cầm Thiên bảo, ngoài Long phán quan thì chỉ có Ninh Hồ i Phong là đủ tư cách tham gia vào cuộc gặp gỡ cơ mật này. Bọn họ làm như vậy, thứ nhất là có thể tỏ vẻ trịnh trọng, thứ hai là có thể làm mọi người bớt nghi ngờ.

Trùng đại sư đưa mắt liếc nhìn đám người Tê` Bách Xuyên, Quan Minh Nguyệt, thầy mấy kẻ bên phía Tê` Bách Xuyên đều im lặng, không nói một lời, trên mặt thoáng địch ý, gã Trát Phong lật ma kia thậm chí còn nhìn chằm chặp vào Hoa Tường Dung về hết sức dâm tà. Quan Minh Nguyệt khi nhìn thầy Lâm Thanh thì “hừ” lạnh một tiếng, không biết thật sự có ý như vậy hay chỉ làm bộ làm tịch để người của Cầm Thiên bảo cho rằng hấn và Lâm Thanh có mâu thuẫn sâu sắc với nhau. Có điều ông cũng không mấy để tâm tới việc này, chỉ mỉm cười nhìn Long phán quan, bàn tay phải giấu dưới bàn thì lặng lẽ viết lên đùi Lâm Thanh: “Trong rương có người.”

Lâm Thanh không đổi sắc mặt, đưa ngón tay tới viết lên mu bàn tay Trùng đại sư mấy chữ: “Là một nữ tử, không biết võ công.”

Trùng đại sư sớm đã nghe thầy hơi thở của người trong rương dồn dập, dài ngắn không đều, biết người này chắc hẳn không biết võ công nhưng lại không thể đoán ra đó là một nữ tử, cho nên hết sức khâm phục Lâm Thanh. Ông không rõ Cầm Thiên bảo rốt cuộc có ý đồ` gì nên lại viết lên đùi Lâm Thanh: “Chờ xem biến hóa!”

Lúc này, Tiểu Huyền` n vô` n ngờ` i ngay bên cạnh chợt ghé tới bên tai Trùng đại sư, nói khẽ: “Đại sư, cháu luôn cảm thầy căn phòng này hơi kỳ quái.” Trùng đại sư ngạc nhiên đưa mắt nhìn qua, Tiểu Huyền` n thoáng dừng lại rồi do dự nói: “Khí hậu nơi này cũng tựa tựa như Thanh Thủy trấn nhưng trong căn phòng này lại chẳng thầy có con côn trùng nào...”

Trùng đại sư ngẩn người, sau khi tỉ mỉ quan sát thầy quả nhiên là vậy, đồng thời cũng chẳng nghĩ thầy mùi thuốc` đuổi côn trùng, nhát` thời không nghĩ ra được căn nguyên. Có điều ông cũng chẳng

mấy để tâm tới việc này, chỉ đưa tay khẽ xoa đầu Tiểu Huyền tỏ ý khen ngợi.

Long phán quan bỗng nâng chén rượu lên, cười hào sảng, nói: “Chư vị đều là bạn hữu cũ rồi, ta cũng không cần giới thiệu nữa. Nể mặt Cầm Thiên bảo đây, những hiềm khích trước kia xin chư vị hãy tạm thời bỏ qua một bên. Nào nào nào, chén rượu gặp mặt này mọi người nhất định phải cùng uống đây, sau đó thì xin tùy ý.”

Quan Minh Nguyệt nâng chén rượu lên trước tiên, đoạn nhìn Lâm Thanh rồi khẽ mỉm cười, nói: “Mấy năm không gặp, phong thái của Lâm huynh lại càng hơn xưa, ta xin kính huynh một chén trước!”

Lâm Thanh mỉm cười gật đầu, nâng chén rượu lên, đưa về phía hấn rồi một hơi uống cạn. Ý thấy Quan Minh Nguyệt có ý tỏ vẻ mới gặp mình lần đầu trước mặt người của Cầm Thiên bảo, trong lòng thoáng yên tâm hơn, biết ít nhất thì Quan Minh Nguyệt cũng đã giấu giếm những người khác việc ngầm thông báo tin tức cho mình.

Tê Bách Xuyên cũng nâng chén với Lâm Thanh. “Ngày đó không biết là Lâm huynh, người của ta nếu có chỗ nào đắc tội, xin Lâm huynh hãy lượng thứ!” rồi một hơi uống cạn. Những người khác thấy hai người này tỏ thái độ như thế thì cũng đành nâng chén uống theo, duy có tên Trát Phong lật ma kia là vẫn nhìn chằm chằm vào Hoa Tường Dung. Sắc mặt của Hoa Tường Dung không thay đổi nhưng Thủy Nhu Thanh thì đã tức giận phùng mang trợn má.

Mọi người khách sáo với nhau vài câu rồi đều im lặng, bầu không khí dần trở nên nặng nề.

Long phán quan cười, nói: “Lâm huynh tới đây kỳ thực là theo lời mời của Cầm Thiên bảo ta, mục đích là làm chứng cho buổi đại hội

liên minh này. Tê` thầ`n bồ và Diệu thủ vương đê`u không có dị nghị gì chứ?”

Hoa Tường Dung tâm tư tinh tế, thầ`y Long phán quan trước khi nói đã nhìn qua phía Ninh Hồ`i Phong, sau khi Ninh Hồ`i Phong khê ho một tiế`ng theo thói quen thì hắ`n mới bắ`t đầ`u câ`t tiế`ng, dường như là đơi gã sư gia này đưa ra chủ ý giúp mình. Nàng thầ`m cảm thầ`y nghi hoặc, Long phán quan thân là bảo chủ, sao lại quá nghe lời một gã sư gia như vậy?

Trùng đại sư thầ`y Ninh Hồ`i Phong không nhắ`c tới tên mình, cũng vui vẻ ngô`i một bên quan sát đám người xung quanh. Chỉ thầ`y Tê` Bách Xuyên có vẻ tức giận, muố`n nói gì đó song lại thôi; Quan Minh Nguyệt thì trong mắ`t thoáng qua một tia vui mừng, rõ ràng là ngô`i đố`i diện với Tê` Bách Xuyên nhưng hai người lại không bao giờ nhìn nhau, đơi khi ánh mắ`t chạm nhau thì lập tức lạnh lùng ngoảnh đầ`u qua hướng khác. Ông đoán chừng, giữa hai người này vừa rô`i đã nổ ra một phen tranh cãi, xem ra bên mình đê`n đây vừa đúng lúc, chỉ câ`n nói năng thích đáng, lại làm theo dự định lúc đầ`u đi lôi kéo Quan Minh Nguyệt và chèn ép Tê` Bách Xuyên, việc liên minh giữa Thái thân vương và Câ`m Thiên bảo ắ`t sẽ không thể thực hiện.

Lâm Thanh cũng có chung suy nghĩ với Trùng đại sư, có điề`u trong đại hội liên minh này, y dù sao cũng là người ngoài, muố`n tham gia thì phải chọn đúng thời cơ, vì vậy lúc này chỉ im lặng, không nói gì.

Tê` Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt mỗi người mang tâm sự riêng, đê`u không tỏ thái độ gì trước đê` nghị của Long phán quan. Hai kẻ này, một thì sợ đắ`c tội với Lâm Thanh, một thì thầ`y như vậy là đúng ý, nên cũng không nói gì, coi như ngầ`m ưng thuận. Nhưng tên Trát Phong lạt ma kia thì lại nói bắ`ng thứ tiế`ng Hán còn chưa

sỡ lắ m: “Long bảo chủ làm vậy thực không đúng, cái tên này vừa không phải là người của Cầ m Thiên bảo vừa không phải người ở kinh sư, dựa vào cái gì mà có thể làm người chứng kiế n chứ?”

Thủy Nhu Thanh vô n rắ t ghét thái độ của Trát Phong, lại thắ y hắ n gọi Lâm Thanh là “cái tên này” thì cười lạnh, nói: “Đám man đi quả nhiên đề u là lũ kiế n thức hạn hẹp, ngay đế n Âm khí vương đỉnh đỉnh đại danh mà cũng không biế t sao? Người thử tùy tiện tìm má y chục người trên giang hồ mà hỏi xem, rắ t cuộc giữa Lâm đại ca và đại quố c sư Thổ Phồ n của các người, ai mới có tư cách làm người chứng kiế n?”

Thực ra Âm khí vương danh vang giang hồ , Trát Phong dù ở Thổ Phồ n nhưng cũng không thể chưa từng nghe nói đế n, hắ n cố ý giả bộ không biế t như vậy không cầ n hỏi cũng biế t là có ý muố n gây sự.

Trùng đại sư cười hà hà một tiế ng, đưa tay lên ngăn Thủy Nhu Thanh lại, đoạn hờ hững nói với Trát Phong: “Đã là người chứng kiế n thì tắ t nhiên không thể có quan hệ gì với chư vị ở đây, chẳng lẽ đại sư lại muố n tìm một người giao hảo với đại sư, chỉ nghe lời một phía của đại sư đế n đây đảm nhiệm việc này?”

Trát Phong nhắ t thời cứng họng. Tiế ng Hán của hắ n vô n không tắ t, làm sao đủ sức tranh luận với Trùng đại sư, trong cơn nôn nóng khuôn mặt đen thui đã trở nên tím tái, bèn đưa mắ t liế c nhìn Tề Bách Xuyên nhờ giúp đỡ. Kỳ thực không phải Trát Phong không cố kỵ Lâm Thanh, chỉ là trên đường hắ n và Liễu Đào Hoa đã dan díu với nhau, thứ nhắ t vì muố n báo mớ i thù chịu nhục ở Tam Hương các, thứ hai hôm nay Liễu Đào Hoa không thể tới đây, vậy mà Lâm Thanh lại có thể nghênh ngang vào ngồ i ở nơi này, hắ n nhắ t thời giận dữ, lại đoán chừng ở địa bàn của Cầ m Thiên bảo, Lâm

Thanh sẽ không dám tùy tiện làm gì mình, do đó mới nói những lời khiêu khích như vậy.

Trên đường đi, Tê` Bách Xuyên cũng rất ghét thói kiêu căng, ngang ngược của Trát Phong, thấy hắ`n nhìn về` phía mình thì không muốn để ý đến nhưng hiềm vì mối quan hệ giữa hai bên nên đành miễn cưỡng nhìn qua phía Trùng đại sư, cung tay nói: “Lời của vị nhân huynh này tuy rằng có lý nhưng nếu Âm khí vương thực sự không có quan hệ gì với các hệ phái ở kinh sư thì thôi cũng đành, nhưng Lâm huynh và Quan huynh rõ ràng cùng là người trong Bát phương danh động, đây là việc mà người trong thiên hạ ai ai cũng biết.” Ý của hắ`n là Lâm Thanh rất có thể sẽ giúp cho Quan Minh Nguyệt.

Quan Minh Nguyệt lạnh lùng nói: “Chỉ tiếc rằng Tê` huynh thành danh quá muộn, không thể đặt chân vào bộ Hình từ sáu năm trước. Âm khí vương cho dù muốn làm quen với Tê` huynh thì cũng hữu tâm vô lực.”

Tê` Bách Xuyên cả giận nhưng lời của Quan Minh Nguyệt đúng là sự thực. Sáu năm trước Lâm Thanh đã lừng danh ở kinh sư, còn hắ`n chỉ là một tên vô danh tiểu tốt, bất kể thế nào cũng không có cơ hội làm quen. Nhưng nghe Quan Minh Nguyệt chế` giễu bản thân ở chỗ`n đông người như vậy, hắ`n không sao nuốt nổi cơn giận này, bèn vỗ bàn đứng dậy định trở mặt, rồi đột nhiên lại nghĩ như thế` thật không hay, nhắ`t thời ngậy người, không biết phải xuống thang thế` nào.

“Trường Giang sóng sau xô sóng trước, giữa chỗ`n giang hồ` người tài nhiều xiết bao, những kẻ gàn dở, cô` chấp quyết không thể làm nên việc lớn. Tê` thân bỏ thanh tu mấy năm, hai năm nay liên tiếp phá được mấy vụ án lớn, ngay đến đám người ở vùng Xuyên Đông xa xôi bọn ta còn nghe danh, hiện giờ thực đã là một

nhân vật nổi tiếng ở kinh sư rồi.” Ninh Hồ i Phong đứng ra dàn hòa. “Hơn nữa, sở dĩ ta mời Lâm huynh tới đây cũng vì để mọi người có cơ hội làm quen. Có lẽ chư vị đã hiểu lắm, Lâm huynh chỉ đảm nhận duy nhất việc chứng kiến mà thôi, tuyệt đối không thể làm ảnh hưởng đến quyết định của Long bảo chủ, do đó ngàn vạn lần đừng làm tổn thương hòa khí vì những điều không đáng.”

Long phán quan cười hào sảng, nói: “Ninh tiên sinh nói đúng lắm, thực ra Cầm Thiên bảo sớm đã có quyết định về việc liên minh rồi, một lát nữa Ninh tiên sinh sẽ thông báo với chư vị.”

Mọi người nghe hắn nói như vậy, trong lòng đều có chút căng thẳng.

Trát Phong đứng dậy, lớn tiếng nói: “Ninh tiên sinh đừng giấu giếm nữa, hãy nói cho mọi người biết luôn đi!”

Ninh Hồ i Phong khẽ mỉm cười, chậm rãi cầm chén rượu lên. “Tê huynh và Trát Phong đại sư xin hãy ngồi xuống đã! Cầm Thiên bảo làm việc không chu đáo, ta xin tự phạt mình một chén.” Nói xong, hắn một hơi uống cạn, sau đó lại rót cho mình một chén rượu nữa, cười nói với mọi người. “Ninh mỗi thân là chủ nhà, xin được kính chư vị thêm chén nữa, mong mọi người hãy lấy đại cục làm trọng, bất kể Cầm Thiên bảo ta có quyết định thế nào cũng đừng để xảy ra tranh chấp gì, coi như là nể mặt Cầm Thiên bảo.”

Tê Bách Xuyên thấy Ninh Hồ i Phong và Long phán quan đều nói vậy là ngầm có ý bảo vệ cho mình, trong lòng thoải mái hơn một chút, liền kéo Trát Phong ngồi trở lại ghế, cầm chén rượu đổ luôn vào miệng. Bỗng nghe trong cổ họng hắn phát ra một tiếng “cạch” khá lớn, thì ra ngụm rượu đó trở nên giống một khối vật cứng bị hắn nuốt chửng vào bụng, thoát nghe thì như là hắn nuốt luôn cả rượu lẫn chén. Mọi người đều nghe nói Tê Bách Xuyên xuất thân

từ Kim Cương môn ở vùng Hoa Bắc, một thân ngành công hiềm gặp địch thủ, nơi cổ họng võn đều là xương mềm mà hấn có thể luyện được đến mức cứng rắn như vậy, quả là danh bất hư truyền. Chỉ là bộ dạng của hấn vừa rồi thực có chút nực cười khiến Tiểu Huyền và Thủy Nhu Thanh đều bật cười khúc khích.

“Đến uống chén rượu mà cũng muốn thể hiện công phu sao?” Quan Minh Nguyệt “hừ” lạnh một tiếng. “Người ở đây đều là cao thủ, chẳng rõ Tê` huynh vừa múa rìu qua cửa Lỗ Ban hay là định ném đá như ngọc?” Ngoài mặt hấn không tỏ vẻ gì nhưng tay phải thì đã cầm lấy bình rượu trên bàn, ngón tay hơi động đây, một tia rượu từ trong bình bay ra, tà tà chảy vào trong chén, không sánh ra ngoài một giọt nào. Rồi hấn chậm rãi cầm chén rượu đưa tới bên miệng, khuôn mặt đầy vẻ ngạo nghễ. Thủ pháp này của hấn tuy không thể nói là hơn hẳn môn ngành công của Tê` Bách Xuyên nhưng rõ ràng đẹp mắt hơn nhiều, khiến Tiểu Huyền và Thủy Nhu Thanh không ngừng vỗ tay khen hay.

Trát Phong lát ma thầy Tê` Bách Xuyên rõ ràng đã rơi vào thế hạ phong, bèn khẽ “hừ” một tiếng coi thường. “Thì ra võ lâm Trung Nguyên chỉ biết dùng mấy trò đẹp mắt để lừa gạt người ta, phải thật sự động thủ thì mới biết được ai là hảo hán.” Hấn nghĩ bụng, nếu Lâm Thanh không giúp ai, bên mình có bốn người thì dù thế nào cũng không thể thua Quan Minh Nguyệt được, do đó mới nói như vậy.

Lâm Thanh cười, nói: “Đại sư nói vậy thực là sai quá rồi. Cảnh giới tôi cao của võ học Trung Nguyên là không đánh mà hàng phục được kẻ địch, nếu các cao thủ ở đây cũng học theo đám người mãi võ ngoài đường đi lẫn lộn đánh đấm một phen, há chẳng phải rất mất phong độ ư?” Những lời này của y rõ ràng là đứng về lập trường của phe Thái tử, Quan Minh Nguyệt mừng rỡ ra mặt, sắc mặt Tê` Bách Xuyên thì tái xanh.

“Thú vị lắm, thú vị lắm!” Long phán quan cười rộ. “Ta là một kẻ võ biền, chỉ biết rượu đế thì cạn, nào có từng nghĩ trong việc uống rượu cũng có nhiều trò hay như thế.” Cũng không thấy hắn làm động tác vận khí nào nhưng lời vừa dứt, rượu trong chiếc chén trên bàn đã đột ngột bay lên, đổ cả vào miệng hắn. Thủ đoạn này so với hai người Tề, Quan vừa rồi thì khó hơn nhiều, không phải người có nội công thượng thừa thì quyết không làm được, càng hiếm có hơn là tay chân hắn đều không động đậy, nội lực được sử ra một cách hết sức tự nhiên. Những người đang có mặt ở đó bao gồm cả Lâm Thanh và Trùng đại sư nhất thời đều biến sắc mặt, lộ ý phát lực cách không ngược hướng như thế bọn họ quả thực chưa từng nghe nói đến. Long phán quan tuy đứng cuối cùng trong sáu đại tông sư tả phái nhưng quả nhiên không phải chỉ có hư danh, chỉ dựa vào tu vi nội lực như vậy cũng đã hơn xa những người ở đây rồi. Tên Trát Phong lạt ma vốn luôn tỏ ra kiêu ngạo, lúc này cũng không khỏi cả kinh, vội vã thu lại vẻ ngông cuồng.

Ninh Hồ i Phong cười tủm tỉm liếc nhìn Lâm Thanh, dường như muốn xem xem y chuẩn bị uống chén rượu này như thế nào.

Trong lòng Lâm Thanh máy động, biết dụng ý của Ninh Hồ i Phong và Long phán quan khi làm như thế. Trên giang hồ, điều quan trọng nhất chính là võ công, chỉ khi thể hiện được thực lực hơn người thì mới có thể được người khác tôn trọng, lời nói cũng sẽ có trọng lượng hơn, nếu không dù nói nhiều đến mấy cũng là vô dụng. Do đó, vừa rồi Long phán quan mới không tiếc dùng võ công để khuất phục bọn họ, như vậy bất kể Cầm Thiên bảo có đưa ra quyết định gì thì những người bên cạnh cũng phải suy nghĩ kỹ trước khi có dị nghị.

Lâm Thanh cười nhạt, nói: “Tiểu đệ không ưa uống rượu, xin được học theo thủ pháp của Quan huynh thôi!” Rồi y cũng học theo Quan Minh Nguyệt, đặt tay phải lên bình rượu, quả nhiên có một tia

rượu từ trong miệng bình bắ n ra, sau đó tà tà chảy vào chiế c chén để trên bàn, không sai lệch chút nào.

Trát Phong cười lạnh, nói: “Hàm Đan học bộ⁽²¹⁾, Đông Thi hóa trang.” Khá khen cho hắ n nhớ được hai câu thành ngữ, tiế c rắ ng lại nói nhậ m Đông Thi hiệu tậ n⁽²²⁾ thành Đông Thi hóa trang. Mọi người đê u cô nhin cười, duy có Tiểu Huyê n và Thủy Nhu Thanh là chẳng kiêng dè gì, cười ha hả. Trát Phong hắ n học trù ng mắ t nhìn hai người, không hiểu ra sao. Tiểu Huyê n và Thủy Nhu Thanh cười đê n không thờ nỏi, cũng chẳng đê tâm đê n việc giải thích cho Trát Phong. Lúc này sắ c mặt Trát Phong đã đỏ bừng, nê u không vì có Lâm Thanh ở bên cạnh thì e là đã cảm phắ n ra tay.

Ninh Hồ i Phong chậm rãi nói: “Đại sư xin hãy nhìn kĩ một chút, thủ pháp này của Lâm huynh khá khác với Quan huynh.”

Trát Phong thắ y mọi người đê u nhìn không chớp mắ t vào bàn tay Lâm Thanh, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ khâm phục, bèn định thắ n nhìn kĩ. Tới lúc này hắ n mới phát hiện tuy Lâm Thanh cũng dùng nội lực để đẩy rượu từ trong bình ra ngoài như Quan Minh Nguyệt nhưng chén rượu đó rót suố t hồ i lâu vẫn không đầ y, lúc nào rượu cũng ở mức nửa chén, tựa như một cái đò ng không đắ y vậy.

Thì ra tia rượu kia thoạt nhìn thì tưởng như chỉ có một dòng nhưng thực chắ t lại không phải, một nửa rượu trong đó là chảy từ bình ra chén, nửa còn lại thì chảy ngược từ chén vào bình. Phải biế t rắ ng Lâm Thanh thân là Ám khí vương, nê u luận về công phu trên đôi tay, e là khắ p thiên hạ này không người nào so được. Y làm như thể chẳng qua là giế t gà dùng dao mổ trâu, tuy vẫn chưa thể so với nội lực bá đạ o của Long phán quan nhưng sự tinh diệu trong phép sử lực thật khiế n người ta được mở rộng tậ m mắ t.

Quan Minh Nguyệt có ý lôi kéo Lâm Thanh nên cố kìm nén sự đố kỵ trong lòng, luôn miệng khen hay. Trùng đại sư cũng nãy lòng hứng thú, bèn cười, nói: “Lâm huynh không ưa uống rượu, nhưng ta đây không những là tửu quý, còn là một kẻ lười, bây giờ xin được mượn rượu của Lâm huynh để dứt cơn thèm rượu.” Nói rồi bèn há miệng hít một hơi, tia rượu trong chén của Lâm Thanh đột nhiên tách ra một dòng bay về phía miệng của Trùng đại sư, nhưng tia rượu bay ra từ trong bình thì vẫn tiếp tục chảy đều, rượu trong chén luôn duy trì ở mức nửa chén không hề thay đổi.

Nhìn thấy cảnh tượng như làm ảo thuật này, mọi người đều nhát tay vỗ tay như sấm động, Tiểu Huyền thì lại càng hưng phấn đến nỗi mặt mũi đỏ bừng, vỗ đến đau rát hai tay. Tê Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt không biết Trùng đại sư là ai nhưng thấy thủ pháp ông sử ra thì đều nhìn ông bằng con mắt khác, nghĩ bụng không biết Lâm Thanh kiếm đâu ra một tay cao thủ tuyệt đỉnh thế này. Trát Phong thì mặt mũi trắng bệch, tới lúc này mới biết bên ngoài trời còn có trời, bên ngoài người còn có người, bèn ngậy người, há hốc miệng, không nói thêm được câu nào.

Ninh Hồ Phong cười vang. “Chén rượu này được uống thú vị quá, khiến tiểu đệ đây cả đời khó quên.”

“Đều là nhờ Ninh huynh biết cách mời rượu.” Lâm Thanh mỉm cười thu công lực, đoạn nhìn thẳng vào mắt Ninh Hồ Phong, hồ hững nói: “Rượu cũng đã uống rồi, có phải Ninh huynh nên đưa món ăn chính ra rồi không?”

Tê Bách Xuyên lần lượt được xem thân công của Long phán quan, Lâm Thanh và Trùng đại sư, lòng dạ đã có chút nguội lạnh, bèn ôm quyề nói với Ninh Hồ Phong: “Xin Ninh tiên sinh hãy nói ra quyết định của Cầm Thiên bảo, bất kể kết quả thế nào, Tê mỗ

cũng cam tâm tiếp nhận, rồi quay về thành thực bẩm báo với Thái thân vương.”

Ninh Hồ i Phong khẽ ho mấy tiếng, sau đó lại cất tiếng cười dài, chỉ tay về phía chiếc rương lớn ở giữa sảnh. “Món ăn chính đang ở trong này!”

Chương 8

MẠNH LONG PHÁ VÂY

Nghe Ninh Hồ`i Phong nói vậy, ánh mắ`t mọi người đê`u tập trung về` phía chiế`c rương cổ quái kia. Gian đại sảnh này vô`n không lớn, mọi người ngồ`i cách nhau không xa, nơi chính giữa sảnh đặt một chiế`c rương lớn như vậy thành ra trông khá chật chội, càng làm tăng thêm bầ`u không khí quý dị ở nơi đây.

Lúc mọi người mới bước vào, nhìn thắ`y chiế`c rương này đã cảm thắ`y bên trong ắ`t hẳn có thứ gì đặc biệt, nhưng không sao đoán được Ninh Hồ`i Phong rõ`t cuộc có ý đô` gì, do vậy tá`t cả đê`u im lặng, duy có Trát Phong là lớn tiế`ng kêu lên: “Ninh tiên sinh định bày trò gì thê`? Trong chiế`c rương này có thứ gì vậy?”

Long phán quan cười hà hà, nói: “Đại sư đừng nôn nóng, Ninh tiên sinh đã phải mắ`t rắ`t nhiề`u công sức để chuẩn bị chiế`c rương này cho mọi người, nó có liên quan tới tá`t cả các vị ở đây.” Nghe hắ`n nói như vậy, mọi người lại càng cảm thắ`y nghi hoặc, đê`u đưa mắ`t nhìn về` phía Ninh Hồ`i Phong, chờ hắ`n đưa ra lời giải đáp.

Thắ`y sự tò mò của mọi người đê`u đã bị khơi dậy, Ninh Hồ`i Phong liền nở nụ cười hài lòng, câ`t cao giọng nói: “Các vị từ xa đê`n đây có thể nói là đã rắ`t nể mặt Cầ`m Thiên bảo ta, nhưng việc liên minh lầ`n này thực sự đã khiế`n Long bảo chủ và ta khó xử vô cùng. Không phải bọn ta sợ đắ`c tội với bên nào, chỉ là Xuyên Đông ở cách kinh sư quá xa, được Thái thân vương và Thái tử coi trọng như vậy, bọn ta quả thực vừa mừng rỡ lại vừa lo lắ`ng, e rắ`ng sau khi liên

minh rồi hai bên chỉ được cái tiếng bên ngoài mà thực chất không thể giúp gì cho nhau.”

“Dưới gầm trời này không nơi nào không phải đất của nhà vua.” Long phán quan mỉm cười tiếp lời. “Long mỗi tuy là người trong võ lâm nhưng xưa nay luôn tuân theo pháp kỷ của triều đình. Cầm Thiên bảo tuy là bang phái giang hồ nhưng cũng thường xuyên giúp đỡ quan phủ giữ gìn sự an định một phương. Nếu có thể dốc thêm chút sức mọn cho trăm họ Xuyên Đông, ấy thực là điều ta mong muốn.”

Ninh Hồ i Phong và Long phán quan một kẻ xưng một người họa, nói ra những lời khéo léo vô cùng, vừa không tỏ rõ thái độ sẽ liên minh với phe nào, lại vừa không đắc tội với ai. Trong lòng mọi người đều thâm mắ ng “lão hồ ly”, Tiểu Huyền thì lại nghe Thủy Nhu Thanh khẽ nói một tiếng “Ninh Hoạt Phong⁽²³⁾”, cảm thấy rất tức cười, phải cố gắ ng lắm mới kiềm chế được, lại đưa mắ t nhìn Thủy Nhu Thanh, gật đầu một cái thật mạnh, ngoài mặt thì vẫn cố tỏ ra bình thản như không có chuyện gì.

Ninh Hồ i Phong nói tiếp: “Huống chi, xưa nay Thái thân vương và Thái tử vẫn luôn chiếu u cô cho Cầm Thiên bảo rất nhiề u, chỉ cần Thái thân vương và Thái tử có điều gì phân phó, Cầm Thiên bảo ắ t sẽ nghe theo. Trên thực tế, tuy chúng ta trước đây chưa từng liên minh nhưng cũng chẳng khác đã liên minh là mắ y. Lần này, nếu cùng ký với nhau một tờ hiệp ước, giấ y trắng mực đen rõ ràng, thực khó tránh khỏi bị người trên giang hồ nói này nói nọ...” Nói tới đây, thấy Tê Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt đều hơi biế n sắc mặt, Ninh Hồ i Phong khẽ mỉm cười, vỗ tay mắ y cái. Lập tức có hai người áo đen đi vào, rồi cả hai cùng lặng lẽ đứng bên cạnh chiếc rương lớn chờ đợi hiệu lệnh của Ninh Hồ i Phong.

Lâm Thanh và Trùng đại sư đưa mắt nhìn nhau, thân sắc nửa lo nửa mừng. Nghe ý của Ninh Hồ i Phong thì dường như không định liên minh với cả Thái thân vương và Thái tử, nhưng tiếp theo đó hẳn rõ ràng còn có lời muỗn nói, chẳng lẽ là định liên minh với phủ tướng quân? Lại nghĩ đế n việc Quý Thấ t Kinh còn chưa xuấ t hiện ở nơi này, hai người thầ m nghĩ, chưa biế t chừng hẳn đã mang theo hiệp ước gì đó với Câ m Thiên bảo trở về kinh phục mệnh rồi.

Ninh Hồ i Phong cười hà hà, nói: “Nê u bây giờ mà tuyên bố Câ m Thiên bảo liên minh với bên nào, chỉ sợ chẳng bao lâu nữa việc này sẽ lan truyề n ra toàn thiên hạ. Miệng lưỡi người đời vô cùng đáng sợ, Câ m Thiên bảo dù có thể chặn được thiên quân vạn mã nhưng cũng chưa chắ c chặn được lời đồn trên giang hồ , do đó ta và bảo chủ sau khi bàn bạc với nhau đã quyết định tặng cho chư vị mỗi người một món quà. Đợi sau khi Tê huỳnh và Quan huỳnh mang món quà này trở về kinh sư, Thái thân vương và Thái tử tự nhiên sẽ biế t thái độ của Câ m Thiên bảo, do đó việc này không cần công bố ở đây nữa. Bọn ta làm như vậy quả thực cũng là bất đắ c dĩ, xin Tê huỳnh và Quan huỳnh hãy lượng thứ cho!”

Những lời này của hẳn quả thực nắ m ngoài ý liệu của mọi người. Tê Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt đề u thấ p thòm, đoán bụng liệu có phải đố i phương sớm đã qua lại với Câ m Thiên bảo rồi không, nê u không thì làm sao chỉ vừa nhìn món quà đã biế t được tâm ý của Câ m Thiên bảo? Chỉ là ngoài mặt, cả hai đề u không chịu tỏ ra yế u thê , ai cũng có vẻ điề m tĩnh, ung dung như thể sớm đã biế t trước nội tình, đờ ng thời ôm quyề n, nói: “Xin nghe theo quyết định của Ninh tiên sinh!”

Lâm Thanh và Trùng đại sư không đoán được Ninh Hồ i Phong định làm gì, thầ y Tê Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt đề u tỏ vẻ như thế thì trong lòng liề n trào lên một tia bất an. Hành động tặng quà của Ninh Hồ i Phong rấ t có thể là kế hoấ n binh, bên ngoài

là không dăc tội với ai nhưng thực tế lại ngă m liên minh với một phe. Có điề u, những lời vừa rồ i của hă n cũng hợp tình hợp lý, khiế n người ta không có chỗ nào để chỉ trích.

Vừa rồ i bọn họ đã nghe ra trong rương có một nữ tử nhưng thực không rõ Ninh Hồ i Phong định an bài thế nào, đành lặ g lể quan sát tình hình. Dù sao bọn họ cũng là người ngoài, không thể tùy tiện can thiệp.

Tiểu Huyề n và Thủy Nhu Thanh nghe nói trong chiế c rương này có chứa món quà chuẩn bị tặng cho hai người Tề , Quan thì điề u cảm thấ y rấ t tò mò. Với lượng của cái nhiề u không đé m xuể của Cầ m Thiên bảo, một món quà tặng há có thể tâ m thương? Cả hai điề u hận không thể lập tức mở chiế c rương đó ra xem bên trong rồ t cuộc có gì.

“Chiế c rương này tổng cộng có ba tâ ng, món quà ở tâ ng thứ nhấ t là để tặng cho Diệu thủ vương.” Ninh Hồ i Phong đưa mắ t nhìn hai người áo đen, ra lệnh: “Mở rương!”

Hai người áo đen bước lên phía trước mắ y bước, cùng đưa tay ấ n vào hai bên thành rương, nhấ t tê quát khế một tiế ng, đẩy mạnh vào giữa. Nắ p rương lập tức bị đẩy bay lên không trung, kế đó phầ n thành rương dài chừng hơn hai thước phía bên trên nhanh chóng bị đánh vỡ vụn. Thủ pháp mở rương của bọn họ hế t sức khác thường, nắ p rương rõ ràng đã được đóng đinh cô định vào rương, vậy mà bọn họ không cầ n dùng dùi đục, chỉ dựa vào kinh lực trên tay đã đẩy bay được nắ p rương lên, còn tung ra chươ ng lực đánh vỡ vụn phầ n thành rương phía trên, lại không làm vật bên trong bị tổn hại, nội lực như thế quả là không kém. Điề u hiế m có nhấ t là chiế c nắ p rương kia bay thẳng lên không trung, không thấ y bị lệch chút nào, chúng tỏ lực đạo trên tay hai người này vừa khéo bắ ng nhau, hơn nữa còn phồ i hợp vô cùng ấ n ý.

Trùng đại sư thấy hai người áo đen này có thân thủ mau lẹ, phải vội họp kín đáo thì trong lòng có chút kinh hãi nhưng miệng vẫn hồ hững nói: “Cầm Thiên bảo ngọc hồ tàng long, công phu của hai gã thủ hạ này của Ninh huynh đúng là không kém.” Chỉ nhìn công phu trên đôi tay của hai người này mà xét thì chỉ e đã không kém các hảo thủ hạng hai trên giang hồ, vậy mà lại chỉ là hai gã tùy tùng không rõ danh tính trong Cầm Thiên bảo, qua đó đủ thấy thực lực của Cầm Thiên bảo không thể coi thường.

Ninh Hồ i Phong cười, nói: “Chỉ là chút trò vặt thôi, đã khiến Trùng huynh chê cười rồi.”

Phần thành rương phía trên vừa bị đánh nát, vật bên trong lập tức lộ ra. Chỉ thấy có một luồng sáng màu đỏ chiếu ra ngoài khiến mọi người trong sảnh nhất thời bị lóa mắt. Định thần nhìn kỹ, thì ra đó là một cây san hô lớn cao chừng hơn một thước, tỏa ra ánh sáng màu đỏ vô cùng rực rỡ. Cây san hô này được điêu khắc thành hình giả sơn, hết sức tinh tế, bên trên đó có thể nhìn thấy đình đài, hành lang, cầu đá, thác nước... Một cây san hô lớn như vậy vốn đã rất hiếm có, lại mất công đẽo tạc, giá trị quả thực không nhỏ.

Trên ngọn giả sơn còn có một hang động nhỏ, trong động có đặt một viên ngọc màu trắng to cỡ quả trứng gà. Viên ngọc đó tròn xoe, lóng lánh, không chút tì vết, hơn nữa ngọc thì lớn mà hang động thì nhỏ, thực chẳng rõ người ta làm thế nào để đặt được nó vào trong. Giá trị của viên ngọc này e là còn cao hơn gốc san hô kia một bậc, mà điều hiếm có là viên ngọc và gốc san hô đã hoàn toàn hòa làm một, tựa như kiệt tác của ông trời. Món quà thế này quả có thể coi là giá trị liên thành, trên đời hiếm có.

Mọi người nhìn mà mắt rực sáng, loại bảo vật này cho dù có lòng muốn mua chỉ e cũng khó mà gặp được, thực chẳng biết Ninh Hồ i

Phong kiếm được từ đâu. Tiểu Huyền thường ngày ít được thấy vật quý báu thế này, lúc này càng tròn tròn mắt, há hốc mồm kinh ngạc.

Ninh Hồ i Phong khẽ cười, nói với Quan Minh Nguyệt: “Món bảo vật này vốn có tên là “Phẫu Phúc Tàng Châu”, nhưng ta thấy trong đó ẩn chứa mùi binh đao quá nặng, bèn đặt một cái tên khác văn nhã hơn, ấy là “Châu Thai Âm Kê t”. Xin phiến Quan huynh mang nó về cho Thái tử để bày tỏ tấm lòng thành của Cầm Thiên bảo ta.”

Quan Minh Nguyệt cả mừng. Hắn biết Thái tử xưa nay rất thích thu thập những món bảo vật quý giá nhưng trong hoàng thất cũng hiếm thấy món đồ tinh xảo thế này. Lần này, dù việc liên minh với Cầm Thiên bảo không thành thì hắn cũng có thể ăn nói với Thái tử, huống chi Ninh Hồ i Phong đã có ý đổi tên vật này thành “Châu Thai Âm Kê t”, ý tứ bên trong có lẽ không nói cũng đã rõ ràng.

Trong lòng cảm phần, Tê Bách Xuyên thấp giọng lầm bầm: “Cái gì mà “Châu Thai Âm Kê t”, ta thấy là “Minh Châu Âm Đâu” thì đúng hơn⁽²⁴⁾!”

Thủy Nhu Thanh thấy Tiểu Huyền lầm bầm gì đó, ngỡ rằng nó đang kinh ngạc đến ngẩn ngơ vì món bảo vật này, liền quên cả việc hờn giận, ngoảnh đầu qua hỏi: “Người đang làm gì vậy?”

Mặt mũi Tiểu Huyền đỏ bừng nhưng lại không nói gì. Thì ra nó đang cố gắng ghi nhớ mấy câu thành ngữ này để đề phòng ngày sau cần dùng đến.

Trùng đại sư nghe ra Tê Bách Xuyên có điều bất mãn, có ý muốn giúp Quan Minh Nguyệt, liền nói: “Tê huynh quá lời rồi! Trên giang hồ, mọi người đều thích những điều may mắn, khi

tặng quà tấ t nhiên càng phải đặt tên hay, nê u quá chú tâm vào những chi tiế t vật vãnh há lại chẳng bị người ta coi thường?”

Quan Minh Nguyệt thấ y người bên phía Lâm Thanh nói giúp mình, lá gan lập tức lớn hẳn, liề n cười lạnh, nói: “Trên giang hồ có một vài tên bổ khoái vô danh còn tự phong cho mình là thầ n bổ gì đó, việc đặt lại tên cho thứ bảo vật ngàn năm khó gặp này thì có đáng kể gì.” Lời này rõ ràng có ý chề giễu cái danh hiệu thầ n bổ của Tê` Bách Xuyên.

Tê` Bách Xuyên cả giận nhưng dù sao Quan Minh Nguyệt cũng thành danh đã lâu, là nhân vật hế t sức nổi tiế ng ở kinh sư, còn hắ n chẳng qua chỉ là một tay bổ khoái của bộ Hình. Huô ng chi Thái thân vương cũng đã hạ nghiêm lệnh không được phát sinh xung đột với người của Thái tử, do đó hắ n không thể đắ c tội với Quan Minh Nguyệt, đành phát tiế t hế t lửa giận lên người Trùng đại sư, lớn tiế ng quát: “Người là ai? Một kẻ già u đầ u hờ đuôi không dám báo tên họ mà cũng dám lên tiế ng ở chỗ này sao?” Tuy vừa rô i đã thấ y Trùng đại sư thi triển võ công siêu việt nhưng lúc này lửa giận công tâm, hắ n cũng không để ý được nhiề u như thê` nữa.

Trong mắ t Trùng đại sư lóe lên ánh tinh quang, đang định đáp lời, chợt thấ y Ninh Hồ i Phong cười hà hà, nói trước: “Tê` huynh bớt giận, vị huynh đài này không báo tên họ tự có đạo lý riêng. Y là người hế t sức nổi danh trên giang hồ, trong cái rương này cũng có một món quà dành cho y”, rô i lại ngoảnh mặt qua nói với Trùng đại sư: “Huynh đài chớ nên trách Tê` huynh, nể mặt ta xin hãy rộng lòng tha thứ.” Tê` Bách Xuyên quả thực không dám trở mặt với Ninh Hồ i Phong ngay trước mặt mọi người, đành hậm hực bỏ qua. Hôm nay hắ n đã mắ y lâ n bị Quan Minh Nguyệt cười giễu, thực khó có thể nuố t cơn giận này, đành tức tồ i trùng mắ t nhìn Quan Minh Nguyệt và Trùng đại sư một cái.

Trùng đại sư cười cho qua chuyện, trong lòng thì lại nghĩ rõ t cuộc Ninh Hồ i Phong chuẩn bị cho mình món quà gì? Chẳng lẽ hắ n đã đoán trước được việc mình sẽ tới đây? Còn Quan Minh Nguyệt thì cô ý xoay người qua một bên, coi như không nhìn thắ y ánh mắ t khiêu khích của Tê` Bách Xuyên.

Thắ y Tê` Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt thắ như nước lửa, Lâm Thanh thắ m kinh ngạc, nghĩ bụng mình mắ y năm không về kinh sư, không biế t các thắ lực ở kinh sư đã mâu thuẫn với nhau đế n mức độ nào rồi?

Trát Phong thắ y đế n Ninh Hồ i Phong cũng nói giúp cho Trùng đại sư thì không ngờ i yên được nữa. “Người Hán các người sao rắ c rồi như thắ chứ? Chẳng sáng khoái giố ng người Tạng chúng ta, là chiế n hay hòa thì mau một lời quyế t định, còn dây dưa nữa thì thực chẳng khác gì trò cười!”

Tiểu Huyề n tuy không ưa gì Trát Phong nhưng nghe thắ y những lời này lại thắ m gật đầu. Không biế t vì sao, nó luôn có cảm giác rắ ng Ninh Hồ i Phong cô tở về thắ n bí như thắ là để chuẩn bị cho một âm mưu gì đó rắ t lớn phía sau.

Ninh Hồ i Phong cười rộ. “Trát Phong đại sư đừng nôn nóng, món quà tiế p theo đây chính là để tặng cho ngài.”

Tê` Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt lập tức không còn tâm trạng kèn cựa nhau nữa, mọi người đề u nhìn về phía chiế c rương kia. Món quà tặng cho Quan Minh Nguyệt vừa rồi đã kinh người như vậy, chẳng rõ lâ n này Ninh Hồ i Phong sẽ tặng gì cho Trát Phong đây?

Ninh Hồ i Phong nói: “Thổ Phồ n vô n gắ n ngay đắ t Thục, từ lâu ta đã nghe danh Thổ Phồ n Đại quố c sư Mông Bạc mà lại không có duyên bái kiế n. Lâ n này Thái thân vương mời đại sư đế n đây vì

việc liên minh với Cầm Thiên bảo, quả thực là rất có thâm ý, do đó ta suy đi nghĩ lại, cuối cùng quyết định giao món quà vô n định tặng Thái thân vương này cho đại sư. Xin đại sư vui lòng nhận lấy, và nhất định phải hiểu cho một phen khổ tâm của Cầm Thiên bảo ta.”

Lâm Thanh tuy không nói gì nhưng lòng như gương sáng, vẫn luôn quan sát phản ứng của bọn họ. Y thấy Ninh Hồ i Phong dùng một chiếc rương mà có thể khống chế tâm thần của những người ở đây, trong lòng lại càng kiêng kỵ người này, nếu so sánh thì Long phán quan thực chẳng khác gì một món đồ trang trí.

Ninh Hồ i Phong gạt đầu ra hiệu với hai người áo đen kia, bọn họ lại tiếp tục vận khí phá rương giống như vừa nãy. Tất cả đều đưa mắt nhìn, nhưng lần này khác hẳn lần trước, sau khi rương vỡ liền để lộ một bức rèm vải cao tới hơn ba thước, che kín vật bên trong, khiến người ta chẳng thể nhìn ra đó là thứ gì.

Trên bức rèm vải màu sắc sặc sỡ đó có vẽ rất nhiều loại chim thú, cỏ cây quái dị, rất khác lối vẽ tranh thủy mặc ở Trung Nguyên. Trong làn chướng phong của hai người áo đen kia, bức rèm khẽ đung đưa, nhờ thế những giống chim thú vẽ bên trên càng trở nên sinh động, tràn đầy sức sống, làm nơi đây có thêm một thứ phong tình dị quốc vô cùng thần bí.

Ninh Hồ i Phong làm như không thấy ánh mắt nghi hoặc của mọi người, lấy từ ngực áo ra một chiếc ống nhỏ, đưa đến bên miệng, mím môi thổi. Một luồng âm thanh chói tai đột ngột vang lên khiến trái tim mỗi người đều căng thẳng. Tiểu Huyền thì lại cảm thấy lồng ngực đau nhói, cái cảm giác tứ chi mỗi như kia lại trở về, trong cơn kinh hãi nó há miệng định kêu lên nhưng chẳng thể phát ra âm thanh. Trùng đại sư ngồi bên cạnh nó phát hiện ra điều khác thường, bèn đưa tay cầm lấy bàn tay nó, truyên vào cơ thể nó

huyền công vô thượng, giúp nó ngăn chặn thứ âm thanh chói tai mà Ninh Hồ i Phong thổi ra kia.

Trong lòng Trùng đại sư thẳm chấn động. Tuy chưa từng thấy Ninh Hồ i Phong ra tay nhưng nhìn thủ pháp hấn không chế Tiểu Huyền, lại cộng thêm thứ âm thanh nhiệt p hần hiện tại, rõ ràng đều là những loại võ công hết sức tà môn. Lúc trước chỉ nghe người trên giang hồ nói Ninh Hồ i Phong có sở trường bày mưu tính kế, nhưng bây giờ xem ra võ công của người này e là rất có lai lịch, so với bản thân cũng chưa chắc đã thua kém quá nhiều.

Thứ âm thanh chói tai kia vừa vang lên, phía sau bức rèm vải sặc sỡ chợt vọng ra tiếng rên rỉ của một nữ tử, nghe rất uể oải, tựa như vừa tỉnh giấc sau khi nghe thấy âm thanh chói tai mà Ninh Hồ i Phong thổi ra. Những người có mặt sau khi nghe thấy tiếng rên rỉ đó đều thẳm xao động.

Một cánh tay thò ra từ phía sau bức rèm vải, năm ngón tay chụm lại thành hình mỏ chim, chỉ thẳng lên trời. Cánh tay đó trắng trẻo, nõn nà, làn da gầy như trong suốt, thấ p thoáng còn có thể thấy được các mạch máu. Ban đầu nó vô n tĩnh lặng tựa như bức tượng, nhưng sau khi miế ng vải sa vấ t bên trên nhẹ nhàng rơi xuống, những ngón tay bỗng khẽ động đậy, tựa như hành liễu đung đưa trong gió, tựa như cánh bèo dập dề nh trên mặt nước, toát ra một vẻ đẹp khó có thể diễn tả bằ ng lời, thu hút ánh mắ t của tất cả mọi người. Trong lòng mỗi người đều thẳm cảm thán, sao trên đời lại có một cánh tay đẹp đẽ n nhường này!

Cánh tay ấy tựa như không có xương, tạo thành đủ các hình dạng, lúc thì giố ng phượng hoàng ngạo nghễ vẩy cánh trên cao, lúc lại giố ng con chim nhỏ mời gọi bạn tình... Ban đầu nó giơ lên cao rồi càng lúc càng hạ thấ p, cuối cùng yế u ớt co vào phía sau bức rèm vải, chỉ còn để lộ hai ngón tay, nơi đầu ngón tay được tô màu hồ ng

phấn không ngừng run rẩy. Cái cảm giác yếu đuối tới tột cùng ấy thực khiến máu huyết người ta sôi trào, chỉ hận không thể bước lên phía trước nâng niu, an ủi để thỏa lòng tiếc ngọc thương hoa. Ngay đến một đứa bé không hiểu gì về chuyện nam nữ như Tiểu Huyền cũng nhìn đến nỗi tim đập thình thịch, máu nóng dâng trào, cặp mắt không sao rời khỏi bức rèm kia, trong lòng phán đoán phía sau đó là một giai nhân xinh đẹp đến nhường nào.

Cả gian đại sảnh nhứt thời trở nên tĩnh lặng, duy có Trát Phong là phát ra một tiếng “ực” từ nơi cổ họng.

Ninh Hồ i Phong dường như rất hiểu tâm lý người khác, suốt hồ i lâu chỉ ngồ i lặng lẽ, đợi sau khi lòng tò mò của mọi người đã dâng lên cao nhất mới lại đưa chiếc ô ng nhỏ kia đến bên môi.

Âm thanh chói tai vừa vang lên, hai ngón tay bám trên bức rèm liền động đậy, rồi cả cánh tay lại một lần nữa đưa lên cao. Ngón tay, bàn tay, cổ tay, khuỷu tay và vai bắt đầu chuyển động một cách nhịp nhàng theo tiết tấu, dần lộ ra khỏi bức màn kia. Nữ tử bên trong vốn đang nằ m, bây giờ dường như đã chậm rãi ngồ i dậy, tại nơi tận cùng của cánh tay rốt cuộc đã có thể nhìn thấy một mái tóc mây bông bằ nh. Nhưng mái tóc đó lại có màu vàng kim bóng bằ y, hơn nữa còn hơi uốn lượn, khác hẳn với nữ tử Trung Nguyên, lúc này đang buông xỏ trên chiếc cổ trắng ngằ n như ngọc, hết như một chiếc áo có màu sắc sắ c sỡ. Mọi người đoán đây ắ t hẳn là một nữ tử dị tộc, đề u mở to mắt để được nhìn rõ phương dung. Nhưng nàng ta mãi vẫn không chịu để lộ khuôn mặt, chỉ có mái tóc vàng kia là không ngừng dập dề nh nơi mép bức rèm, khiến người ta ngứa ngáy trong lòng.

Âm thanh Ninh Hồ i Phong thổi ra lại càng dồ n dập, và tựa như để đáp lại âm thanh ấy, một khuôn mặt trắng như tuyết chậm rãi

ló ra từ phía sau tá m rêm. Mọi người nín thở nhìn kĩ, quả nhiên là một nữ tử ngoại tộc diễm lệ vô song.

Tuy Tiểu Huyê`n từ nhỏ đã số`ng ở Thanh Thủy trấ`n, từng gặp không ít nữ tử người Miêu, người Dao nhưng một nữ tử tóc vàng, mắ`t xanh thê` này thì bình sinh mới được thấ`y lầ`n đầ`u, nhấ`t thời tròn xoe đôi mắ`t nhìn đăm đăm vào khuôn mặt trắ`ng đê`n mức như trong suố`t á`y. Dựa theo tiêu chuẩn thẩm mỹ của người Trung Nguyên thì rấ`t khó nói nữ tử này xấ`u hay đẹp, chỉ là làn da kia thực quá trắ`ng, quá khác thường, Tiểu Huyê`n liề`n thấ`p giọng nói với Thủy Nhu Thanh ở bên cạnh: “So với nàng ta thì cô thật giồ`ng một khô`i than đen đầ`y!”

Thủy Nhu Thanh cả giận. Thực ra làn da nàng cũng rấ`t trắ`ng, chỉ là trời sinh chủng tộc khác nhau, tá`t nhiên không thể so sánh với nữ tử dị quố`c kia. Nghe Tiểu Huyê`n nói như vậy, tuy biế`t rõ tên tiểu quý này cô` ý chọc tức mình nhưng nàng vẫn không kìm nén được, lại nghĩ nê`u trở mặt quá lộ liễu thì không hay, bèn lén giẩm mạnh một cái vào chân Tiểu Huyê`n dưới gầ`m bàn. Lầ`n này nàng đã sử chiêu Đạp Mai Tầ`m Phương trong Tù`y Phong cước pháp gia truyề`n, vô cùng mau lẹ, đừng nói là Tiểu Huyê`n võ công không cao, cho dù là một tay hảo thủ bình thường trên giang hồ` trong lúc không kịp đê` phòng cũng không có cách nào né tránh được. Huố`ng chi lúc này tầ`m mắ`t Tiểu Huyê`n còn bị ngăn cách bởi chiế`c bàn, vì vậy nó đã bị giẩm một cú.

Thủy Nhu Thanh vừa hậm hực giẩm một cái đã lập tức hồ`i hận, vội vàng thu bớt lực. Tiểu Huyê`n tuy từng học võ công nhưng làm sao chịu nổi tuyệt học của bô`n đại gia tộc, may mà chiêu này lắ`y tồ`c độ làm chủ đạo, lực phát ra không lớn, thêm vào đó Thủy Nhu Thanh đã kịp thời thu lực, nê`u không Tiểu Huyê`n lúc này đã bị gãy xương chân rô`i.

Thủy Nhu Thanh vô n đang đợi Tiểu Huyê`n kêu đau, trái tim đập thình thịch, nhủ thầ`m thường ngày trêu đùa nhau thì không sao nhưng trong tình huồ`ng này, e là sẽ bị người ta cười chê. Chẳng ngờ Tiểu Huyê`n đã bị trúng một cước nhưng vẫn im bật, chẳng thấ`y kêu ca. Thủy Nhu Thanh ngoảnh đầ`u nhìn qua, thấ`y mặt mũi Tiểu Huyê`n đỏ bừng nhưng lại không giồ`ng đang cô` chịu đau, hơn nữa cặp mắ`t nó còn nhìn chắ`m chắ`m về` phía trước, có vẻ như hoàn toàn không biế`t mình vừa bị giẩ`m vào chân. Nàng cảm thấ`y rấ`t tò mò, nhìn theo hướng ánh mắ`t nó.

Lầ`n này thì ngay đế`n Thủy Nhu Thanh cũng đỏ bừng mặt. Thì ra nữ tử dị tộc trong rương kia đã chậm rãi đứng dậy, nhưng trên người nàng ta chỉ khoác một tấ`m vải mỏng màu hồ`ng, cơ thể không ngừng uố`n éo, đung đưa như con rắ`n nước. Phía sau tấ`m vải, những vị trí như tay, chân, eo, ngực đầ`u có thể nhìn thấ`y rõ ràng, thậm chí đế`n khu vực thầ`n bí kia cũng thoáng ẩ`n thoáng hiện, thêm vào đó miệng nàng ta liên tục phát ra những tiế`ng rên rỉ yêu kiề`u, khuôn mặt thì tràn đầ`y vẻ quyề`n rũ, những người có mặt đầ`u nhắ`t thời chắ`n động, không ai nói đượ`c tiế`ng nào.

Cho dù còn chưa hiểu gì về` chuyện nam nữ nhưng khi nhìn thấ`y cảnh này, Thủy Nhu Thanh cũng cảm thấ`y xấ`u hổ đế`n đỏ bừng hai má, vội vàng cúi rạp xuồ`ng. Tới lúc này nàng mới hiểu tại sao Tiểu Huyê`n lại có biểu hiện như vậy, trong lòng lại càng tức tồ`i, liề`n giẩ`m cho nó một cú nữa.

“A!” Tiểu Huyê`n kêu lớn một tiế`ng, lập tức thu hút ánh mắ`t của tấ`t cả mọi người trong sảnh. Ninh Hồ`i Phong như vô tình như hữu ý liề`c mắ`t qua phía Lâm Thanh rồi lại nhìn Tiểu Huyê`n, thoi không thổi vào chiế`c ô`ng nhỏ kia nữa, cười nói: “Vị nữ tử người nước Đại Thực này tuổi vừa mười tám, từ nhỏ đã tinh thông vũ đạo, còn từng đượ`c cao thủ Du Già⁽²⁵⁾ huấ`n luyện, cơ thể mê`m mại như không xương, quả thực là một trang tuyệt sắ`c hiế`m có trên đời.”

Lâm Thanh tuy có ngẩn ngơ trong khoảnh khắc nhưng ngay sau đó đã ngẫm vận huyệt công, thủ vững linh đài. Lúc này thầy khuôn mặt Ninh Hồ i Phong tuy cũng có mê đấm như những người khác trong sảnh nhưng cặp mắt vẫn sáng rõ, trong lòng y không khỏi kinh hãi. Vừa rồi, trong thứ âm thanh kia rõ ràng có ẩn chứa thuật nhiếp hồn, võ công của tên Ninh Hồ i Phong này quả là phức tạp mà tà dị, lại cộng thêm tâm kế sâu xa khiến người ta khó lòng nhìn thấu, xem ra đây đúng là một tay đại địch hiểm gặp trên đời.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Huyệt nhìn thầy cảnh tượng ươt át thế này, đang lúc ý loạn tình mê, bỗng cảm thấy bàn chân đau nhói, lập tức tỉnh táo trở lại. Nghe thầy lời của Ninh Hồ i Phong, còn cả tiếng “hừ” lạnh của Thủy Nhu Thanh, nó mới giật mình bừng tỉnh, cũng chẳng có tâm trạng mà để ý tới cơn đau nơi bàn chân. Bị Ninh Hồ i Phong chế cười thì không nói làm gì, nhưng để Thủy Nhu Thanh nhìn thầy cảnh vừa rồi thì quả là quá mất thể diện, nhất thời hai má nó nóng bừng, không biết nên giải thích ra sao.

Trát Phong tai nghe Ninh Hồ i Phong nói, mắt vẫn không rời nữ tử dị tộc kia, miệng cất tiếng cười rộ. “Không phải người Trung Nguyên các ngươi có câu “thực sắc tính dã(26)” gì đó sao? Một vật khuynh quốc khuynh thành thế này, chỉ cần là nam nhân thì sẽ không kìm nén được.” Sau đó, hắn lại quay sang cười nói với Tiểu Huyệt: “Tiểu huynh đệ mới lần đầu nhìn thầy, kêu lên thốt thanh cũng là lẽ thường tình. Đợi thêm vài năm nữa, ngươi sẽ hiểu được chỗ kỳ diệu bên trong, ha ha...” Lúc ở Tam Hương các, hắn từng bị Lâm Thanh làm nhục, lúc này vừa hay có thể thừa dịp chế giễu một phen.

Trùng đại sư hơi cau mày, ông cũng từng nghe nói về Thổ Phồn Đại quốc sư Mông Bạc, biết đó là một bậc cao tăng có học thức uyên bác, tinh thông Phật lý, ở Thổ Phồn được người Tạng coi như người trời, địa vị chỉ xếp sau Phật sống. Nhưng bây giờ xem hành vi, cử

chỉ của tên Trát Phong này, e là sư phụ hắ n cũng chẳng phải hạng có chân tài thực học gì.

Hoa Tường Dung vô n là tiểu thư khuê các, sao chịu nổi những lời này của Trát Phong, khẽ “hừ” một tiếng nhưng lại không tiện phản bác. Thủy Nhu Thanh thì chẳng để tâm nhiề u như thế , tuy nàng rất bất mãn với vẻ mặt của Tiểu Huyề n nhưng lại không cho phép Trát Phong ức hiế p “người bên phe mình” như vậy, bèn lạnh lùng nói: “Đấ t Trung Nguyên ta là nơi tôn trọng lễ nghĩa, tấ t nhiên mới lâ n đầ u nhìn thấ y loại nữ tử quầ n áo xộc xệch thế này, đâu có giố ng lũ người đế n từ chỗ hoang di.” Câu nói này tấ t nhiên là có ý châm chọc Trát Phong không thông lễ giáo.

Trát Phong bị một nữ tử còn ít tuổi chề giề u như thế thì làm sao chịu nổi, đang định phát tác thì lại bị Ninh Hồ ì Phong đưa tay ngăn lại. “Tự cổ mỹ nhân đầ u thành đôi với anh hùng, chẳng hay đại sư có hài lòng với món quà này không?”

Tới lúc này Trát Phong mới nhớ ra nữ tử dị tộc này vô n là món quà được tặng cho mình, trong lòng cả mừng. Hắ n vô n là vương tử Thổ Phồ n, một tay công tử bột chính hiệu. Thổ Phồ n vương sợ hắ n bất học vô thuật, do đó mới câ u xin Thổ Phồ n Đại Quố c sư Mông Bạc thu nhận hắ n làm đệ tử. Đại Quố c sư Mông Bạc có võ nghệ cao cường, tinh thông Phật lý, ở Thổ Phồ n được coi như người trời, vô n cho rằ ng có thể dạy dỗ Trát Phong thật tồ t, nhưng Trát Phong từ nhỏ đã được nuông chiề u, làm sao chịu nổi nỗi khổ thanh tu, lâ n này mượn cơ đế n Câ m Thiên bảo vô n là có ý muố n du sơn ngoạn thủy một phen. Thêm vào đó hắ n xưa nay háo sắ c như mạng, lúc này thấ y một nữ tử quyế n rũ tốt cùng như thế sắ p lọt vào tay mình, sớm đã quên hẳn việc liên minh với Câ m Thiên bảo, vui mừng đế n nỗi miệng ngoác rộng đế n tận mang tai, vội vàng cảm tạ Ninh Hồ ì Phong, chỉ mong buổi gặp gỡ kế t thúc sớm để còn đi nếm thử mùi vị của nữ tử dị tộc này.

Mọi người nhìn thấy bộ dạng hào sảng của Trát Phong, trong lòng đều khinh miệt, ngay đến Tề Bách Xuyên cũng thở dài một tiếng, ngao ngán lắc đầu.

Ninh Hồ i Phong bèn sai hai tên thủ hạ áo đen đưa gô c san hô và nữ tử dị tộc kia tới chỗ ở của Quan Minh Nguyệt và Trát Phong. Hai người áo đen vâng lệnh đưa nữ tử đó ra khỏi chiếc rương, mọi người lại được no mắt thêm lần nữa. Trát Phong đã cố ý vô cùng, cất tiếng cười vang, hoàn toàn quên mất những lời chế giễu của Thủy Nhu Thanh lúc trước.

Sau khi xuất hiện trang tuyệt sắc, không khí trong đại sảnh cũng hòa hoãn hơn, không còn vẻ quá căng thẳng nữa.

Đợi sau khi hai người áo đen và nữ tử dị tộc rời khỏi đại sảnh, Ninh Hồ i Phong bèn đưa mắt nhìn về phía Trùng đại sư, đưa tay ra mời: “Từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh, một món quà này chẳng đủ tỏ lòng thành kính, mong huynh đài hãy nhận cho!”

Mọi người vừa được nhìn thấy san hô, mỹ nữ, lúc này đều nảy sinh hứng thú đối với món quà tiếp theo, ánh mắt nhắt loạt tập trung trên chiếc rương gỗ. Chỉ là chiếc rương gỗ ấy cực kỳ chắc chắn, tuy đã bị hai người áo đen đánh vỡ phần bên trên nhưng phần bên dưới vẫn cao hơn ba thước, không thể nhìn ra hư thực bên trong. Hai người Tề, Quan đều không nhận ra Trùng đại sư nhưng thấy món quà của Ninh Hồ i Phong không phải tặng cho Lâm Thanh thì trong lòng đều nghi hoặc, đoán bụng Trùng đại sư nhắt định có lai lịch vô cùng ghê gớm.

“Ninh tiên sinh thực đã khách sáo quá rồi!” Trùng đại sư thản nhiên cười một tiếng. “Không giàu gì tiên sinh, ta cũng cảm thấy rất tò mò về món quà này, chỉ mong chiếc rương mau được mở ra để có thể thấy thứ bên trong.”

Ninh Hồ i Phong đưa tay vỗ đầu một cái. “Úi chà, ta quên bảo thủ hạ mở rương rồi. Mọi người chắc đã không chờ được nữa, chỉ bằng huynh đài hãy đích thân đến xem đi, cũng tiện cho mọi người được mở rộng tầm mắt.”

Trùng đại sư cũng không thoái thác, khẽ mỉm cười, nói: “Ta vốn là người lười nhác, có điều món quà này của Ninh tiên sinh thực khiến người ta kinh ngạc, do đó đành dẫn gân dãn cốt một phen.” Ông biết Ninh Hồ i Phong có ý bảo mình khi mở rương hãy thể hiện võ công để làm hai người Tề, Quan kinh sợ, vì vậy khi bước về phía chiếc rương, ông cũng thăm nghĩ xem nên mở rương bằng cách nào thì sẽ thu được hiệu quả tốt nhất.

“Khoan đã!” Lâm Thanh lớn tiếng nói. “Thầy món quà của Cô m Thiên bảo, ta cũng đã động lòng, chỉ bằng món quà này hãy tặng cho ta, chẳng hay Long bảo chủ và Ninh tiên sinh có đồng ý chăng?” Lời này vừa nói ra, đám người thuộc các phe phái ở kinh sư đều rì rầm bàn tán, ngỡ là Lâm Thanh nhìn thầy san hô và mỹ nữ nên đã thật sự động lòng, muốn tranh giành món quà với Trùng đại sư. Ngay đến Tiểu Huyền và hai nàng Hoa, Thủy cũng cảm thấy hết sức nghi hoặc.

Thì ra Lâm Thanh thầy Ninh Hồ i Phong liên tục xuất kỳ chiêu, không chế mọi việc trong lòng bàn tay thì không khỏi sinh nghi, bèn nói vậy để thăm dò. Trùng đại sư hiểu ngay ý của y, bèn dừng lại. “Lâm huynh đã có ý như vậy, ta tất nhiên sẽ không tranh giành.”

Trát Phong sớm đã có lòng bất mãn với Trùng đại sư, thầy ông lúc nào cũng đội một chiếc nón lá kỳ quặc trên đầu thì cá tính ngiễn cợt: “Ám khí vương danh vang thiên hạ, người nhận quà tất nhiên không đến lượt vị nhân huynh mà ngay cả bộ mặt thật của mình cũng không dám để lộ ra này.”

Thủy Nhu Thanh khẽ “hừ” lạnh một tiếng, Tiểu Huyền phớt hợp vừa đúng mực, thấp giọng lầm bầm: “Vừa rồi còn nói không biết tới đại danh của Âm khí vương, bây giờ lại đột nhiên nhớ ra Âm khí vương danh vang thiên hạ, xem ra vị nữ lang dị tộc kia không những khuynh quốc khuynh thành mà còn có hiệu quả làm người ta tăng cường trí nhớ, đúng là thú vị thật!” Trong tình hình hiện giờ, vốn không để lượt một đứa bé như nó nói chuyện, chỉ là nó nói bằng giọng không lớn không nhỏ, tựa như đang lầm bầm một mình, mà người trong đại sảnh đều là cao thủ nên ai cũng nghe thấy cả. Mọi người vốn đã coi thường Trát Phong, lúc này ngoại trừ Tề Bách Xuyên cố nhe cười ra thì những người khác đều cười vang thành tiếng.

Trát Phong mấy lần bị Tiểu Huyền và Thủy Nhu Thanh mỉa mai, với tính cách kiêu ngạo của hắn thì làm sao nhịn được, định biện bác vài câu nhưng lại nhớ ra vừa rồi mình quả thực có nói không biết Lâm Thanh, nhất thời không biết nên ứng đối thế nào, khuôn mặt lúc đỏ lúc trắng, vô cùng tức giận.

Ninh Hòe Phong nháy mắt ra hiệu với Long phán quan, đoạn đứng dậy dàn hòa: “Trát Phong đại sư có điều không biết, danh tiếng của vị nhân huynh này tuyệt đối không dưới Âm khí vương, cũng là người mà Ninh tổ ta xưa nay luôn kính trọng nên mới cất công chuẩn bị một món quà như thế.”

Trùng đại sư không muốn phát sinh thêm rắc rối, bèn đưa mắt liếc nhìn Lâm Thanh, hai người lập tức hiểu ý nhau. “Được Ninh tiên sinh coi trọng như vậy, tại hạ mà từ chối thì thực không phải phép.” Dứt lời, ông chậm rãi đi về phía chiếc rương, trong lòng luôn giữ sự cảnh giác.

“Ha ha, ta vốn cũng định chuẩn bị cho Âm khí vương một món quà, chỉ là trong lòng biết rõ tâm khí của Lâm huynh còn cao hơn

trời, cho nên sợ những thứ bình thường chẳng thể lọt vào pháp nhãn.” Long phán quan sớm đã có chuẩn bị, cùng Ninh Hồ`i Phong mỗi người cầm một chén rượu đi tới trước mặt Lâm Thanh. “Long mỗi đành kính một chén rượu này, chúc Lâm huynh...” Y nói tới đây thì nhát`t thời không nghĩ ra được từ gì thích hợp, trên khuôn mặt tràn đầy vẻ lúng túng.

Lâm Thanh cầm chén rượu đứng dậy, chuẩn bị nói vài câu khách sáo. Lúc này y đã bị Ninh Hồ`i Phong và Long phán quan che mắt, không thể nhìn thấy Trùng đại sư mở rương, đột nhiên trong lòng xuất hiện điềm cảnh báo, rõ ràng đã cảm nhận được một luồng sát khí quen thuộc xuất hiện giữa đại sảnh...

Trùng đại sư đưa một tay tới, vốn định dùng nhu kinh để đánh tan chiếc rương, chẳng ngờ đúng vào khoảnh khắc bàn tay chạm vào thành rương, biếc`n cốt chột xảy ra.

Một tiếng “bình” vang lên, phần còn lại của chiếc rương gỗ đột nhiên nổ tung thành từng mảnh. Một bóng đen nhảy vọt ra ngoài từ giữa đống gỗ vụn bả`ng tốc độ mà mắt thường khó có thể nhìn rõ, sau đó vung song trảo đen thui chụp thẳng về` phía yết`hầu Trùng đại sư.

Món quà mà Ninh Hồ`i Phong tặng cho Trùng đại sư không ngờ lại là... Quý Thát`t Kinh, tên sát thủ được cho là lợi hại nhất trong giới hắ`c đạo gần trăm năm trở lại đây!

Cùng lúc ấy, Ninh Hồ`i Phong và Long phán quan đồng loạt ra tay tấn công Lâm Thanh.

Đây là một cái bẫy cực kỳ xảo diệu! Đầu tiên là dùng gỗ`c san hô giá trị liên thành và nàng mỹ nữ dị quốc phong tình vạn chủng để mê hoặc mọi người, cũng khiến cho Lâm Thanh và Trùng đại sư buông lỏng sự cảnh giác, sau đó lại cố`ý kiế`m cơ cho hai người áo

đen đảm nhiệm việc mở rương rời đi, dụ Trùng đại sư đích thân mở rương, cuối cùng Ninh Hồ i Phong và Long phán quan lấy có kính rượu, chia tách Lâm Thanh và Trùng đại sư, còn Quý Thất Kinh thì vẫn một mực nấp ở đáy rương, dùng hơi thở nặng nề của nữ tử đi quốc không biết võ công kia làm yểm hộ, rốt cuộc đã đợi được cơ hội tuyệt sát chỉ xuất hiện trong khoảnh khắc này.

Lâm Thanh và Trùng đại sư tuy sớm đã đề phòng việc Ninh Hồ i Phong đột ngột gây khó dễ nhưng thấy việc liên minh vẫn chưa rõ ràng, đang nghĩ xem tại sao Cầm Thiên bảo lại tặng cho Quan Minh Nguyệt và Trát Phong những món quà như vậy, mà việc Ninh Hồ i Phong kính rượu cáo lỗi vì không chuẩn bị quà cho Âm khí vương cũng là lẽ thường tình, do đó lúc này tâm tư Trùng đại sư gằn như đề u đặt vào việc suy nghĩ xem nên mở rương như thế nào thì mới có thể trấn áp người của hai hệ phái ở kinh sư.

Tiếng hô kinh hãi vang lên ở tứ phía. Trong lúc mọi người còn đang suy nghĩ về mỹ nữ và bảo vật, có ai ngờ được sát cơ lại đột ngột bùng lên. Huống chi lúc này người ra tay không chỉ có hắc đạo đệ nhất sát thủ Quý Thất Kinh, còn có một trong sáu đại tông sư tà phái Long phán quan và một tên Ninh Hồ i Phong thâm sâu khó lường.

Kinh biến đột ngột xảy ra năm ngoài dự liệu của tất cả mọi người. Trùng đại sư đang đi về phía chiếu rương, thực giống như tự đưa cổ mình tới cho song trảo của Quý Thất Kinh chụp. Võ công của Quý Thất Kinh tàn độc tột cùng, trên tay còn đeo một đôi bao tay gằn như trong suốt. Dưới ánh đèn chiếu tới, năm ngón tay ấy lấp lánh ánh lên những tia sáng màu xanh, tựa như ngọn lửa ma đột nhiên xuất hiện. Sau nháy mắt, bàn tay Quý Thất Kinh đã chỉ còn cách khuôn mặt Trùng đại sư một khoảng rất ngắn. Trùng đại sư tuy có đề phòng nhưng cũng không ngờ trong rương lại có giữu tên sát thủ hắc đạo ngang danh với mình suốt mấy năm nay.

Thầy đã không kịp né tránh nữa, ông vội cúi đầu, dùng chiếc nón lá trên đầu ngăn chặn đòn tấn công của đối thủ.

“Bộp” một tiếng, chiếc nón lá bị một trảo của Quỷ Thất Kinh chụp nát, thế trảo thoáng chậm lại. Trùng đại sư cảm thấy mặt đau rát, đầu óc choáng váng, may mà bản năng phản ứng vẫn còn, liền nghiêng đầu tránh một trảo tuyệt sát này. Quỷ Thất Kinh nở nụ cười âm hiểm, hai ngón trỏ và ngón giữa trên bàn tay phải khép lại, đâm thẳng tới, chỉ phong dữ dội tràn về phía đại huyệt Nghênh Hương nơi cánh mũi Trùng đại sư, tay trái thì nắm lại thành quyền đâm về phía ngực đối thủ.

Trùng đại sư từng giao thủ với Quỷ Thất Kinh một lần, đã có nghiên cứu khá kỹ về võ công của hắn, biết rằng đôi bao tay mà hắn đang đeo có tên gọi Vân Ti, được đan từ lông của con chồn Vân Ti, một loài động vật nhỏ ở phương Bắc, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, hơn nữa còn hết sức mềm mại, không làm ảnh hưởng đến động tác trên tay. May mà trên đó không có độc, cái cảm giác đau rát trên mặt kia chỉ là do bị chưởng lực của hắn đã thương, không có vấn đề gì lớn. Võ công của Trùng đại sư hoàn toàn đi theo đường lối tinh thần, tuy đã bị thương nhưng vẫn vô cùng bình tĩnh, sức chiến đấu còn lại được hơn tám thành, lập tức phun ra một hơi chân khí về phía mạch môn trên tay phải của Quỷ Thất Kinh, đồng thời tay phải vung ra, rút ra một cây thước đen như mực để chặn đứng quyền trái của Quỷ Thất Kinh.

Quỷ Thất Kinh thấy chiêu thức bị chặn liền lập tức biến chiêu, thân thể giống như con quay xoay tròn xung quanh Trùng đại sư. Võ công của hắn đi theo đường lối quý dị, quyền, chưởng, chỉ, cước đều mang theo lực mạnh vô cùng, mỗi bộ phận trên cơ thể dường như đều có thể dùng làm vũ khí. Trùng đại sư bị chiếm mất tiên cơ, nhất thời chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ những sát chiêu vô cùng vô tận của hắn, không có sức mà hoàn thủ.

Râu tóc của Long phán quan dựng ngược, hai mắt mở to, dáng vẻ oai hùng, dũng mãnh. Hắn đứng đối mặt với Lâm Thanh, bàn tay phải nắm hờ, đốt ngón giữa nhô ra, gõ thẳng về hướng đại huyệt Đan Trung trước ngực y, tay trái thì lại buông thõng bên hông, xem ra đã dồn hết toàn bộ kinh lực vào tay phải, chuẩn bị so đấu nội lực một phen. Còn Ninh Hồ i Phong thì co năm ngón tay lại như vuốt hổ, xông tới từ bên trái, chụp về phía mặt Lâm Thanh, tuy tốc độ vô cùng nhanh nhưng không hề phát ra tiếng gió, qua đó có thể thấy võ công của hắn âm nhu tột cùng. Môn trào công này tên gọi “Thiên Sang”, nhìn thanh thế này nếu chụp được vào mặt Lâm Thanh thì hậu quả thực khó mà tưởng tượng.

Hai đại cao thủ của Cầm Thiên bảo hợp lực ra chiêu, liệu Âm khí vương sẽ ứng phó thế nào đây?

Với võ công của Lâm Thanh, đột nhiên gặp cơn kinh biến thế này thì dĩ nhiên chỉ có thể ứng phó sát chiêu của một người. Nhưng y thân là Âm khí vương, tu vi nội lực chưa hẳn quá nổi trội nhưng bản lĩnh ứng biến thì quả thực là thiên hạ vô song, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, chỉ sau nháy mắt đã đưa ra quyết định.

Một tiếng “cạch” giòn tan vang lên, chén rượu trong tay Lâm Thanh vỡ vụn, đoạn ngón tay y khẽ búng, vô vàn mảnh sứ giống như những lưỡi đao bắn về phía quyết phải của Long phán quan. Nhưng thân thể y thì lại quay qua bên trái, tay phải co lại thành trào để đón đỡ trào của Ninh Hồ i Phong, tay trái thu về rồi lại phóng ra, liên tục biến hóa ra mấy hư chiêu, từ trong ống tay áo có bảy, tám luồng sáng màu đen bắn ra vun vút...

Trong lòng Ninh Hồ i Phong tâm chấn động, theo kế hoạch của hắn, một quyết của Long phán quan chỉ là mô phỏng, còn Thiên Sang trào của bản thân mới là sát chiêu thật sự. Nhưng hắn không sao ngờ được Lâm Thanh lại liên tiếp chịu một quyết toàn lực

của Long phán quan để ra tay với mình, rõ ràng đã nhìn ra được điều hư thực bên trong. Trong khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy mà có thể đưa ra phán đoán chuẩn xác nhường này, tựa như đã có đề phòng từ trước, quả không thẹn là Âm khí vương, trái tim hắc bất giác chùng xuống.

Trong tình huống bình thường, người ta tất nhiên kiêng kỵ Long phán quan nhất, còn Ninh Hồ i Phong chẳng qua chỉ là một kẻ danh tiếng bình bình, chẳng rõ võ công ra sao, nếu phải lựa chọn tất nhiên sẽ chọn để cho trảo của Ninh Hồ i Phong chụp trúng chứ không muốn phải chịu một quyề n của Long phán quan. Thì ra đêm đó Lâm Thanh lên vào phân đà Phù Lăng của Cầm Thiên bảo, thấy Ninh Hồ i Phong hành sự lão luyện, tâm kế thâm trầm, sớm đã coi hắc hắc là đại địch hàng đầu, trong khoảnh khắc ngắn ngủi liền quyết định chặn sát chiêu của Ninh Hồ i Phong trước, ngẫu nhiên lại tránh được phen tập kích kín kẽ kia, thậm chí còn khiên cho đồ i thủ nghi thần nghi quỷ.

Ninh Hồ i Phong vừa mới phân thần, mũi ám khí bắn ra từ trong ống tay áo của Lâm Thanh đã bay tới gần sát các đại huyết nơi ngực và bụng hắc hắc. Hắc hắc là người ra chiêu trước, nắm chắc rằng có thể bẻ gãy cánh tay phải chông đỡ vội vàng của Lâm Thanh, nhưng ám khí của Âm khí vương thì ai dám dùng tâm thân máu thịt để ngăn chặn? Ninh Hồ i Phong quát lớn một tiếng, thu trảo về quét bay mũi ám khí kia. Lúc này, một quyề n nặng nề của Long phán quan đã đánh thẳng vào Thâu Thiên cung mà Lâm Thanh đeo sau lưng.

Một tiếng “bình” vang lên, Lâm Thanh mượn lực từ quyề n của Long phán quan bước lên trước nửa bước, lao thẳng về phía Ninh Hồ i Phong, lại tiếp tục phóng ra mũi ám khí nữa.

Ninh Hồ i Phong đã biết trước rằng một quyết định đó của Long phán quan không thể làm gì đối thủ, lại thấy ám khí của Âm khí vương phóng ra liên tiếp, trong lòng kinh hãi, vội vàng lùi lại.

Lâm Thanh liền chịu một quyết định của Long phán quan nhưng lại phát hiện thế quyết định của đối phương nhìn thì dữ dội nhưng kinh đạo lại chẳng nặng nề, thực không giống với nội lực bá đạo mà Long phán quan vừa thi triển lúc uống rượu. Trong lúc kịch chiến, y không kịp suy nghĩ kỹ, lại thấy Ninh Hồ i Phong đã lùi lại, bèn xoay người dùng dây cung của Thâu Thiên cung khóa chặt tay phải của Long phán quan, tay trái thì chụp về phía yết hầu của hắn. Trong lúc y xoay người, từ vai còn có một mũi kim bạc bay về phía Ninh Hồ i Phong đang lùi về phía sau, thế mới hay cái danh hiệu Âm khí vương không phải tự nhiên mà có.

Long phán quan không ngờ một đòn của mình lại có thể đắc thủ, đang cơn mừng rỡ định chiêu thì tay phải đã bị Thâu Thiên cung khóa chặt, vừa mới ngậy người, cổ họng đã bị tay trái của Lâm Thanh chụp lấy, trong lòng trào dâng một cơn sợ hãi tột cùng. Hắn biết đối phương có ý muốn bắt sống mình, lập tức buông thõng hai tay, không dám phản kháng, đồng thời thề m thán phục, nghĩ bụng Âm khí vương võ công linh động, nhẹ nhàng khác hẳn với lẽ thường, chẳng trách lại dám khiêu chiến với thiên hạ đệ nhất cao thủ Minh Tướng quân.

Lâm Thanh không chế được Long phán quan chỉ bằng một chiêu thì cảm thấy khá bất ngờ, lập tức ngoảnh đầu, lạnh lùng nhìn Ninh Hồ i Phong, định quát bảo hắn dừng tay. Nhưng y thấy Ninh Hồ i Phong vẫn tiếp tục lùi về phía sau, trong mắt lóe lên một tia cười âm hiểm, biết ngay là không hay, chợt nghe trên đỉnh đầu vang lên mấy tiếng lạch cạch rồi toàn bộ nóc căn phòng sụp xuống...

Hai người Tê, Quan đầu tiên là thầy Quý Thất Kinh lao ra từ trong rương, sau lại thầy Trùng đại sư sử dụng vũ khí độc môn Lượng Thiên xích, lập tức nhận ra thân phận của Trùng đại sư. Ân oán giữa Trùng đại sư và Quý Thất Kinh, người trên giang hồ đều biết, hai kẻ này cũng vui vẻ đứng một bên nhìn cảnh lưỡng hổ giao tranh, trong lòng còn có cảm giác vui mừng trước tai họa của người khác. Chẳng ngờ biến cố lại tiếp tục xảy ra, nóc căn phòng đột nhiên sụp xuống khiến mỗi người đều bó i ròi chân tay, vội vàng chạy đi tìm các khe hở để né tránh những viên ngói vụn rơi xuống.

Lâm Thanh vốn có cơ hội đuổi theo Ninh Hồ i Phong, thoát khỏi cơ quan, nhưng nóc phòng đột nhiên sụp xuống, hai nàng Hoa, Thủy có lẽ có thể tự bảo vệ bản thân, riêng Tiểu Huyền thì khó mà thoát khỏi kiếp nạn. Y thàm thở dài một tiếng, đưa tay trái kéo Tiểu Huyền vào lòng, tay phải thì vung lên gạt một thanh xà nhà đang rơi xuống, ngay sau đó lại hạ xuống chụp lấy yết hầu Long phán quan. Long phán quan dường như không ngờ được Ninh Hồ i Phong lại bỏ mặc mình như vậy, trong cơn kinh hãi cứ ngẩn ngơ để yên cho Lâm Thanh không chề thêm lầ n nữa.

Trùng đại sư và Quý Thất Kinh kịch chiến với nhau. Quý Thất Kinh chiế m được thế thượng phong, muố n đánh cho đố i thủ trọng thương trong vòng vài chiêu, nào ngờ trên đỉnh đầ u đột nhiên xảy ra biến cố. Hắ n vồ n chạy vòng quanh người Trùng đại sư, thân thể ở ngay rìa căn phòng, một bóng đen đột nhiên rơi từ trên cao xuống. Tới lúc này hắ n vẫn không muố n bỏ qua cơ hội giết chết Trùng đại sư, chiêu thức trên tay phải không thay đổi, tay trái thì tùy tiện đưa lên đỡ nhưng lại cảm thấy vật đang rơi xuống nặng tới ngàn cân, chạm vào có cảm giác lạnh ngắt, dường như là một khối sắt lớn. Một tiếng “rắ c” vang lên, xương cổ tay hắ n gãy rời, thân thể cũng dừng hẳn lại, chùng như sắ p bị khối sắt kia đè xuống đê n nơi...

Trùng đại sư vốn là người hiệp nghĩa, tuy kẻ gặp nạn là đại địch nhưng vẫn chẳng nghĩ ngợi gì, lập tức đưa tay chụp lấy bàn tay phải của Quý Thất Kinh, kéo hắn vào giữa căn phòng...

“Rầm” một tiếng, toàn bộ gian đại sảnh lập tức chìm trong bóng tối, không nhìn thấy một tia sáng nào...

Những tiếng “lộp bộp” vang lên không ngớt, chẳng ai có thể nhìn thấy gì, địch ta không rõ, không ngừng thi triển tuyệt học đẩy người bên cạnh mình ra. Một tiếng kêu thảm vang lên, nghe âm thanh thì là của Triệu Quang, một trong hai tên thủ hạ đi theo Tê Bách Xuyên tới đây, nhưng chẳng rõ đã trúng chiêu của người nào.

Giọng nói lạnh lùng của Lâm Thanh vang lên trong gian đại sảnh: “Các vị mau dừng tay, nếu không chớ trách ám khí của ta vô tình!” Mọi người đều cả kinh, giữa cảnh tối tăm thế này, dù là Minh Tướng quân cũng chưa chắc đã tránh được huyệt ám khí của Âm khí vương.

Sau đó, tất cả chìm vào tĩnh lặng!

“Ha ha ha ha!” Tiếng cười của Ninh Hồ Phong vọng vào từ bên ngoài. “Cho dù Lâm huynh có võ công xuất thần nhập hóa, cho dù các vị có hùng cứ một phương, lúc này không phải đều trở thành ba ba trong rọ của ta rồi sao?”

Mọi người đều ngân ra, nghe ý của Ninh Hồ Phong thì rõ ràng hắn muốn một lưới bắt gọn bọn họ.

Lâm Thanh hờ hững nói: “Ai thắng ai thua còn chưa biết được. Chẳng lẽ Ninh huynh ngây thơ cho rằng chỉ một cơ quan này mà có thể nhốt được nhiều cao thủ như vậy ư?” Phải biết rằng trong đại sảnh bây giờ không những có bốn cao thủ tuyệt đỉnh là Âm khí vương, Trùng đại sư, Long phán quan, Quý Thất Kinh, còn có các

nhân vật như Diêu thủ vương, Tê` Bách Xuyên, mà Hoa Tường Dung và Thủy Nhu Thanh thân là truyên nhân của bốn đại gia tộc, võ công tất nhiên cũng không kém, nếu chỉ dựa vào một cơ quan này mà muốn thoát được tất cả bọn họ thì thực chẳng khác nào người ngốc nói mơ. Lúc này, không khí trong đại sảnh đang rất vi diệu, chỉ cần ai có động tĩnh là sẽ lập tức trở thành mục tiêu cho người ta tấn công, giữa tình cảnh như thế cũng chỉ có loại cao thủ như Âm khí vương mới dám lên tiếng trả lời.

Ninh Hồ`i Phong cười rộ. “Lâm huynh có điều không biết, bốn phía xung quanh Khôn Long sảnh lúc này đều là tường sắt dày nửa thước, chỗ ráp nối kín kẽ như áo trời khiên nơi này chẳng khác gì một chiếc lồng sắt lớn. Nếu ta không phát động cơ quan bên ngoài, e là một trăm năm nữa cũng không ai mở nó ra được.”

Một tiếng “keng” vang lên, thì ra Quan Minh Nguyệt không kìm được thử gõ vào bức vách, thấy quả nhiên là sắt khối, nghe âm thanh thì độ dày không tới nửa thước nhưng cũng phải được vài tấn.

Lâm Thanh bất giác cả kinh, nếu sự thật đúng như lời Ninh Hồ`i Phong nói, bốn phía xung quanh đều là tường sắt dày vài tấn, dù tất cả bọn họ có hợp lực cũng chưa chắc đã thoát ra ngoài được. Y trầm suy nghĩ nhưng giọng nói vẫn chẳng hề tỏ ra hoang mang: “Ninh huynh dốc hết tâm sức bố trí cái bẫy này nhưng dường như quên mất chủ nhân của Cầm Thiên bảo vẫn còn nắm trong tay ta.”

Ninh Hồ`i Phong cười lạnh, nói: “Lâm huynh cứ việc giết hết những người trong sảnh, đợi thêm chừng mười ngày, nửa tháng, khi đã đói đến đâu choáng mắt hoa thì hãy ra gặp ta.” Long phán quan há miệng muốn nói gì đó nhưng cổ họng lại bị Lâm Thanh bóp chặt, chẳng thể nói được gì.

Một giọng nói khàn khàn chọt vang lên từ góc đại sảnh: “Ninh Hồ`i Phong, người muố`n làm gì?”

“Quý huynh bị thương rô`i sao?” Ninh Hồ`i Phong cô` ý tỏ ra kinh ngạc. “Huynh yên tâm, Ninh mỗ`nhấ`t định sẽ báo thù cho huynh. Dù Trùng đại sư có lợi hại thế` nào, sau khi chịu đỏi vài tháng ấ`t sẽ phải xuố`ng âm tào địa phủ chơi với Quý huynh thôi...” Dứt lời, hắ`n không kìm được đắ`c ý, câ`t tiế`ng cười vang.

Trát Phong run giọng nói: “Ninh tiên sinh mau thả ta ra trước đi!”

“Trát Phong đại sư còn nghĩ đê`n món quà kia sao?” Ninh Hồ`i Phong hờ hững nói. “Coi như đại sư không may, chỉ có thể đi theo Âm khí vương và Trùng đại sư về` miê`n cực lạc thôi!”

Mọi người thắ`m kinh hãi, tạm chưa xét Ninh Hồ`i Phong có dụng ý gì, cho dù hắ`n chỉ muố`n làm khó Lâm Thanh và Trùng đại sư thì ấ`t cũng sẽ không mở cơ quan. Nơi này không có thức ăn và nước uố`ng, sau chừng mười ngày, nửa tháng nữa e là chẳng ai có thể số`ng sót được.

Trát Phong ngậy người, hô lớn: “Mọi người hãy cùng xông lên, giết ché`t Âm khí vương và Trùng đại sư...” Nói được nửa chừng, hắ`n chọt im bật, thử nghĩ mà xem, giữa cảnh xòe bàn tay ra không nhìn thắ`y năm ngón như hiện giờ, với công phu ám khí quán tuyệt thiên hạ của Lâm Thanh, e là không ai có cơ hội.

Ninh Hồ`i Phong cười, nói: “Đúng lắ`m, đúng lắ`m! Xin Quý huynh, Tê` huynh và Quan huynh hãy cùng ra tay, chỉ câ`n giết được Âm khí vương và Trùng đại sư, ta ấ`t sẽ mở cơ quan rô`i dâng hậu lễ đê` tạ lỗi với các vị.”

“Vừa rô`i Ninh huynh vô`n có cơ hội giúp ta ché`t trụ Trùng đại sư.” Quý Thắ`t Kinh lạnh lùng nói. “Nhưng huynh lại chạy trố`n

nhanh như vậy, bảo ta làm sao mà tin tưởng được đây!” Quý Thập t Kinh từ khi xuất đạo đến nay, đây là lần đầu tiên phải chịu thua thiệt như vậy, nếu không nhờ Trùng đại sư kịp thời giúp đỡ thì e là đã bỏ mạng dưới bức tường sắt kia, làm sao mà nuôi nổi con giận này? Huống chi vừa rồi, tuy Lâm Thanh đã không chế được Long phán quan nhưng Quý Thập t Kinh cũng khiến cho Trùng đại sư gặp nguy hiểm liên tiếp, nếu được Ninh Hồ i Phong kịp thời trợ giúp, Trùng đại sư nhất định đã lành ít dữ nhiều.

“Quý huynh xưa nay luôn độc lai độc vãng, ta làm sao dám ra tay trợ giúp!” Ninh Hồ i Phong khẽ cười giễu cợt. “Huống chi hai sát thủ hàng đầu của hai giới hắc bạch gặp nhau, một màn kịch hay như vậy, nếu bị ta chen vào thì e là các vị ở đây đều sẽ trách ta nhiều chuyện.”

Quý Thập t Kinh quát lớn: “Đừng tưởng ta không biết mưu đồ của ngươi, ngươi xưa nay luôn kiêng kỵ ta, lần này thừa lúc có cơ hội...” Hả n đột nhiên dừng lại, dường như biết đã lỡ lời nên im lặng không nói gì thêm.

Ninh Hồ i Phong “hừ” lạnh một tiếng. “Quý huynh chớ nên tức giận, ta tuyệt đối không phải hạng người lấy việc công để trả thù riêng. Có thể đồng quy vu tận với Âm khí vương và Trùng đại sư, Quý huynh dù chết cũng đáng lắm.”

Lâm Thanh hết sức ngạc nhiên, nghe ý của Quý Thập t Kinh thì giữa hả n và Ninh Hồ i Phong dường như sớm đã có mâu thuẫn. Có điều hai người này một là sư gia của Cầm Thiên bảo, một là sát thủ của phủ tướng quân, làm sao lại dây dưa với nhau được?

Những người trong sảnh thềm cảm thấy nghi hoặc, giữa bóng tối thế này ai cũng có cảm giác bốn phía xung quanh đều là kẻ

địch, do đó tất cả đều ngã m vận công, chỉ sợ đột nhiên gặp phải con tai họa.

Trùng đại sư thấy bà u không khí dần trở nên trầm lắng, biết mọi người vẫn còn nghi ngờ lẫn nhau, liền thành khẩn nói: “Chúng ta đều bị nhốt ở trong này, nhất định phải đồng tâm hiệp lực thì mới có thể thoát khỏi hiểm nguy, còn nếu cứ tàn sát lẫn nhau thì e là sẽ trúng phải gian kế của Ninh Hồ i Phong.” Câu nói này tuy rằng có lý nhưng đám người Quý Thập Kinh, Tô Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt đều không chịu tiếp lời.

Một tay Lâm Thanh vẫn giữ chặt cổ họng Long phán quan, cao giọng nói: “Ta đảm bảo chỉ cần mọi người đồng lòng, trước khi vượt qua cửa ải khó khăn này ta quyết sẽ không tùy tiện ra tay, nếu trái với lời thề sẽ phải chết trong tay Minh Tướng quân.” Âm khí vương nhất ngôn cửu đỉnh, còn lập lời thề bằng cuộc chiến với Minh Tướng quân, mọi người bất giác đều cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều.

Quý Thập Kinh thắm cảm kích cái ơn cứu mạng của Trùng đại sư hồ i này, cũng biết rõ sự tàn độc của Ninh Hồ i Phong, bèn lên tiếng: “Đề nghị của Lâm huynh rất hợp ý ta, trước khi thoát khỏi đây ta tất sẽ không đối địch với các vị.”

Giọng của Quan Minh Nguyệt vang lên từ một phía khác: “Ta cũng đồng ý với ý kiến của Lâm huynh.” Hấn vốn không có thù oán gì với Lâm Thanh và Trùng đại sư, nghe Quý Thập Kinh nói như vậy thì tất nhiên không chịu kém. Tô Bách Xuyên cũng vội vàng tỏ ý tán thành ý kiến của Lâm Thanh.

“Âm khí vương liên thủ với người của ba hệ phái ở kinh sư, đây thực là một tin tức khiến người ta khó lòng tin nổi!” Ninh Hồ i Phong chặc lưỡi, nói. “Có điều, ta đảm bảo mấy tháng sau giang

hồ ấ t sẽ độn rằ ng các vị tàn sát lẫn nhau nên chề t cả, thật uổng cho cái ý tồ t của Lâm huynh.” Nghe hắ n nói như vậy, trái tim mọi người đê u trầ m xuố ng, dường như kẻ này nắ m chắ c mười phầ n có thể nhồ t được bọn họ ở đây.

Lâm Thanh trầ m giọng nói: “Ninh huynh dày công bày mưu tính kế hòng giết hế t bọn ta như vậy, chẳng rõ là có mưu đồ gì?”

Phải biế t rằ ng Ninh Hồ i Phong phí nhiề u sức lực để nhồ t tấ t cả những người này lại, không những đắ c tội với ba hệ phái ở kinh sư và hai đại cao thủ là Âm khí vương và Trùng đại sư, còn bắ t chấ p sự số ng chề t của Long phán quan và người của bôn đại gia tộc, nê u không phải hắ n đột nhiên bị điên thì ấ t là sớm đã có dự mưu.

Ninh Hồ i Phong cười rộ. “Tuy biế t trong lòng Lâm huynh nhấ t định có rấ t nhiề u điề u nghi hoặc nhưng ta lại không muố n nói ra đáp án. Sau này, trên đường xuố ng suố i vàng huynh vẫn sẽ mơ mơ hồ hồ , có như vậy mới thể hiện được thủ đoạn của ta. Ha ha...”

Lâm Thanh trầ m ngâm không nói gì. Trùng đại sư thì lại không để ý đê n tiế ng cười giễu của Ninh Hồ i Phong. “Phiề n mọi người hãy chầ m lửa lên, rồ i chúng ta cùng bàn tính xem nên phá giải cơ quan này như thế nào.”

“Chớ trách ta nhiề u lời!” Ninh Hồ i Phong mỉm cười, nói. “Hành độn g này của Trùng huynh thực là không sáng suố t, âm khí của Âm khí vương khi ở trong bóng tồ i mới càng phát huy uy lực...” Lời này của hắ n mang ý ly gián rõ ràng, vậy nhưng lại rấ t có hiệu quả. Đám người tới từ kinh sư đê u bắ t giác rùng mình. Trong tình huố ng địch ta không rõ như hiện giờ, mở miệng nói chuyện thì còn có thể dùng cách vừa nói vừa di chuyển để khiế n người ta không nắ m rõ được vị trí của mình, nhưng một khi chầ m lửa lên để lộ thân hình, ai

mà biết liệu bản thân có trở thành đích ngắm cho Âm khí vương hay không.

Lâm Thanh giễu cợt: “Võ công của Ninh huynh chẳng có gì là cao minh, nhưng bản lĩnh gây chia rẽ thì quả là hàng đầu thiên hạ.”

“Ha ha, Lâm huynh nặng lời rồi! Ta chẳng qua chỉ cảm thấy vô kích trong bóng tối càng lúc càng thú vị hơn thôi.” Ninh Hộ Phong lại cất tiếng cười rộ. “Bên ngoài chiếc lồng sắt này có mấy tay cung thủ mai phục sẵn, tất cả đều nghe theo hiệu lệnh của ta. Không sợ mấy vị chê cười, ta trời sinh vốn nhất gan, nếu thấy nơi nào đột nhiên sáng ánh lửa, nói không chừng sẽ kinh sợ quá mà ra lệnh nhả m cho thủ hạ, e là đến lúc ấy, kết quả sẽ không hay chút nào.” Hắn nói năng rất nhẹ nhàng, chẳng hề dùng giọng dọa dẫm nhưng càng như thế lại càng có tính uy hiếp.

Quả nhiên một hồi lâu sau, mọi người đều không có động tĩnh gì, chỉ nghe Tê Bách Xuyên thấp giọng nói: “Trên người ta không có mũi lửa. Quan huynh thân là Diêu thủ vương, mấy thứ này ắt là lúc nào cũng mang sẵn trên người.”

Quan Minh Nguyệt cả giận. “Cánh tay ta đã bị thương, nếu Tê huynh không ngại thì hãy qua đây lấy mà dùng.” Hai người này chùng như lại sắp nổ ra tranh chấp đến nơi.

Lâm Thanh thềm thờ dài, đến lúc này rồi mà mọi người vẫn còn nghi kỵ lẫn nhau, làm sao có thể đồng tâm hiệp lực? Tay phải y vẫn giữ chặt Long phán quan, tay trái buông Tiểu Huyền xuống, đang định lấy mũi lửa ra, bỗng nghe Tiểu Huyền lớn tiếng nói: “Các vị đừng tranh cãi nữa, ta không sợ tên Ninh Hoạt Phong kia đâu, để ta châm lửa.”

Nhất thời cả gian đại sảnh trở nên tĩnh lặng. Hai má Tê Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt nóng bừng, ủng cho bọn họ thành

danh đã nhiều năm, không ngờ lá gan lại không so được với một đứa bé mới mười hai, mười ba tuổi.

Một tiếng “cách” vang lên, Tiểu Huyền đập đá châm lửa. Ánh lửa bùng sáng, soi tỏ khuôn mặt còn nguyên vẻ non nớt của nó giữa bóng tối im ỉm.

“Tên!” Ninh Hồ i Phong lạnh lùng ra lệnh, bên ngoài chiếu c lo ùng sắ t vang lên má y tiế ng động khe khẽ, rô i má y chiếu c lồ nhỏ hiện ra, rắ t nhiề u mũi tên đò ng loạt bắ n về phía Tiểu Huyền. Tiểu Huyền kinh hãi kêu lên một tiế ng, không ngờ những lời vừa rô i của Ninh Hồ i Phong không phải là giả, bên ngoài quả thực có cung thủ mai phục. Hơn nữa Ninh Hồ i Phong tâm tư cẩn mật, những lồ nhỏ kia đê u ở tít trên cao, người bên ngoài có thể bắ c thang trèo lên quan sát tình hình trong sảnh nhưng người trong sảnh thì không thể nhìn thắ y gì ở bên ngoài.

Dưới ánh lửa mờ tối, một bóng người lóe lên. Trùng đại sư quát lớn một tiế ng, vung tay ra chụp lá y má y mũi tên, má y mũi tên còn lại thì bị một bóng đen khác đánh rơi, không ngờ Quý Thắ t Kinh cũng ra tay giải vây giúp Tiểu Huyền.

Bên ngoài chiếu c lo ùng sắ t, tiế ng kêu thẳ m vang lên không dứt, thì ra Lâm Thanh đã kịp thời phóng ra má y mũi ám khí qua những chiếu c lồ kia. Đám cung thủ bên ngoài làm sao ngờ được Ám khí vương lại có bản lĩnh ghê gớm như vậy, lập tức có má y kẻ trúng chiêu vào hai mắ t, ngã từ trên thang xuồ ng. Lâm Thanh lạnh lùng cá t tiế ng: “Nê u Ninh huynh còn nhiề u thủ hạ, chi bằ ng hãy phải thêm vài tên cung thủ nữa tới để ta thử ám khí.”

Tiểu Huyền thoáng bình tĩnh lại, bèn lâ n theo ánh sáng lờ mờ nhạt một cây nê n lên châm lửa, cả gian đại sảnh lập tức sáng bùng. Trùng đại sư khẽ khen một tiế ng: “Giỏi lắ m!” Tiểu Huyền thắ m

đã c ý, ngắng đầ u nhìn quanh, thấ y Thủy Nhu Thanh ở cách đó chừng má y thước đang mở to cặp mắ t tròn xoe, đen láy nhìn mình, còn giơ cao ngón tay cái với vẻ hế t sức tinh nghịch, khuôn mặt xinh đẹp dưới ánh nế n lại càng kiề u diễm như hoa. Đầ u nó bỗng như nổ bùng một tiế ng, suýt thì đánh rơi cây nế n. Lầ n đầ u tiên được cô nhóc “đố i thủ” này khen ngợi như vậy, không biế t tại sao trái tim nó cứ đập thình thịch, khuôn mặt thì đỏ bừng vẻ lúng túng...

Lúc này, gian đạ i sảnh đã hế t sức tan hoang, khắ p nơi đầ u là gạch đá và gỗ vụn. Trong sảnh có tổng cộng mười một người, mặt mày ai nắ y đầ u bám đầ y bụi bặm. Gã thủ hạ Triệu Quang của Tề Bách Xuyên nắ m ngã trên mặt đấ t, không rõ số ng chế t, huynh đệ của hắ n là Triệu Húc vội vàng chạy tới xem xét tình hình.

Lâm Thanh tiện tay điề m huyết Long phán quan, sau đó nhìn kĩ tình hình xung quanh. Chiế c lờ ng sắ t kia cao tới hai trượng, bên trên cũng bị bịt kín, chỉ có vài cái lỗ nhỏ rộng chừng một tá c ở chỗ cao nhấ t, đám cung thủ vừa rồ i đã bắ n tên vào từ đó.

Trùng đạ i sư đưa tay cẩn thận sờ góc tường, đoạn buộ t miệng nói: “Ghê gớm thật, không có lắ y một khe hở.” Ông vớ n có hiểu biế t khá sâu về kiề n trúc, thoáng suy nghĩ liề n đoán ra đố i phương nhấ t định đã treo sẵn bốn miế ng ván sắ t lớn phía trên nóc căn phòng, sau đó mới ráp nồ i lại thành một thể. Mà những sợi xích sắ t bọn họ nhìn thấ y lúc ở bên ngoài thì ra có tác dụng chịu bớ t một phầ n trọng lượng của má y tá m ván sắ t kia, nế u không, má y vụn cân á y mà đề xuố ng thì e là tòa tiề u lâu này sớm đã đổ sụp. Cũng may, vì như thế nên nơi đây mới không có quá nhiề u cây xà nặng, nế u không khi nóc phòng sụp xuố ng, e là mọi người sớm đã gặp nạn rồ i.

Trùng đạ i sư đưa tay sờ quanh các tá m ván sắ t một vòng. “Phầ n rìa của bốn tá m ván sắ t này lờ i lờ m không đầ u nhưng

khi ráp lại với nhau thì vừa khít, thiếp t kê quả là hạng nhấ t trên đời.” Ông vươn người đứng dậy, khẽ thở dài một tiế ng. “Muô n nâng được những tấ m ván nặng tới mấ y ngàn cân này lên, thật không biế t phải dùng tới bao nhiêu sức người!” Mọi người trong sảnh ngo ngác nhìn nhau, chiế c lờ ng sắ t này rộng tới ba trượng, cao cũng phải hơn hai trượng, nế u như chỗ nào cũng dày vài tấ c, tạm chưa câ n xét tới cơ quan bên ngoài, chỉ riêng một tấ m ván sắ t có lẽ cũng phải nặng tới vài ngàn cân, còn tấ m sắ t bít kín phía trên đỉnh đầ u bọn họ thì có lẽ phải nặng vạn cân có lẽ. Ninh Hồ i Phong bỏ ra nhiề u công sức để chề tạo một cái bẫy như vậy, ắ t sẽ không để cho mọi người dễ dàng thoát ra.

Quý Thấ t Kinh buô ng thông tay trái, tay phải thì vẽ ra nửa vòng tròn rồ i đánh về phía trước. Một đòn toàn lực của hắ c đạo đệ nhấ t sát thủ há có thể coi thường, chỉ nghe một tiế ng động lớn vang lên, chiế c lờ ng sắ t hơi chấ n động khiế n cả căn phòng cũng như rung lên theo. Trong tai mọi người vang lên những tiế ng ong ong không ngót, mấ i hồ i lâu sau mới dừng lại. Nhưng chiế c lờ ng sắ t thì chẳng xuấ t hiện lấ y một khe hở, không ngờ một đòn toàn lực của Quý Thấ t Kinh lại chẳng có chút hiệu quả nào.

Lâm Thanh hơi cau mày, không ngờ chiế c lờ ng sắ t này lại kiên cô như thế, chườ ng lực khi đánh vào lập tức bị tở ra khắ p xung quanh, trừ phi có thể bẫy được nó lên thì may ra mọi người mới có thể chui ra từ bên dưới. Nhưng bớ n phía quanh đây đầ u bằ ng phẳng, không hề có điểm tựa, thực khiế n người ta phải bó tay. Y lại ngắ ng đầ u nhìn lên tấ m ván sắ t phía trên, đoán chừng nó cũng giồ ng như bớ n tấ m ván sắ t bên dưới, dù có dùng công phu bích hồ du tường trèo lên tới nơi thì khi treo người trên tường, cơ thể cũng khó mà phát lực. Chiế c lờ ng sắ t này tuy cô ng kề nh nhưng thực ra lại rấ t hữu hiệu, biế n cả gian đại sảnh thành một chiế c hộp lớn kín mít, nhồ t hế t các cao thủ vào trong.

Lâm Thanh đưa mắt nhìn về phía Tê Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt, chậm rãi nói: “Xin má y vị nhân huynh hãy qua đây, chúng ta cùng bàn bạc!”

Sắ c mặt của hai người Tê, Quan trá ng bệch, không nói tiế ng nào đi tới trước mặt Lâm Thanh. Ban đầ u khi ở giữa bóng tồ i, bọn họ còn ôm một tia hy vọng, liệu chừng cơ quan này dù lợi hại đế n má y thì cũng không ngăn đượ má y đại cao thủ ở đây, nhưng bây giờ sau khi nhìn rõ tình hình thì chẳng ai còn dám tin vào điề u ấy nữa. Mà Ninh Hồ i Phong má t nhiề u công sức nhồ t mọi người vào đây, e là tuyệt đố i không đơn giản là để đố i phó với Âm khí vương và Trùng đại sư, chẳng lẽ hắ n muồ n một lưới bắ t gọn người của ba hệ phái ở kinh sư nữa?

Quý Thầ t Kinh bước lên phía trước má y bước nhưng vẫn giữ khoảng cách với Lâm Thanh và Trùng đại sư, cũng không nói năng gì.

Tê Bách Xuyên thầ p giọng nói: “Chi bắ ng hãy thử đào địa đạo xem sao.” Trát Phong nghe thầ y thế bèn dùng đoản đao thử đào xuồ ng đầ t.

Trùng đại sư khề lắ c đầ u, than: “Vừa rồ i Tiểu Huyề n có nói với ta, trong gian đại sảnh này không có côn trùng, e là dưới đầ t cũng có ván sắ t.” Quả nhiên chỉ nghe thầ y một tiế ng “cách” vang lên, thanh đoản đao của Trát Phong mới đào đượ nửa thước thì đã gãy mũi.

“Người đâu, dưng trà!” Phía bên ngoài, Ninh Hồ i Phong bỗng cá t giọng ung dung, nói: “Lỗ hương chủ mau ngồ i xuồ ng cùng xem vở kịch hay này với ta.”

Quan Minh Nguyệt cao giọng hô lên: “Ninh Hồ i Phong không để tâm tới sự sồ ng chế t của Long bảo chủ, Lỗ Tử Dương, chẳng lẽ người cũng muồ n tạo phản theo hắ n sao?”

Lỗ Tử Dương cười, nói: “Quan huynh cứ nên lo cho sự an nguy của mình trước đi!”

Lâm Thanh đột nhiên hiểu ra điều gì, bèn giải huyết cầm cho Long phán quan. “Rốt cuộc ngươi là ai?” Y bị trúng một chưởng của Long phán quan mà không bị thương, sớm đã sinh lòng hoài nghi thân phận của kẻ này rồi.

Long phán quan mím chặt môi, sau khi thoáng do dự bèn thở phào nói: “Tại hạ Chu Toàn, vốn chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, vì nghe theo lời của Ninh Hồ i Phong nên mới dám đố i địch với Lâm huynh...”

Mọi người cả kinh, không ngờ tên Long phán quan này lại là giả!

Ninh Hồ i Phong nói: “Ngươi mà dám tiết lộ thân phận, ta sẽ khiến cả nhà ngươi không được chết tử tế.”

Chu Toàn gằn giọng nói: “Ninh Hồ i Phong ngươi bảo ta ra tay còn mình thì chạy mất, ta đây chỉ có một thân một mình, hôm nay dù có mất mạng cũng phải nói âm mưu của ngươi cho cả thiên hạ biết.”

Ninh Hồ i Phong chỉ cười lạnh, không nói gì.

Trùng đại sư nghi hoặc nói: “Võ công ngươi thể hiện ra lúc uống rượu...”

Chu Toàn nói: “Đó là do Ninh Hồ i Phong giả trò nhảm khiến Lâm huynh đề phòng võ công của ta, như vậy hẳn mới có thể thừa cơ ra tay.”

Lâm Thanh hít sâu một hơi. “Long phán quan thật sự đâu?”

Chu Toàn thoán do dự rồi trả lời: “Gã họ Long đó đã bị Ninh Hồ i Phong ngãm khống chế, giam lỏng trong Cầm Thiên bảo.”

Mọi người đều thầ m chấ n động. Ai mà ngờ được Long phán quan, một trong sáu đại tông sư tà phái lại bị Ninh Hồ i Phong khống chế. Tên Long phán quan giả mạo này dù có thể giấ u giế m tai mắ t của đám thủ hạ nhưng võ công thì không làm giả được, tất nhiên không thể giao chiế n với các cao thủ đấ t Xuyên. Chẳng trách má y năm trước, sau khi thô ng nhấ t đấ t Xuyên Đông, Cầm Thiên bảo chỉ một mực phòng thủ, không có ý đồ` phát triển thêm, thậm chí còn không làm gì được Mị Vân giáo...

Còn tên sư gia của Cầm Thiên bảo vô n chẳng má y nổi tiế ng trên giang hồ` này không ngờ đã làm ra chuyện kinh thiên động địa như vậy, rồ t cuộc hắ n có lai lịch gì đây?

Tiểu Huyề n không tìm được, hỏi: “Khô c thúc thúc đâu?”

Chu Toàn khẽ gật đầ u với Tiểu Huyề n, đáp: “Tiểu huynh đệ yên tâm, Nhật Khô c quý tuy trúng một chương của Ninh Hồ i Phong nhưng tạm thời không có mô i lo về` tính mạng, hiện đang bị nhồ t trong địa lao ở Lỗ phủ.”

Hoa Tường Dung vô n có tâm tư tinh tế, thầ y Chu Toàn nhắ c đế n Long phán quan mà chẳng hề có vẻ tôn trọng, bèn cá t tiế ng hỏi: “Người ấ t không phải là người của Cầm Thiên bảo, sao lại quen biế t Ninh Hồ i Phong?”

Chu Toàn thoán ngây người, sau đó hạ quyế t tâm, nói: “Ta là một gã tiểu đầ u mục thuộc Hỏa Vân kỳ của Ngự Linh đường, chỉ vì tướng mạo có má y phầ n giồ ng Long phán quan nên mới bị Ninh Hồ i Phong điề u đế n đây.”

Ngự Linh đường? Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, xem ra đây là lần đầu tiên nghe nói tới cái tên này, duy có Trùng đại sư là hơi cau mày.

Lâm Thanh trầm ngâm suốt hồi lâu, bỗng nhớ ra một chuyện, bèn cất tiếng ngâm: “Thần phong ngự linh. Châm qua càn khôn. Viêm nhật dương đạo. Hồng trăn trì bôi. Câu nói này có ý là gì?” Đây là mấy câu y nghe được từ miệng Ninh Hồì Phong trong phân đà Phù Lăng của Cầm Thiên bảo.

Chu Toàn ngạc nhiên bật thốt: “Lâm huynh nghe được từ đâu vậy? Mấy câu này có ý nói tới thân phận của Ninh Hồì Phong, hẳn chính là Hồng Trăn sứ của Viêm Nhật kỳ thuộc Ngự Linh đường.”

Giọng nói lạnh tựa băng sương của Ninh Hồì Phong đột nhiên vang lên: “Tiết lộ chuyện cơ mật của bản đường là đại tội hàng đầu, Chu Toàn, ngươi chán sống rồi sao?”

Chu Toàn lớn tiếng nói: “Đại tội thứ hai của bản môn chính là bán rẻ huynh đệ, vừa rồi ngươi đã đổ lỗi xử với ta thế nào?” Hẳn nhìn qua phía Quý Thập Kinh và hai người Tê, Quan, nói: “Các ngươi đừng ôm hy vọng gì nữa, ngay từ đầu Ninh Hồì Phong đã không định buông tha cho các ngươi.”

Ninh Hồì Phong cười rộ. “Được lắm, được lắm! Dù ngươi nói ra thì cũng có ích gì, cuối cùng vẫn phải chết cùng với Âm khí vương thôi!”

Nghe Ninh Hồì Phong chính miệng thừa nhận, hai người Tê, Quan đều hơi biếng sắc mặt, duy có Quý Thập Kinh là vẫn hờ hững như thường.

Lâm Thanh hỏi: “Ngự Linh đường còn có những ai nữa?”

Chu Toàn lắ c đầ u, nói: “Lâm huynh chớ nên hỏi nữa! Ta sẽ chỉ nói ra quỹ kếm của Ninh Hồ i Phong thôi, còn về những việc khác của Ngự Linh đường thì quyếm không thể nói cho huynh biếm đưoc.”

Lâm Thanh ngắ người nhưng cũng khâm phục khí cớ t của hắ n, thếm nên không hỏi gì thêm mà đưạ mắ t nhìn quanh, suy nghĩ đớ i sách.

Quý Thắ t Kinh hít một hơi thật sâu, đưạ tay phải lên trước ngực. “Xin Lâm huynh và Trùng huynh hãy thử hợp sức với ta.”

Lâm Thanh và Trùng đạ i sư đưạ mắ t nhìn nhau, rô i chậm rãi gắ t đầ u. Đú ng là thời thếm trêu người, ai mà ngờ đưoc bọn họ cũng có lúc phải liên thủ với Quý Thắ t Kinh như thếm?

Một tiếng “bình” vang lên, ba cao thủ tuyệt thếm đớ c toàn lực xuấ t chiêu, thanh thếm quả là kinh người tộ độ. Nơi đây tựa như xảy ra độn g đắ t, chiếm lò ng sắ t và cả nề n đắ t bên dưới đầ u lắ c lư dũ dộ i. Mọi người trong sảnh đếm đứng cũng không vững, phải lắ c trái lắ c phải một hồ i mới giữ đưoc thăng bắ ng. Trát Phong sợ hãi tộ cùng, sắ c mặt trở nên trắ ng bệch. Hắ n vô n là nhị đệ tử của Quố c sư Thổ Phồ n Mông Bạc, trước giờ vẫn luôn coi thường võ lâm Trung Nguyên, sau khi vào kinh thắ y Tề Bách Xuyên phong quang vô cùng mà võ công cũng chỉ cao hơn mình một chút, còn tưởng rắ ng võ học Trung Nguyên chẳng qua chỉ có vậy. Lúc này nhìn thắ y một đòn kinh thiên độn g đạ i kia hắ n mới biếm rắ ng võ công của ba người này đầ u không thua kém sư phụ mình, so ra thì ở trước mặt bọn họ, mình thực chẳng hơn một đưạ trẻ con là má y, vì vậy một bụng kiêu ngạo lập tức tan biếm, hóa thành mô hôi lạnh chảy đoc số ng lưng...

Chiếm lò ng sắ t lắ c lư một hồ i rô i dừng lại, không ngờ một đòn hợp lực của ba đạ i cao thủ đương thếm cũng chẳng thu đưoc chút

hiệu quả.

Quý Thập Kinh với tính cách ngang tàng mà lúc này cũng không khỏi có chút ủ rũ, hấn thở dài, than: “Chiếc lông sắt này liền thành một thể với mặt sàn, chương lực dù có mạnh hơn mấy lần thì cũng vô dụng, muốn lật nghiêng nó e là càng khó khăn hơn.”

“Quý huynh chớ nên nản lòng, hãy để ta thấy thêm uy lực của Trích Tinh Lãm Nguyệt thủ xem sao!” Ninh Hôi Phong đã c ý nói. “Đợi mấy ngày nữa, chỉ e các vị đề u đã đổi đề n đầu choáng mắt hoa, công phu ấ t chẳng thể phát huy được mấy, như thế ta sẽ không được nhìn thấy chương lực mạnh mẽ nhưong này nữa rồi!”

Trùng đại sư hoàn toàn không để tâm tới mấy lời giễu cợt của Ninh Hôi Phong, trầm giọng nói: “Chiếc lông sắt này rơi từ trên cao xuống, chỗ ráp nối với mặt sàn chắc hẳn là một cái khe sắt, không có cơ quan gì, nếu chúng ta có thể bẫy được nó lên thì có lẽ sẽ lật nghiêng được.”

Quý Thập Kinh suy tư một lát rồi nói: “Nếu có thể phá hỏng chỗ ráp nối ấ y, đẩy chiếc lông sắt này sang bên cạnh, chúng ta cũng có thể đào đất mà thoát ra.”

Lâm Thanh cười gượng, lắc đầu. Đạo lý tuy là như vậy nhưng chỗ ráp nối đó bị mấy vạn cân đè xuống, làm gì có nơi nào để ra tay. Huống chi chiếc lông sắt này gập như không có khe hở, bọn họ lại đề u ở bên trong, muốn bẫy nó lên há lại là việc dễ. Ba người đưa mắt nhìn nhau, bọn họ đề u là những cao thủ tuyệt đỉnh tung hoành trên giang hồ nhiều năm, ai mà ngờ được cũng có lúc bị nhốt trong một cái bẫy công kềnh thế này, nhất thời chẳng nghĩ ra được cách nào.

Quan Minh Nguyệt thoáng trầm tư rồi đưa bàn tay tới trước mặt Lâm Thanh, xò ra, không ngờ bên trong là một thanh chủ thủ dài

chùng ba tấc tỏa ra ánh hàn quang lấp lánh. Hấn thấ p giọng nói: “Thanh kiế m này chém sắ t như bùn, có lẽ có thể giúp Lâm huynh.”

Diệu thủ vương thân là một trong Bát phương danh động, đã từng trải qua vô vàn sóng gió, lúc này quyế t đoán giao bảo vật phòng thân cho Lâm Thanh, thứ nhấ t là để bày tỏ thành ý, thứ hai là cũng biế t trong tình hình này, mọi người phải hợp sức thì mới tìm ra một con đường số ng.

Lâm Thanh thấ y thanh chủy thủ đó lấp lánh ánh sáng, mà Quan Minh Nguyệt thân là Diệu thủ vương, từng đi ăn trộm khắ p thiên hạ, vũ khí tùy thân há có thể tầ m thường? Y vận công thủ đầ m vào vách sắ t, quả nhiên cắ m ngập vào ngay. Y sử dụng kinh lực vừa đầ, khi thanh chủy thủ cắ m vào được hơn một tấc, cảm giác sắ p xuyên qua vách sắ t thì liề n ngừng lại không phát lực, tránh để cho Ninh Hồ ì Phong ở bên ngoài phát hiện.

Nhưng thanh chủy thủ đó thực sự quá ngắ n, muố n chém gãy một thanh trường kiế m dày chưa tới nửa tấc hẳn là không khó nhưng đố i phó với ván sắ t dày thì lại vô dụng. Lâm Thanh đố c hế t công lực mà cũng chỉ cắ t được một đoạn dài chừng ba tấc, sau đó cảm thấ y trở lực càng ngày càng lớn, cuối cùng lưỡi thanh chủy thủ quắ n lại, không thể cắ m vào tầ m ván sắ t sâu thêm nữa. Y đành thở dài, dừng tay.

Ninh Hồ ì Phong nghe thấ y âm thanh liề n phát hiện ra sự dị thường. “Thì ra Lâm huynh còn mang theo cả bảo kiế m sao? Có điề u mà y tầ m ván sắ t này đề u được đứ c bằ ng tinh thiế t hảo hạng, cho dù huynh có Can Tương, Mạc Tà trong tay thì cũng chỉ phí sức thôi, việc gì phải tự hủy hoại vũ khí của bản thân như thế?” Hấn nói bằ ng giọng thản nhiên, chẳng hề có vẻ sợ hãi, chắ c hẳn trước đó đã từng thử nghiệm.

Tê` Bách Xuyên rớt cuộc đã không giữ được bình tĩnh, buột miệng nói: “Lâm huynh mau nghĩ cách gì đi, càng để lâu chúng ta càng không có hy vọng gì.”

Lúc này, lòng dạ Lâm Thanh cũng đã rớt i bởi nhưng ngoài mặt vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh. “Tê` huynh đừng nôn nóng, dù sao Ninh Hồ`i Phong nhất thời cũng không đánh vào được, chúng ta cứ ở lại đây vài ngày cũng có hê` gì!”

“Úi chà, ta quên chuẩn bị thức ăn và nước uống cho các vị rồ`i, đúng là thất lễ quá!” Ninh Hồ`i Phong quay sang nói với Lỗ Tử Dương: “Những người này đều là khách quý, quyết không thể sơ suất, Lỗ hương chủ còn không mau phái người đến kinh sư mua các thức sơn hào hải vị về` đây!”

Không ngờ Lỗ Tử Dương lại nghiêm túc trả lời: “Thuộc hạ sẽ lập tức phái khoái mã đến kinh sư, muộn nhất là một tháng sẽ trở về`.”

Mọi người thất`y hai kẻ này khiêu khích, châm chọc như vậy thì đều`u cảm hận vô cùng, nhưng lại chẳng có cách nào.

Lâm Thanh thất`y Tiểu Huyê`n ghé tai Thủy Nhu Thanh khẽ nói mấy câu, rồ`i Thủy Nhu Thanh tỏ ra vừa lo lắng vừa nghi hoặc, nhưng y cũng chẳng để tâm, mà ngoảnh đầu qua hỏi Quỷ Thất`t Kinh: “Quý huynh có người nào tiếp ứng không?” Y biết`t trong đám người Tê` Bách Xuyên đưa tới chỉ có Liễu Đào Hoa đang ở trong thành Phù Lăng, đám tùy tùng của Quan Minh Nguyệt thì e là đã bị thủ hạ của Ninh Hồ`i Phong không chế`, do đó chỉ còn có thể hy vọng vào Quỷ Thất`t Kinh.

Quỷ Thất`t Kinh chậm rãi lắc đầu, miệng thì lại nói: “Ta có dẫn theo mười tên đệ tử, nếu`u đêm nay ta còn chưa về`, bọn chúng nhất`t định sẽ tìm tới đây.”

Mọi người biết Quý Thất Kinh xưa nay luôn độc lai độc vãng, vốn cũng chỉ ôm một tia hy vọng, thấy Quý Thất Kinh lặc đầu thì đều cảm thấy thất vọng tột cùng, biết rằng Quý Thất Kinh nói vậy chẳng qua là để lừa gạt Ninh Hồì Phong, nhưng trong tình hình hiện tại cũng chỉ có cách ép đớì phương táñ công vào đây thì mới có thể tìm một con đường sống.

Quý Thất Kinh có hai mươi tám tên đệ tử đều là những sát thủ có võ công cao cường, được đặt tên theo nhị thập bát tú, do đó có biệt danh là Tinh Tinh Mạn Thiên, nếu thật sự tìm đớì đây thì Ninh Hồì Phong hẳn sẽ phải vất vả ứng phó.

Ninh Hồì Phong quả nhiên trúng kế, kinh ngạc thớì lên: “Thì ra Quý huynh cũng không nói thực mọi chuyện với ta!”

Quý Thất Kinh khàn giọng đáp lại: “Như nhau cả thôi!”

Ninh Hồì Phong cất tiếng cười lạnh lùng, nói: “Xem ra Quý huynh đang ép ta phải giết người diệt khẩu sớm một chút! Lỡ hương chủ hãy giúp ta nghĩ cách gì đi!”

“Không hay rôì!” Tiểu Huyềñ đột nhiên kêu lên thất thanh. “Chỉ sợ bọn chúng dùng hỏa công thôi!”

Trát Phong cả giận, vung chớng võ về phía Tiểu Huyềñ. “Thả ñg nhóc chế ñ tiết này, ngươi nói cái gì đấý?” Trùng đại sư chặn chớng của Trát Phong lại, trong mắì cũng thất p thoáng về giận dữ.

Mấý tiếng “keng keng keng” vang lên không ngớt, thì ra là Thủy Nhu Thanh nhấì một hòn đá vụn lên, đập liên tiếp vào bức vách sắìt, xem ra có ý muốñ quấý nhiều đôi tai của Ninh Hồì Phong. Nhưng tiếng cười của Ninh Hồì Phong vẫn thất p thoáng vọng vào từ bên ngoài. “Nhóc con thông minh lắì m! Người đầu, chuẩn bị củì!”

Tiểu Huyề`n dường như biế`t mình đã lỡ lời, vội nhào vào lòng Lâm Thanh. Lâm Thanh không nỡ trách móc, nhẹ nhàng ôm lấ`y Tiểu Huyề`n, đang định an ủi vài câu thì lại thấ`y Tiểu Huyề`n ghé tai mình, nói má`y câu gì đó, rồ`i cặp mắ`t y đột nhiên sáng lên, đưa tay ra hiệu với Trùng đại sư và Quý Thấ`t Kinh...

Đám thuộc hạ của Cầ`m Thiên bảo quả nhiên được huấ`n luyện bài bản, chỉ sau thời gian đố`t hế`t một nén hương, bô`n phía xung quanh đã có lửa lớn bô`c lên. Nhấ`t thời, một luồ`ng khí nóng tràn thẳng vào đại sảnh, may mà nơi này cũng khá rộng rãi nên khi mọi người đứng vào chỗ trung tâm vẫn còn chịu đựng được. Có điề`u, lúc này không khí đã trở nên nóng vô cùng, e là bọn họ còn chưa chế`t bỏng thì đã chế`t ngạt.

“Ninh mỗ`n muồ`n giữ cho các vị được toàn thây, chỉ tiế`c cho hai tiểu cô nương xinh đẹp như hoa kia cũng phải hóa thành cái xác chế`t cháy...” Ninh Hồ`i Phong vẫn không ngừng câ`t lời châm chọc. “Các vị nhân huynh tồ`t nhấ`t hãy nắ`m chặt lấ`y vũ khí thành danh của mình, như thế` cũng tiện cho đám hậu bô`i ngày sau được chiêm ngưỡng phong phạm của các vị. Đúng rồ`i, Quý huynh không dùng binh khí, chỉ bằ`ng hãy chế`t gầ`n Trùng huynh một chút để ta còn nhận xác, chứ nhỡ nhận nhầ`m huynh đệ họ Triệu là Quý huynh thì ta thực thấ`t lễ quá chừng, ha ha...”

Thủy Nhu Thanh vô`n mau mồ`m mau miệng, lúc này cũng không khỏi khâm phục khẩu tài của Ninh Hồ`i Phong, chỉ có thể hậm hực nói: “Ai có thể cắ`t được cái lưỡi của tên Ninh Hồ`i Phong này xuồ`ng cho ta, ta sẽ...” Nàng còn chưa nghĩ ra câu gì thích hợp thì đã nghe Tiểu Huyề`n nói tiế`p: “Cô sẽ lấ`y người đó!”

Không ngờ lúc này Lâm Thanh còn có tâm trạng cười rộ, nói: “Xem ra sau này khi ta tìm Ninh Hồ`i Phong tính sổ còn phải giữ lại

cho hã n một mạng, chứ không Thanh Nhi há chẳng phải sẽ không thể gả chồ ng” khiế n Thủy Nhu Thanh phải hậm hực giậm chân.

Ninh Hồ i Phong không hê ỏ ra tức giận. “Cái khí độ xem thường chuyện số ng chề t của Lâm huynh thực khiế n ta khâm phục, ta chỉ có thể sai người tăng thêm sức lửa để ỏ lòng kính trọng thôi!”

Quả nhiên hơi nóng lập tức tăng nhanh, tràn thẳng tới giữa sảnh. Bức tường sắ t tuy dày tới má y tá c nhưng cũng bắ t đầ u biế n thành màu đỏ, Tiểu Huyề n nhỏ tuổi, công lực còn yế u, là người đầ u tiên không chịu được, phải há miệng ho sù sụ không ngó t.

Ninh Hồ i Phong ngô i trên một chiế c ghế da hổ, cảm thấ y đắ c chí vô cùng. Thử nghĩ mà xem, trên đời này, ai mà có thể cùng lúc giế t ba đại cao thủ là Âm khí vương, Trùng đại sư, Quý Thắ t Kinh và một số nhân vật cỡ Tê ỏ Bách Xuyên, Diệu thủ vương như thế ? Bắ t chợt một tiế ng nổ lớn vang lên, chiế c lò ng sắ t đột nhiên nghiêng hẳn qua một bên, chùng như sắ p đề xuố ng người hã n đế n nơi. Nhưng một vật nặng tới vài vạn cân há có thể dễ dàng lay động? Chiế c lò ng sắ t thoáng dừng lại, sau đó lại rơi trở về chổ cũ.

“Có lẽ các vị nhân huynh còn chưa từng sử ra chườ ng lực mạnh mẽ như vậy đúng không, xem ra còn phải cảm ơn ta mới đúng!” Ninh Hồ i Phong nghĩ rằ ng mọi người trong sảnh vừa liề u chề t tung ra một đòn cuố i cùng, miệng vẫn không ngừng cá t lời châm chọc. “Nhưng chẳng hay khi đôi tay chạm vào bức tường sắ t đỏ hồ ng, các vị có cảm giác gì?”

Lại một âm thanh rắ t lớn vang lên, chiế c lò ng sắ t chắ n động dữ dội, góc độ bị nghiêng còn lớn hơn lầ n trước, chỉ là còn cách mức bị lật ngửa một khoảng rắ t xa. Ninh Hồ i Phong nhìn thấ y cảnh này

thì thầ m kinh hãi nhưng đờ ng thời lại càng đắ c ý, nế u không phải ta thầ n cơ diệu toán dụ đờ i phương vào trong cơ quan thì làm sao có thể bắ t nhồ t được mắ y cao thủ tuyệt đĩnh như vậy? Hắ n bèn cá t tiế ng cười lớn. “Các vị phải giấ y giũa như vậy thì mới hay chứ, chi bằ ng hãy biểu diễn thêm một lầ n nữa xem sao!”

Hắ n vừa dứt lời, như để đắ p lại câu nói của hắ n, chiế c lồ ng sắ t lại chắ n động thêm lầ n nữa, cát bụi phía sau bớ c lên mù mịt, dường như cả phầ n móng nhà phía dưới đã bị nhỏ bật lên vậy, chỉ là thanh thế ường như đã nhỏ hơn lúc trước vài phầ n.

Ninh Hồ i Phong nghĩ bụng đắ m người trong sảnh đã là nỏ mạnh hế t đà, không đắ ng lo nữa, đắ ng định tiế p tục nói gì đớ, bỗng thầ y giữa đắ m khói bụi có nhữ ng mảnh củi vụn bên cạnh chiế c lồ ng sắ t bay đi tứ phía, tựa như vô số nhữ ng mũi ám khí đắ ng bớ c cháy. Mắ y tên thủ hạ không kịp né tránh, ngay đế n quầ n áo cũng bị đĩnh lửa, nhắ t thời nhữ ng tiế ng kêu thẳ m vang lên không ngớt.

Ninh Hồ i Phong giận dữ quát: “Một chút lửa thôi có gì phải sợ?” Đoạn hắ n đứ ng dậy định đờ c thúc đắ m thủ hạ tăng thêm sức lửa nhưng nơi khóe mắ t bỗng liế c thầ y một bóng người màu xanh xám bay vọt ra từ giữa đắ m khói bụi mịt mù, đoạn một cây củi đắ ng bớ c cháy bay vọt về phía hắ n. Hắ n còn chưa biế t đã xảy ra việc gì, chỉ nghĩ là trợ thủ của đờ i phương đế n tập kích, bèn vô thức đư a tay lên đờ. Giữa nhữ ng tia lửa bay tứ tung có một đờ m sáng màu bạc đặ t nhiên bay vọt tới, càng lúc càng lớn, lao thẳ ng về phía mắ t trái của hắ n.

Ninh Hồ i Phong quát khề một tiế ng, vung bàn tay phải đã co thành trảo lên chụp lắ y đờ m sáng màu bạc kia, thầ y thì ra là một cây kim bạc. Hắ n vô n có ngoại hiệu “bệnh tòng khẩu nhập, họa tòng thủ xuấ t”, bớ n chữ sau chính là để hình dung Bách Bệnh kiế m pháp và Thiên Sang trảo công của hắ n, lúc này một trảo toàn

lực chụp tới, cây kim bạc kia tuy nhỏ nhưng vẫn bị hắ n dùng ngón giữa và ngón trỏ chụp lấy đuôi kim. Chẳng ngờ trên cây kim đó có một luông kinh lực cực kỳ quý dị, sau khi bị hắ n chụp lấy liền trở nên trơn tuột, dễ dàng thoát ra khỏi hai ngón tay, tiếp tục lao về phía mắt trái hắ n.

May mà hắ n phản ứng cực kỳ nhanh nhạy, vào lúc số ng còn đã kịp thời phát lực ở hai chân, nhảy vọt về phía sau, nhờ thế mà mũi kim bạc đã không thể đâm sâu vào trong đầu hắ n. Có điều mắt trái hắ n đã ngấp trong màu đỏ, sau đó chìm vào một mảng đen kịt, thì ra đã bị cây kim nhỏ bé kia đâm mù.

Ninh Hồ i Phong kêu thảm một tiếng, chỉ sau khoảnh khắc đã đưa ra quyết định, thân hình đang lùi về phía sau không hề dừng lại, cũng chẳng kịp nói gì với đám thủ hạ, chỉ cuống cuống bỏ chạy vào sâu trong núi.

Lúc này, Ninh Hồ i Phong đã chẳng còn chút ý chí chiến đấu, nơi đáy lòng trào lên một cơn sợ hãi vô cùng. Nỗi sợ hãi này không phải bởi mắt trái đột nhiên bị mù, mà vì hắ n biết, dưới gầm trời này, người có thể dùng ám khí đâm mù mắt hắ n trong khoảnh khắc như vậy chỉ có duy nhất Âm khí vương mà thôi!

(Còn nữa)